

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 625/2003

z dnia 2 kwietnia 2003 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1623/2000 ustanawiające szczególne zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do mechanizmów rynkowych

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2585/2001², w szczególności jego art. 26, 33 i 36,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Tytuł I rozdział I rozporządzenia Komisji (WE) nr 1623/2000³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1795/2002⁴, ustanawia szczególne zasady stosowania systemu pomocy odnośnie do wykorzystania winogron, moszczu gronowego, zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego. Doświadczenie wykazuje, że produkty spożywcze niekwalifikujące się do objęcia systemem powinny zostać określone bardziej szczegółowo, administracyjne obciążenia spoczywające na użytkownikach i przetwórcach soku powinny zostać zmniejszone oraz powinny zostać wprowadzone odpowiednie przepisy w celu monitorowania właściwego wykorzystywania soku. Udział procentowy ilości produktów spożywczych, które muszą być poddawane kontroli powinien być wyższy niż dotyczący produktów kontrolowanych w ramach innych systemów, ponieważ często dany produkt jest zużywany w Państwie Członkowskim innym niż państwo, w którym wypłacana jest pomoc.
- (2) W ramach systemu pomocy w odniesieniu do moszczu używanego w celu podwyższenia zawartości alkoholu w produktach winiarskich, odniesienie do metody określania zawartości alkoholu powinno zostać skorygowane. W celu ułatwienia pracy Państwom Członkowskim, powinny one być odpowiedzialne za administrowanie wnioskami dotyczącymi przyznania pomocy. W celu umożliwienia przeprowadzania szczegółowych i skutecznych kontroli, należy ustanowić przepisy dotyczące kontroli.
- (3) W celu zapewnienia jednakowego traktowania przypadków problematycznych należy dokonać harmonizacji przepisów odnoszących się do wypłaty pomocy przewidzianych na mocy różnych systemów pomocy objętych rozporządzeniem (WE) nr 1623/2000.
- (4) W celu umożliwienia przeprowadzania szczegółowych i skutecznych kontroli w

¹ Dz.U. nr L 179 z 14.7.1999, str. 1.

² Dz.U. nr L 345 z 29.12.2001, str. 10.

³ Dz.U. nr L 194 z 31.7.2000, str. 45.

⁴ Dz.U. nr L 272 z 10.10.2002, str. 15.

przypadku pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania wina, należy ustanowić przepisy dotyczące kontroli oraz wyjaśnić marginesy tolerancji do celów sprawdzania zawartości alkoholu moszczu gronowego, zagęszczonego moszczu gronowego oraz rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego. W celu ułatwienia wypłaty zaliczek na podstawie niniejszego środka należy dokonać zmian odpowiedniej procedury administracyjnej.

- (5) W odniesieniu do uzgodnień dotyczących destylacji produktów ubocznych winiarstwa, uzasadnione jest dostosowanie pomocy i cen odpowiednio do danego produktu ubocznego. Dlatego pomoc zryczałtowana oraz zryczałtowana cena powinny zostać zniesione. Ponadto, aby zareagować na zmiany strukturalne w sektorze, należy zezwolić zainteresowanym Państwom Członkowskim na rozszerzenie zwolnienia z obowiązku dostarczania produktów ubocznych przeznaczonych do destylacji w stosunku do niektórych kategorii producentów.
- (6) Jeżeli Państwo Członkowskie podejmie decyzję o różnicowaniu cen skupu wypłacanych producentom według wydajności na mocy przepisów dotyczących destylacji określonych w art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, należy umożliwić przedłużenie nieprzekraczalnego terminu, w którym pomoc jest wypłacana gorzelnikom.
- (7) W celu zapewnienia należytego przeprowadzenia transakcji finansowych w ramach destylacji w sytuacji kryzysowej, jak przewidziano w art. 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, należy potwierdzić, że zaliczka na cenę, która ma być zapłacona gorzelnikom przez agencję interwencyjną jest traktowana tak samo jak pomoc przewidziana w przypadku pozostałej destylacji.
- (8) W odniesieniu do środków dotyczących destylacji należy uchylić przepis odnoszący się do używania, jako reprezentatywnej dla całości wina dostarczanego do celów destylacji, części wina poddanego kontroli. Ponadto, zaliczki wypłacane w przypadku destylacji w sytuacji kryzysowej i uznawane za pomoc, należy objąć systemem sankcji i te same przepisy należy wprowadzić w odniesieniu do różnych destylacji w celu zapewnienia, że producentom wypłaca się cenę minimalną za wyprodukowane przez nich wino w przypadku, gdy gorzelnik nie dopełni tego obowiązku.
- (9) Doświadczenie wykazało, że należy dostosować ustalenia dotyczące zbytu alkoholu otrzymanego w ramach różnych środków dotyczących destylacji i znajdującego się w posiadaniu agencji interwencyjnych. Dlatego w przypadku znacznych ilości alkoholu należy ustalać ostateczne terminy zbywania alkoholu z uwzględnieniem poszczególnych przypadków. W celu podniesienia możliwości zwiększenia obrotu należy znieść obecne ograniczenia geograficzne w sprzedaży alkoholu. Należy również określić warunki dotyczące kontroli miejsca przeznaczenia alkoholu wykorzystywanego w sektorze paliwowym.
- (10) Ze względu na wymogi zarządzania środkami interwencyjnymi wiążącymi się z koniecznością dostarczania Komisji przez Państwa Członkowskie wielu informacji, należy ustanowić odpowiednie zasady dotyczące dostarczania tych informacji.
- (11) W związku z tym rozporządzenie (WE) nr 1623/2000 powinno zostać zmienione.

- (12) Celem wprowadzenia niektórych zmian jest wyjaśnienie obowiązujących przepisów lub dostarczenie dodatkowych informacji i zmiany te są korzystne dla podmiotów gospodarczych. Dlatego niektóre przepisy powinny być stosowane z mocą wsteczną.
- (13) Celem pozostałych zmian jest poprawa zasad regulujących pojedyncze środki dotyczące zbywania alkoholu. Dlatego przepisy te powinny być stosowane od dnia opublikowania niniejszego rozporządzenia.
- (14) Dotychczas większość przepisów zmieniających przewiduje techniczne zmiany dotyczące rynkowych środków zarządzania. W celu uniknięcia zakłóceń w bieżącym roku winiarskim, przepisy zmieniające należy stosować od przyszłego roku winiarskiego.
- (15) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1623/2000 wprowadza się następujące zmiany:

1. Tytuł I rozdział I otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ I

PRODUKCJA SOKU WINOGRONOWEGO

Artykuł 3

Cel pomocy

Pomoc na mocy art. 35 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 jest przyznawana przetwórcom, którzy:

- a) sami są producentami lub grupami producentów i którzy przetwarzają lub przetworzyli we własnym imieniu na sok winogronowy winogrona z własnego zbioru oraz moszcz gronowy i zagęszczony moszcz gronowy otrzymane całkowicie z ich własnego zbioru winogron; lub
- b) nabywają bezpośrednio lub pośrednio od producentów lub grup producentów winogrona wyprodukowane we Wspólnocie oraz moszcz gronowy i zagęszczony moszcz gronowy w celach przetwarzania ich na sok winogronowy.

Użyty moszcz gronowy i zagęszczony moszcz gronowy muszą być otrzymywane z winogron wyprodukowanych we Wspólnocie.

Artykuł 4

Produkcja innych produktów spożywczych z soku winogronowego

Otrzymany sok winogronowy lub zagęszczony sok winogronowy mogą zostać przetworzone na jakikolwiek produkt spożywczy inny niż produkty winiarskie określone w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 lub produkty określone w art. 35 ust. 1 lit. b) i c) tego rozporządzenia.

Artykuł 5

Wymogi techniczne odnoszące się do produktów

1. Surowce do produkcji soku winogronowego określone w art. 3 powinny posiadać solidną właściwą jakość handlową i powinny nadawać się do przetwarzania na sok winogronowy.
2. Wykorzystywany moszcz gronowy i moszcz uzyskiwany z użytych winogron powinien mieć w temperaturze 20 °C gęstość 1,055-1,100 gramów na centymetr sześcienny.
3. W trakcie wykorzystywania do wytwarzania produktów spożywczych sok winogronowy powinien spełniać wymagania określone w dyrektywie Rady 2001/112/EWG*.

Artykuł 6

Przepisy administracyjne stosowane do celów kontroli w stosunku do przetwórców

1. Przetwórcy, którzy podejmują czynności w celu produkcji soku winogronowego podczas bieżącego roku winiarskiego przedkładają właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, przed rozpoczęciem każdego roku winiarskiego, harmonogram przetwarzania soku winogronowego. Jeżeli przetwórca podejmuje czynności w celu produkcji soku winogronowego po raz pierwszy po rozpoczęciu roku winiarskiego, harmonogram należy sporządzić przed rozpoczęciem czynności.

Harmonogram zawiera następujące informacje:

- a) rodzaj surowców przeznaczonych do przetwarzania (winogrona, moszcz gronowy lub zagęszczony moszcz gronowy);
- b) miejsce składowania moszczu gronowego i zagęszczonego moszczu gronowego przeznaczonych do przetworzenia;
- c) miejsce, w którym ma się odbywać przetwarzanie.

2. Przetwórcy, którzy dokonują czynności w celach produkcji soku winogronowego wyłącznie w określonych terminach, przedstawiają właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, co najmniej w terminie trzech dni roboczych przed rozpoczęciem czynności, deklarację przetwarzania.

Deklaracja przetwarzania zawiera następujące informacje:

- a) informacje wymagane na podstawie ust. 1 akapit drugi;
- b) ilość winogron, moszczu gronowego lub zagęszczonego moszczu gronowego przeznaczoną do przetwarzania;
- c) gęstość moszczu gronowego i zagęszczonego moszczu gronowego;
- d) termin rozpoczęcia i przewidywany czas trwania czynności przetwórczych.

Deklaracja obejmuje minimalne ilości:

- a) 1,3 tony winogron;
- b) 10 hektolitrów moszczu gronowego;
- c) 3 hektolitry zagęszczonego moszczu gronowego.

3. Poza informacjami określonymi w ust. 1 i 2, Państwa Członkowskie mogą wymagać od przetwórców dostarczenia dodatkowych informacji.

4. Właściwy organ Państwa Członkowskiego stempluje harmonogramy i deklaracje przewidziane w ust. 1 i 2 i kopię zwraca przetwórcy.

5. W drodze wyjątku od ust. 1, 2 i 3, Państwa Członkowskie mogą wprowadzić procedury uproszczone w odniesieniu do przetwórców, którzy wykorzystują nie więcej niż 5 ton winogron lub 40 hl moszczu gronowego lub 12 hl zagęszczonego moszczu gronowego każdego roku winiarskiego.

6. Przetwórcy prowadzą rachunek zapasów wskazujący następujące informacje zaczerpnięte z dokumentów towarzyszących lub rejestrów określonych w art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:

- a) ilość i gęstość surowców dostarczanych każdego dnia do ich obiektów oraz, gdzie stosowne, nazwę i adres sprzedawcy;
- b) ilość i gęstość surowców używanych każdego dnia;
- c) ilość soku winogronowego produkowanego każdego dnia;
- d) ilość soku winogronowego opuszczającego ich obiekty każdego dnia oraz nazwę i adres odbiorcy lub ilość soku winogronowego wykorzystywanego każdego dnia przez przetwórcę.

Dokumenty towarzyszące dotyczące rachunku zapasów udostępniane są przy każdej kontroli władzom przeprowadzającym inspekcje.

Artykuł 7

Przepisy administracyjne stosowane do celów kontroli w stosunku do użytkowników

1. Do celów niniejszego rozdziału „użytkownik” oznacza każdy podmiot dokonujący jednej z następujących czynności: butelkowania, pakowania lub prezentacji soku winogronowego lub zagęszczonego soku winogronowego, składowania z zamiarem sprzedaży jednemu lub większej liczbie przedsiębiorstw odpowiedzialnych za prowadzenie czynności opisanych powyżej lub poniżej lub wytwarzania z tego soku innych produktów spożywczych.

Takie czynności mogą również być wykonywane przez przetwórców jak określono w art. 3.

2. Użytkownicy przedkładają właściwemu organowi miejsca rozładunku pisemne zobowiązanie do nieprzetwarzania soku winogronowego na produkty winiarskie określone w załączniku I to rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 lub produkty określone w art. 35 ust. 1 lit. b) i c) tego rozporządzenia.

Państwa Członkowskie ustanawiają wymagania dotyczące przedkładania tych zobowiązań. Jednakże zobowiązanie musi zostać złożone przed użyciem soku winogronowego lub zagęszczonego soku winogronowego oraz nie później niż cztery miesiące od złożenia wniosku o przyznanie pomocy określonego w art. 8 niniejszego rozporządzenia.

Wywóz uznaje się za zgodny z takimi zobowiązaniami.

3. W przypadku gdy przetwórcy wysyłają sok winogronowy do użytkownika we Wspólnocie:

- a) przetwórcy wskazują w dokumencie towarzyszącym określonym w art. 70 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 czy produkcja soku winogronowego była lub czy zostanie objęta wnioskiem o przyznanie pomocy przez nich złożonym i faktyczną lub planowaną datę przedłożenia wniosku;
- b) użytkownicy wysyłają dokument towarzyszący właściwemu organowi miejsca rozładunku nie później niż w terminie 15 dni od dnia otrzymania danego produktu;
- c) w przypadku gdy użytkownicy wysyłają sok, który otrzymali innemu podmiotowi we Wspólnocie zapewniają, że podmiot ten złoży podpis na ich pisemnym zobowiązaniu i przedłoży zobowiązanie właściwemu organowi w terminie określonym w ust. 2 akapit drugi;
- d) właściwy organ po otrzymaniu pisemnego zobowiązania, stempluje dokument towarzyszący i wysyła przetwórcy odpowiedniego soku winogronowego kopię ostemplowanego dokumentu towarzyszącego nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania zobowiązania.

4. Na mocy art. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2729/2000**, w trakcie roku winiarskiego właściwy organ przeprowadza kontrole w drodze pobierania próbek na podstawie analizy ryzyka, w celu zapewnienia, że zobowiązanie określone w ust. 2 niniejszego artykułu zostało wykonane. Kontrole odnoszą się do co najmniej 10% ilości

objętych wnioskiem o ostemplowanie dokumentów towarzyszących przewidziane w ust. 3 lit. d) niniejszego artykułu otrzymanych w trakcie poprzedniego roku winiarskiego.

Artykuł 8

Wnioski o przyznanie pomocy

1. Przetwórcy określani w art. 6 ust. 1, nie później niż w terminie sześciu miesięcy po zakończeniu roku winiarskiego przedstawiają właściwemu organowi Państwa Członkowskiego wnioski o przyznanie pomocy. Wnioskom towarzyszą następujące dokumenty:

- a) kopia harmonogramu przetwarzania, którego dotyczy;
- b) kopia rachunku zapasów określonego w art. 6 ust. 6 lub wyciąg; Państwa Członkowskie mogą żądać, aby takie kopie i wyciągi były poświadczone przez organ właściwy do przeprowadzania inspekcji.

Państwa Członkowskie mogą wymagać dodatkowej dokumentacji.

2. Przetwórcy określani w art. 6 ust. 2, nie później niż w terminie sześciu miesięcy po zakończeniu czynności przetwórczych przedstawiają właściwemu organowi Państwa Członkowskiego wnioski o przyznanie pomocy. Wnioskom towarzyszą następujące dokumenty:

- a) kopia deklaracji przetwarzania, której dotyczy;
- b) kopia rachunku zapasów określonego w art. 6 ust. 6 lub wyciąg; Państwa Członkowskie mogą żądać, aby takie kopie i wyciągi były poświadczone przez organ właściwy do przeprowadzania inspekcji.

Wnioski o przyznanie pomocy wskazują ilość surowców faktycznie poddanych przetworzeniu i datę zakończenia czynności przetwórczych.

3. Przetwórca nie później niż w terminie sześciu miesięcy od dnia złożenia wniosku o przyznanie pomocy przedkłada właściwemu organowi Państwa Członkowskiego:

- a) egzemplarz dokumentu towarzyszącego ostemplowanego przez właściwy organ zgodnie z art. 7 ust. 3 lit. d);
- b) egzemplarz dokumentu towarzyszącego ostemplowanego pieczęcią celną poświadczającą dokonanie wywozu.

4. W drodze wyjątku od ust. 1 i 2, Państwa Członkowskie mogą wprowadzić procedury uproszczone w stosunku do przetwórców, którzy wykorzystują nie więcej niż 5 ton winogron lub 40 hl moszczu gronowego lub 12 hl zagęszczonego moszczu gronowego każdego roku winiarskiego. Procedury te muszą zostać zakończone w terminie nie późniejszym niż sześć miesięcy od zakończenia roku winiarskiego.

Artykuł 9

Kwoty pomocy i zasady

1. Pomoc na wykorzystanie winogron, moszczu gronowego i zagęszczonego moszczu gronowego ustala się na jednostkę ilości surowca faktycznie użytego, w następujący sposób:

- a) dla winogron: 4,952 EUR na 100 kg;
- b) dla moszczu gronowego: 6,193 EUR na hl;
- c) dla zagęszczonego moszczu gronowego: 21,655 EUR na hl.

2. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej, nie wypłaca się pomocy w odniesieniu do ilości surowca przekraczających następujące współczynniki między surowcem a otrzymanym sokiem winogronowym:

- a) 1,3 dla winogron w 100 kg na hl;
- b) 1,05 dla moszczu w hl na hl;
- c) 0,30 dla zagęszczonego moszczu w hl na hl.

W przypadku gdy uzyskanym produktem jest zagęszczony sok winogronowy powyższe współczynniki należy pomnożyć przez 5.

Artykuł 10

Wypłata pomocy

Właściwy organ wypłaca pomoc w terminie trzech miesięcy od dnia przedstawienia wymaganej dokumentacji, określonej w art. 8.

Artykuł 11

Zaliczki

1. Przetwórcy mogą żądać wypłaty zaliczki w kwocie równej pomocy określonej w art. 9 obliczonej dla surowców w stosunku, do których mogą przedstawić dowód potwierdzający dostarczenie tych surowców do ich obiektów pod warunkiem, że złożyli na rzecz właściwego organu zabezpieczenie. Wysokość zabezpieczenia wynosi 120% kwoty zaliczki.

2. Zaliczki wypłacane są przez właściwy organ w terminie trzech miesięcy od dnia przedstawienia dowodu, że zabezpieczenie zostało złożone. Jednakże nie wypłaca się zaliczek przed dniem 1 stycznia danego roku winiarskiego.

3. Po dokonaniu przez właściwy organ sprawdzenia wymaganej dokumentacji,

określonej w art. 8, zabezpieczenie określone w ust. 1 niniejszego artykułu podlega zwrotowi w całości lub w części zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85.

Artykuł 11a

Kary i przypadki siły wyższej

1. Jeżeli przetwórca przedstawia wymaganą dokumentację, określoną w art. 8 z opóźnieniem, lecz w terminie sześciu miesięcy od dnia wygaśnięcia nieprzekraczalnego terminu, określonego w tym artykule, wysokość kwoty pomocy zmniejsza się o 30%.

Jeżeli przetwórca przedstawi wymaganą dokumentację po upływie terminu sześciu miesięcy, określonego powyżej, pomoc nie zostaje wypłacona.

2. Jeżeli w następstwie przeprowadzenia kontroli zostanie ujawnione, że użytkownik nie wykonał zobowiązania określonego w art. 7 ust. 2 i 3, przetwórca zobowiązany zostaje do zwrotu pomocy. Jeżeli użytkownik posiada miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim innym niż Państwo Członkowskie, w którym znajduje się miejsce zamieszkania przetwórcy, zainteresowane Państwo Członkowskie bezzwłocznie powiadamia Państwo Członkowskie, w którym znajduje się miejsce zamieszkania przetwórcy o niewykonaniu zobowiązania.

3. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej, jeżeli zostanie ujawnione, że przetwórcy nie wykonali obowiązków, którym podlegają na mocy niniejszego rozdziału, innych niż zobowiązanie do przetworzenia na sok winogronowy surowców objętych wnioskiem o przyznanie pomocy, pomoc zostaje zmniejszona. Zainteresowane Państwo Członkowskie ustala stawkę obniżenia pomocy.

4. Jeżeli ilość faktycznie wykorzystanego surowca wynosi 95% i 99,9% ilości surowca, w odniesieniu do której wypłacono zaliczkę, zabezpieczenie określone w art. 11 ulega przypadkowi wyłącznie w odniesieniu do ilości nieprzetworzonej w ciągu roku winiarskiego.

Z wyjątkiem przypadków siły wyższej, jeżeli ilość surowca faktycznie wykorzystanego wynosi mniej niż 95% ilości surowca, w odniesieniu do której wypłacono zaliczkę, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości.

5. W przypadkach siły wyższej, właściwy organ Państwa Członkowskiego określa środki, które uzna za właściwe w świetle przedstawionych powodów i powiadamia o tym Komisję.

* Dz.U. nr L 10 z 12.1.2002, str. 58.

** Dz.U. nr L 316 z 15.12.2000, str. 16.

2. W art. 13 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Potencjalne stężenie alkoholu produktów wymienionych w ust. 1 określa się przez zastosowanie danych z tabeli korelacji, stanowiącej załącznik I do niniejszego rozporządzenia do odczytów refraktometra w temperaturze 20 °C użytego zgodnie z metodą określoną w Załączniku do rozporządzenia Komisji (WE) nr 558/9* .

Dopuszcza się tolerancję 0,2 w kontrolach przeprowadzanych przez właściwy organ.

* Dz.U. nr L 58 z 11.3.1993, str. 50”.

3. W art. 14 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„Jednakże, Państwa Członkowskie mogą ustanowić przepisy zezwalające na przedkładanie kilku wniosków o przyznanie pomocy, obejmujących niektóre z czynności mających na celu zwiększenie zawartości alkoholu.”

4. Dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Artykuł 14a

Kontrole

1. Właściwe władze Państw Członkowskich podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia przeprowadzenia kontroli niezbędnych w celu sprawdzenia w szczególności tożsamości i objętości produktu użytego w celu zwiększenia zawartości alkoholu oraz w celu sprawdzenia zgodności z załącznikiem V, pkt. C i D do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

2. Producenci zobowiązani są do zezwolenia na przeprowadzenie kontroli określonych w ust. 1 w każdym momencie.”

5. Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Wypłata pomocy

Właściwy organ wypłaca pomoc nie później niż do dnia 31 sierpnia następującego po zakończeniu bieżącego roku winiarskiego.”

6. Art. 29 ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) odczyt uzyskany w temperaturze 20 °C przy pomocy refraktometru użytego zgodnie z metodą określoną w załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 558/93. Dopuszcza się tolerancję 0,5 dla moszczu gronowego i 1 dla zagęszczonego moszczu gronowego oraz rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego.”

7. Art. 34 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 6, produkty objęte umową mogą być poddawane tylko takim zabiegom i procesom enologicznym, które są niezbędne do ich konserwacji. Dopuszcza się zmianę ilości objętej umową, która nie może przekroczyć 2% w odniesieniu do wina i 3% w odniesieniu do moszczu gronowego, zagęszczonego moszczu gronowego i rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego. W przypadku, gdy nastąpiła zmiana w wysokości podatku VAT dopuszczalną zmianę

ustanawia się odpowiednio na poziomie 3%-4%.”

8. Dodaje się art. 35a w brzmieniu:

„Artykuł 35a

Kontrole

1. Właściwe władze Państw Członkowskich podejmują wszelkie środki w celu zapewnienia przeprowadzenia kontroli niezbędnych do sprawdzenia tożsamości i objętości produktu objętego umową i w celu zgodności z art. 34.

2. Producenci zobowiązani są do zezwolenia na kontrole określone w ust. 1, w każdym momencie.”

9. Art. 37 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 37

Wyplata pomocy

1. Właściwy organ wypłaca pomoc nie później niż w terminie trzech miesięcy od wygaśnięcia umowy składu.

2. W przypadkach, gdy umowa została rozwiązana zgodnie z art. 33 lub 35 niniejszego rozporządzenia, pomoc jest wypłacana proporcjonalnie do rzeczywistego okresu obowiązywania umowy. Właściwy organ wypłaca pomoc nie później niż w terminie trzech miesięcy od dnia rozwiązania umowy.”

10. Art. 38 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 38

Zaliczki

1. Producenci mogą żądać wypłaty na ich rzecz zaliczki pod warunkiem, że na rzecz agencji interwencyjnej wniesione zostało zabezpieczenie w wysokości 120% zaliczki. Bez uszczerbku dla przepisów art. 32, kwotę zaliczki oblicza się na podstawie kwoty pomocy dla danego produktu, jak określono w art. 25.

2. Zaliczki wypłacane są przez agencję interwencyjną w terminie trzech miesięcy od przedstawienia dowodu potwierdzającego, że zabezpieczenie zostało złożone.

3. Z chwilą wypłaty pomocy przez właściwy organ zabezpieczenie określone w ust. 1 podlega zwrotowi.

W przypadku utraty prawa do pomocy zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia zabezpieczenie podlega przepadkowi w całości.

Jeżeli stosowanie art. 36 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia powoduje, że kwota

pomocy jest niższa niż kwota już wypłacona, zabezpieczenie zmniejsza się o 120% kwoty nadpłaty należnej pomocy. Zabezpieczenia obniżone w ten sposób zwracane są nie później niż w ciągu trzech miesięcy od dnia wygaśnięcia umowy.

W przypadku zastosowania klauzuli przewidzianej art. 29 ust. 5 (i) Państwa Członkowskie dokonują niezbędnych zmian.”

11. Art. 43 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W celach przeprowadzenia czynności destylacji określonych w niniejszym tytule Państwa Członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia zgodności z obowiązkiem ustanowionym w akapicie drugim.”

12. Art. 45 wprowadza się następujące zmiany:

a) W ust. 1 dodaje się następujący akapit drugi:

„Państwa Członkowskie mogą przewidzieć dostawę przed terminem wskazanym w akapicie pierwszym.”

b) Skreśla się ust. 2.

13. Art. 46 ust. 3 lit a) (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) dwa litry czystego alkoholu o stężeniu rzeczywistym lub potencjalnym / 100 kg, w przypadku, gdy są one uzyskiwane z odmian wymienionych w klasyfikacji odmian winorośli dla danej jednostki administracyjnej jako odmiany inne niż odmiany winorośli właściwej; 2,8 litra czystego alkoholu o stężeniu rzeczywistym lub potencjalnym / 100 kilogramów, w przypadku, gdy są one uzyskiwane z odmian wymienionych w klasyfikacji odmian winorośli dla jednostki administracyjnej wyłącznie jako odmiany winorośli właściwej;”.

14. Art. 48 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 48*

Pomoc wypłacana gorzelnikom

1. Pomoc, określoną w art. 27 ust. 11 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, ustala się na % objętość alkoholu i na hektolitr produktu otrzymanego w wyniku destylacji w sposób następujący:

a) dla alkoholu obojętnego:

- otrzymanego z wytlóków: 0,8453 EUR,
- otrzymanego z wina i osadów winiarskich: 0,4106 EUR;

b) dla wyrobów spirytusowych wydestylowanych z wytlóków i destylatów lub surowego alkoholu otrzymanego z wytlóków o stężeniu alkoholu wynoszącego co

najmniej 52% objętościowe: 0,3985 EUR;

- c) dla winiarskich wyrobów spirytusowych i surowego alkoholu otrzymanego z wina i osadów winiarskich: 0,2777 EUR.

W przypadku gdy gorzelnik udowodni, że destylat lub surowy alkohol uzyskany w wyniku destylacji wyłoków został wykorzystany w inny sposób niż spirytusy destylowane z wyłoków, wypłaca się dodatkową kwotę 0,3139 EUR /% obj./hl.

2. Pomoc nie należy się w odniesieniu do ilości wina dostarczonego do destylacji, przekraczającej o więcej niż 2% zobowiązanie producenta określone w art. 45 niniejszego rozporządzenia.”

15. W art. 49 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2 Producenci, którzy podczas danego roku winiarskiego nie wyprodukują sami w ich własnych obiektach więcej niż 25 hektolitrów wina lub moszczu gronowego zwolnieni są z obowiązku dostarczenia jakichkolwiek ilości.”

- b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Na mocy art. 27 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, Państwa Członkowskie mogą postanowić, w stosunku do całego lub części ich terytorium, że producenci, którzy nie przekraczają ustanowionego poziomu produkcji i prowadzą produkcję sami we własnych obiektach, mogą zwolnić się z obowiązku dostarczania produktów ubocznych, określonego w ust. 3 i 6 niniejszego artykułu, poprzez wycofanie tych produktów w ramach nadzoru. Jednakże wymieniony wyżej poziom produkcji nie może przekraczać poziomu 80 hl wina lub moszczu.”

16. Art. 58 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

Producenci podlegający jednemu z obowiązków określonych w art. 45 lub 54 niniejszego rozporządzenia, którzy dostarczyli co najmniej 90% ilości produktu, który zobowiązali się dostarczyć do dnia 15 lipca bieżącego roku winiarskiego, mogą wykonać swoje zobowiązanie dostarczając pozostałą ilość przed terminem ustalonym przez właściwy organ krajowy, który nie może przypadać później niż do dnia 31 lipca następnego roku winiarskiego.”

17. W art. 60 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 5 dodaje się następujący drugi akapit:

„W przypadku destylacji określonej w art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 oraz w przypadku, gdy Państwo Członkowskie różnicuje cenę skupu według plonu z hektara jak przewidziano w art. 55 ust. 2, okres wskazany w akapicie pierwszym wynosi siedem miesięcy.”

- b) skreśla się ust. 6.

18. W art. 62 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Cena, która ma być zapłacona gorzelnikom przez właściwy organ za dostarczony produkt ustalana jest w % obj./hl, w następujący sposób:

a) destylacja na mocy art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:

- surowy alkohol uzyskany z wyłoków: 1,872 EUR,
- surowy alkohol uzyskany z wina i osadów winiarskich: 1,437 EUR;

b) destylacja na mocy art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:

- surowy alkohol uzyskany z wina: 1,799 EUR.

W przypadkach gdy alkohol składa się w pomieszczeniach, w których jest wytwarzany powyższe ceny są pomniejszane o 0,5% obj./hl alkoholu.

b) skreśla się ust. 3.

19. W art. 67 ust. 1 dodaje się następujący trzeci akapit:

„Zaliczka na cenę płaconą gorzelnikom przez agencję interwencyjną, która może być określona na podstawie destylacji określonej w art. 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, jest taka sama jak wysokość pomocy określona w akapicie drugim.”

20. W art. 73 skreśla się ust. 2.

21. W art. 74 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Agencja interwencyjna odzyskuje od producenta kwotę równą całości lub części kwoty pomocy lub zaliczki wypłacanej gorzelnikowi w przypadkach, gdy producent nie spełnia wymagań ustanowionych regulami wspólnotowymi w odniesieniu do omawianych czynności destylacji, z powodu jednej z następujących przyczyn:

- a) niedopełnienia obowiązku przedstawiania deklaracji dotyczącej zbiorów, produkcji lub zapasów w wymaganym terminie;
- b) przedstawiona deklaracja dotycząca zbiorów, produkcji lub zapasów została uznana przez właściwy organ Państwa Członkowskiego za niekompletną lub niedokładną, w przypadku gdy brakujące lub niepoprawne dane mają istotne znaczenie dla stosowania danego środka;
- c) niewykonania obowiązków ustanowionych w art. 37 rozporządzenia (WE)

nr 1493/1999, w przypadku gdy naruszenie zostało wykryte lub zgłoszone gorzelnikowi po tym jak gorzelnik zapłacił minimalną cenę na podstawie wcześniejszych deklaracji.

W przypadku przewidzianym w akapicie pierwszym lit. a), kwota do zwrotu jest ustalona zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 12 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1282/2001*.

W przypadku przewidzianym w akapicie pierwszym lit. b), kwota do zwrotu jest ustalona zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1282/2001.

W przypadku przewidzianym w akapicie pierwszym lit. c), kwota do zwrotu jest równa całkowitej kwocie pomocy lub zaliczki wypłaconej na rzecz gorzelnika.

* Dz.U. nr L 176 z 29.6.2001, str. 14.”

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku ustalenia, że gorzelnik nie zapłacił producentowi ceny nabycia w terminie ostatecznym ustanowionym w art. 65 ust. 7, agencja interwencyjna wypłaca producentowi przed dniem 1 czerwca następującego po danym roku winiarskim, kwotę równą kwocie pomocy lub zaliczki, w odpowiednim przypadku za pośrednictwem agencji interwencyjnej Państwa Członkowskiego producenta. W takim przypadku gorzelnikowi nie przysługuje pomoc ani zaliczka.”

22. Art. 86 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 86*

Otwarcie procedur przetargowych

Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może ogłosić jeden lub więcej przetargów na każdy kwartał na wywóz do niektórych państw trzecich ze szczególnym przeznaczeniem towaru wyłącznie dla sektora paliw silnikowych. Dany alkohol musi być przywieziony i poddany odwodnieniu w państwie trzecim w celu końcowego wykorzystania wyłącznie w sektorze paliw silnikowych w danym państwie trzecim.”

23. W art. 91 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 7 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Polecenie wycofania określa termin, z upływem którego alkohol musi zostać usunięty z magazynu danej agencji interwencyjnej. Nieprzekraczalny termin usunięcia nie może być dłuższy niż osiem dni od daty wydania polecenia wycofania. Jednakże, w przypadku gdy polecenie wycofania obejmuje więcej niż 25 000 hl, nieprzekraczalny termin może być dłuższy niż osiem dni, lecz nie dłuższy niż 15 dni.”

b) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. alkohol musi zostać usunięty z magazynów każdej danej agencji interwencyjnej w nieprzekraczalnym terminie, który zostanie ustalony w chwili ogłoszenia przetargu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.”

24. Art. 93 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Alkohol musi zostać usunięty z magazynów każdej danej agencji interwencyjnej w nieprzekraczalnym terminie, który zostanie ustalony w chwili otwarcia publicznej sprzedaży, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.”

25. Skreśla się art. 95 ust. 3.

26. W art. 101 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 1, gdy alkohol podlega wywozowi do państw trzecich z końcowym przeznaczeniem wyłącznie do sektora paliw silnikowych, kontrole dotyczące rzeczywistego wykorzystania przeprowadza się do chwili, gdy alkohol ulega wymieszaniu z znacznikiem skażającym w kraju przeznaczenia.

W przypadku gdy alkohol jest zbywany do wykorzystania jako bioetanol we Wspólnocie, kontrole te przeprowadza się do momentu dostarczenia do przedsiębiorstwa paliwowego wykorzystującego bioetanol lub do zatwierdzonej firmy, wskazanej w art. 92, w przypadku gdy nadzór określony w ust. 3 zapewniany jest od chwili, gdy alkohol jest dostarczony do tej zatwierdzonej firmy.

W przypadkach przewidzianych w akapicie pierwszym i drugim, dany alkohol musi pozostawać pod nadzorem organu urzędowego, który gwarantuje jego wykorzystanie w sektorze paliw silnikowych na podstawie specjalnych ustaleń podatkowych wymagających takiego szczególnego przeznaczenia towaru.”

27. W tytule IV dodaje się art. 102a w brzmieniu:

„Artykuł 102a

Odstępstwo od nieprzekraczalnych terminów płatności

W drodze wyjątku od przepisów regulujących nieprzekraczalne terminy płatności przewidziane dla właściwego organu Państwa Członkowskiego stosownie do niniejszego rozporządzenia, jeżeli organ ten uzasadnił wątpliwości co do kwalifikowania się beneficjenta do przyznania pomocy, przeprowadza on niezbędne kontrole i nie dokonuje wypłat do momentu potwierdzenia kwalifikowania się podmiotu do przyznania pomocy.”

28. Art. 103 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 103

Powiadamianie Komisji

1. W przypadku pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania wina i moszczu na mocy tytułu III rozdział I rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, Państwa Członkowskie powiadamiają:

- a) nie później niż do dnia 31 grudnia roku winiarskiego następującego po roku, w którym zawarto umowy, o ilościach moszczu gronowego przetworzonego na zagęszczony moszcz gronowy lub rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy w okresie obowiązywania umowy i o ilościach uzyskanych w taki sposób;
- b) najpóźniej do dnia 5 marca bieżącego roku winiarskiego o ilościach produktów objętych umową dnia 16 lutego.

2. W przypadku destylacji na podstawie art. 27, 28 i 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, Państwa Członkowskie powiadamiają na koniec października, grudnia, lutego, kwietnia, czerwca i sierpnia o:

- a) ilości wina, osadu winiarskiego i wina wzmocnionego do celów destylacji, które zostały poddane destylacji w poprzednich dwóch miesiącach;
- b) ilościach alkoholu w podziale na pozycje: alkohol obojętny, alkohol surowy i wyroby spirytusowe wydestylowane z wina,
 - wytworzonych w trakcie poprzedniego okresu,
 - przejętych przez agencje interwencyjne w trakcie poprzedniego okresu,
 - zbytych przez agencje interwencyjne w trakcie poprzedniego okresu oraz wielkości procentowej ilości wywiezionych i ustalonych cenach sprzedaży,
 - znajdujących się w posiadaniu agencji interwencyjnych pod koniec poprzedniego okresu.

3. W zakresie dotyczącym zbytu alkoholu przejętego przez agencje interwencyjne, jak określono w art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, Państwa Członkowskie powiadamiają na koniec każdego miesiąca o:

- a) ilościach alkoholu usuniętego w trakcie poprzedniego miesiąca w ramach procedury przetargowej;
- b) ilościach alkoholu usuniętego w trakcie poprzedniego miesiąca w następstwie publicznej sprzedaży.

4. W przypadku destylacji na mocy art. 29 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, Państwa Członkowskie na koniec każdego miesiąca powiadamiają o:

- a) ilościach wina poddanego destylacji w trakcie poprzedniego miesiąca;

b) ilościach alkoholu kwalifikującego się do pomocy dodatkowej w trakcie poprzedniego miesiąca.

5. W przypadku pomocy w odniesieniu do zagęszczonego oraz rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego użytego do celów wzbogacenia, jak przewidziano w art. 34 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, Państwa Członkowskie nie później niż do dnia 31 grudnia roku winiarskiego następującego po bieżącym roku winiarskim, powiadamiają o:

a) liczbie producentów, którzy otrzymali pomoc;

b) ilości wzbogaconego wina;

c) ilościach zagęszczonego moszczu gronowego oraz rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego wykorzystanych do celów wzbogacania, wyrażonych w postaci potencjalnego stężenia alkoholu w % objętościowych na hektolitr i w podziale według stref uprawy winorośli pochodzenia.

6. W przypadku pomocy na produkcję soku winogronowego oraz innych produktów spożywczych uzyskiwanych z takiego soku winogronowego, jak przewidziano w art. 35 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, Państwa Członkowskie nie później niż do dnia 30 kwietnia w odniesieniu do poprzedniego roku winiarskiego, powiadamiają o:

a) ilościach surowców objętych wnioskami o przyznanie pomocy w podziale według rodzaju;

b) ilościach surowców na które została przyznana pomoc w podziale według rodzaju.

7. W przypadku pomocy produkcyjnej na niektóre produkty w Zjednoczonym Królestwie i w Irlandii, jak przewidziano w art. 35 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, Państwa Członkowskie nie później niż do dnia 30 kwietnia w odniesieniu do poprzedniego roku winiarskiego, powiadamiają o:

a) ilościach moszczu gronowego i zagęszczonego moszczu gronowego objętych wnioskami o przyznanie pomocy w podziale na strefę uprawy winorośli, z której pochodzą surowce;

b) ilościach moszczu gronowego i zagęszczonego moszczu gronowego, w stosunku do których została przyznana pomoc w podziale na strefę uprawy winorośli, z której pochodzą surowce;

c) o cenach płaconych przez producentów i przedsiębiorców za moszcz gronowy i zagęszczony moszcz gronowy.

8. Państwa Członkowskie powiadamiają:

a) nie później niż do dnia 30 kwietnia w odniesieniu do poprzedniego roku winiarskiego o przypadkach, w których gorzelnicy i producenci wzbogaconego wina do celów destylacji nie wykonali swoich obowiązków i o podjętych w konsekwencji działaniach;

- b) 10 dni przed końcem każdego kwartału o działaniach podjętych w odpowiedzi na odwołania złożone w związku z przypadkami siły wyższej i o działaniach podjętych w tych sytuacjach przez właściwe władze w przypadkach objętych niniejszym rozporządzeniem.”

29. Tytuł załącznika I otrzymuje brzmienie:

„Tabela równoważności między potencjalnym stężeniem alkoholu a odczytami uzyskanymi w temperaturze 20 °C przy pomocy refraktometru użytego zgodnie z metodą ustanowioną w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 558/93.”

30. Załącznik IV zastępuje się tekstem znajdującym się w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 1 ust. 7, 16, 19, 20, 21 i 29 stosuje się od dnia 1 sierpnia 2000 r.

Art. 1 ust. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 27 i 28 stosuje się od dnia 1 sierpnia 2003 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 kwietnia 2003 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK IV

WSPÓLNOTOWA METODA ANALIZY ALKOHOLU OBOJĘTNEGO

I. PRZEPISY OGÓLNE

Do celów niniejszego załącznika:

- a) granica powtarzalności jest to wartość, poniżej której bezwzględna różnica między dwoma pojedynczymi wynikami testu otrzymanymi w takich samych warunkach (ten sam pracownik, taki sam aparat, takie samo laboratorium i krótki odstęp czasu) leży w granicach o określonym prawdopodobieństwie;
- b) granica odtwarzalności jest to wartość, poniżej której bezwzględna różnica między dwoma pojedynczymi wynikami testu otrzymanymi w odmiennych warunkach (inny pracownik, inny aparat lub inne laboratoria lub inny czas) leży w granicach o określonym prawdopodobieństwie.

Termin „pojedynczy wynik testu” oznacza wartość otrzymaną podczas pełnego jednorazowego zastosowania standaryzowanej metody testowej do pojedynczej próbki. O ile nie ustalono inaczej, prawdopodobieństwo powinno wynosić 95%.

II. METODY

Wstęp

1. PRZYGOTOWANIE PRÓBKII DO ANALIZY

1.1. Przepisy ogólne

Objętość próbki laboratoryjnej przeznaczonej do analizy musi zwykle wynosić 1,5 l o ile większa ilość nie jest wymagana do określonych celów.

1.2. Przygotowanie próbki

Przed przystąpieniem do wykonania analizy pobraną próbkę miesza się w celu jej ujednoczenia.

1.3. Przechowywanie

Pobrana próbka alkoholu jest przechowywana w hermetycznym pojemniku zabezpieczającym ją przed dostępem powietrza i wilgoci; w szczególności zamknięcia wykonane z korka, gumy i plastiku nie powinny mieć bezpośredniego kontaktu z alkoholem i wyraźnie zakazuje się stosowania zamknięć z wosku.

2. ODCZYNNIKI

2.1. Woda

2.1.1. Ilekroć jest mowa o wodzie do celów rozpuszczania, rozcieńczania lub płukania, używa się wody destylowanej lub wody zdemineralizowanej o równoważnym stopniu czystości.

2.1.2. Ilekroć jest mowa o „roztworze” lub „rozcieńczeniu”, bez dodatkowego wskazania odczynnika, oznacza to roztwór wodny.

2.2. Chemikalia

Wszystkie stosowane chemikalia powinny odpowiadać jakości analitycznej, chyba, że postanowiono inaczej.

3. URZĄDZENIA

3.1. Wykaz urządzeń

Wykaz urządzeń obejmuje wyłącznie pozycje urządzeń o specjalistycznym zastosowaniu oraz pozycje urządzeń o konkretnej specyfikacji.

3.2. Waga analityczna

Waga analityczna oznacza wagę o czułości równej 0,1 mg lub wyższej.

4. OBLICZANIE WYNIKÓW

4.1. Wyniki

Wynik określony w sprawozdaniu analitycznym jest wartością średnią otrzymaną z co najmniej dwóch oznaczeń, których powtarzalność (r) jest zadowalająca.

4.2. Obliczanie wyników

O ile nie postanowiono inaczej, wyniki oblicza się w g na hl alkoholu etylowego 100% obj.

4.3. Liczba cyfr znaczących

Wynik nie obejmuje więcej cyfr znaczących niż jest to uzasadnione dokładnością zastosowanej metody analizy.

Metoda 1: Oznaczanie zawartości alkoholu

Zawartość alkoholu w % objętościowych ustala się zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi lub w przypadku sporu przy użyciu alkoholomierza lub densymetru, zgodnie z dyrektywą Rady 76/765/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do alkoholomierzy i densymetrów¹.

¹ Dz.U. nr L 262 z 27.9.1976, str. 143.

Zawartość alkoholu wyraża się w procentach na objętość, zgodnie z zaleceniami dyrektywy Rady 76/766/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących tablic alkoholometrycznych¹.

Metoda 2: Ocena barwy lub klarowności

1. PRZEDMIOT I ZAKRES ZASTOSOWANIA

Metoda umożliwi dokonanie oceny barwy lub klarowności alkoholu obojętnego.

2. DEFINICJA

Barwa i/lub klarowność: barwa i/lub klarowność zgodnie z oceną według określonej procedury.

3. ZASADA

Barwę i klarowność ocenia się wzrokowo poprzez porównanie próbki z wodą destylowaną na białym i czarnym tle.

4. APARATURA

Cylindry wykonane z bezbarwnego szkła o wysokości co najmniej 40 cm.

5. PROCEDURA

Dwa szklane cylindry (4) umieszcza się obok siebie na białym lub na czarnym tle. Następnie jeden cylinder napełnia próbką do wysokości około 40 cm, a drugi wodą do tej samej wysokości.

Obserwować próbkę z góry, tj. poprzez długość cylindra i porównać ją z cylindrem porównawczym.

6. INTERPRETACJA

Ocenić barwę i/lub klarowność próbki podczas obserwacji określonej w 5.

Metoda 3: Pomiar czasu odbarwiania roztworu nadmanganianu potasu

1. PRZEDMIOT I ZAKRES ZASTOSOWANIA

Metoda pomiaru czasu oczyszczania nadmanganianem alkoholu obojętnego.

2. DEFINICJA

Czas odbarwiania roztworu nadmanganianu potasu, jak oznaczono określoną metodą, jest to czas liczony w minutach, potrzebny do zrównania barwy próbki z

¹ Dz.U. nr L 262 z 27.9.1976, str. 149.

barwą wzorca po dodaniu 1 ml 1 mmol/l roztworu nadmanganianu potasu do 10 ml próbki.

3. ZASADA

Czas, w którym barwa próbki po dodaniu nadmanganianu potasu, osiągnie barwę wzorcową oznacza się i definiuje jako czas odbarwienia roztworu nadmanganianu.

4. ODCZYNNIKI

4.1. Roztwór nadmanganian potasu stężeniu 1 mmol/l. Przygotować bezpośrednio przed użyciem.

4.2. Roztwór barwny A (czerwony)

- Zważyć dokładnie 59,50 g $\text{CoCl}_2 \cdot 6\text{H}_2\text{O}$,
- przygotować mieszaninę 25 ml kwasu chlorowodorowego ($P^{20} = 1,19 \text{ g/ml}$) i 975 ml wody,
- dodać chlorek kobaltu do części mieszaniny HCl/woda w 1000 ml kolbie pomiarowej i uzupełnić do oznaczenia pozostałością mieszaniny w temperaturze 20 °C.

4.3. Roztwór barwny B (żółty)

- Zważyć dokładnie 45,00 g $\text{FeCl}_3 \cdot 6\text{H}_2\text{O}$,
- przygotować mieszaninę 25 ml kwasu chlorowodorowego ($P^{20} = 1,19 \text{ g/ml}$) i 975 ml wody, a następnie postępować ze zważoną ilością chlorku żelazowego jak w przypadku roztworu barwnego A.

4.4. Wzorcowy roztwór barwny

Odmierzyć pipetą 13 ml roztworu barwnego A i 5,5 ml roztworu barwnego B do 100 ml kolby pomiarowej oraz uzupełnić do oznaczenia wodą o temperaturze 20 °C.

Uwaga:

Roztwory barwne A i B mogą być przechowywane w temperaturze 4 °C kilka miesięcy; natomiast wzorcowy roztwór barwny przygotowuje się bezpośrednio przed użyciem.

5. APARATURA

5.1. Probówki Nessler'a o pojemności 100 ml wykonane z przezroczystego, bezbarwnego szkła z podziałką do 50 ml i z korkiem z matowego szkła lub probówki zwykłe, bezbarwne o średnicy około 20 mm.

- 5.2. Pipety o pojemności 1, 2, 5, 10 i 50 ml.
- 5.3. Termometr o zakresie pomiarowym do 50 °C z działką elementarną 0,1 °C lub 0,2 °C.
- 5.4. Waga analityczna.
- 5.5. Łaźnia wodna z możliwością utrzymania temperatury 20 +/- 0,5 °C.
- 5.6. Kolby miarowe o pojemności 100 i 1 000 ml z doszlifowanymi korkami.

6. PROCEDURA

- 6.1.
 - Do probówki Nessler'a pipetą odmierza się 50 ml z próbki lub do zwykłej probówki 10 ml
 - umieścić w łaźni wodnej o temperaturze 20 °C,
 - dodać 1 ml lub 5 ml, w zależności od ilości użytej próbki, 1 mmol/l KMnO_4 , rozpuścić, wymieszać i pozostawić w łaźni wodnej w temperaturze 20 °C,
 - oznaczyć czas,
 - odmierzyć pipetą 10 ml wzorcowego roztworu barwnego do zwykłej probówki o takiej samej średnicy lub 50 ml wzorcowego roztworu barwnego do probówki Nessler'a,
 - obserwować zmianę barwy próbki i co jakiś czas porównywać z barwą wzorca na białym tle,
 - odnotować czas, w którym próbka osiągnęła tę samą barwę, co roztwór wzorcowy.

Uwaga:

Uważać, aby nie poddawać roztworu próbki bezpośredniemu wpływowi światła słonecznego podczas przeprowadzania badań.

7. OBLICZANIE WYNIKÓW

- 7.1. Interpretacja czasu odbarwienia jest to liczony w minutach czas zrównania barwy badanej próbki z barwą wzorca.

Dla alkoholu obojętnego czas ten wynosi co najmniej 18 minut przy temperaturze 20 °C.

- 7.2. Powtarzalność

Różnica między dwoma oznaczeniami przeprowadzonymi jednocześnie lub w

krótkim odstępie czasu na tej samej próbce, przez tego samego analityka i w takich samych warunkach nie przekracza dwóch minut.

8. UWAGI

- 8.1. Śladowe ilości ditlenku manganu powodują efekt katalizatora reakcji, dlatego należy upewnić się, że pipety oraz próbki są używane po dokładnym wymyciu oraz przeznaczone wyłącznie do określonego celu. Oczyszczyć je kwasem solnym i przepłukać dokładnie wodą tak, aby zabarwienie brązowe nie było widoczne na szkle aparatu.
- 8.2. Jakość wody przeznaczonej do przygotowania rozcieńczonego roztworu nadmanganianu (4.1) powinna być starannie monitorowana; nie może zużywać nadmanganianu. Jeżeli pożądana jakość nie może być otrzymana, wodę destylowaną należy doprowadzić do wrzenia oraz należy dodać niewielką ilość nadmanganianu w celu uzyskania zabarwienia lekko różowego. Całość należy następnie schłodzić i użyć do rozcieńczenia.
- 8.3. W odniesieniu do niektórych próbek może wystąpić odbarwienie bez przejścia przez dokładny odcień roztworu wzorcowego.
- 8.4. Badanie nadmanganianem może zostać zakłócone, gdy próbka alkoholu przeznaczona do analizy nie była przechowywana w dokładnie czystej szklanej kolbie, zamkniętej doszlifowanym korkiem przemytym alkoholem lub innym korkiem zawiniętym w folię cynową lub aluminiową.

Metoda 4: Oznaczanie zawartości aldehydów

1. PRZEDMIOT I ZAKRES ZASTOSOWANIA

Metoda oznaczania aldehydów wyrażonych jako aldehyd octowy w alkoholu obojętnym.

2. DEFINICJA

Zawartość aldehydu: zawartość aldehydów wyrażonych jako aldehyd octowy, jak oznaczono określoną metodą.

3. ZASADA

Barwę otrzymaną po przeprowadzeniu reakcji próbki z odczynnikiem Schiff'a porównuje się z roztworem wzorcowym o znanej zawartości aldehydu octowego.

4. ODCZYNNIKI

chlorowodorek p-rosaniliny (fuksyna zasadowa)

siarczyn sodu lub bezwodny disiarczan (IV) sodu

kwas chlorowodorowy, gęstość $p^{20} = 1.19$ g/ml

sproszkowany aktywny węgiel

roztwór skrobi sporządzony z 1 g skrobi rozpuszczalnej i 5 mg HgI₂ (środek konserwujący) które tworzą zawiesinę w niewielkiej ilości zimnej wody, wymieszany z 500 ml wrzącej wody, poddany gotowaniu przez 5 minut i przefiltrowany po ostygnięciu.

roztwór jodu o stężeniu 0,05 mol/l

1-amino-etanol CH₃.CH(NH₂)OH (MW 61.08)

odczynnik Schiff'a

- w kolbie miarowej o pojemności 2 000 ml rozpuszcza się 5,0 g sproszkowanego chlorowodoru p-rosaniliny w około 1 000 ml gorącej wody,
- w razie konieczności pozostawia się w łaźni wodnej do całkowitego rozpuszczenia,
- rozpuszcza się 30 g bezwodnego siarczynu sodu (lub równoważną ilość disiarczynu (IV) sodu) w około 200 ml wody i dodaje do schłodzonego roztworu p-rosaniliny,
- pozostawić w celu stężenia na około 10 minut,
- dodaje się 60 ml kwasu chlorowodorowego ($p^{20} = 1,19$ g/ml),
- w przypadku, gdy roztwór jest bezbarwny lub wykazuje lekkie brązowe zabarwienie uzupełnia się wodą do oznaczenia,
- w razie konieczności, w przypadku gdy roztwór nie jest bezbarwny, przefiltrowuje się go z odrobiną aktywnego węgla na złożonym filtrze.

Uwagi:

- 1) Odczynnik Schiff'a powinien być przygotowany co najmniej 14 dni przed użyciem.
- 2) Zawartość wolnego SO₂ w odczynniku powinna wynosić 2,8-6,0 mmol/100 ml, a pH odczynnika powinno wynosić 1.

Oznaczenie wolnego SO₂

- Odmierzyć pipetą 10 ml odczynnika Schiff'a do 250 ml kolby Erlenmeyera,
- dodać 200 ml wody,
- dodać 5 ml roztworu skrobi,

- miareczkować 0,05 mol/l roztworu jodu aż do punktu końcowego skrobi,
jeżeli zawartość wolnego SO₂ jest mniejsza lub większa od wskazanego zakresu, należy:
 - podwyższyć ją przez dodanie obliczonej ilości disiarczanu (IV) sodu (0,126 g Na₂SO₃/100 ml odczynnika na każdy brakujący mmol SO₂), lub
 - obniżyć poprzez przepuszczenie przez odczynnik powietrza.

Obliczenie wolnego SO₂ w odczynniku.

mmol wolnego SO₂/100 ml odczynnika:

$$= \frac{\text{zużyty ml roztworu jodu (0,05mol/l)} \cdot 3,2 \cdot 100}{64 \cdot 10}$$

$$= \frac{\text{zużyty ml roztworu jodu (0,05mol/l)}}{2}$$

Uwaga:

Jeżeli inne metody są stosowane w celu przygotowania odczynnika Schiff'a, czułość odczynnika powinna być kontrolowana tak, aby podczas testu:

- nie pojawiło się żadne zabarwienie bezaldehydowym alkoholem wzorcowym,
- różowe zabarwienie powinno być widoczne od 0,1 g aldehydu octowego na hl alkoholu 100% obj.

3) Oczyszczanie handlowego 1-amino-etanolu

- całkowicie rozpuścić 5 g 1-amino-etanolu w około 15 ml bezwodnego alkoholu etylowego,
- dodać około 50 ml suchego dietylu eteru (1-amino-etanol oczekuje),
- pozostawić na kilka godzin w lodówce,
- przefiltrować kryształy i płukać suchym dietylem eteru,
- suszyć od trzech do czterech godzin w eskylatorze nad kwasem siarkowym w częściowej próżni.

Uwaga:

Oczyszczony 1-amino-etanol musi być biały; w przeciwnym wypadku należy

powtórzyć proces rekrystalizacji.

5. APARATURA

- 5.1. Kolorymetryczne probówki o pojemności 20 ml zaopatrzone w korek z matowego szkła.
- 5.2. Pipety o pojemności 1 ml, 2 ml, 3 ml, 4 ml, 5 ml i 10 ml.
- 5.3. Łaźnia wodna z możliwością utrzymania temperatury $20 \pm 0,5$ °C.
- 5.4. Spektrofotometr z kuwetami o 50 mm o długości drogi optycznej.

6. PROCEDURA

6.1. Uwagi wstępne

Stosując niniejszą metodę w celu oznaczenia zawartości aldehydu należy zapewnić, aby zawartość alkoholu w próbce wynosiła co najmniej 90,0% obj. W przeciwnym wypadku zawartość tę należy zwiększyć przez dodanie odpowiedniej ilości alkoholu etylowego bezaldehydowego.

6.2. Krzywa wzorcowa

- Zważyć na wadze analitycznej dokładnie 1,3860 g oczyszczonego i osuszonego 1-amino-etanolu.
- umieścić w kolbie miarowej o pojemności 1 000 ml i dodać bezaldehydowy wolny od etanolu alkohol etylowy, uzupełnić do oznaczenia w temperaturze 20 °C. Zawartość roztworu 1 g/l aldehydu octowy.
- przygotować poprzez odpowiednie rozcieńczenie roztworu wzorcowego w dwóch seriach w celu otrzymania 10 roztworów wzorcowych zawierających 0,1-1,0 mg aldehydu octowego na 100 ml roztworu.
- Oznaczyć absorbancję dla tych roztworów wzorcowych zgodnie z 6.3 i sporządzić wykres.

6.3. Oznaczanie zawartości aldehydów

- Odmierzyć pipetą 5 ml z próbki do probówki kolorymetrycznej.
- Dodać 5 ml wody, wymieszać i trzymać w stałej temperaturze 20 °C.
- W tym samym czasie sporządzić próbę używając 5 ml bezaldehydowego alkoholu etylowego 96% obj, dodać 5 ml wody i trzymać w temperaturze 20 °C.
- Następnie dodać 5 ml odczynnika Schiff'a do każdej probówki, zamknąć doszlifowanym korkiem oraz silnie potrząsnąć.

- Umieścić w łaźni wodnej na 20 minut w temperaturze 20 °C.
- Umieścić zawartości w kuwetach.
- Oznaczać wartość absorbancji przy długości fali 546 nm.

Uwagi:

- 1) W celu oznaczenia stężenia aldehydu konieczne jest sprawdzenie ważności krzywych wzorcowych poprzez porównanie z roztworem wzorcowym; w przeciwnym wypadku krzywa wzorcowa musi być przygotowana ponownie.
- 2) Zapewnić, żeby próba pozostawała zawsze bezbarwna.

7. OBLICZANIE WYNIKÓW

7.1. Wzór i metoda obliczenia

Sporządzić wykres gęstości optycznej w zależności od stężenia aldehydu octowego oraz oznaczyć stężenie w próbce poprzez odniesienie do tego wykresu.

Zawartość aldehydów wyrażonych jako aldehyd octowy, w g/hl alkoholu etylowego 100% obj., oblicza się według wzoru

$$\frac{100 \cdot A}{T}$$

gdzie:

A= zawartość w g na hl aldehydu octowego w próbce roztworu odczytaną z krzywej wzorcowej,

T= zawartość alkoholu w% objętościowych w próbce jak oznaczono metodą 1.

7.2. Powtarzalność

Różnica między wynikami dwóch oznaczeń przeprowadzonych jednocześnie lub w krótkim odstępie czasu na tej samej próbce, przez tego samego analityka i w takich samych warunkach nie przekracza 0,1g aldehydu na hl alkoholu etylowego 100% obj.

Metoda 5: Oznaczenie zawartości alkoholi wyższych

1. PRZEDMIOT I ZAKRES ZASTOSOWANIA

Metoda oznaczenia wyższych alkoholi wyrażonych jako 2-propan metylu-1-ol, w alkoholu obojętnym.

2. DEFINICJA

Zawartość wyższego alkoholu: zawartość wyższych alkoholi wyrażonych jako 2-propanmetylu-1-ol, jak oznaczono określoną metodą.

3. ZASADA

Absorbancję produktów barwnych wynikającą z reakcji wyższych alkoholi i aldehydu aromatycznego w gorącym rozcieńczonym kwasie siarkowym (reakcja Komarowskiego) oznacza się przy 560 nm, z korekcją na obecność aldehydu w próbce, a następnie porównuje z aldehydem wyprodukowanym przez 2-propanmetylu-1-ol reagujący w tych samych warunkach.

4. ODCZYNNIKI

4.1. Roztwór aldehydu salicylowego, 1% mas. Przygotować przez dodanie 1 g aldehydu salicylowego do 99 g alkoholu etylowego 96% obj., (który jest wolny od fuzli).

4.2. Kwas siarkowy stężony, gęstość 1,84 g/cm³.

4.3. 2-fenoksypropan-1-ol

4.4. Wzorcowe roztwory 2-propanu metylu-1-ol

Rozcieńczyć 2-propanmetylu-1-ol (4.3) w roztworze wodnym alkoholu etylowego 96% obj. w celu otrzymania serii roztworów wzorcowych zawierających 0,1, 0,2, 0,4, 0,6 i 1,0 g 2-propanumetylu-1-ol na hl roztworu.

4.5. Wzorcowe roztwory aldehydu octowego.

Sporządzić wzorcowe roztwory aldehydu octowego jak określono w metodzie 4 ppkt 6.2.

4.6. Alkohol etylowy 96% obj. wolny od wyższych alkoholi i aldehydów.

5. APARATURA

5.1. UV-VIS spektrofotometr umożliwiający oznaczanie absorbancji roztworów przy 560 nm.

5.2. Kuwety spektrofotometru o długości drogi optycznej 10, 20 i 50 mm.

5.3. Łaźnia wodna z możliwością utrzymania temperatury $20 \pm 0,5$ °C.

5.4. Kolorymetryczne próbówki wykonane z grubego szkła Pyrex lub podobnego zaopatrzonego w korki z matowego szkła o pojemności około 50 ml.

6. PROCEDURA

6.1. Zawartość aldehydu

Oznaczyć zawartość aldehydu wyrażonego jako aldehyd octowy, w próbce używając metanolu 4.

6.2. Krzywa wzorcowa: 2-propan metylu-1-ol

Odmierzyć pipetą 10 ml każdego wzorcowego 2-propanu metylu-1-ol (4.4) do 50 ml szklanych cylindrów zamykanych korkiem z matowego szkła. Odmierzyć pipetą 1 ml roztworu aldehydu salicylowego (4.1) do cylindrów, a następnie 20 ml kwasu siarkowego (4.2). Dokładnie wymieszać zawartości poprzez ostrożne przechylenie cylindrów kilka razy ruchem do przodu i do tyłu (zwrócić uwagę na podnoszenie, co jakiś czas korka). Pozostawić na 10 minut w temperaturze pokojowej, a następnie umieścić w łaźni wodnej (5.3) w temperaturze $20 \pm 0,5$ °C. Po 20 minutach wlać zawartość do kilku kuwet spektrofotometra.

Dokładnie 30 minut później po dodaniu kwasu siarkowego oznaczyć absorbancję roztworów przy 560 nm używając wody w kuwecie wzorcowej spektrofotometru.

Wykreślić krzywą wzorcową absorbancji w zależności od stężenia 2-propanmetylu-1-ol.

6.3. Krzywa wzorcowa - aldehydy

Powtórzyć 6.2 zastępując 10 ml każdego wzorcowego 2-propanu metylu-1-ol 10 ml każdego wzorcowego aldehydu octowego.

Wykreślić krzywą wzorcową absorbancji przy 560 nm w zależności od stężenia aldehydu octowego.

6.4. Oznaczenie próbki

Powtórzyć 6.2 zastępując 10 ml wzorcowego 2-propan metylu-1-ol 10 ml próbki.

Oznaczyć absorbancję próbki.

7. OBLICZANIE WYNIKÓW

7.1. Wzór i metoda obliczania

7.1.1. Skorygować absorbancję próbki odejmując absorbancję odpowiadającą stężeniu aldehydu w próbce (odczytaną z krzywej wzorcowej wykreślonej zgodnie z 6.3).

7.1.2. Oznaczyć stężenie wyższych alkoholi wyrażonych jako 2- propan metylu -1-ol, w próbce z krzywej wzorcowej wykreślonej zgodnie z 6.2 stosując właściwą absorbancję (7.1.1).

7.1.3. Stężenie wyższych alkoholi wyrażonych jako 2-propan metylu-1-ol w g na hl alkoholu etylowego 100% obj., oblicza się według wzoru:

$$\frac{100 \cdot A}{T}$$

gdzie:

A= stężenie wyższych alkoholi w próbce jak obliczono w 7.1.2.

T= zawartość alkoholu w% objętościowych próbki jak oznaczono metodą 1.

7.2. Powtarzalność

Różnica między wynikami dwóch oznaczeń przeprowadzonych jednocześnie lub w krótkim odstępie czasu na tej samej próbce, przez tego samego analityka, w takich samych warunkach nie przekracza 0,2 g na hl alkoholu etylowego 100% obj.

Metoda 6: Oznaczanie kwasowości całkowitej

1. PRZEDMIOT I ZAKRES ZASTOSOWANIA

Metoda oznaczania kwasowości ogólnej wyrażonej jako kwas octowy, alkoholu obojętnego.

2. DEFINICJA

Łączne stężenie kwasu wyrażone jako kwas octowy: zawartość kwasowości całkowitej wyrażonej jako kwas octowy, jak oznaczono określoną metodą.

3. ZASADA

Próbkę po odgazowaniu miareczkuje się mianowanym roztworem wodorotlenku sodu i kwasowość oblicza się jako kwas octowy.

4. ODCZYNNIKI

4.1. Roztwory wodorotlenku sodowego, 0,01 mol/l i 0,1 mol/l, przechowywane w sposób ograniczający do minimum kontakt z ditlenkiem węgla.

4.2. Roztwór indygokarminu (A)

- Zważyć 0,2 g indygokarminu,
- rozpuścić w 40 ml wody i dopełnić alkoholem etylowym do 100 g. Roztwór czerwieni fenolowej (B)
- Zważyć 0,2 g czerwieni fenolowej,
- rozpuścić 6 ml wodorotlenku sodu 0,1 mol/l i dopełnić do oznaczenia wodą do 100 ml w kolbie miarowej.

5. APARATURA

- 5.1. Biureta lub automatyczne urządzenie do miareczkowania.
- 5.2. Pipeta o pojemności 100 ml.
- 5.3. Kolba kulista o pojemności 250 ml. z doszlifowanym korkiem z matowego szkła.
- 5.4. Chłodnica zwrotna z doszlifowanym korkiem z matowego szkła.

6. PROCEDURA

- Do kolby kulistej o pojemności 250 ml odmierzyć pipetą 100 ml z próbki,
- dodać kilka kawałków porcelany i niezwłocznie doprowadzić do wrzenia pod chłodnicą zwrotną,
- dodać jedną kroplę każdego z roztworów wskaźnikowych A i B do gorącego roztworu,
- następnie miareczkować wodorotlenkiem sodu 0,01 mol/l do momentu pojawienia się oznak zmiany barwy z zielono-żółtej na fioletową.

7. OBLICZANIE WYNIKÓW

7.1. Wzór i metoda obliczania

Kwasowość ogólną wyrażoną w postaci kwasu octowego w g na hl alkoholu etylowego 100% obj. Oblicza się według wzoru:

$$\frac{V \cdot 60}{T}$$

gdzie:

V= ilość ml 0,01 mol/l wodorotlenku sodowego wymaganego do neutralizacji.

T= zawartość alkoholu etylowego w% objętościowych w próbce, jak oznaczono metodą 1.

7.2. Powtarzalność

Różnica między wynikami dwóch oznaczeń przeprowadzonych jednocześnie lub w krótkim odstępie czasu na tej samej próbce, przez tego samego analityka i w takich samych warunkach nie przekracza 0,1 gna hl alkoholu etylowego 100% obj.

Metoda 7: Oznaczanie zawartości estrów

1. PRZEDMIOT I ZAKRES ZASTOSOWANIA

Metoda oznaczania estrów wyrażonych jako octan etylu, w alkoholu obojętnym.

2. DEFINICJA

Zawartość estru: zawartość estrów wyrażonych jako octan etylu jak oznaczono określoną metodą.

3. ZASADA

Estry reagują ilościowo z chlorowodorkiem hydroksyloaminy w roztworze alkalicznym do utworzenia kwasów hydroksyloaminowych. Kwasy hydroksyloaminowych następnie tworzą barwne związki z jonami żelazowymi w roztworze kwaśnym. Optyczne gęstości tych związków mierzy się przy 525 nm.

4. ODCZYNNIKI

4.1. Kwas chlorowodorowy 4 mol/l.

4.2. Roztwór chlorku żelaza (III), 0,37 mol/l w kwasie chlorowodorowym 1 mol/l.

4.3. Chlorowodorek hydroksyloaminy 2 mol/l, przechowywany w lodówce.

4.4. Roztwór wodorotlenku sodu 3,5 mol/l.

4.5. Wzorcowe roztwory octanu etylu zawierające: 0,0, 0,2, 0,4, 0,6, 0,8 i 1,0 g octanu etylu na hl wolnego od estrów alkoholu etylowego 96% vol.

5. APARATURA

5.1. Spektrofotometr z kuwetami o długości drogi optycznej 50 mm.

6. PROCEDURA

6.1. Krzywa wzorcowa

- Zważyć na wadze analitycznej dokładnie 1,0 g octanu etylu,
- dodać wolny od estru alkohol do kolby miarowej o pojemności 1 000 ml i uzupełnić do oznaczenia w temperaturze 20 °C,
- przygotować serię rozcieńczania w dwóch etapach w celu otrzymania 20 roztworów wzorcowych zawierających od 0,1 do 2,0 mg octanu etylu w 100 ml roztworu,
- oznaczyć absorbcję dla roztworu wzorcowego zgodnie z 6.2 i sporządzić wykres.

6.2. Oznaczanie zawartości estrów

- odmierzyć pipetą 10 ml próbki do probówek zamkniętych doszlifowanymi korkami,

- dodać 2 ml roztworu chlorowodoru hydroksyloaminy,
- w tym samym czasie przygotować próbę ślepią używając 10 ml wolnego od estrów alkoholu etylowego 96% obj. i 2 ml roztworu chlorowodoru hydroksyloaminy,
- następnie dodać 2 ml wodorotlenku sodu do każdego roztworu, zamknąć probówki korkami z matowego szkła oraz dobrze potrząsnąć,
- umieścić w łaźni wodnej o temperaturze 20 °C na 15 minut,
- dodać 2 ml kwasu solnego do każdej probówki, potrząsnąć energicznie,
- dodać 2 ml roztworu chlorku żelazowego, dobrze wymieszać,
- przelać zawartości do kuwet,
- oznaczyć absorbancję przy 525 nm.

7. OBLICZANIE WYNIKÓW

7.1. Wzór i metoda obliczania

Sporządzić wykres optycznych gęstości wzorca w zależności od ich stężeń.

Zawartość estrów (wyrażonego w postaci octanu etylu = A) odpowiadającą wartości absorbancji odczytuje się z wykresu i oblicza według wzoru:

$$\frac{A \cdot 100}{T}$$

i otrzymuje w % na hl alkoholu etylowego 100% obj.,

gdzie T = zawartość alkoholu w próbce w% obj., jak określono w metodzie 1.

7.2. Powtarzalność

Różnica między wynikami dwóch oznaczeń przeprowadzonych jednocześnie lub w krótkim odstępie czasu na tej samej próbce, przez tego samego analityka i w takich samych warunkach nie przekracza 0,1 g estrów wyrażonej jako octan etylu, na hl alkoholu etylowego 100% obj.

Metoda 8: Oznaczanie lotnych zasad azotowych

1. PRZEDMIOT I ZAKRES ZASTOSOWANIA

Metoda oznaczania lotnych zasad azotowych wyrażonych jako azot w alkoholu obojętnym.

2. DEFINICJA

Zawartość lotnych zasad azotowych: zawartość lotnych zasad azotowych wyrażonych jako azot, jak oznaczono określoną metodą.

3. ZASADA

Próbkę odparowuje się do niewielkiej objętości w obecności kwasu siarkowego i zawartości amoniaku, następnie oznacza się z zastosowaniem techniki ciągłego mikro-rozproszenia.

4. ODCZYNNIKI

4.1. Kwas siarkowy, 1 mol/l.

4.2. Roztwór wskaźnikowy kwasu bornego. Rozpuścić 10 g kwasu bornego, 8 mg zieleni bromokrezolowej i 4 mg czerwieni metylowej w 30% obj. propan-2-olu oraz uzupełnić do 1 000 ml 30% obj. propan-2-olem.

4.3. Roztwór wodorotlenku potasu, 500 g/l; wolny ditlenek węgla.

4.4. Kwas chlorowodorowy, 0,02 mol/l.

5. APARATURA

5.1. Parownica o wystarczającej objętości dla 50 ml próbki.

5.2. Łąźnia wodna.

5.3. Naczynie Conway'a ze ściśle dopasowaną pokrywą; opis i zalecane wymiary są przedstawione na schemacie 1.

5.4. Mikrobiureta o pojemności 2-5 ml z podziałką, co 0,01 ml.

6. PROCEDURA

6.1. Odmierzyć pipetą 50 ml próbki (z zawartości azotu ocenianej na mniejszą niż 0,2 g na hl próbki odmierza się 200 ml próbki) do szklanej parownicy, dodać 1 ml 1 mol/l kwasu siarkowego (4.1), umieścić parownicę (5.1) w łąźni wodnej (5.2) i odparować, aż pozostanie w przybliżeniu 1 ml.

6.2. Odmierzyć pipetą 1 ml roztworu wskaźnikowego kwasu bornego (4.2) do wewnętrznej komory naczynia Conway'a (5.3) i płukać cieczą pozostałościową z procesu odparowania (6.1) do zewnętrznej komory. Lekko przechylić kolbę i dodać około 1 ml roztworu wodorotlenku potasu (4.3) do zewnętrznej komory tak szybko, jak to możliwe, jednakże, o ile to możliwe, najdalej od większości płynu w zewnętrznej komorze. Niezwłocznie zamknąć naczynie przykrywając ją szczelną pokrywą posmarowaną smarem.

6.3. Wymieszać oba roztwory w zewnętrznej komorze uważając, aby nie doszło do

przelania płynów z jednej komory do drugiej. Pozostawić na dwie godziny.

- 6.4. Miareczkować amoniak w wewnętrznej komorze przy pomocy 0,02 mol/l kwasu chlorowodorowego (4.4) z zastosowaniem mikrobiurety (5.4) do celów zobojętnienia. Ilość użytego kwasu powinna wynosić 0,2-0,9 ml; dopuszcza się ilość kwasu używanego przez V_1 ml.
- 6.5. Przeprowadzić ślepią próbę miareczkowania powtarzając ppkt. 6.1-6.4, lecz zastępując 50 ml próbki w ppkt. 6.1 taką samą ilością wody. Dopuszcza się ilość kwasu chlorowodorowego używanego przez V_2 ml.

7. OBLICZANIE WYNIKÓW

7.1. Wzór i metoda obliczania.

Zawartość lotnych zasad azotowych, w g na hl alkoholu etylowego 100% obj., wyrażoną w postaci azotu, oblicza się według wzoru:

$$\frac{(V_1 - V_0) \cdot 2800}{E \cdot T}$$

gdzie:

V_1 = ilość ml kwasu chlorowodorowego użytego do zobojętnienia próbki.

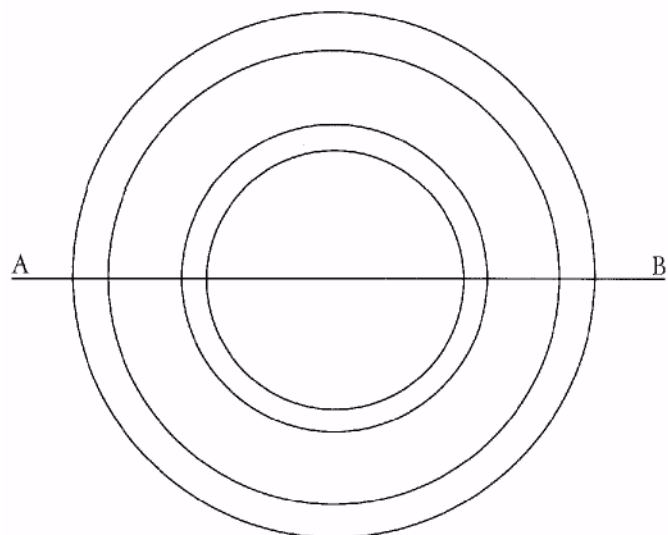
V_2 = ilość ml kwasu chlorowodorowego użytego w ślepej próbie.

T= zawartość alkoholu w próbce w % objętościowych, jak oznaczono metodą 1.

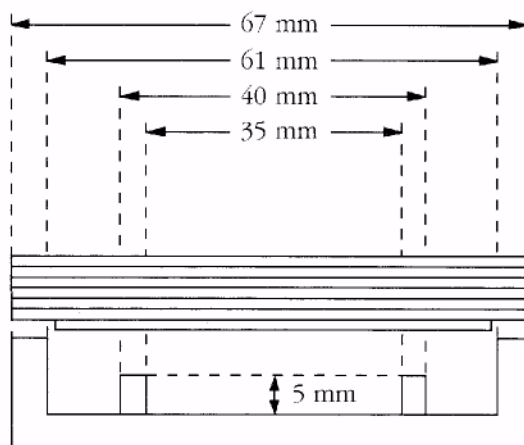
E= ilość użytej próbki w ml.

7.2. Powtarzalność

Różnica między wynikami dwóch oznaczeń przeprowadzonych jednocześnie lub w krótkim odstępie czasu na tej samej próbce, przez tego samego analityka i w takich samych warunkach nie przekracza 0,05 g na hl alkoholu etylowego 100% obj.



widok naczynia z góry



Przekrój pionowy wzdłuż linii A-B

typowy wymiar

Rysunek 1: Naczynie Conway'a

Metoda 9: Oznaczenie zawartości metanolu

1. PRZEDMIOT I ZAKRES ZASTOSOWANIA

Metoda oznaczenia zawartości metanolu w alkoholu obojętnym.

2. DEFINICJA

Zawartość metanolu: zawartość metanolu jak oznaczono określoną metodą.

3. ZASADA

Stężenie metanolu oznacza się w drodze bezpośredniego wstrzyknięcia próbki do

aparatu do chromatografii gazowo-cieczowej.

4. PROCEDURA

Każda metoda GLC jest odpowiednia pod warunkiem, że gazowa kolumna chromatograficzna oraz zastosowane warunki pozwalają na osiągnięcie czystej separacji między metanolem, aldehydem octowym, alkoholem etylowym a octanem etylu. Granica wykrywalności metanolu w alkoholu etylowym wynosi mniej niż 2 g/hl.

5. POWTARZALNOŚĆ

Różnica między wynikami dwóch oznaczeń przeprowadzonych jednocześnie lub w krótkim odstępie czasu na tej samej próbce, przez tego samego analityka i w takich samych warunkach nie przekracza 2 g metanolu na hl alkoholu etylowego 100% obj.

Metoda 10: Oznaczenie zawartości suchej pozostałości po odparowaniu

1. PRZEDMIOT I ZAKRES ZASTOSOWANIA

Metoda oznaczania zawartości pozostałości suchej alkoholu obojętnego.

2. DEFINICJA

Zawartość pozostałości suchej: zawartość suchej masy jak oznaczono określoną metodą.

3. ZASADA

Podwielokrotność próbki osusza się w temperaturze 103 °C i pozostałość oznacza się grawimetrycznie.

4. APARATURA

4.1. Łąźnia wodna, wrząca.

4.2. Parownica o odpowiedniej pojemności.

4.3. Eksykator zawierający świeżo aktywowany żel krzemionkowy ze wskaźnikiem wilgotności lub równorzędnym środkiem suszącym.

4.4. Waga analityczna

4.5. Suszarka laboratoryjna o regulowanej temperaturze 103 ± 2 °C.

5. PROCEDURA

Dokładnie zważyć z dokładnością do 0,1 mg czystą, suchą parownicę (4.2) (m_0). Odmierzyć pipetą, w razie konieczności w kilku czynnościach, odpowiednią

objętość próbki do naczynia (100-250 ml) (V_0 , ml). Umieścić naczynie z próbką we wrzącej łaźni wodnej (4.1) i doprowadzić do osuszenia. Umieścić w piecu w temperaturze (4.5) 103 ± 2 °C na 30 minut i następnie przenieść naczynie z pozostałością do eksykatora (4.3). Doprowadzić naczynie do ochłodzenia przez 30 minut, a następnie zważyć z dokładnością do 0,1 mg, naczynie z pozostałością (M_1).

6. OBLICZANIE WYNIKÓW

6.1. Wzór i metoda obliczenia

Zawartość suchej pozostałości w g na hl alkoholu etylowego 100% obj., oblicza się według wzoru:

$$\frac{(M_1 - M_0) \cdot 10^7}{V \cdot T}$$

gdzie:

M_0 = masa w g suchej czystej parownicy,

M_1 = masa w g naczynia z pozostałością po suszeniu,

V_0 = objętość próbki użytej do suszenia, oraz

T = zawartość alkoholu w% objętościowych próbki, jak oznaczono metodą 1.

6.2. Powtarzalność

Różnica między wynikami dwóch oznaczeń przeprowadzonych jednocześnie lub w krótkim odstępie czasu na tej samej próbce, przez tego samego analityka i w takich samych warunkach nie przekracza 0,5 g na hl alkoholu etylowego 100% obj.

Metoda 11: Test graniczny na obecność furfuralu

1. PRZEDMIOT I ZAKRES ZASTOSOWANIA

Metoda oznaczenia furfuralu w alkoholu obojętnym.

2. DEFINICJA

Wykrywalność testu granicznego stężenia furfuralu: wynik testu granicznego jak oznaczono określoną metodą.

3. ZASADA

Próbkę alkoholu miesza się z aniliną i lodowatym kwasem octowym. Obecność furfuralu wskazuje barwa różowo - łososiowa pojawiająca się w roztworze po 20 minutach mieszania.

4. ODCZYNNIKI

4.1. Anilina świeżo destylowana.

4.2. Kwas octowy lodowaty

5. APARATURA

Probówki z doszlifowanymi szklanymi korkami.

6. PROCEDURA

Odmierzyć pipetą 10 ml próbki do probówki (5); dodać 0,5 ml aniliny i 2 ml lodowatego kwasu octowego. Probówkę wstrząsa się w celu wymieszania jej zawartości.

7. OBLICZANIE WYNIKÓW

7.1. Interpretacja testu granicznego

Jeżeli czas, w którym otrzymuje się barwę łososiowo-różową w probówce jest krótszy niż 20 minut wynik testu jest pozytywny i próbka zawiera furfural.

7.2. Uwagi

Wyniki dwóch testów granicznych przeprowadzonych jednocześnie lub w krótkim odstępie czasu przez tego samego analityka, na tej samej próbce i w takich samych warunkach, są identyczne.

Metoda 12: Test UV

1. ZAKRES

Metoda oznaczenia czystości optycznej alkoholu obojętnego.

2. ZASADA

Optyczną czystość próbki w zakresie długości fali 220-270 nm mierzy się w stosunku do określonej substancji odniesienia o wysokiej czystości optycznej.

3. APARATURA

3.1. Spektrofotometr UV-VIS

3.2. Kuwety kwarcowe o długości drogi optycznej 10 mm i tej samej transmisji widma.

4. ODCZYNNIKI

Spektralnie czysty n-heksan.

5. PROCEDURA

- przepłukać czyste kuwety próbką roztworu a następnie wlać próbkę; osuszyć powierzchnie zewnętrzne kuwet,
- postępować z kuwetą porównawczą w taki sam sposób używając n-heksanu i napęlić,
- oznaczyć absorbancję i sporządzić wykres.

6. OBLICZANIE WYNIKÓW

Wielkości absorbancji otrzymane dla 270, 240, 230 i 220 nm nie mogą przekroczyć następujących wartości:

Krzywa absorbancji powinna mieć przebieg płaski i regularny.

Metoda 13: Oznaczanie zawartości izotopu węgla ^{14}C w alkoholu etylowym

1. METODA OZNACZANIA RODZAJU ALKOHOLU

Oznaczanie zawartości izotopu węgla ^{14}C w alkoholu etylowym pozwala na odróżnienie alkoholu pochodzącego od paliw kopalnych (alkohol syntetyczny) od alkoholu uzyskanego z surowców pochodzących z ostatniego sezonu wegetacyjnego (alkohol fermentacyjny).

2. DEFINICJA

Zawartość ^{14}C alkoholu etylowego rozumie się jako zawartość ^{14}C oznaczoną z zastosowaniem metody poniżej określonej.

Naturalna zawartość izotopu węgla ^{14}C w atmosferze (wartość odniesienia), która jest absorbowana przez roślinność żywą w drodze asymilacji, jest wartością zmienną. Dlatego wartość odniesienia oznacza się w stosunku do alkoholu etylowego otrzymanego z surowców pochodzących z ostatniego sezonu wegetacyjnego. Taką roczną wartość odniesienia ustala się każdego roku w drodze analizy w ramach współpracy między Biurem Referencji Wspólnoty oraz Wspólnym Centrum Badawczym, Ispra.

3. ZASADA

Zawartość izotopu węgla ^{14}C próbek alkoholowych zawierających co najmniej 85% masy alkoholu etylowego oznacza się bezpośrednio za pomocą cieczowego licznika scyntylicyjnego.

4. ODCZYNNIKI

4.1. Toluen scyntylicyjny

5,0 g 2,5-difenyloksazol (PPO)

0,5 g p-bis-[4-metylo-5-fenyloaksozoliol(2)]-benzen (dimetylo-POPOP) w 1 litrze toluenu o czystości analitycznej (Cz.DA).

Dopuszcza się użycie gotowego do użycia, handlowego toluenu scyntylacyjnego o tym samym składzie.

4.2. Wzorzec izotopu węgla¹⁴C

¹⁴C n-heksadekan o aktywności około 1×10^6 dpm/g (około $1,67 \times 10^6$ cBq/g) przy gwarantowanej dokładności oznaczenia tej aktywności wynoszącej $\pm 2\%$ rel.

4.3. Alkohol etylowy bez od izotopu węgla¹⁴C

Alkohol syntetyczny z surowców kopalnych zawierający co najmniej 85% masy alkoholu etylowego, do oznaczenia tła.

4.4. Alkohol z surowców z ostatniego sezonu wegetacyjnego zawierający co najmniej 85% masy alkoholu etylowego stanowiący materiał odniesienia.

5. APARATURA

5.1. Wielokanałowy cieczowy scyntylacyjny spektrometr z procesorem i automatycznym wzorcowaniem zewnętrznym i odczytem zewnętrznego wskaźnika wzorzec/kanal (standardowa konstrukcja: trzy kanały metrowe i dwa wzorcowe zewnętrzne kanały).

5.2. Niskopotasowe kuwety odpowiednie do spektrofotometru, z ciemnymi nakrętkami śrubowymi zawierającymi wkładki polietylenowe.

5.3. Pomiarowe pipety o pojemności 10 ml.

5.4. Automatyczny dozownik o pojemności 10 ml.

5.5. 250 ml kolba kulista z korkiem z matowego szkła.

5.6. Aparat do destylacji alkoholowej z płaszczem grzejącym, np. typu Micko.

5.7. Strzykawka mikrolitrowa o pojemności 50 μ l.

5.8. Lejek do piknometrów, piknometry o pojemności 25 ml i 50 ml.

5.9. Termostat ze stabilizacją temperatury $\pm 0,01$ °C.

5.10. Urzędowe tablice alkoholometryczne zgodnie z dyrektywą Rady z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do tablic alkoholometrycznych, opublikowane przez Komisję Wspólnot Europejskich (ISBN 92-825-0146-9).

6. PROCEDURA

6.1. Uruchomienie sprzętu

Sprzęt ustawia się zgodnie z instrukcją producenta. Optymalne warunki pomiaru uzyskuje się wtedy, gdy wartość E_2/B , wskaźnik jakości ma wartość maksymalną.

E = skuteczność

B = tło

Optymalizowane są jedynie dwa kanały. Trzeci kanał pozostawia się całkowicie otwarty do celów kontrolnych.

6.2. Wybór kuwet

Większą liczbę kuwet, niż to będzie później potrzebne wypełnia się 10 ml wolnego od ^{14}C syntezowego alkoholu etylowego i 10 ml toluenu scyntylicyjnego. Pomiaru dla każdej z kuwet dokonuje się przez co najmniej 2×100 minut. Odrzuca się kuwety, których tła różnią się od średniej o więcej niż $\pm 1\%$. Używa się wyłącznie kuwet nowych pochodzących z tej samej partii towaru.

6.3. Oznaczenie zewnętrznego stosunku wzorzec / kanał (ESCR)

Podczas procesu ustawiania kanałów (6.1) ESCR po oznaczeniu skuteczności, oznacza się ESCR za pomocą odpowiedniego programu komputerowego. Używany wzorec zewnętrznym to ^{137}Cez , który jest fabrycznie wbudowany przez producenta.

6.4. Przygotowanie próbki

Dopuszcza się wykonanie pomiaru próbek o zawartości alkoholu etylowego co najmniej 85% masy, wolnych od zanieczyszczeń, które absorbują przy długościach fal mniejszych niż 450 nm. Niska pozostałość estrów i aldehydów nie stanowi problemu. Po odrzuceniu pierwszych kilku ml próbka jest destylowana bezpośrednio do piknometru, po czym metodą piknometryczną oznacza się zawartość alkoholu w próbce. Zawartości alkoholu odczytuje się z Urzędowych Tablic Alkoholometrycznych.

7. Wykonanie pomiaru próbek za pomocą wzorca zewnętrznego

7.1. Lekko wygaszone próbki, takie jak próbki opisane w 6.4 z ESCR w przybliżeniu 1,8 mogą być poddane pomiarowi z zastosowaniem ESCR, co stanowi środek skuteczności.

7.2. Pomiar

10 ml z każdej próbki przygotowanej zgodnie z 6.4 odmierza się pipetą do wybranej kuwety o sprawdzonym tle po czym za pomocą automatycznego dozownika dodaje się 10 ml toluenu scyntylicyjnego. Próbki w kuwetach są

mieszane ruchami obrotowymi w taki sposób, by nie dopuścić do nawilżenia przez ciecz wkładki polietylenowej zamknięcia gwintowanego. Kuwetę zawierającą wolny od ^{14}C kopalny alkohol etylowy przygotowuje się w ten sam sposób w celu pomiaru tła. W celu sprawdzenia odpowiedniej rocznej wartości izotopu węgla ^{14}C przygotowuje się duplikat alkoholu etylowego otrzymanego z surowców pochodzących z ostatniego sezonu wegetacyjnego, następnie zawartość kuwety miesza się z wewnętrznym wzorcem, patrz 8.

Próbki kontrolne i próbki tła umieszcza się na początku szeregu pomiarowego, który powinien zawierać nie więcej niż 10 próbek do analizy. Całkowity czas pomiaru jednej próbki wynosi co najmniej 2×100 minut, przy czym poszczególne próbki mierzy się etapami po 100 minut w celu wyeliminowania błędu (jeden cykl odpowiada przedziałowi czasu 100 minut na próbkę).

Próbki tła i próbki kontrolne powinny być przygotowywane co cztery tygodnie.

Ta metoda nie wymaga wiele czasu i materiału i jest w szczególności odpowiednia w przypadku niespecjalistycznych laboratoriów przetwarzających znaczne ilości próbek.

W przypadku próbek o słabej absorpcji (ESCR około 1,8) wartość ta jedynie nieznaczny wpływ na skuteczność analizy. Jeżeli zmiana mieści się w granicach $\pm 5\%$, można spodziewać się podobnej skuteczności. W przypadku próbek o silniejszej absorpcji, takich jak denaturowane alkohole, skuteczność można ustalić za pomocą korekcyjnego wykresu wygaszania. W przypadku braku odpowiedniego programu komputerowego używa się wzorca wewnętrznego w celu uzyskania wyników.

8. POMIAR PRÓBEK PRZY POMOCY WEWNĘTRZNEGO WZORCA HEKSADEKANU ^{14}C

8.1. Procedura.

Próbki kontrolne i próbki tła (ostatni i kopalny alkohol etylowy) oraz materiał nieznan są poddawane pomiarom jako duplikaty. Jedna próbka duplikatu przygotowywana jest w nieselektywnej kuwecie, a jako wzorzec wewnętrzny dodaje się dokładnie odmierzoną ilość (30 μl) heksadekanu ^{14}C (aktywność dodatkowa około 26 269 dpm/gC w przybliżeniu 43 782 cBq/gC). Do celów przygotowania próbki i czasu pomiaru innych próbek patrz 7.2, jednakże czas pomiaru próbek ze wzorcem wewnętrznym można ograniczyć do około pięciu minut poprzez wstępne ustawianie na 10^5 impulsów. Do serii pomiarowej używa się jednego duplikatu z każdej próbki kontrolnej i próbki tła; są one umieszczane na początku szeregu pomiarowego.

8.2. Postępowanie z wzorcem wewnętrznym i kuwetami

Aby zapobiec zanieczyszczeniom podczas pomiaru z wzorcem wewnętrznym próbki należy przetrzymywać z dala od miejsca przygotowywania i pomiaru próbek. Po dokonaniu pomiaru kuwety sprawdzone pod względem tła mogą być użyte ponownie. Wyrzuca się nakrętki i kuwety zawierające wzorzec wewnętrzny.

9. OBLICZANIE WYNIKÓW

9.1. Jednostką aktywności substancji radioaktywnej jest bekerel; 1 Bq = 1 rozpad/sek.

Wskaźnik radioaktywności właściwej wyrażony w bekerelach w stosunku do jednego grama węgla = Bq/gC.

W celu otrzymania wyników praktycznych najlepiej wyrażać wyniki w centybekerelach = cBq/gC.

Opisy i receptura stosowana w literaturze, oparta na dpm, może tymczasowo zostać zachowana. W celu otrzymania odpowiednich cyfr w cBq zaledwie mnoży cyfrę dpm przez 100/60.

9.2. Wyrażenie wyników z wzorcem zewnętrznym

$$\text{cBq/gC} = \frac{(\text{cpm}_{\text{pr}} - \text{cpm}_{\text{NE}}) \cdot 1,918 \cdot 100}{V \cdot F \cdot Z \cdot 60}$$

9.3. Wyrażenie wyników z wzorcem wewnętrznym

$$\text{cBq/gC} = \frac{(\text{cpm}_{\text{pr}} - \text{cpm}_{\text{NE}}) \cdot \text{dpm}_{\text{IS}} \cdot 1,918 \cdot 100}{(\text{cpm}_{\text{IS}} - \text{cpm}_{\text{pr}}) \cdot V \cdot F \cdot 60}$$

9.4. Skróty

cpm_{pr} = średni wskaźnik licznika podczas całego czasu pomiaru próbki

cpm_{NE} = średni wskaźnik impulsów tła obliczony w ten sam sposób.

cpm_{IS} = ilość dodatkową dodanego wzorca wewnętrznego (radioaktywność wzorcowania dpm).

dpm_{IS} = ilość wewnętrznego wzorca dodana (kalibracja radioaktywności dpm).

V = objętość w ml użytych próbek.

F = zawartość w gramach czystego alkoholu na ml odpowiadająca jego stężeniu.

Z = skuteczność odpowiadająca wartości ESCR.

1,918 = liczba gramów alkoholu na gram węgla.

10. WYBÓR METODY

10.1. Powtarzalność (r):

$$r = 0,632 \text{ cBq/g C}; S_{(r)} = \pm 0,223 \text{ cBq/g C}$$

10.2. Porównywalność (R)

$$R = 0,821 \text{ cBq/g C}; S_{(R)} = \pm 0,290 \text{ cBq/g C}.$$

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1183/2003

z dnia 2 lipca 2003 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1623/2000 ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do mechanizmów rynkowych

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 806/2003², w szczególności jego art. 33,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ramach destylacji wina z przeznaczeniem do produkcji alkoholu spożywczego, prowadzonej każdego roku we Wspólnocie, producenci są zobowiązani do dostarczenia ich wina do destylacji, a gorzelnicy muszą poddać wino destylacji w określonym terminie.
- (2) Państwowe pomieszczenia i urzędnicy do składowania w niektórych Państwach Członkowskich są zapełnione i w rezultacie organy władzy publicznej nie mogą już przyjmować dostaw alkoholu od gorzelników, w konsekwencji czego pomieszczenia i urzędnicy do składowania niektórych gorzelników są również przepelnione. Brak zdolności składowej uniemożliwia im przyjmowanie nowych dostaw wina do destylacji z przeznaczeniem na produkcję alkoholu spożywczego przed terminem ustanowionym w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1623/2000³, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 625/2003⁴.
- (3) W celu uzdrowienia tej sytuacji, termin do którego wino powinno zostać dostarczone do destylacji oraz termin, którym należy poddać je destylacji należy odroczyć o półtora miesiąca.
- (4) Rozporządzenie (WE) nr 1623/2000 powinno zostać odpowiednio zmienione.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

¹ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1.

² Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1.

³ Dz.U. L 194 z 31.7.2000, str. 45.

⁴ Dz.U. L 90 z 8.4.2003, str. 4.

Artykuł 1

W art. 63a rozporządzenia (WE) nr 1623/2000 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 8 dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„Dla roku winiarskiego 2002/03 datą określoną w akapicie pierwszym jest dzień 31 sierpnia następnego roku winiarskiego.”;

b) w ust. 10 dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„Dla roku winiarskiego 2002/03 datą określoną w akapicie pierwszym jest dzień 15 listopada następnego roku winiarskiego.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 lipca 2003 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1260/2001

z dnia 19 czerwca 2001 r.

w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dla właściwego funkcjonowania, wspólna polityka rolna wymaga wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, obejmującej w szczególności cukier oraz izoglukozę i syrop inulinowy, które są ciekłymi substytutami cukru.
- (2) Dla osiągnięcia celów wspólnej polityki rolnej, w szczególności w celu zapewnienia, aby wspólnotowi plantatorzy buraków cukrowych i trzciny cukrowej nadal korzystali z niezbędnych gwarancji w odniesieniu do zatrudnienia i standardu życia, należy ustabilizować rynek cukru. Cel ten może zostać osiągnięty poprzez umożliwienie agencjom interwencyjnym skupu cukru. W tym celu cena interwencyjna cukru białego powinna zostać ustalona dla obszarów, w których nie występuje deficyt, jak również cena interwencyjna dla cukru surowego oraz, co roku dla każdego z obszarów, w których występuje deficyt, pochodna cena interwencyjna dla cukru białego oraz, jeżeli jest to konieczne, dla cukru surowego. Cena interwencyjna musi zostać ustalona na poziomie, który zagwarantuje odpowiedni dochód producentom buraków cukrowych i trzciny cukrowej przy jednoczesnym uwzględnieniu interesów konsumentów. Takie gwarancje cenowe dla cukru również odnoszą się do syropów cukrowych, izoglukozy i syropu inulinowego, których ceny są oparte na cenach cukru. Z uwagi na perspektywę finansową i zasady budżetowe przyjęte przez Radę Europejską w Berlinie w marcu 1999 r., interwencyjne ceny w sektorze cukru powinny zostać ustalone na cały okres obowiązywania nowych ustaleń.
- (3) Cena interwencyjna musi zostać ustalona dla jakości standardowych cukru białego oraz cukru surowego, które należy określić. Takie jakości standardowe powinny wyrażać średnią jakość reprezentatywną cukru produkowanego we Wspólnocie oraz powinny zostać określone na podstawie kryteriów stosowanych w handlu cukrem. Poza tym musi

¹ Dz.U. C 29 E z 30.1.2001, str. 315.

² Opinia wydana dnia 13 marca 2001r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. C 116 z 20.4.2001, str. 113.

również istnieje możliwość dokonania przeglądu takich jakości standardowych celem uwzględnienia, w szczególności, wymogów handlowych oraz postępów w technikach analizy.

- (4) Sytuacja geograficzna francuskich departamentów zamorskich wymaga właściwych środków dla cukru produkowanego w tych departamentach.
- (5) Tak, aby nie ingerować w ceny określone powyżej, agencje interwencyjne muszą dokonywać sprzedaży cukru po cenie wyższej niż cena interwencyjna, o ile nie jest on przeznaczony do wywozu bez względu na to czy nie jest dalej przetwarzany, czy też występuje w postaci przetworzonych produktów, bądź też stosowany jest jako pasza dla zwierząt. Jedną z konsekwencji tej zasady jest fakt, że cukier nie może zostać udostępniony organizacjom charytatywnym w celu wykorzystania do spożycia przez ludzi we Wspólnocie. Niemniej jednak powinna istnieć możliwość zbycia cukru w ten sposób w drodze pojedynczych działań pomocowych w sytuacjach kryzysowych, mających na celu zapewnienie dostępności dostaw, które jednocześnie stanowią działalność humanitarną. Działania takie są efektywne jedynie wówczas, gdy są niezwłocznie wykonywane. W takich przypadkach należy dlatego zastosować najwłaściwszą procedurę.
- (6) Podobnie jak produkty ze skrobi, cukier jest produktem podstawowym, który może być stosowany w przemyśle chemicznym do wytwarzania podobnych produktów. Dlatego należy zapewnić harmonijny rozwój wykorzystania takich produktów podstawowych. Należy przyjąć system refundacji produkcyjnych, który pozwoli na powiększenie rynków zbytu cukru ponad tradycyjne ilości; w tym celu powinna istnieć odtąd możliwość udostępnienia danych produktów temu przemysłowi po obniżonej cenie.
- (7) Zasady takie powinny zapewnić uczciwe traktowanie zarówno wytwórców jak i producentów podstawowych produktów. Dodatkowo oprócz ceny podstawowej, będącej pochodną ceny interwencyjnej dla cukru białego, wpływy przedsiębiorstw ze sprzedaży melasy, które mogą zostać oszacowane na 7,61 EUR za 100 kg, pochodzących z ceny melasy oszacowanej na 8,21 EUR za 100 kg, jak również koszty poniesione przy przetwarzaniu i dostarczaniu buraków do zakładów produkcyjnych, oraz na podstawie zbioru, który dla Wspólnoty może zostać oszacowany na 130 kg cukru białego na tonę buraków standardowej jakości, należy wyznaczyć minimalne ceny za buraki A przeznaczone do przetwarzania na cukier A oraz za buraki B przeznaczone do przetwarzania na cukier B, które będą płacone przez wytwórców cukru dokonujących zakupu buraków.
- (8) Potrzebne są szczególne instrumenty dla zapewnienia odpowiedniej równowagi praw i obowiązków między wytwórcami a plantatorami, w szczególności należy ustanowić standardowe przepisy wspólnotowe regulujące stosunki umowne między nabywcami i sprzedawcami buraków jak również należy przyjąć odpowiednie środki w tym samym celu w odniesieniu do trzciny cukrowej. Przepisy odnoszące się do normalnego okresu trwania i rozplanowania dostaw, miejsc gromadzenia i kosztów transportu, miejsc odbioru oraz pobierania próbek, zwrotu wysłodków czy też dotyczące płatności równoważnej rekompensaty, jak również terminów płatności zaliczek wpływają na cenę rzeczywistą buraków otrzymywaną przez sprzedawcę. Różnorodność warunków naturalnych, sytuacji ekonomicznej i technicznej utrudnia istnienie jednolitych warunków zakupu buraków na całym obszarze Wspólnoty. Istnieją porozumienia

branżowe między wytwórcami lub organizacjami wytwórców oraz organizacjami plantatorów. Przepisy ramowe powinny zdefiniować gwarancje minimalne wymagane zarówno przez plantatorów buraków jak i przemysł w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania gospodarki cukrowej, oraz należy utrzymać możliwości ustanawiania odstępstwa dla porozumień branżowych od niektórych zasad określonych w załączniku III.

- (9) Przyczyny, które dotychczas doprowadziły do przyjęcia przez Wspólnotę systemu kwot produkcyjnych dla cukru, izoglukozy i syropu inulinowego wciąż pozostają aktualne. Jednakże system ten został tak dostosowany, aby uwzględniał rozwój sytuacji w ostatnim okresie w produkcji, mając na celu dostarczenie Wspólnocie instrumentów niezbędnych do zapewnienia, w sprawiedliwy a zarazem skuteczny sposób, żeby producenci sami pokrywali pełne koszty zbytu nadwyżek produkcji wspólnotowej wykraczającej ponad spożycie oraz mając na celu wypełnienie wspólnotowych zobowiązań w ramach porozumień, będących wynikiem Rundy Urugwajskiej wielostronnych negocjacji handlowych, zwanych dalej „GATT”, zatwierdzonych na mocy decyzji 94/800/WE⁴.
- (10) Porozumienie w sprawie rolnictwa zawarte w ramach porozumień GATT (zwane dalej „Porozumieniem”) w szczególności nakłada na Wspólnotę obowiązek stopniowego zmniejszania wsparcia dla wywozu produktów rolnych, w szczególności cukru w ramach gwarancji kwot produkcyjnych. Porozumienie przewiduje zmniejszanie wsparcia dla wywozu, zarówno w odniesieniu do ilości, jakich dotyczy, jak i poziomu danych subsydii, w trakcie okresu przejściowego. Pierwszym krokiem w dostosowaniu gwarancji, powinno być rozdzielenie różnicy odnotowanej dla danego roku gospodarczego między wolumenem potencjalnego wywozu ze Wspólnoty, a kwotą ustanowioną w Porozumieniu między cukier, izoglukozę oraz syrop inulinowy, proporcjonalnie do udziału kwot każdego z tych produktów w całkowitej kwocie ustanowionej dla wszystkich tych trzech produktów dla Wspólnoty. Jednakże system taki powinien mieć zastosowanie tylko w ograniczonym okresie czasu i powinien być uważany jako system przejściowy. W szczególności z uwagi na perspektywy finansowe oraz zasady budżetowe przyjęte przez Radę Europejską w Berlinie w marcu 1999 r. jak również na potrzebę uwzględnienia postępu negocjacji w ramach WTO, należy utrzymać system kwot na lata gospodarcze od 2001/2002 do 2005/2006.
- (11) Wspólna organizacja rynków w sektorze cukru opiera się, po pierwsze na zasadzie, że producenci powinni ponosić pełną odpowiedzialność finansową za straty poniesione w każdym roku gospodarczym wynikające ze zbytu tej części produkcji wspólnotowej, w ramach kwoty, która stanowi nadwyżkę ponad wewnętrzne spożycie Wspólnoty oraz, po drugie, na zróżnicowaniu gwarancji cenowych dla zbytu, odzwierciedlających kwoty produkcyjne przydzielone każdemu przedsiębiorstwu. Kwoty produkcyjne dla cukru są przydzielane każdemu przedsiębiorstwu na podstawie jego rzeczywistej produkcji podczas określonego okresu odniesienia.
- (12) Ponieważ zobowiązania dotyczące zmniejszania wsparcia dla wywozu zostały wykonane w trakcie okresu przejściowego, podstawowe ilości cukru i izoglukozy oraz kwoty dla syropu inulinowego powinny zostać utrzymane na ich obecnym poziomie,

⁴ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, str. 1.

jednak musi istnieć możliwość dostosowania odpowiednich gwarancji, w razie wystąpienia takiej konieczności, w celu umożliwienia Wspólnocie wywiązania się z jej zobowiązań podjętych w ramach Porozumienia, przy jednoczesnym uwzględnieniu podstawowych czynników mających wpływ na sytuację w sektorze cukru. Należy utrzymać sektorowy system samofinansowania poprzez opłaty produkcyjne oraz system kwot produkcyjnych.

- (13) Producenci zatem powinni nadal ponosić odpowiedzialność finansową poprzez płacenie podstawowych opłat produkcyjnych, jakimi obciążona jest cała produkcja cukru A i B, które są jednak ograniczone do 2% ceny interwencyjnej dla cukru białego, oraz opłaty B, jaką obciążona jest produkcja cukru B do limitu wynoszącego 37,5% tej ceny. W niektórych okolicznościach producenci izoglukozy i syropu inulinowego również płacą określoną część tych opłat. Nakładanie opłat w opisany powyżej sposób oznacza, że w niektórych latach gospodarczych produkcja cukru nie jest w pełni samofinansująca się. W takich przypadkach powinna zostać nałożona dodatkowa opłata wyrównawcza.
- (14) Mając na względzie równe traktowanie, dodatkowa opłata wyrównawcza powinna zostać obliczona dla każdego przedsiębiorstwa na podstawie jego udziału w dochodzie uzyskanym z opłat produkcyjnych, zapłaconych przez to przedsiębiorstwo w danym roku gospodarczym. Należy zatem wyznaczyć współczynnik dla całej Wspólnoty określający dla danego roku gospodarczego stosunek między całością odnotowanych strat a całym dochodem uzyskanym z danych opłat produkcyjnych. Konieczne jest określenie warunków, na jakich sprzedawcy buraków i trzciny cukrowej mają współuczestniczyć w likwidacji pozostałej kwoty strat za dany rok gospodarczy.
- (15) W dowolnym roku gospodarczym, spożycie, produkcja, przywóz, zapasy i poziomy przeniesienia na kolejny rok, oraz średnia strata, która może zostać poniesiona w ramach systemu samofinansowania, mogą być tak kształtowane, że kwoty produkcyjne przeznaczone dla każdego przedsiębiorstwa w sektorze cukru doprowadzą do uzyskania wolumenu wywozu przekraczającego wolumen określony w Porozumieniu. Gwarancje związane z kwotami powinny dlatego być dostosowane w każdym roku gospodarczym tak, aby Wspólnota mogła wywiązać się ze swoich zobowiązań.
- (16) Struktura podziału cukru, izoglukozy i syropu inulinowego powinna być odzwierciedlona w dalszym podziale między Państwa Członkowskie w celu uwzględnienia gwarancji związanych z kwotami przydzielonymi przedsiębiorstwom produkcyjnym w każdym Państwie Członkowskim, tak aby gwarancje takie mogły zostać dostosowane w sposób, który nie wpływa na istniejącą równowagę między kwotami i udziałem w kosztach. Należy zatem wyznaczyć współczynnik redukcji dla gwarancji A i B dla każdego Państwa Członkowskiego oparty na maksymalnych obciążeniach odpowiadających takim gwarancjom. Każde Państwo Członkowskie powinno następnie dokonać podziału między przedsiębiorstwa, który uwzględni gwarancje wynikające dla każdego przedsiębiorstwa z jego własnych kwot.
- (17) Na kwoty A i B wywiera wpływ, w następstwie fuzji lub przeniesienia przedsiębiorstwa, przeniesienie własności przez przedsiębiorstwo jednej z jego fabryk czy też zaprzestania działalności przedsiębiorstwa lub jednej z jego fabryk. Należy ustanowić warunki dostosowania przez Państwa Członkowskie kwot dla danych przedsiębiorstw, zapewniając zarazem, aby zmiany w kwotach przedsiębiorstw produkujących cukier nie oddziaływały ujemnie na interesy danych producentów

buraków lub producentów trzciny.

- (18) Biorąc pod uwagę potrzebę uwzględnienia niektórych dostosowań strukturalnych przemysłu przetwórczego oraz uprawy buraków i trzciny cukrowej w okresie, w którym kwoty takie są stosowane, należy zezwolić Państwom Członkowskim na zmiany kwot dla przedsiębiorstw o maksymalnie 10%. Jednakże, ze względu na szczególną sytuację w sektorze cukru w Hiszpanii, Włoszech oraz francuskich departamentach zamorskich, limit ten nie powinien być stosowany w tych regionach podczas wykonywania planów restrukturyzacyjnych.
- (19) Przydzielanie kwot produkcyjnych przedsiębiorstwom jest sposobem zapewnienia, że producentom płacone są ceny wspólnotowe oraz że posiadają oni rynek zbytu dla swojej produkcji; interesy wszystkich zainteresowanych stron, w szczególności producentów buraków i trzciny cukrowej, powinny zostać wzięte pod uwagę przy przenoszeniu kwot w obrębie regionów produkcyjnych.
- (20) Celem rozszerzenia rynków zbytu dla cukru i izoglukozy na rynku wewnętrznym Wspólnoty, należy stworzyć możliwość wyłączenia z produkcji całości cukru bądź izoglukozy przeznaczone do wytwarzania we Wspólnocie produktów innych niż środki spożywcze, w rozumieniu systemu kwotowego, na warunkach, które zostaną ustanowione.
- (21) Wspólnotowy rynek cukru jak również rynek izoglukozy i syropu inulinowego wymaga wprowadzenia wspólnego systemu handlowego na zewnętrznych granicach Wspólnoty. System handlowy wraz z opłatami przywozowymi oraz refundacje wywozowe przyczyni się do ustabilizowania rynku wspólnotowego, w szczególności, poprzez zapobieganie oddziaływaniu wahań cenowych rynku światowego na ceny obowiązujące wewnątrz Wspólnoty. Należy zatem nałożyć opłaty na przywóz z państw trzecich jak również należy stosować refundacje wywozowe do tych państw, aby zrekompensować różnicę między cenami na rynku cukru wewnątrz i poza Wspólnotą w przypadku, gdy ceny na rynku światowym są niższe niż ceny wspólnotowe, oraz aby zapewnić niektóre środki ochrony dla wspólnotowego przemysłu zajmującego się przetwarzaniem izoglukozy i syropu inulinowego.
- (22) W celu zapewnienia, aby te regulacje handlowe mogły właściwie funkcjonować, musi istnieć możliwość uregulowania lub wprowadzenia zakazu stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego w przypadku, gdy wymaga tego sytuacja na rynku.
- (23) Jeżeli deficyt na rynku światowym doprowadzi do wyższych cen na rynku światowym niż ceny obowiązujące we Wspólnocie, bądź, jeżeli cała Wspólnota lub jej część nie może uzyskać normalnych dostaw, musi istnieć możliwość podjęcia działań w odpowiednim czasie w celu uniknięcia sytuacji, w której regionalne nadwyżki są wywożone do państw trzecich, podczas gdy nienormalny wzrost cen wspólnotowych uniemożliwia dalsze zaopatrywanie konsumentów po rozsądnych cenach.
- (24) Właściwe organy muszą mieć możliwość stałego monitorowania przepływów w handlu z państwami trzecimi tak, aby mogły dokonać oceny tendencji oraz zastosować takie środki spośród przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, jakie mogą okazać się niezbędne. W tym celu powinien istnieć system pozwoleń na przywóz i wywóz,

wydawanych dopiero po złożeniu kaucji w celu zapewnienia, że operacja objęta wnioskiem o pozwolenie jest faktycznie wykonywana.

- (25) System należności celnych umożliwia zwolnienie wszystkich innych form ochrony na zewnętrznych granicach Wspólnoty. Jednakże w wyjątkowych okolicznościach mechanizm cen i należności celnych może się załamać. Tak więc, aby nie pozostawić rynku wspólnotowego bez ochrony przed zakłóceniami, które mogą wystąpić w takich przypadkach, Wspólnota powinna mieć możliwość natychmiastowego podejmowania takich środków, jakie są niezbędne. Środki takie muszą być zgodne z zobowiązaniami Wspólnoty w ramach porozumień GATT. Ponadto, w celu zapobieżenia problemom w zakresie dostaw na rynek Wspólnoty, musi istnieć możliwość zawieszania należności celnych na niektóre produkty cukrownicze.
- (26) Wspólnota dokonała całościowego badania swojego przemysłu rafinacyjnego. Badanie to wykazało, że jeżeli ma zostać osiągnięty bardziej stały i bardziej regularny strumień dostaw do zakładów rafinacyjnych w granicach Wspólnoty, niezbędne jest jasne oszacowanie tradycyjnie zakładanego maksymalnego zapotrzebowania na cukier surowy przeznaczony do rafinacji na cukier biały w każdym z danych Państw Członkowskich, a mianowicie Finlandii, Francji, Portugalii i Zjednoczonym Królestwie, przy zastosowaniu obiektywnych danych wyjściowych, jak również przy uwzględnieniu ilości cukru przeznaczanego do bezpośredniego spożycia, odnotowanych dla roku gospodarczego 1994/1995. Należy zatem wprowadzić specjalną umowę preferencyjną w zakresie dostępu do rynku wspólnotowego, pozwalającą przemysłowi rafinacyjnemu na przywóz na specjalnych warunkach pewnych ilości surowego cukru trzcinowego pochodzącego z krajów AKP, będących stroną protokołu 3 do załącznika IV do Umowy o Partnerstwie AKP-WE jak również pochodzącego z Indii i innych krajów na mocy porozumień z tymi krajami. Ilości takie zostaną ustanowione w ramach limitów tradycyjnie zakładanego maksymalnego zapotrzebowania, określonych powyżej na podstawie prognozowanego bilansu dostaw, w momencie, gdy zostanie dokonana rafinacja całego dostępnego surowego cukru trzcinowego i cukru z buraków pochodzenia wspólnotowego oraz preferencyjnego cukru surowego jak również cukru surowego pochodzącego z krajów korzystających z kontyngentów taryfowych na mocy koncesji handlowych udzielonych przez Wspólnotę. W celu zbilansowania zobowiązań Wspólnoty dotyczących obniżenia wsparcia dla wywozu, należy zmniejszyć ilości przywożone w celu pokrycia tradycyjnego zapotrzebowania przemysłu rafinacyjnego.
- (27) Na mocy art. 1 wspomnianego Protokołu oraz art. 1 Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Indii w sprawie cukru trzcinowego, takie uzgodnienia dotyczące preferencyjnego przywozu muszą zostać wykonane w ramach wspólnej organizacji rynku cukru.
- (28) Konieczne jest stworzenie środków dla zapewnienia, że surowy cukier trzcinowy przywożony na mocy wspomnianych porozumień preferencyjnych jest poddawany rafinacji w oparciu o możliwie najuczciwsze warunki konkurencji.
- (29) Rafinacja cukru jest ważną działalnością zarówno na poziomie światowym jak i we Wspólnocie, szczególnie jeżeli chodzi o zakłady rafinacyjne przetwarzające cukier surowy na cukier biały. Z technicznego punktu widzenia proces rafinacji zamienia trzcinę cukrową w produkty o wysokiej jakości, które mogą sprostać wymaganiom rynku. Ponadto takie zakłady rafinacyjne znajdują się na obszarach o wysokiej

konsumpcji. Wspólnotowy portowy przemysł rafinacyjny jest zatem cennym uzupełnieniem przemysłu przetwórstwa buraków, zwłaszcza w Finlandii, kontynentalnej części Portugalii, Zjednoczonym Królestwie oraz południowej i zachodniej Francji.

- (30) Badanie dostaw do portowych zakładów rafinacyjnych w obrębie Wspólnoty wskazuje, że należy przyznać specjalny priorytetowy dostęp dla surowego cukru trzcinowego pochodzącego z krajów AKP, będących stroną protokołu nr 3 oraz Indii, w ramach specjalnych porozumień wynegocjowanych między Wspólnotą a państwami, określonymi w protokole nr 3 i/lub innymi krajami oraz oparty na oszacowaniu zapotrzebowania Wspólnoty, w momencie gdy zostanie dokonana rafinacja całego dostępnego surowego cukru trzcinowego i buraczanego we Wspólnocie, preferencyjnego cukru surowego jak również cukru surowego pochodzącego z krajów korzystających z kontyngentów taryfowych na mocy koncesji handlowych udzielonych przez Wspólnotę.
- (31) Do roku gospodarczego 2000/2001 przemysł rafinacyjny otrzymywał wspólnotową pomoc dostosowawczą do rafinacji preferencyjnego surowego cukru trzcinowego oraz cukru surowego z trzciny i buraków zbieranych we Wspólnocie. W świetle doświadczenia pomoc ta powinna być kontynuowana jak również należy dostosować ją do tendencji gospodarczych w sektorze cukru, w szczególności do marż w przemyśle wytwórczym i rafinacyjnym.
- (32) Niektóre środki przejściowe mogą okazać się niezbędne, przy czym potrzeba taka może pojawić się w momencie przejścia od jednego roku gospodarczego do drugiego jak również podczas jednego roku gospodarczego. Należy zatem umożliwić przyjęcie odpowiednich środków.
- (33) W celu ułatwienia wykonania niniejszego rozporządzenia potrzebna jest procedura ścisłej współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach Komitetu Zarządzającego ds. Cukru.
- (34) Z uwagi na szczególne cechy oraz wielkość gospodarstw rolnych, przemysł buraczany w południowych Włoszech napotyka ciągłe trudności. Uprawa buraków na tym obszarze jest niezbędna w celu regeneracji gleby zawierającej wyjątkowo wysoką zawartość gliny oraz w celu uniknięcia powrotu do uprawy monokulturowej; Włochy powinny zatem uzyskać pozwolenie na przyznanie regionom południowym krajowej pomocy przez okres kolejnych pięciu lat gospodarczych w odniesieniu do tej samej kwoty oraz na tych samych warunkach jak dla roku gospodarczego 2000/2001. Produkcja trzciny cukrowej w Hiszpanii doświadcza specyficznych problemów w nadążaniu za innymi uprawami; w celu utrzymania tej szczególnej produkcji, Hiszpania powinna zatem uzyskać pozwolenie na udzielanie krajowej pomocy dla produkcji trzciny cukrowej przez okres kolejnych pięciu lat gospodarczych w odniesieniu do tej samej kwoty oraz na tych samych warunkach jak dla roku gospodarczego 2000/2001. Produkcja buraków w Portugalii, uwzględniając fakt, że jest to nowy przemysł, napotyka ciągłe trudności; mając na względzie takie trudności należy zachęcać producentów buraków cukrowych do zwiększania produkcji; Portugalia powinna zatem uzyskać pozwolenie na udzielanie krajowej pomocy dla produkcji buraków przez okres kolejnych pięciu lat gospodarczych w odniesieniu do tej samej kwoty oraz na tych samych warunkach jak dla roku gospodarczego 2000/2001. Warunki klimatyczne

utrudniają uprawę buraków w Finlandii, co prowadzi do znaczących wahań w produkcji; w związku z tym Finlandia powinna uzyskać zezwolenie na przyznanie ryczałtowego zwrotu kosztów składowania przeniesionego cukru C oraz należy określić szczegółowe zasady odnoszące się do takich zwrotów.

- (35) Aby uwzględnić cele ekologiczne Państwa Członkowskie powinny opracować i wprowadzić w życie właściwe środki odnoszące się do środowiska, jakie uważają za stosowne, przy uwzględnieniu wykorzystania gruntów rolnych w celu produkcji produktów określonych w art. 1. W przyszłości Państwa Członkowskie mogą stosować środki mające na celu wspieranie produkcji zgodnie z obiektywnymi kryteriami odnoszącymi się do środowiska jak również mające na celu przypomnienie producentom potrzeby przestrzegania obowiązującego ustawodawstwa. Państwa Członkowskie muszą przedłożyć sprawozdanie dotyczące wpływu krajowych środków ekologicznych na sektor produkcji rolnej w sektorze cukru.
- (36) Na mocy art. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁵, wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie związane z wypełnianiem zobowiązań wynikających z zastosowania niniejszego rozporządzenia zostaną poniesione przez Wspólnotę.
- (37) Należy przyjąć środki niezbędne do stosowania niniejszego rozporządzenia zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1998 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁶.
- (38) Ustalenia dotyczące wsparcia wprowadzone na mocy niniejszego rozporządzenia zastępują ustalenia przewidziane na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 2038/1999 z dnia 13 września 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru⁷, które musi zostać uchylone wraz z rozporządzeniami (EWG) nr 206/68⁸, (EWG) nr 431/68⁹, (EWG) nr 447/68¹⁰, (EWG) nr 2049/69¹¹, (EWG) nr 793/72¹², (EWG) nr 741/75¹³, (EWG) nr 1358/77¹⁴, (EWG) nr 1789/81¹⁵, (EWG) nr 193/82¹⁶, (EWG) nr

⁵ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 103.

⁶ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁷ Dz.U. L 252 z 25.9.1999, str. 1.

⁸ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 206/68 z dnia 20 lutego 1968 r. ustanawiające ogólne przepisy dotyczące kontraktów i porozumień branżowych w odniesieniu do skupu buraków (Dz.U. L 47 z 23.2.1968, str. 1).

⁹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 431/68 z dnia 9 kwietnia 1968 r. określające jakość standardową w odniesieniu do cukru surowego i ustalające punkt graniczny Wspólnoty w celu obliczania cen CIF dla cukru (Dz.U. L 89 z 10.4.1968, str. 3).

¹⁰ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 447/68 z dnia 9 kwietnia 1968 r. ustanawiające ogólne zasady interwencyjnego skupu cukru (Dz.U. L 91 z 12.4.1968, str. 5). Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1359/77 (Dz.U. L 156 z 25.6.1977, str. 7).

¹¹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2049/69 z dnia 17 października 1969 r. ustanawiające ogólne zasady denaturacji cukru przeznaczonego na paszę dla zwierząt (Dz.U. L 263 z 21.10.1969, str. 1).

¹² Rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/72 z dnia 17 kwietnia 1972 r. ustalające jakość standardową dla cukru białego (Dz.U. L 94 z 21.4.1972, str. 1).

¹³ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 741/75 z dnia 18 marca 1975 r. ustanawiające specjalne zasady odnoszące się do kupna buraków cukrowych (Dz.U. L 74 z 22.3.1975, str. 2).

¹⁴ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1358/77 z dnia 20 czerwca 1977 r. ustanawiające ogólne zasady wyrównywania kosztów składowania w odniesieniu do cukru i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 750/68 (Dz.U. L 156 z 25.6.1977, str. 4).

¹⁵ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1789/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. ustanawiające ogólne zasady dotyczące systemu minimalnych zapasów w sektorze cukru (Dz.U. L 177 z 1.7.1981, str. 39). Rozporządzenie zmienione

1010/86¹⁷ oraz (EWG) nr 2225/86¹⁸ ustanawiającymi ogólne zasady jego wykonania.

- (39) Rozporządzenie (WE) nr 2038/1999 ustanowiło system wyrównawczy dla kosztów składowania. Ponieważ system wprowadzony na mocy niniejszego rozporządzenia nie zawiera takiego systemu, należy przyjąć przepisy przejściowe w celu złagodzenia przejścia od starego systemu do nowego. W tym celu, po pierwsze, saldo starego systemu wyrównawczego dla kosztów składowania powinno zostać odliczone, jeżeli jest ono ujemne, lub dodane, jeżeli jest ono dodatnie, do systemu finansowania zbytu nadwyżek produkcji wspólnotowej w sektorze cukru oraz, po drugie, datę zbytu dla celów płatności opłaty z tytułu składowania od składowanego cukru w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, należy uważać ostatni dzień roku gospodarczego 2000/2001.
- (40) Należy umożliwić przyjmowanie przejściowych zasad w celu złagodzenia przejścia od systemu przewidzianego na mocy rozporządzenia (WE) nr 2038/1999, do nowych ustaleń wprowadzonych na mocy niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zakres i definicje

1. Wspólna organizacja rynków w sektorze cukru ustanowiona na mocy niniejszego rozporządzenia obejmuje następujące produkty:

Kod CN	Wyszczególnienie
a) 1701	Cukier trzcinowy lub buraczany i chemicznie czysta sacharoza, w postaci stałej
b) 1212 91	Buraki cukrowe
1212 92 00	Trzcina cukrowa
c) 1703	Melasa powstała z ekstrakcji lub rafinacji cukru
d) 1702 20	Cukier klonowy i syrop klonowy
1702 60 95	Pozostałe cukry w postaci stałej oraz syropy cukrowe, niezawierające dodatku środków aromatyzujących lub barwiących, z wyłączeniem laktozy, glukozy, maltodekstryny i izoglukozy
1702 90 99	
1702 90 60	

rozporządzeniem (WE) nr 725/97 (Dz.U. L 108 z 25.4.1997, str. 13).

¹⁶Rozporządzenie Rady (EWG) nr 193/82 z dnia 26 stycznia 1982 r. ustanawiające ogólne zasady transferów kwot produkcyjnych w sektorze cukru (Dz.U. L 21 z 29.1.1982, str. 3).

¹⁷Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1010/86 z dnia 25 marca 1986 r. ustanawiające ogólne zasady dla refundacji produkcyjnej w odniesieniu do niektórych produktów cukrowniczych wykorzystywanych w przemyśle chemicznym (Dz.U. L 94 z 9.4.1986, str. 9).

¹⁸Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2225/86 z dnia 15 lipca 1986 r. ustanawiające środki dotyczące sprzedaży cukru produkowanego we francuskich departamentach zamorskich oraz dotyczące wyrównania warunków cenowych w stosunku do preferencyjnego cukru surowego (Dz.U. L 194 z 17.7.1986, str. 7).

Kod CN	Wyszczególnienie
1702 90 71	Karmel zawierający w masie 50% sacharozy lub więcej w substancji suchej
2106 90 59	Aromatyzowane lub barwione syropy cukrowe, inne niż syropy izoglukozowe, laktozowe, glukozowe i z maltodekstryny
e) 2303 20	Wysłodki buraczane, wytłoczyny z trzciny cukrowej i inne odpady z produkcji cukru
f) 1702 30 10	Izoglukoza
1702 40 10	
1702 60 10	
1702 90 30	
g) 2106 90 30	Aromatyzowane lub barwione syropy izoglukozowe
h) 1702 60 80	Syrop inulinowy
1702 90 80	

2. Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „cukry białe” oznaczają cukry bez dodatku aromatu, barwy lub też innych substancji, zawierające, w stanie suchym, wagowo 99,5% lub więcej sacharozy określonej metodą polarymetryczną;
- b) „cukry surowe” oznaczają cukry bez dodatku aromatu, barwy lub też innych substancji, zawierające, w stanie suchym, wagowo mniej niż 99,5% sacharozy określonej metodą polarymetryczną;
- c) „izoglukoza” oznacza produkt otrzymany z glukozy lub jej polimerów z zawartością wagowo w stanie suchym, co najmniej 10% fruktozy;
- d) „syrop inulinowy” oznacza bezpośredni produkt otrzymywany poprzez hydrolizę inuliny lub oligofruktoz, zawierający w stanie suchym, co najmniej 10% fruktozy w postaci wolnej lub jako sacharoza;
- e) „cukier A” i „izoglukoza A” oznacza każdą ilość produkcji cukru lub izoglukozy przypisaną dla konkretnego roku gospodarczego w ramach kwoty A danego przedsiębiorstwa;
- f) „cukier B” i „izoglukoza B” oznacza każdą ilość produkcji cukru lub izoglukozy przypisaną do konkretnego roku gospodarczego, która przekracza kwotę A ale mieści się w sumie kwot A i B danego przedsiębiorstwa;
- g) „cukier C” i „izoglukoza C” oznacza każdą ilość produkcji cukru lub izoglukozy przypisaną do konkretnego roku gospodarczego, która wykracza ponad sumę kwot A i B danego przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstwa, które nie posiada kwot;
- h) „buraki A” oznaczają wszystkie buraki przetworzone na cukier A;
- i) „buraki B” oznaczają wszystkie buraki przetworzone na cukier B;
- j) „syrop inulinowy A” oznacza każdą ilość produkcji syropu inulinowego, wyrażoną jako ekwiwalent cukru/izoglukozy, przypisaną dla konkretnego roku gospodarczego w

ramach kwoty A danego przedsiębiorstwa;

- k) „syrop inulinowy B” oznacza każdą ilość produkcji syropu inulinowego, wyrażoną jako ekwiwalent cukru/izoglukozy, przypisaną do konkretnego roku gospodarczego, która przekracza kwotę A ale mieści się w sumie kwot A i B danego przedsiębiorstwa;
- l) „syrop inulinowy C” oznacza każdą ilość produkcji syropu inulinowego, wyrażoną jako ekwiwalent cukru / izoglukozy, przypisaną do konkretnego roku gospodarczego, która wykracza ponad sumę kwot A i B danego przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstwa, które nie posiada kwot;
- m) dla wszystkich produktów wymienionych w ust. 1, „rok gospodarczy” oznacza okres rozpoczynający się dnia 1 lipca i kończący się dnia 30 czerwca następnego roku.

TYTUŁ I

RYNEK WEWNĘTRZNY

ROZDZIAŁ 1

Ceny

Artykuł 2

1. Dla lat gospodarczych od 2001/2002 do 2005/2006, dla cukru białego:
 - a) cena interwencyjna wynosi 63,19 EUR/100 kg,
 - b) pochodna cena interwencyjna jest ustalana każdego roku dla każdego z obszarów deficytowych.
2. Dla lat gospodarczych 2001/2002-2005/2006, cena interwencyjna dla cukru surowego wynosi 52,37 EUR/100 kg.

Jeżeli wystąpi potrzeba wprowadzenia do obrotu cukru surowego wyprodukowanego na obszarze deficytowym, można ustanowić pochodną cenę interwencyjną dla takiego cukru.

3. Ceny interwencyjne określone w ust. 1 i 2 stosuje się do cukru niepakowanego, loco zakład, ładowanego na środki transportu wybrane przez nabywcę.

Obowiązują one w odniesieniu do cukru białego i cukru surowego o jakości standardowej, opisanej w załączniku I.

4. Postępując zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, Komisja ustala, w razie potrzeby, pochodne ceny interwencyjne dla cukru białego każdego roku oraz dla cukru surowego.

Pochodne ceny interwencyjne są ustalane po uwzględnieniu kosztów transportowania cukru z obszarów objętych nadwyżką do obszarów deficytowych.

Komisja może dokonać zmiany załącznika I zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 3

1. Dla lat gospodarczych od 2001/2002 do 2005/2006 podstawowa cena buraków o jakości standardowej wynosi 47,67 EUR za tonę dostarczoną do miejsca gromadzenia.

Jakość standardowa buraków opisana jest w załączniku II.

2. Komisja może dokonać zmiany załącznika II zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 4

1. Dla lat gospodarczych od 2001/2002 do 2005/2006:

- a) cena minimalna buraka A wynosi 46,72 EUR za tonę;
- b) z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, cena minimalna buraka B wynosi 32,42 EUR za tonę.

2. Dla obszarów, dla których ustalono pochodną cenę interwencyjną dla cukru białego, ceny minimalne buraków A i buraków B zostają powiększone o kwotę równą różnicy między pochodną ceną interwencyjną dla danego obszaru a ceną interwencyjną, przy czym kwota taka zostaje skorygowana o współczynnik 1,30.

Artykuł 5

1. Z zastrzeżeniem przepisów art. 21 oraz przepisów przyjętych na mocy art. 14, wytwórcy cukru dokonujący skupu buraków:

- a) nadających się do przetworzenia w cukier,
oraz

- b) przeznaczonych do przetworzenia w cukier,

muszą zapłacić co najmniej cenę minimalną, dostosowaną poprzez podwyższenie lub obniżenie ceny w celu uwzględnienia odchyleń od jakości standardowej.

2. Cena minimalna określona w ust. 1 odpowiada:

- a) na obszarach nie objętych deficytem:

- cenie minimalnej buraków A, w przypadku buraków podlegających przetworzeniu na cukier A,
- cenie minimalnej buraków B, w przypadku buraków podlegających przetworzeniu na cukier B;

- b) na obszarach deficytowych:

- cenie minimalnej buraków A dostosowanej zgodnie z art. 4 ust. 2, w przypadku buraków podlegających przetworzeniu na cukier A;
- cenie minimalnej buraków B dostosowanej zgodnie z art. 4 ust. 2, w przypadku buraków podlegających przetworzeniu na cukier B.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu jak również podwyższenie lub obniżenie ceny, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 6

1. Porozumienia branżowe oraz umowy zawierane między nabywcami i sprzedawcami buraków muszą odpowiadać przepisom standardowym ustanowionym w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do warunków regulujących kupno, dostawę, przejęcie oraz płatności za buraki.

2. Warunki zakupu trzciny cukrowej są regulowane na podstawie porozumień branżowych zawartych między wspólnotowymi producentami trzciny cukrowej, a wspólnotowymi wytwórcami cukru.

Warunki zakupu surowców rolnych do produkcji syropu inulinowego są regulowane na podstawie porozumień branżowych między wspólnotowymi plantatorami takich surowców a producentami syropu inulinowego.

3. W miarę potrzeby szczegółowe zasady stosowania ust. 1 i 2 zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

4. W przypadku braku porozumień branżowych dane Państwo Członkowskie może podjąć niezbędne kroki na mocy niniejszego rozporządzenia w celu ochrony interesów zainteresowanych stron.

Dane Państwo Członkowskie niezwłocznie informuje Komisję o środkach podjętych na mocy akapitu pierwszego.

Artykuł 7

1. Przez cały rok gospodarczy oraz z zastrzeżeniem warunków określonych zgodnie z ust. 5 i 6, agencja interwencyjna wyznaczona przez każde Państwo Członkowskie produkujące cukier musi dokonywać skupu cukru białego i surowego wyprodukowanego w ramach przyznanego kwoty, który został wytworzony z buraków i trzciny zebranej we Wspólnocie, pod warunkiem uprzedniego zawarcia między sprzedawcą a agencją interwencyjną umowy składu dotyczącej danego cukru.

Agencje interwencyjne dokonują skupu po cenie interwencyjnej lub po pochodnej cenie interwencyjnej, w odpowiednim przypadku, obowiązującej dla obszaru, na którym znajduje się cukier w czasie dokonywania skupu. Jeżeli jakość cukru odbiega od jakości standardowej, dla której została ustalona cena interwencyjna, cena taka zostaje odpowiednio podwyższona lub obniżona.

2. Można podjąć decyzję o przyznaniu premii w odniesieniu do cukru, który zostanie uznany za nienadający się do spożycia przez ludzi, w jednej z sytuacji określonych w art. 23 ust. 2 Traktatu.

3. Podjęto decyzję o przyznaniu refundacji produkcyjnych dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i f) oraz dla syropów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d), oraz dla chemicznie czystej fruktozy (lewulozy) objętej kodem CN 1702 50 00 jako produkt pośredni, o ile takie podlegają jednej z sytuacji określonej w art. 23 ust. 2 Traktatu, jak również, gdy są wykorzystywane do wytwarzania niektórych produktów przemysłu chemicznego.

Refundacja jest ustalana przy uwzględnieniu w szczególności kosztów wynikających z wykorzystania przywożonego cukru, które musiałyby zostać poniesione przez przemysł chemiczny w przypadku zaopatrywania się na rynku światowym.

4. Ryczałtowa pomoc wspólnotowa jest przyznawana za zbyt w europejskich regionach Wspólnoty cukru wyprodukowanego we francuskich departamentach zamorskich. Pomoc taka odnosi się do:

- rafinacji w zakładach rafinacyjnych w europejskich regionach Wspólnoty cukru produkowanego w tych departamentach, w szczególności zgodnie z ich zyskiem;
- transportu cukru wyprodukowanego we francuskich departamentach zamorskich do europejskich regionów Wspólnoty oraz, w odpowiednim przypadku, jego składowania w tych departamentach;

kwoty ryczałtowe za koszty transportu z każdego departamentu do europejskich regionów Wspólnoty zawierają w szczególności:

- kwotę ryczałtową odzwierciedlającą koszty transportu od loco zakład do FOB port;
- kwotę ryczałtową odzwierciedlającą koszty przewozu od FOB port do CIF statku do europejskich portów Wspólnoty oraz związane z tym koszty ubezpieczenia.

Jeżeli wymaga tego dostawa do zakładów rafinacyjnych, cukier surowy wytworzony z buraków zebranych we Wspólnocie może kwalifikować się do środków określonych w akapicie pierwszym.

Do celów niniejszego artykułu, „zakład rafinacyjny” oznacza jednostkę produkcyjną, której wyłączna działalność polega na rafinacji cukru surowego lub wyprodukowanych syropów przed fazą krystalizacji.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, biorąc pod uwagę w szczególności:

- minimalne wymagania jakościowe i ilościowe dla interwencji,
- wzrosty i obniżki cen mające zastosowanie do interwencji,
- procedury i wymagania odnoszące się do przejmowania przez agencje interwencyjne,

- warunki przyznawania premii oraz kwoty takich premii,
- warunki przyznawania refundacji produkcyjnych oraz kwoty takich refundacji,
- możliwość ograniczenia przyznawania refundacji produkcyjnych, w miarę potrzeby, dla lewulozy w stosunku do ogólnej ilości tego produktu określonej dla Wspólnoty,
- możliwość przyznania refundacji produkcyjnych dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. h),
- środki określone w ust. 4.

Artykuł 8

W przypadku zastosowania art. 31, w celu udzielenia pomocy przy zapewnieniu dostaw do Wspólnoty lub do jednego z jej regionów, Komisja przyjmuje specjalne środki interwencyjne zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

W wyniku stosowania takich środków wspólnotowi wytwórcy cukru nie mogą być zobowiązani do sprzedaży cukru agencjom interwencyjnym.

Artykuł 9

1. Agencje interwencyjne mogą dokonywać sprzedaży cukru wyłącznie po cenie wyższej niż cena interwencyjna.

Jednakże można podjąć decyzję pozwalającą agencjom interwencyjnym na dokonywanie sprzedaży cukru po cenie równej lub niższej niż cena interwencyjna, jeżeli cukier taki jest przeznaczony:

- do wykorzystania jako pasza dla zwierząt, lub
- do wywozu bez dalszego przetworzenia bądź też po przetworzeniu w produkty wymienione w załączniku I do Traktatu lub też w towary wymienione w załączniku V do niniejszego rozporządzenia.

2. Jednakże, nie naruszając przepisu ust. 1, można zdecydować, że agencje interwencyjne mogą udostępnić posiadany przez nie nieprzetworzony cukier do spożycia przez ludzi na rynku wewnętrznym Wspólnoty, organizacjom charytatywnym - uznanym przez dane Państwo Członkowskie lub przez Komisję w przypadku, gdy Państwo Członkowskie nie uznało takich organizacji - po cenie niższej niż cena interwencyjna lub nieodpłatnie, w celu bezpłatnej dystrybucji jako część pojedynczych działań pomocowych w sytuacji kryzysowej.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu i decyzji dotyczących udostępnienia cukru na mocy ust. 2 zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

ROZDZIAŁ 2

Kwoty

Artykuł 10

1. Rozdział 2 stosuje się do lat gospodarczych od 2001/2002 do 2005/2006.
2. Podstawowymi ilościami dla produkcji cukru A i B, izoglukozy i syropu inulinowego są ilości ustanowione w art. 11 ust. 2.
3. Gwarancje zbytu cukru, izoglukozy i syropu inulinowego wyprodukowanych w ramach kwoty mogą zostać zmniejszone dla jednego lub kilku lat gospodarczych w celu wypełnienia zobowiązań Wspólnoty w ramach Porozumienia w sprawie Rolnictwa zawartego na mocy art. 300 ust. 2 Traktatu.
4. Do celów stosowania ust. 3, ilości gwarantowane w ramach kwot będą ustanawiane przed dniem 1 października dla każdego roku gospodarczego na podstawie prognoz odnoszących się do produkcji, przywozu, spożycia, składowania, przeniesienia, pozostałej ilości przeznaczonej na wywóz oraz średnich strat, które prawdopodobnie mogą zostać poniesione przez system samofinansowania w rozumieniu art. 15 ust. 1 lit. d). Jeżeli prognozy takie wykażą, że ilości pozostałe przeznaczone na wywóz dla danego roku gospodarczego są wyższe niż maksimum ustanowione w Porozumieniu, to ilości gwarantowane zostaną obniżone o taką różnicę, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2. Różnica taka zostanie podzielona między cukier, izoglukozę i syrop inulinowy procentowo według udziału sum kwot A i B każdego produktu dla całej Wspólnoty. Jest ona następnie dalej rozdzielana na Państwa Członkowskie oraz na produkty przy zastosowaniu odpowiedniego współczynnika w sposób określony w tabeli poniżej:

Regiony	1		2		3	
	Współczynnik mający zastosowanie do cukru wyrażonego jako cukier biały		Współczynnik mający zastosowanie do izoglukozy w substancji suchej		Współczynnik mający zastosowanie do syropu inulinowego jako ekwiwalentu cukru/izoglukozy	
	Cukier A	Cukier B	Izoglukozą A	Izoglukozą B	Syrop inulinowy A	Syrop inulinowy B
BLEU ¹	0,046201	0,009920	0,225547	0,062024	0,556265	0,130955
Dania	0,027206	0,008015	-	-	-	-
Niemcy	0,224812	0,069174	0,104246	0,024551	-	-
Grecja	0,012352	0,001235	0,037978	0,008944	-	-
Hiszpania	0,026459	0,001102	0,166138	0,017721	-	-
Francja (kontynent) ²	0,213231	0,063239	0,061081	0,015898	0,058922	0,013847
Francuskie departamenty zamorskie ²	0,019298	0,002063	-	-	-	-
Irlandia	0,007752	0,000775	-	-	-	-
Włochy	0,082491	0,015514	0,059803	0,014083	-	-
Niderlandy	0,053393	0,014083	0,026804	0,006313	0,194365	0,045646
Portugalia (kontynent)	0,002323	0,000232	0,029213	0,006880	-	-

Regiony	1		2		3	
	Współczynnik mający zastosowanie do cukru wyrażonego jako cukier biały		Współczynnik mający zastosowanie do izoglukozy w substancji suchej		Współczynnik mający zastosowanie do syropu inulinowego jako ekwiwalentu cukru/izoglukozy	
	Cukier A	Cukier B	Izoglukozą A	Izoglukozą B	Syrop inulinowy A	Syrop inulinowy B
Portugalia (autonomiczny region Azorów)	0,000387	0,000039	-	-	-	-
Zjednoczone Królestwo	0,044297	0,004430	0,084713	0,022596	-	-
Austria	0,022673	0,005292	-	-	-	-
Szwecja	0,014327	0,001433	-	-	-	-
Finlandia	0,005683	0,000568	0,023151	0,002316	-	-

¹ Unia Gospodarcza Belgii i Luksemburga.

² Na mocy art. 12 ust. 3 akapit drugi.

5. Państwo Członkowskie rozdziela następnie przypadającą mu część różnicy między przedsiębiorstwa produkcyjne mające siedzibę na jego terytorium na podstawie stosunku między ich kwotami A i B dla danego produktu a podstawową ilością A i podstawową ilością B dla Państwa Członkowskiego dla takiego produktu.

Wyprodukowany cukier, izoglukozą oraz syrop inulinowy przekraczający zagwarantowane ilości jest traktowany jako cukier C, izoglukozą C oraz syrop inulinowy C.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące obniżania ilości gwarantowanej oraz, w danym przypadku, dotyczące dostosowania tej ilości mając na względzie ustanowienie ilości gwarantowanej dla kolejnego roku gospodarczego, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 11

1. Zgodnie z warunkami niniejszego rozdziału, Państwa Członkowskie przydzielają kwoty A i B każdemu przedsiębiorstwu produkującemu cukier, każdemu przedsiębiorstwu produkującemu izoglukozę oraz każdemu przedsiębiorstwu produkującemu syrop inulinowy, posiadającym siedzibę na ich terytorium oraz którym przydzielono kwotę A i B w roku gospodarczym 2000/2001.

2. Do celów rozdysponowania kwot A i B, określonych w ust. 1, podstawowe ilości ustala się w sposób następujący:

1. **Podstawowe ilości A**

Regiony	a) Podstawowa ilość A dla cukru ¹	b) Podstawowa ilość A dla izoglukozy ²	c) Podstawowa ilość A dla syropu inulinowego ³
---------	--	---	---

Regiony	a) Podstawowa ilość A dla cukru ¹	b) Podstawowa ilość A dla izoglukozy ²	c) Podstawowa ilość A dla syropu inulinowego ³
Dania	325 000,0	-	-
Niemcy	2 612 913,3	28 643,3	-
Grecja	288 638,0	10 435,0	-
Hiszpania	957 082,4	74 619,6	-
Francja (kontynent)	2 506 487,4	15 747,1	19 847,1
Francuskie departamenty zamorskie	463 872,0	-	-
Irlandia	181 145,2	-	-
Włochy	1 310 903,9	16 432,1	-
Niderlandy	684 112,4	7 364,6	65 519,4
Austria	314 028,9	-	-
Portugalia (kontynent)	63 380,2	8,027,0	-
Autonomiczny region Azorów	9 048,2	-	-
Finlandia	132 806,3	10 792,0	-
Szwecja	334 784,2	-	-
Unia Gospodarcza Belgii i Luksemburga	674 905,5	56 150,6	174 218,6
Zjednoczone Królestwo	1 035 115,4	21 502,0	-

¹ W tonach cukru białego.

² W tonach substancji suchej.

³ W tonach substancji suchej ekwiwalentu cukru białego/izoglukozy.

2. Podstawowe ilości B

Regiony	a) Podstawowa ilość B dla cukru ¹	b) Podstawowa ilość B dla izoglukozy ²	c) Podstawowa ilość B dla syropu inulinowego ³
Dania	95 745,5	-	-
Niemcy	803 982,2	6 745,5	-
Grecja	28 863,8	2 457,5	-
Hiszpania	39 878,5	7 959,4	-
Francja (kontynent)	752 259,5	4 098,6	4 674,2
Francuskie departamenty zamorskie	46 372,5	-	-
Irlandia	18 114,5	-	-
Włochy	246 539,3	3 869,8	-
Niderlandy	180 447,1	1 734,5	15 430,5
Austria	73 297,5	-	-
Portugalia (kontynent)	6 338,0	1 890,3	-
Autonomiczny region Azorów	904,8	-	-
Finlandia	13 280,4	1 079,7	-
Szwecja	33 478,0	-	-
Unia Gospodarcza Belgii i Luksemburga	144 906,1	15 441,0	41 028,2
Zjednoczone Królestwo	103 511,5	5 735,3	-

¹ W tonach cukru białego.

² W tonach substancji suchej.

³ W tonach substancji suchej ekwiwalentu cukru białego/izoglukozy.

3. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 3, 4, 5 i 6 oraz art. 12, kwotami A i B dla przedsiębiorstw produkujących cukier, przedsiębiorstw produkujących izoglukozę oraz przedsiębiorstw produkujących syrop inulinowy są kwoty przyznane przez Państwa Członkowskie na rok gospodarczy 2000/2001 przed zastosowaniem przepisu art. 26 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2038/1999, skorygowane według podstawowych ilości ustalonych w ust. 2 zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 10 ust. 5.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w miarę potrzeb, zgodnie z procedurą, określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie mogą dokonać przeniesienia kwot A i B między przedsiębiorstwami zgodnie z niniejszym artykułem oraz po uwzględnieniu interesów każdej z zainteresowanych stron, a w szczególności producentów buraków cukrowych i trzciny cukrowej.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania do syropu inulinowego.

2. Państwa Członkowskie mogą zredukować kwoty A i B każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier lub przedsiębiorstwa produkującego izoglukozę znajdującego się na ich terytorium o nie więcej niż 10% kwoty A lub kwoty B, w odpowiednim przypadku, ustanowionej dla każdego przedsiębiorstwa na mocy art. 11.

Limit 10%, określony w akapicie pierwszym nie ma zastosowania we Włoszech, Hiszpanii oraz francuskich departamentach zamorskich w przypadku, gdy kwoty są przenoszone na mocy planów restrukturyzacyjnych w sektorach buraczanym, trzcinowym oraz cukrowym w danych regionach oraz w zakresie niezbędnym do umożliwienia wykonania takich planów.

Należy niezwłocznie powiadomić Komisję o planach restrukturyzacyjnych i wynikających z nich środkach wpływających na kwoty A i B.

3. W ten sposób wycofane ilości kwot A i kwot B są przydzielane przez Państwa Członkowskie jednemu lub większej liczbie innych przedsiębiorstw, bez względu na to czy posiadają już kwotę czy też nie, znajdujących się w tym samym regionie, w rozumieniu art. 11 ust. 2, w którym znajdują się przedsiębiorstwa, z których wycofano te ilości.

Niemniej jednak Francja może obniżyć kwoty A przedsiębiorstw znajdujących się w jej departamentach zamorskich, tak jak to zostało ustalone na mocy art. 11, o nie więcej niż 30 000 ton cukru białego oraz może rozdzielić w ten sposób wycofane ilości jednemu lub większej liczbie innych przedsiębiorstw mających siedzibę w kontynentalnej części Francji. Kwota A każdego danego przedsiębiorstwa po obniżeniu nie może być niższa niż średnia ilość cukru, jaki ten zakład wyprodukował w ramach swojej kwoty, w każdym z następujących lat gospodarczych: 1977/1978, 1978/1979 i 1979/1980.

4. Załącznik IV ustanawia szczegółowe zasady dostosowania kwot w przypadku fuzji lub przeniesienia własności przedsiębiorstw.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z

procedurą, określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 13

1. Cukier C nieprzeniesiony na mocy art. 14, izoglukoza C i syrop inulinowy C nie mogą być zbywane na wspólnotowym rynku wewnętrznym, lecz muszą być wywożone bez dalszego przetworzenia przed dniem 1 stycznia następującym z upływem danego roku gospodarczego.

Art. 7, 27 i 33 nie mają zastosowania do cukru C, izoglukozy C i syropu inulinowego C.

2. Wyjątkowo oraz w zakresie niezbędnym do zagwarantowania zaopatrzenia we wspólnotowy cukier, można podjąć decyzję, że art. 33 stosuje się do cukru C. W takim przypadku należy równocześnie podjąć decyzję o tym, że cała ilość danego cukru C może zostać ostatecznie zbyta na rynku wewnętrznym bez pobrania kwoty przewidzianej w ust. 3 niniejszego artykułu.

3 Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 42 ust. 2.

Zasady takie powinny przewidywać w szczególności opłatę, która będzie nakładana na cukier C, izoglukozę C i syrop inulinowy C, określone w ust. 1, dla których nie przedstawiono żadnego dowodu, przed datą, która zostanie określona, potwierdzającego ich wywóz bez dalszego przetworzenia w ciągu ustanowionego okresu czasu.

Artykuł 14

1. Każde przedsiębiorstwo może podjąć decyzję o przeniesieniu całości lub części cukru, który wyprodukowało w ilości przewyższającej jego kwotę na kolejny rok gospodarczy tak, aby cukier taki był traktowany jako część produkcji tego roku. Decyzja taka jest nieodwołalna.

Każde przedsiębiorstwo może podjąć decyzję o przeniesieniu całości lub części swojej produkcji cukru A i cukru B, który stał się cukrem C po zastosowaniu przepisów art. 10 ust. 3, 4, 5 i 6 na następny rok gospodarczy tak, aby cukier taki był traktowany jako część produkcji tego roku. Taka decyzja jest nieodwołalna. Ponadto nie podlega ona żadnym limitom, jakie mogą zostać ustanowione na mocy ust. 4 niniejszego artykułu.

2. Przedsiębiorstwa, które podjęły decyzję określoną w ust. 1:

- informują dane Państwo Członkowskie, przed dniem 1 lutego, o ilości lub ilościach cukru podlegających przeniesieniu, oraz
- podejmują kroki w celu składowania takiej ilości lub takich ilości przez okres 12 kolejnych miesięcy od daty, która zostanie określona.

Jednakże datę 1 lutego określoną w akapicie pierwszym tiret pierwsze zastępuje się:

- a) dla przedsiębiorstw znajdujących się w Hiszpanii, dniem 15 kwietnia w przypadku produkcji cukru buraczanego oraz dniem 20 czerwca w przypadku produkcji cukru

trzciniowego;

- b) dla przedsiębiorstw znajdujących się w Zjednoczonym Królestwie, dniem 15 lutego;
- c) dla przedsiębiorstw znajdujących się we francuskich departamentach zamorskich Gwadelupy i Martyniki, dniem 1 maja.

Jeżeli ostateczna produkcja przedsiębiorstwa w danym roku gospodarczym wyniosła mniej niż wynosiło oszacowanie dokonane w momencie podjęcia decyzji o przeniesieniu, wówczas ilość przeniesiona może zostać skorygowana z mocą wsteczną przed dniem 1 sierpnia następnego roku gospodarczego.

3. Jeżeli klęska żywiołowa taka jak susza lub powódź dotknie region Wspólnoty, można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, o skróceniu okresu obowiązkowego składowania określonego w ust. 2 akapit pierwszy tiret drugie dla ilości cukru wystarczającej do zapewnienia normalnego zaopatrzenia dotkniętego regionu.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, które mogą ograniczyć ilości cukru, które mogą zostać przeniesione, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Zasady takie powinny przewidywać, w szczególności, opłatę, która będzie nakładana na cukier stanowiący część ilości składowanej na mocy ust. 2 akapit pierwszy tiret drugie, który jest zbywany w trakcie trwania okresu obowiązkowego składowania.

Artykuł 15

- 1. Przed końcem każdego roku gospodarczego należy zarejestrować:
 - a) prognozę produkcji cukru A i B, izoglukozy A i B oraz syropu inulinowego A i B przypisanych do danego roku gospodarczego;
 - b) prognozę ilości cukru, izoglukozy i syropu inulinowego zbywanych w celu spożycia we Wspólnocie podczas danego roku gospodarczego;
 - c) nadwyżkę przeznaczoną na wywóz uzyskaną poprzez odjęcie ilości określonej w lit. b) od ilości określonej w lit. a);
 - d) oszacowanie średniej straty lub dochodu na tonę cukru wynikającego z wywiązania się ze zobowiązań dotyczących wywozu podczas bieżącego roku gospodarczego.

Taka średnia strata lub dochód są równe różnicy między całkowitą kwotą refundacji a całkowitą kwotą opłat na całkowity wolumen związany z danymi zobowiązaniami dotyczącymi wywozu.

- e) oszacowanie całkowitej straty lub dochodu uzyskanego poprzez pomnożenie nadwyżki, określonej w lit. c), przez średnią stratę lub dochód określone w lit. d).
2. Przed końcem roku gospodarczego 2005/2006 oraz bez uszczerbku dla art. 10 ust. 3, 4, 5 i 6, dla lat gospodarczych od 2001/2002 do 2005/2006 następujące jest rejestrowane

kumulacyjnie:

- a) nadwyżka przeznaczona na wywóz ustalona na podstawie ostatecznej produkcji cukru A i B, izoglukozy A i B oraz syropu inulinowego A i B jak również ostateczna ilość cukru, izoglukozy i syropu inulinowego zbywanego w celu spożycia we Wspólnocie;
- b) średnia strata lub dochód na tonę cukru wynikający z całości danych zobowiązań dotyczących wywozu, obliczony przy zastosowaniu metody opisanej w ust. 1 lit. d) akapit drugi powyżej;
- c) całkowita strata lub dochód uzyskane poprzez pomnożenie nadwyżki określonej w lit. a) przez średnią stratę lub dochód, określony w lit. b);
- d) całkowita suma pobranych podstawowych opłat produkcyjnych i opłat B.

Oszacowanie całkowitej straty lub dochodu określonych w ust. 1 lit. e) jest dostosowywane w oparciu o różnicę między kwotami określonymi w lit. c) i d).

3. Bez uszczerbku dla art. 18 ust. 1, jeżeli wielkości odnotowane w oparciu o ust. 1 i dostosowane zgodnie z ust. 2 powodują przewidywalną całkowitą stratę, wówczas strata taka powinna zostać podzielona przez szacowaną produkcję cukru A i B, izoglukozy A i B oraz syropu inulinowego A i B przypisaną do bieżącego roku gospodarczego. Wynikająca stąd kwota jest nakładana na wytwórców jako podstawowa opłata produkcyjna na ich produkcję cukru A i B, izoglukozy A i B oraz syropu inulinowego A i B.

Jednakże opłata ta nie może przekraczać:

- dla cukru, 2% ceny interwencyjnej za cukier biały,
- dla syropu inulinowego, wyrażonego jako ekwiwalent cukru/izoglukozy, poprzez zastosowanie współczynnika 1,9, maksymalnej kwoty płatnej za cukier biały, oraz
- dla izoglukozy, udziału podstawowej produkcyjnej opłaty poniesionej przez wytwórców cukru.

4. Jeżeli maksymalna dozwolona podstawowa opłata produkcyjna nie pokrywa w pełni całkowitej straty określonej w ust. 3 akapit pierwszy, niepokryte saldo jest dzielone przez szacowaną produkcję cukru B, izoglukozy B i syropu inulinowego B przypisaną do danego roku gospodarczego. Wynikająca stąd kwota jest nakładana na wytwórców jako opłata B na ich produkcję cukru B, izoglukozy B oraz syropu inulinowego B.

Jednakże, z zastrzeżeniem ust. 5, taka opłata nie może przekroczyć:

- dla cukru B, 30% ceny interwencyjnej dla cukru białego,
- dla syropu inulinowego B, wyrażonego jako ekwiwalent cukru/izoglukozy poprzez zastosowanie współczynnika 1,9, maksymalnej kwoty płatnej za cukier biały B, oraz
- dla izoglukozy B, udziału opłaty B poniesionej przez wytwórców cukru.

5. W przypadku, gdy wielkości odnotowane w oparciu o ust. 1 wskazują, że przewidywana całkowita strata dla bieżącego roku gospodarczego najprawdopodobniej nie zostanie pokryta oczekiwanymi wpływami z opłat z powodu górnych ograniczeń podstawowej opłaty produkcyjnej i opłaty B ustalonych w ust. 3 i 4, wówczas maksymalna wielkość procentowa określona w ust. 4 tiret pierwsze zostaje dostosowana w zakresie niezbędnym do pokrycia całkowitej straty, nie przekraczając jednak 37,5%.

Skorygowana maksymalna wartość procentowa dla opłaty B jest ustalana dla bieżącego roku gospodarczego przed dniem 15 września. Należy odpowiednio dostosować minimalną cenę za buraki B określoną w art. 4 ust. 1 lit. b).

6. Wszystkie straty wynikające z przyznania refundacji produkcyjnych na mocy art. 7 ust. 3 są uwzględniane przy obliczaniu całkowitej straty określonej w ust. 1 lit. e).

7. Opłaty określone w niniejszym artykule są pobierane przez Państwa Członkowskie.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2 oraz obejmują w szczególności:

- kwoty opłat, które mają być zebrane
- zweryfikowaną maksymalną wartość procentową dla opłaty B,
- dostosowaną cenę minimalną za buraki B, odpowiadającą zweryfikowanej maksymalnej wielkości procentowej dla opłaty B.

Artykuł 16

1. W przypadku, gdy całkowita strata zarejestrowana dla danego roku gospodarczego w oparciu o art. 15 ust. 1 i 2 nie została w pełni pokryta wpływami z opłat produkcyjnych dla takiego roku gospodarczego po zastosowaniu art. 15 ust. 3, 4 i 5, należy nałożyć na wytwórców dodatkową opłatę, bez uszczerbku dla art. 4, aby pokryć nieuregulowane saldo całkowitej straty.

2. Dodatkową opłatę określa się dla każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier, dla każdego przedsiębiorstwa produkującego izoglukozę i dla każdego przedsiębiorstwa produkującego syrop inulinowy poprzez pomnożenie całkowitej sumy należnej od przedsiębiorstwa w postaci opłat produkcyjnych za dany rok gospodarczy przez współczynnik, który zostanie określony. Współczynnikiem takim dla całej Wspólnoty jest stosunek, pomniejszony o 1, między całkowitą stratą odnotowaną na mocy art. 15 ust. 1 i 2 dla danego roku gospodarczego i wpływami z podstawowych opłat produkcyjnych i opłat B należnych odpowiednio od wytwórców cukru, izoglukozy i syropu inulinowego za ten rok gospodarczy.

3. Zainteresowani wytwórcy dokonują płatności dodatkowej opłaty przed dniem 15 grudnia następującym po roku gospodarczym, za który jest ona należna.

Wytwórcy cukru mogą odzyskać w ten sposób część nałożonej na nich dodatkowej opłaty, w odpowiednim przypadku, od sprzedawców trzciny lub buraków wyprodukowanych we Wspólnocie. Tak odzyskana kwota nie może przekraczać maksymalnej kwoty stanowiącej

udział sprzedawców buraków i trzciny w podstawowej opłacie produkcyjnej i opłacie B, przewidzianych w art. 15, za dany rok gospodarczy pomnożonej przez współczynnik określony w ust. 2 niniejszego artykułu.

Kwota określona w akapicie drugim jest odzyskiwana z buraków dostarczonych w czasie danego roku gospodarczego. Jednakże zainteresowane strony mogą uzgodnić, że refundacja jest odzyskiwana w odniesieniu do buraków dostarczonych w następnym roku gospodarczym.

4. Wpływy z dodatkowych opłat określonych w ust. 1 niniejszego artykułu są ujawniane na potrzeby informacji odnotowywanych na mocy art. 15 ust. 2.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności współczynnika określonego w ust. 2, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 17

1. Wytwórcy syropu inulinowego mogą odzyskać część nałożonych na nich podstawowych opłat produkcyjnych, opłat B oraz dodatkowych opłat od sprzedawców surowca rolnego wykorzystywanego do wytworzenia takiego syropu inulinowego. Kwota w ten sposób odzyskana nie może przekraczać kwoty poniesionej przez plantatorów buraków za dany rok gospodarczy; jest ona ustalana na mocy porozumień branżowych lub umów na podstawie ceny zakupu surowców rolnych dostarczanych w celu wytworzenia syropu inulinowego podczas danego roku gospodarczego.

2. Szczegółowe zasady stosowania ust. 1 są przyjmowane w razie konieczności, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 18

1. Jeżeli po zastosowaniu art. 15 i 16 do roku gospodarczego 2000/2001, zostanie stwierdzone, że faktyczna całkowita strata dla tego roku gospodarczego:

- a) nie została w pełni pokryta wpływami z opłaty produkcyjnej oraz, jeśli to stosowne, z dodatkowej opłaty, powstałe obciążenie finansowe jest dodawane do oszacowania całkowitej straty określonej w art. 15 ust. 1 lit. e) za dany rok gospodarczy;
- b) jest mniejsza niż wpływy z opłat produkcyjnych oraz, jeśli to stosowne, z dodatkowych opłat, różnica jest, w odpowiednim przypadku, odliczana od szacunku całkowitej straty lub doliczana do szacunku całkowitego dochodu, wynikającego z zastosowania art. 15 i 16 do danego roku gospodarczego.

2. Gdy podstawowa opłata produkcyjna jest niższa niż maksymalna kwota określona w art. 15 ust. 3 lub, gdy opłata B jest niższa niż maksymalna kwota określona w art. 14 ust. 4, dostosowana, w razie potrzeby, zgodnie z art. 15 ust. 4, wytwórcy cukru muszą dokonać płatności na rzecz sprzedawców buraków w wysokości 60% różnicy między maksymalną kwotą danej opłaty a kwotą faktycznie pobraną.

Kwota płatna za tonę buraków jest ustalana dla jakości standardowej.

Wzrosty i obniżki ceny określone w art. 5 stosują się do tej kwoty.

3. Wspólnotowi wytwórcy cukru mogą odzyskać 60% danej opłaty od sprzedawców trzciny wyprodukowanej we Wspólnocie w oparciu o ilość cukru, dla której została nałożona opłata.

4. Państwa Członkowskie zapewnią na podstawie informacji dostarczonych przez wytwórców cukru, aby płatność za buraki była zgodna z odpowiednimi regułami wspólnotowymi.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 19

1. W umowach na dostawy buraków do produkcji cukru należy dokonać rozróżnienia w zależności od tego czy ilości cukru wytworzonego z buraków stanowią:

- a) cukier A,
- b) cukier B,
- c) cukier inny niż cukier A i B.

Każde przedsiębiorstwo produkujące cukier dostarczy Państwu Członkowskiemu, w którym produkuje cukier następujące informacje dotyczące:

- ilości buraków określonych w lit. a), w stosunku do których zawarli umowy przedsiwne oraz zawartości cukru, na jakiej oparto te umowy oraz
- odpowiadającego szacunkowego uzysku.

Państwa Członkowskie mogą wymagać dodatkowych informacji.

2. Nie naruszając art. 5 ust. 2 lit. b), wytwórcy cukru, którzy nie podpisali umów przedsiwnych na dostawy na ilość buraków równą ich kwocie A, po cenie minimalnej za buraki A, muszą zapłacić co najmniej taką cenę minimalną za wszystkie buraki, które przetwarzają na cukier.

3. Na podstawie porozumień branżowych można dokonać odstępstwa od ust. 1 i 2 pod warunkiem, że dane Państwo Członkowskie wyrazi zgodę.

4. Ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu są ustanowione w załączniku III.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu oraz, w razie potrzeby, kryteria, które mają być stosowane przez wytwórców przy rozdziale buraków między sprzedawców, ilości buraków, które mają być objęte umowami przedsiwnymi w rozumieniu ust. 1, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 20

1. Można podjąć decyzję, że cukier lub izoglukoza wykorzystywana do produkcji niektórych produktów nie jest uważana za produkcję w rozumieniu niniejszego rozdziału.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności wyjątki określone w ust. 1, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 21

1. Wytwórcy cukru mogą dokonywać zakupu buraków do produkcji cukru C lub cukru określonego w art. 20 po cenie niższej niż ceny minimalne buraków określonych w art. 4 ust. 1.

2. Dla ilości zakupionych buraków odpowiadającej ilości cukru:

- zbytej na rynku wewnętrznym na mocy art. 13 ust. 3, lub
- przeniesionej na kolejny rok gospodarczy na mocy art. 14,

wytwórcy cukru, w odpowiednim przypadku, dostosowują cenę zakupu tak, aby była ona co najmniej równa cenie minimalnej buraków A.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

TYTUŁ II

HANDEL Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

ROZDZIAŁ 1

Zasady ogólne

Artykuł 22

1. Przywóz do oraz wywóz ze Wspólnoty jakiegokolwiek produktu wymienionego w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c), d), f), g) i h) jest objęty wymogiem przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Państwa Członkowskie wydają pozwolenia wszystkim wnioskodawcom, bez względu na to gdzie mają oni swoją siedzibę we Wspólnocie oraz bez uszczerbku dla środków podjętych w celu zastosowania art. 26 i 27, oraz art. 6 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2820/98¹⁹.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne na terenie całej Wspólnoty. Pozwolenia takie są wydawane po złożeniu zabezpieczenia w celu zagwarantowania, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w trakcie trwania okresu ważności pozwoleń; za wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie przepada w całości lub w części w razie niedokonania przywozu lub wywozu lub też w przypadku, gdy jest on dokonywany wyłącznie

¹⁹Dz.U. L 357 z 30.12.1998. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 416/2001 (Dz.U. L 60 z 1.3.2001, str. 43).

częściowo podczas trwania takiego okresu.

2. Zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2:

- a) ustalenia przewidziane w ust. 1 mogą zostać rozszerzone tak, aby objęły produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit. e);
- b) zostaną przyjęte szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące okresu ważności pozwoleń oraz, w miarę potrzeby, terminu wydania pozwolenia.

Artykuł 23

1. O ile przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, stawki ceł we wspólnej taryfie celnej stosują się do produktów wymienionych w art. 1.

2. Nie naruszając ust. 1, w celu zapewnienia, aby rynek Wspólnoty był odpowiednio zaopatrzony w cukier surowy przeznaczony do rafinacji objęty kodami CN 170 11 110 i 1701 12 10, melasa objęta kodem CN 1703 poprzez przywóz z państw trzecich, Komisja może zawiesić w całości lub w części stosowanie ceł przywozowych na takie produkty oraz może ustanowić szczegółowe zasady odnoszące się do takiego zawieszenia zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 42 ust. 2.

Zawieszenie może mieć zastosowanie w trakcie trwania okresów, gdy cena na światowym rynku wraz z cłem przywozowym we wspólnej taryfie celnej:

- jest wyższa niż cena interwencyjna na dany produkt, w przypadku cukru surowego,
- w przypadku melasy, jest wyższa niż cena melasy stosowana do obliczenia dochodu ze sprzedaży melasy przez wytwórców cukru na potrzeby ustalenia ceny podstawowej za buraki dla danego roku gospodarczego.

Artykuł 24

W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania negatywnemu wpływowi na wspólnotowy rynek wynikającemu z przywozu niektórych produktów rolnych, przywóz jednego lub większej ilości produktów po stawce celnej ustanowionej we wspólnotowej taryfie celnej podlega płatności dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostaną spełnione warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie Rolnictwa zawartego na mocy art. 300 Traktatu w ramach Rundy Urugwajskiej wielostronnych negocjacji handlowych, o ile taki przywóz nie doprowadzi do zaburzeń na rynku Wspólnoty lub, gdy efekty byłyby niewspółmierne do zamierzonego celu.

2. Cenami progowymi, poniżej których można nałożyć dodatkowe należności przywozowe są ceny przekazane Światowej Organizacji Handlu przez Wspólnotę.

Wolumen progu, który musi zostać przekroczony, aby nałożyć dodatkową należność przywozową, określany jest w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występuje negatywne oddziaływanie określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo jego wystąpienia.

3. Ceny importowe, jakie należy wziąć pod uwagę przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych, określone są na podstawie cen importowych CIF danego ładunku.

Ceny importowe CIF są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla danego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu do Wspólnoty dla danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2. Takie szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nałożyć dodatkowe należności przywozowe na mocy warunków art. 5 Porozumienia w sprawie Rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia prawidłowego stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 tego Porozumienia.

Artykuł 25

Dla melasy:

- cena na rynku światowym określona w art. 23 ust. 2, oraz
- cena reprezentatywna określona w art. 24 ust. 3,

stosują się do jakości standardowej.

Jakość standardowa może zostać ustanowiona zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 26

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach Rundy Urugwajskiej wielostronnych negocjacji handlowych są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

2. Zarządzenie kontyngentami oparte jest na zastosowaniu jednej lub kilku z następujących metod:

- metoda oparta na porządku chronologicznym, w którym składane są wnioski (według zasady „kto pierwszy ten lepszy”),
- metoda proporcjonalnego podziału wnioskowanych ilości po złożeniu wniosków (metoda „badania równoczesnego”),
- metoda uwzględniająca tradycyjne struktury handlu (metoda „przywozów tradycyjnych i nowych”).

Można przyjąć inne odpowiednie metody.

Trzeba unikać jakiegokolwiek dyskryminacji w stosunku do danych importerów.

3. Którakolwiek metoda administrowania jest przyjęta, uwzględnia ona należycie wymagania w zakresie zaopatrzenia rynku Wspólnoty oraz konieczność utrzymania równowagi rynkowej, ale równocześnie może opierać się na metodach stosowanych przy administrowaniu kontyngentami w przeszłości, takimi jak te określone w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kwoty roczne, w razie potrzeby, odpowiednio rozłożone w ciągu całego roku i określają zastosowaną metodę administrowania oraz, w odpowiednim przypadku, zawierają:

- a) gwarancje obejmujące rodzaj, miejsce wytworzenia i miejsce pochodzenia produktu,
- b) uznawanie dokumentu używanego w celu weryfikacji gwarancji określonych w lit. a), oraz
- c) warunki do wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 27

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d) bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku V, na podstawie notowań rynku światowego lub cen w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d), oraz w ramach limitów wynikających z porozumień zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu, różnica między takimi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie może zostać pokryta refundacjami wywozowymi.

Refundacja wywozowa dla cukru surowego nie może przekroczyć refundacji wywozowej przyznanej dla cukru białego.

2. Refundacje wywozowe mogą zostać przyznane dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. f), g) i h) i wywożonych bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku V.

Kwota refundacji na 100 kg substancji suchej jest ustalana ze szczególnym uwzględnieniem:

- a) refundacji stosowanej do wywozu produktów objętych kodem CN 1702 30 91,
- b) refundacji stosowanej do wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d),
- c) aspektów gospodarczych planowanego wywozu.

3. Refundacje dotyczące produktów wymienionych w art. 1 wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku V nie mogą być wyższe niż te obowiązujące w stosunku do tych samych produktów wywożonych bez dalszego przetworzenia.

4. Metodą przyjętą do rozdzielania ilości, które mogą zostać wywiezione z refundacją jest metoda, która:

- a) jest najbardziej odpowiednia dla danego typu produktu i sytuacji rynkowej, oraz która pozwala na jak najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych zasobów, mając na względzie wydajność i strukturę wywozu wspólnotowego, nie doprowadzając jednakże do dyskryminacji między dużymi i małymi eksporterami;
- b) jest najmniej niewygodna administracyjnie dla eksporterów, nie lekceważąc jednak wymagań administracyjnych;
- c) nie dyskryminuje różnych eksporterów.

5. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od przeznaczenia, w zależności od sytuacji na rynku światowym lub szczególnych wymagań niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2. Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) w oparciu o procedurę przetargową dla produktów, dla których taka procedura była stosowana w przeszłości.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, w miarę potrzeby, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

Oferty przetargowe złożone w odpowiedzi na zaproszenie nie będą rozpatrywane w przypadku braku złożenia zabezpieczenia. Za wyjątkiem przypadków działania siły wyższej, zabezpieczenia ulegają całkowitemu lub częściowemu przypadkowi, jeżeli oferenci nie wypełnią lub wypełnią jedynie częściowo swoje zobowiązania w ramach procedury przetargowej.

W przypadku produktów niedenaturowanych wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d) wywożonych bez dalszego przetworzenia, mają również zastosowanie art. 28, 29 i 30.

6. Przy ustalaniu kwoty refundacji należy wziąć pod uwagę w szczególności konieczność uwzględnienia równowagi między wykorzystaniem podstawowych produktów wspólnotowych na wywóz jako towary przetworzone do państw trzecich a wykorzystaniem produktów z tych państw dopuszczonych do uszlachetniania czynnego.

7. Refundacje są przyznawane na produkty określone w ust. 1 wywożone bez dalszego przetworzenia wyłącznie na wniosek i po przedłożeniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

8. Refundacją stosowaną przy wywozie produktów wymienionych w art. 1, wywiezionych bez dalszego przetworzenia jest refundacja obowiązująca na dzień złożenia wniosku o pozwolenie oraz, w przypadku refundacji zróżnicowanych, refundacja obowiązująca na ten sam dzień:

- a) dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu,

lub

- b) dla faktycznego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota obowiązująca nie może przekroczyć kwoty obowiązującej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

Właściwe środki mogą zostać podjęte w celu przeciwdziałania nadużyciu elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie.

9. Przepisy ust. 7 i 8 mogą zostać rozszerzone na produkty wymienione w art. 1 oraz wywożone w postaci towarów wymienionych w załączniku V, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

10. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 7 i 8 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których refundacje są wypłacane w ramach działań dotyczących pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

11. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,

oraz

- w przypadku zróżnicowanej refundacji produkty osiągnęły miejsce przeznaczenia wskazane w pozwoleniu lub inne miejsce przeznaczenia, dla którego ustalono refundację, bez uszczerbku dla ust. 8 lit. b) akapit pierwszy. Wyjątkowo można odstąpić od tej zasady zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, pod warunkiem ustanowienia warunków, które zapewniają równoważne gwarancje.

Mogą zostać ustanowione dodatkowe zasady zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

12. Nie przyznaje się refundacji na produkty niedenaturowane określone w art. 1 ust. 1 lit. a) wywożone bez dalszego przetworzenia o ile, w odpowiednim przypadku, zostały one:

- a) uzyskane z buraków cukrowych lub trzciny cukrowej zebranych na obszarze Wspólnoty,
- b) przywiezione do Wspólnoty na mocy art. 35,
- c) uzyskane z jednego z produktów przywiezionych na mocy art. 35.

13. Nie przyznaje się refundacji na produkty niedenaturowane, określone w art. 1 lit. c) i d), wywożone bez dalszego przetworzenia, które nie są pochodzenia wspólnotowego lub, które nie zostały uzyskane z cukru przywożonego do Wspólnoty na mocy ust. 12 lit. b) lub nie zostały otrzymane z produktów określonych w ust. 12 lit. c).

14. Zapewnia się zgodność z ograniczeniami ilościowymi, wynikającymi z porozumień zawartych na mocy art. 300 Traktatu, za pomocą pozwoleń na wywóz wydanych dla okresów

referencyjnych przewidzianych w takich porozumieniach oraz mających zastosowanie do danych produktów.

15. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, włączając w to uregulowania dotyczące ponownego rozdzielania nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości wywozowych oraz dotyczące zmiany załącznika V, przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2. Jednakże szczegółowe zasady stosowania ust. 6 w przypadku produktów określonych w art. 1, wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku V, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 28

1. Niniejszy artykuł stosuje się do ustalania refundacji za produkty niedenaturowane, określone w art. 1 ust. 1 lit. a), wywożone bez dalszego przetworzenia.

2. Gdy refundacje za produkty określone w art. 1 ust. 1 lit. a) są ustalane w regularnych odstępach czasu:

a) refundacje są ustalane co dwa tygodnie.

Można jednak zaprzestać takiego ustalania zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, jeżeli zostanie stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki cukru we Wspólnocie na wywóz po cenach panujących na rynku światowym. W takim przypadku nie przyznaje się żadnych refundacji;

b) przy ustalaniu refundacji uwzględnia się sytuację na wspólnotowym i światowym rynku cukru, w szczególności następujące elementy:

- cenę interwencyjną dla cukru białego dla obszaru Wspólnoty, na którym zanotowano największą nadwyżkę lub cenę interwencyjną dla cukru surowego dla tego obszaru Wspólnoty, który jest uważany za reprezentatywny dla wywozu takiego cukru,
- koszty transportu cukru z obszarów określonych w tiret pierwszym do portów lub innych punktów wywozowych ze Wspólnoty,
- koszty handlowe oraz opłaty przeładunkowe, transportowe i za opakowanie poniesione przy wprowadzaniu cukru do obrotu na rynku światowym,
- notowania lub ceny zarejestrowane dla cukru na rynku światowym,
- aspekty gospodarcze proponowanego wywozu, oraz
- limity wynikające z porozumień zawartych na mocy art. 300 Traktatu.

3. W przypadku gdy refundacja za produkty określone w art. 1 ust. 1 lit. a) ustalana jest w oparciu o procedurę przetargową:

a) przedmiotem przetargu jest określenie kwoty refundacji;

- b) właściwe organy Państw Członkowskich ogłaszają zaproszenie do składania ofert zgodnie z instrumentem prawnie wiążącym wszystkie Państwa Członkowskie. Instrument taki ustanawia warunki procedury przetargowej, która musi gwarantować równy dostęp wszystkim osobom mającym siedzibę we Wspólnocie;
- c) warunki procedury przetargowej zawierają termin składania ofert. W ciągu trzech dni roboczych następujących po dniu wygaśnięcia terminu należy ustanowić maksymalną kwotę refundacji, której dotyczy procedura przetargowa, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, w świetle otrzymanych ofert. Przy obliczaniu maksymalnej kwoty, uwzględnia się sytuację zaopatrzenia oraz ceny we Wspólnocie, ceny i potencjalne rynki zbytu na rynku światowym jak również koszty poniesione przy wywozie cukru.

Według tej samej procedury można również ustalić maksymalną ilość.

d) w przypadku, gdy można dokonać wywozu z refundacją niższą niż ta, która wynikałaby z uwzględnienia różnicy między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym oraz w przypadku, gdy wywóz dotyczy szczególnego przeznaczenia, można wymagać od właściwych władz Państw Członkowskich wydania specjalnego zaproszenia do składania ofert, którego warunki przewidują:

- że oferty mogą zostać złożone w każdym momencie do chwili zakończenia procedury przetargowej, oraz
- maksymalną kwotę refundacji, obliczoną w świetle wymagań odnoszących się do danego wywozu;

e) jeżeli oferowana kwota refundacji w ofercie:

- przekracza ustalone maksimum, właściwe władze Państw Członkowskich mogą odrzucić taką ofertę,
- nie przekracza maksimum, władze takie ustalają refundację w kwocie równej refundacji zaoferowanej w danej ofercie.

4. W przypadku cukru surowego:

a) refundacja ustalona jest dla jakości standardowej określonej w załączniku I;

b) refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu na mocy ust. 2 lit. a):

- nie mogą przekroczyć 92% ustalonej za ten sam okres refundacji w odniesieniu do cukru białego. Jednakże limit ten nie ma zastosowania do refundacji ustalanych w odniesieniu do cukru krystalicznego,
- są mnożone dla każdej danej operacji wywozowej przez przelicznik, uzyskany poprzez podzielenie przez 92 uzysku wywożonego cukru surowego, obliczonego zgodnie z załącznikiem I;

c) maksymalna kwota określona w ust. 3 lit. c), ustalona w oparciu o procedurę

przetargową, nie może przekroczyć 92% maksymalnej kwoty ustalonej w tym samym czasie dla cukru białego na mocy niniejszego ustępu.

Artykuł 29

1. Refundacja za produkty niedenaturowane wymienione w art. 1 ust. 1 lit. c) wywożone bez dalszego przetworzenia jest ustalana każdego miesiąca przy uwzględnieniu:

- a) ceny melasy wykorzystanej do obliczenia dochodu ze sprzedaży melasy przez wytwórców cukru na potrzeby ustanowienia podstawowej ceny za buraki cukrowe dla danego roku gospodarczego;
- b) cen i potencjalnych rynków zbytu melasy na rynku Wspólnoty;
- c) notowań lub cen zarejestrowanych dla melasy na rynku światowym, oraz
- d) aspektów gospodarczych proponowanego wywozu.

Jednakże można zaprzestać ustalania w regularnych odstępach czasu zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, jeżeli zostanie stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki melasy we Wspólnocie na wywóz po cenach panujących na rynku światowym. W takim przypadku nie przyznaje się żadnych refundacji.

2. W wyjątkowych okolicznościach kwota refundacji może zostać ustalona w oparciu o procedurę przetargową w odniesieniu do określonych ilości oraz określonych obszarów Wspólnoty. Celem procedury przetargowej jest określenie kwoty refundacji.

Właściwe organy danych Państw Członkowskich zorganizują procedurę przetargową w oparciu o zezwolenie ustanawiające zasady, jakie powinny być przestrzegane, które muszą gwarantować równy dostęp wszystkim osobom mającym siedzibę we Wspólnocie.

Artykuł 30

1. Podstawowa kwota refundacji jest ustalana każdego miesiąca dla produktów niedenaturowanych wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d), wywożonych bez dalszego przetworzenia. Jednakże można zaprzestać ustalania w regularnych odstępach czasu zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2, jeżeli regularne ustalanie refundacji do cukru białego bez dalszego przetworzenia jest zawieszane. W takim przypadku nie przyznaje się żadnych refundacji.

2. Podstawowa kwota refundacji do produktów określonych w ust. 1, z wyjątkiem sorbozy, jest równa jednej setnej kwoty otrzymanej przy uwzględnieniu:

- a) różnicy między ceną interwencyjną w odniesieniu do cukru białego dla obszaru Wspólnoty o największej nadwyżce w miesiącu, dla którego ustalana jest kwota podstawowa, a notowaniami lub cenami za cukier biały odnotowanymi na rynku światowym;
- b) konieczności znalezienia równowagi między:

- wykorzystaniem wspólnotowych produktów podstawowych w produkcji przetworzonych towarów na wywóz do państw trzecich, oraz
- wykorzystaniem produktów z państw trzecich sprowadzonych w ramach uzgodnień dotyczących procesu uszlachetniania czynnego.

3. W przypadku sorbozy podstawowa kwota refundacji jest równa podstawowej kwocie refundacji minus jedna setna obowiązującej refundacji produkcyjnej.

4. Stosowanie podstawowej kwoty refundacji może zostać ograniczone do szczególnych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d).

Artykuł 31

W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, Komisja może zabronić całkowicie lub częściowo stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 32

1. Ogólne zasady interpretowania nomenklatury scalonej oraz specjalne zasady dotyczące jej stosowania stosują się do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia zostaje włączona do wspólnej taryfy celnej.

2. Jeśli niniejsze rozporządzenie lub zasady przyjęte stosownie do niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zakazuje się:

- a) nakładania jakiegokolwiek opłaty o działaniu równoważnym jak należności celne;
- b) stosowania ograniczeń ilościowych lub środków o równoważnym działaniu.

Artykuł 33

1. W przypadku, gdy cena cukru na rynku światowym jest wyższa niż cena interwencyjna, można zastosować wywozową opłatę wyrównawczą w odniesieniu do danego cukru. Taka opłata jest obowiązkowa, gdy cena CIF cukru białego lub surowego jest wyższa niż cena interwencyjna plus 10%.

Wywozowa opłata wyrównawcza może zostać określona w oparciu o procedurę przetargową. W przeciwnym razie naliczoną opłatą jest opłata obowiązująca w dniu wywozu.

2. W przypadku, gdy cena CIF cukru białego lub surowego jest wyższa niż cena interwencyjna plus 10%. Rada może podjąć decyzję, stanowiąc na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 37 ust. 2 Traktatu, o przyznaniu subsydium przywozowego dla danego produktu.

W przypadku stwierdzenia, że dostawy dostępne we Wspólnocie nie są wystarczające do:

a) zaspokojenia potrzeb we Wspólnocie

lub

b) zaspokojenia potrzeb głównego regionu spożycia we Wspólnocie,

Rada podejmuje decyzję, stanowiąc na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 37 ust. 2 Traktatu, o przyznaniu subsydium przywozowego oraz o ustanowieniu zasad jego wykonania. Zasady takie określą w szczególności ilość cukru białego lub surowego objętego subsydem, okres trwania subsydem oraz, jeśli jest to właściwe importujące regiony.

3. Następujące są ustanowione zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2:

a) ceny CIF określone w ust. 1 i 2,

b) wywozowe opłaty wyrównawcze ustalone w oparciu o procedurę przetargową,

c) inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

W przypadku produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. b), c), d), f), g) i h), można przyjąć przepisy podobne do zawartych w ust. 1 i 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

4. Kwoty inne niż te określone w ust. 3, wynikające ze stosowania niniejszego artykułu, zostają ustalone przez Komisję.

Artykuł 34

1. Jeżeli przywóz lub wywóz powoduje lub stanowi groźbę poważnych zakłóceń na rynku Wspólnoty w odniesieniu do jednego lub większej liczby produktów wymienionych w art. 1, które to zakłócenia mogą zagrozić osiągnięciu celów ustanowionych w art. 33 Traktatu, można podjąć właściwe środki w handlu z państwami trzecimi do momentu ustania takich zakłóceń lub groźby zakłóceń.

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 37 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady wykonania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w ramach których Państwa Członkowskie mogą podjąć środki ochronne.

2. Jeżeli wystąpi sytuacja określona w ust. 1, Komisja podejmuje decyzję dotyczącą niezbędnych środków, albo na wniosek Państwa Członkowskiego albo z własnej inicjatywy; Państwa Członkowskie są powiadamiane o środkach, które są stosowane niezwłocznie. Komisja podejmuje decyzję na wniosek Państwa Członkowskiego w ciągu trzech dni roboczych od momentu jego otrzymania.

3. Środki, co do których Komisja podjęła decyzję mogą zostać przedłożone Radzie przez każde Państwo Członkowskie w ciągu trzech dni roboczych od dnia, w którym o nich powiadomiono. Rada zbiera się niezwłocznie. Stanowiąc większością kwalifikowaną, może ona zmienić lub uchylić dane środki.

4. Niniejszy artykuł stosuje się zgodnie ze wspólnotowymi zobowiązaniami wynikającymi

z porozumień zawartych na mocy art. 300 ust. 2 Traktatu.

ROZDZIAŁ 2

Ustalenia dotyczące preferencji przywozowych

Artykuł 35

Art. 36, 37 i 38 stosuje się do cukru trzcinowego, zwanego dalej „cukrem preferencyjnym”, objętego kodem CN 1701, pochodzącego z państw wymienionych w załączniku VI oraz przywożonego do Wspólnoty na mocy:

- a) protokołu 3 do załącznika IV do Umowy o Partnerstwie AKP-WE;
- b) Umowy w sprawie trzciny cukrowej zawartej między Wspólnotą Europejską a Republiką Indii.

Artykuł 36

W przypadku, gdy jakość cukru preferencyjnego przywożonego na mocy art. 35 oraz nabywanego przez agencje interwencyjne lub też innych przedstawicieli wyznaczonych przez Wspólnotę odbiega od jakości standardowej, należy dostosować ceny gwarantowane przy pomocy podwyższenia czy też obniżenia ceny.

Artykuł 37

1. Żadne należności przywozowe nie stosują się do przywozu cukru preferencyjnego na mocy art. 35.
2. Cukier preferencyjny nie korzysta z żadnych odstępstw od zakazów określonych w art. 32 ust. 2.

Artykuł 38

1. Dla lat gospodarczych 2001/2002-2005/2006, pomoc dostosowawcza jest przyznawana jako środek interwencyjny w przemyśle rafinującym preferencyjny surowy cukier trzcinowy przywożony do Wspólnoty w tym celu na mocy art. 35.
2. Pomoc określona w ust. 1, może zostać przyznana wyłącznie dla ilości kwalifikujących się na mocy art. 35, które są poddawane rafinacji na cukier biały w zakładach rafinacyjnych, określonych w art. 7 ust. 4. Pomoc dla produkcji danego cukru białego wynosi 0,10 EUR na 100 kilogramów, wyrażonego w cukrze białym.
3. W okresie określonym w ust. 1, dodatkowa podstawowa pomoc w wysokości 0,10 EUR na 100 kilogramów, wyrażona w cukrze białym, jest przyznawana w celu umożliwienia zakładom rafinacyjnym, określonym w art. 7 ust. 4, dokonania rafinacji surowego cukru trzcinowego wyprodukowanego we francuskich departamentach zamorskich, zmierzając do przywrócenia równowagi cenowej między takim cukrem a cukrem preferencyjnym.
4. Pomoc dostosowawcza oraz pomoc dodatkowa mogą zostać dostosowane, tak aby

uwzględniały tendencje gospodarcze w sektorze cukru, w szczególności marże w przemyśle wytwórczym i rafinacyjnym.

5. Na mocy art. 7 ust. 4 akapit drugi oraz warunków, które zostaną określone, system pomocy przewidzianej w ust. 1-3 niniejszego artykułu może zostać rozszerzony na cukier surowy wyprodukowany z buraków zebranych we Wspólnocie oraz poddany rafinacji w zakładach rafinacyjnych określonych w art. 7.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dostosowań, określonych w ust. 4, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 39

1. Podczas okresu określonego w art. 38 ust. 1, w celu zapewnienia odpowiednich dostaw do wspólnotowych zakładów rafinacyjnych, określonych w art. 7 ust. 4, należy nałożyć zredukowaną stawkę celną, zwaną dalej „cłem specjalnym”, na przywóz surowego cukru trzcinowego zwanego następnie „specjalnym cukrem preferencyjnym”, pochodzącego z państw, określonych w art. 35 oraz innych państw, z którymi zawarto umowy, oraz z zastrzeżeniem warunków tam ustanowionych, w szczególności minimalnej ceny kupna płaconej przez zakłady rafinacyjne.

2. Do celów ust. 1 oraz bez uszczerbku dla ust. 5, domniemane maksymalne zapotrzebowanie na rok gospodarczy, wyrażone w cukrze białym, przemysłu rafinacyjnego w:

- | | |
|------------------------------|-----------------------|
| a) Finlandii | wynosi 59 925 ton, |
| b) kontynentalnej Francji | wynosi 296 627 ton, |
| c) kontynentalnej Portugalii | wynosi 291 633 ton, |
| d) Zjednoczonym Królestwie | wynosi 1 128 581 ton. |

3. Bez uszczerbku dla ust. 5, ilości cukru surowego trzcinowego i cukru surowego buraczanego zebranych we Wspólnocie dostępnych dla przemysłu rafinacyjnego, z lub bez rozróżnienia pochodzenia, zostaną określone na podstawie wyczerpującej wspólnotowej prognozy bilansu dostaw cukru surowego dla każdego roku gospodarczego lub części roku gospodarczego. Bilans taki może być korygowany w czasie roku gospodarczego.

Do celów określenia takich ilości, ilościami cukru z francuskich departamentów zamorskich i ilościami cukru preferencyjnego przeznaczonego do bezpośredniego spożycia umieszczanymi w każdym bilansie są ilości określone dla roku gospodarczego 1994/1995, pomniejszone o prognozę lokalnego spożycia we francuskich departamentach zamorskich w czasie danego roku gospodarczego. Jeżeli bilans wskazuje, że kwoty dostępne będą niewystarczające do sprostania maksymalnym potrzebom określonym w ust. 2, należy ustanowić niezbędne środki w celu umożliwienia danym Państwom Członkowskim przywozu brakujących ilości jako specjalnego cukru preferencyjnego na mocy umów dotyczących przywozu po specjalnej stawce celnej, przewidzianej w umowach określonych w ust. 1.

4. Za wyjątkiem przypadków działania siły wyższej, gdy szacowane maksymalne potrzeby

Państwa Członkowskiego ustanowione w ust. 2 lub po skorygowaniu na mocy ust. 5 zostają przekroczone, kwota odpowiadająca pełnej obowiązującej stawce celnej dla danego roku gospodarczego zostaje naliczona od ilości równej przekroczeniu, zwiększonej o pomoc, określoną w art. 38 oraz, a jeśli to właściwe, o najwyższą dodatkową stawkę celną odnotowaną w czasie takiego roku gospodarczego.

Jednakże w przypadku surowego cukru preferencyjnego oraz gdy dokonano przeglądu na mocy ust. 5, ilości przekraczające skorygowane, domniemane maksymalne potrzeby w ramach limitu ilości ustanowionego w ust. 2, mogą zostać sprzedane agencjom interwencyjnym na warunkach określonych w art. 36, o ile nie mogą zostać wprowadzone do obrotu we Wspólnocie.

5. W przypadku, gdy stosuje się art. 10 ust. 3, 4, 5 i 6, suma szacowanych, maksymalnych potrzeb, określonych w ust. 2 niniejszego artykułu, jest obniżana dla danego roku gospodarczego o ilość równą sumie specjalnego cukru preferencyjnego potrzebnego do pokrycia domniemanych, maksymalnych potrzeb określonych na mocy ust. 3 niniejszego artykułu, oraz obniżana o taki sam procent, jaki został zastosowany do sumy podstawowych ilości A dla cukru wspólnotowego na mocy art. 10 ust. 5.

Takie obniżenie maksymalnych potrzeb jest rozdzielane między dane Państwa Członkowskie, aby odzwierciedlić stosunek między ilością ustaloną dla każdego z nich w ust. 2, a sumą ilości ustaloną w niniejszym ustępie.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące wykonania i administrowania umowami określonymi w ust. 1, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

TYTUŁ III

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 40

Można podjąć wszelkie środki niezbędne w celu zapobieżenia zakłóceniom na rynku cukru spowodowanym zmianami poziomów cen przy przejściu z jednego roku gospodarczego do drugiego lub podczas jednego roku gospodarczego, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 41

Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie wzajemnie informacje niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia.

Zasady odnoszące się do przekazywania i rozpowszechniania takich informacji są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

Artykuł 42

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet Zarządzający ds. Cukru (zwany dalej „Komitetem”).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu, stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE. Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet przyjmuje regulamin wewnętrzny.

Artykuł 43

Komitet może rozważyć wszelkie inne kwestie wniesione przez jego przewodniczącego z jego lub jej własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

Artykuł 44

Towary wymienione w art. 1 ust. 1, które są wytwarzane lub otrzymywane z produktów nie objętych art. 23 ust. 2 oraz art. 24 Traktatu nie są dopuszczane do swobodnego obrotu w ramach Wspólnoty.

Artykuł 45

Chyba, że niniejsze rozporządzenie stanowi inaczej, art. 87, 88 i 89 Traktatu stosują się do produkcji i handlu produktami wymienionymi w art. 1 ust. 1.

Artykuł 46

1. Udziela się Włochom upoważnienia na przyznanie pomocy dostosowawczej, która nie może przekroczyć 5,43 EUR za 100 kilogramów cukru białego producentom buraków cukrowych oraz, gdy sytuacja tego wymaga, producentom cukru za produkcję odpowiadającej ilości cukru wytworzonej w ramach kwot A i B każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier w następujących regionach: Abruzja, Molise, Apulia, Sardynia, Kampania, Basilicata, Kalabria i Sycylia.

2. Jednakże w przypadku gdy wystąpią nadzwyczajne okoliczności związane z realizowanymi planami restrukturyzacyjnymi przemysłu cukrowniczego w tych regionach, Włochy mogą, stosownie do danego roku gospodarczego, dostosować pomoc określoną w ust.

1. Przy stosowaniu art. 87, 88 i 89 Traktatu, Komisja określi w szczególności czy taka pomoc jest zgodna z planami restrukturyzacyjnymi.

3. Udziela się Hiszpanii upoważnienia na przyznanie pomocy dostosowawczej, która nie może przekroczyć 7,25 EUR za 100 kilogramów cukru białego, producentom trzciny cukrowej znajdującym się na jej terytorium przy produkcji odpowiadającej ilości cukru wytworzonej w ramach kwot A i B, każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier z trzciny.

4. Udziela się Portugalii upoważnienia na przyznanie pomocy dostosowawczej, która nie może przekroczyć 3,11 EUR za 100 kilogramów cukru białego producentom buraków cukrowych znajdującym się na kontynentalnej części jej terytorium przy produkcji odpowiadającej ilości cukru wytworzonej w ramach kwot A i B każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier.

5. Udziela się Finlandii upoważnienia na przyznanie ryczałtowego zwrotu kosztów składowania cukru C przeniesionego zgodnie z art. 14. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego ustępu są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2.

6. Dane Państwa Członkowskie przedkładają Komisji środki podjęte dla każdego roku gospodarczego stosownie do ust. 1-5.

7. Niniejszy artykuł stosuje się w odniesieniu do lat gospodarczych od 2001/2002 do 2005/2006.

Artykuł 47

1. W odniesieniu do działalności rolniczej podlegającej zakresowi niniejszego rozporządzenia, Państwa Członkowskie podejmą takie środki odnoszące się do środowiska, jakie uważają za właściwe mając na względzie sytuację wykorzystywanych użytków rolnych oraz sytuację, która odzwierciedla potencjalne oddziaływanie takiej działalności na środowisko. Środki takie są ustanawiane zgodnie z wymaganiami środowiskowymi uwzględniającymi warunki topograficzne, glebowe i klimatyczne na danych obszarach, gospodarkę nawadniającą oraz płodozmian jak również metody uprawy mogące polepszyć stan środowiska. Jeżeli jest to konieczne, Państwa Członkowskie, przestrzegając postanowień art. 87, 88 i 89 Traktatu, wspierają producentów rolnych w sektorze cukru przy pomocy programów badawczych przeznaczonych do opracowania metod uprawy bardziej przyjaznych środowisku, oraz przy pomocy publikacji wyników takich programów badawczych.

2. Państwa Członkowskie ustanawiają odpowiednie kary proporcjonalne do wagi konsekwencji środowiskowych wynikających z niespełnienia wymagań środowiskowych, określonych w ust. 1.

3. Państwa Członkowskie przedstawią Komisji, do dnia 30 czerwca 2002 r., sprawozdanie dotyczące sytuacji w zakresie środowiska w odniesieniu do produkcji rolnej w sektorze cukru oraz dotyczące wpływu środków krajowych przyjętych na mocy ust. 1 i 2.

TYTUŁ IV

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 48

Saldo pozostałe z zastosowanego systemu w celu wyrównania kosztów składowania w czasie roku gospodarczego 2000/2001 na mocy rozporządzenia (WE) nr 2038/1999, zostanie odliczone, jeżeli jest ono ujemne, lub dodane, jeżeli jest ono dodatnie, na mocy systemu określonego w art. 15 i 16 niniejszego rozporządzenia dla roku gospodarczego 2001/2002.

W przypadku cukru znajdującego się w składach w dniu 30 czerwca 2001 r. w ramach systemu w celu wyrównania kosztów składowania przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 2038/1999, datą zbycia w celach pobrania opłaty za składowanie jest dzień 30 czerwca 2001 r.

Artykuł 49

Rozporządzenia (WE) nr 2038/1999, (EWG) nr 206/68, (EWG) nr 431/68, (EWG) nr 447/68, (EWG) nr 2049/69, (EWG) nr 793/72, (EWG) nr 741/75, (EWG) nr 1358/77, (EWG) nr 1789/81, (EWG) nr 193/82, (EWG) nr 1010/86 oraz (EWG) nr 2225/86 niniejszym tracą moc.

Odniesienia do rozporządzeń (WE) nr 2038/1999, (EWG) nr 206/68, (EWG) nr 431/68, (EWG) nr 793/72, (EWG) nr 741/75 oraz (EWG) nr 193/82 powinny być rozumiane jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia oraz powinny być odczytywane w połączeniu z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku VII.

Artykuł 50

1. Komisja może podjąć wszelkie środki przejściowe wymagane do zapewnienia sprawnego przejścia od uregulowań obowiązujących dla roku gospodarczego 2000/2001 do uregulowań wprowadzonych na mocy niniejszego rozporządzenia, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2. Środki te mogą stanowić odstępstwo od niniejszego rozporządzenia.

2. Na podstawie badań Komisji dotyczących sytuacji rynkowej, wszelkich aspektów systemu kwot, cen, stosunków branżowych oraz analizy wzrostu konkurencji, wynikających z międzynarodowych zobowiązań Unii Europejskiej, Komisja przedłoży sprawozdanie na początku 2003 r., wraz z ewentualnymi odpowiednimi wnioskami.

Artykuł 51

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od roku gospodarczego 2001/2002.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 19 czerwca 2001 r.

W imieniu Rady

M. WINBERG

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Punkt I

JAKOŚĆ STANDARDOWA CUKRU BIAŁEGO

1. Cukier biały o jakości standardowej charakteryzuje się następującymi właściwościami:
 - a) posiada solidną, dobrą i handlową jakość; jest suchy, w jednorodnych granulowanych kryształkach, sypki,
 - b) minimalna polaryzacja 99,7°,
 - c) maksymalna zawartość wilgoci 0,06%,
 - d) maksymalna zawartość cukru inwertowanego 0,04%,
 - e) liczba punktów określonych w oparciu o ust. 2 nie przekracza ogółem 22, ani też:
 - 15 w odniesieniu do zawartości popiołu,
 - 9 w odniesieniu do typu barwnego określonego przy zastosowaniu metody Instytutu Technologii Rolniczych Brunszwik, zwanej dalej „metodą Brunszwik”,
 - 6 w odniesieniu do barwienia roztworu określonego przy zastosowaniu metody Międzynarodowej Komisji ds. Unifikacji Metod Analizy Cukru, zwanej dalej „metodą ICUMSA”.
2. Jeden punkt odpowiada:
 - a) 0,0018% zawartości popiołu określonej przy zastosowaniu metody ICUMSA przy 28° Brix,
 - b) 0,5 jednostki typu barwnego określonego przy zastosowaniu metody Brunszwik,
 - c) 7,5 jednostki barwienia roztworu określonego, przy zastosowaniu metody ICUMSA.
3. Metodami oznaczania czynników, określonych w ust. 1, są metody stosowane do oznaczania takich czynników w oparciu o środki interwencyjne.

Punkt II

JAKOŚĆ STANDARDOWA CUKRU SUROWEGO

1. Jako cukier surowy o jakości standardowej określa się cukier o uzysku 92%.
2. Uzysk cukru surowego buraczanego jest obliczany poprzez odjęcie od stopnia polaryzacji takiego cukru:

- a) jego procentowej zawartości popiołu pomnożonej przez cztery,
 - b) jego procentowej zawartości cukru inwertowanego pomnożonej przez dwa,
 - c) cyfry 1.
3. Uzysk cukru surowego trzcinowego jest obliczany poprzez odjęcie liczby 100 od stopnia polaryzacji takiego cukru pomnożonej przez dwa.

ZAŁĄCZNIK II

JAKOŚĆ STANDARDOWA BURAKÓW CUKROWYCH

Jakość standardowa buraków jest:

- a) solidną i dobrą jakością handlową;
- b) posiada zawartość cukru wynoszącą 16% w punkcie przyjęcia.

ZAŁĄCZNIK III

WARUNKI ZAKUPU BURAKÓW

Punkt I

Do celów niniejszego załącznika:

1. Umawiające się Strony oznaczają:
 - a) wytwórców cukru, zwanych dalej „wytwórcami”,
 - b) sprzedawców buraków, zwanych dalej „sprzedawcami”;
2. umowa oznacza umowę zawartą między sprzedawcą a wytwórcą na dostawę buraków do produkcji cukru;
3. porozumienie branżowe oznacza:
 - a) porozumienie zawarte na szczelbu Wspólnoty, przed zawarciem jakiejkolwiek umowy, między grupą krajowych organizacji zrzeszających wytwórców z jednej strony, a grupą krajowych organizacji zrzeszających sprzedawców z drugiej strony;
 - b) porozumienie zawarte przed zawarciem jakiejkolwiek umowy między wytwórcami lub organizacją zrzeszającą wytwórców uznaną przez dane Państwo Członkowskie z jednej strony, a stowarzyszeniem sprzedawców uznanym przez dane Państwo Członkowskie z drugiej strony;
 - c) prawo spółek oraz prawo spółdzielcze, w zakresie w jakim regulują one dostawy buraków cukrowych przez udziałowców lub członków spółki lub spółdzielni produkującej cukier;
 - d) w przypadku braku porozumienia określonego w lit. a) lub b), uzgodnienia istniejące przed zawarciem jakiejkolwiek umowy między wytwórcami a sprzedawcami, pod warunkiem że sprzedawcy, którzy akceptują dany układ dostarczają co najmniej 60% wszystkich buraków kupowanych przez wytwórcę do produkcji cukru w jednej lub większej ilości fabryk.

Punkt II

1. Umowy są sporządzane w formie pisemnej w odniesieniu do określonej ilości buraków.
2. Umowy określają możliwość dostawy dodatkowych ilości buraków oraz określają warunki takich dostaw.

Punkt III

1. Niniejszy punkt stosuje się wyłącznie, gdy ma zastosowanie art. 19 niniejszego rozporządzenia.

2. Umowy wskazują ceny zakupu w odniesieniu do ilości buraków, określonych w pierwszej części art. 19 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. W przypadku ilości, określonych w art. 19 ust. 1 lit. a) i b), ceny takie nie mogą być niższe niż cena minimalna za buraki określone w art. 4 niniejszego rozporządzenia mająca zastosowanie na danym obszarze produkcji.
3. Umowy ustanawiają określoną zawartość cukru w burakach. Zawierają one skalę przeliczeniową wskazującą różne zawartości cukru oraz współczynniki służące do przeliczania ilości dostarczonych buraków w ilości odpowiadające zawartości cukru wskazanej w umowie.

Skala jest oparta na uzyskach odpowiadających różnym zawartościom cukru.

4. W przypadku, gdy sprzedawca podpisał umowę z wytwórcą na dostawy buraków określonych w pierwszej części art. 19 ust. 1 niniejszego rozporządzenia oraz lit. a), wszystkie dostawy dokonane przez takiego sprzedawcę, przeliczone na mocy powyższego ust. 3, są uważane za dostawy w rozumieniu pierwszej części powyżej wspomnianego art. 19 ust. 1 oraz lit. a), aż do osiągnięcia ilości buraków określonej w umowie.
5. Wytwórcy produkujący ilość cukru niższą niż ich podstawowa kwota, z buraków, w odniesieniu do których podpisali umowy przedsięwzięte na dostawy na mocy pierwszej części art. 19 ust. 1 oraz lit. a), rozdzielają ilość buraków odpowiadającą produkcji dodatkowej aż do osiągnięcia ich podstawowej kwoty między sprzedawców, z którymi podpisali umowy przedsięwzięte na dostawy, w rozumieniu pierwszej części powyżej wspomnianego art. 19 ust. 1 oraz lit. a) i b).

Porozumienia branżowe mogą stanowić odstępstwa od niniejszego przepisu.

6. W żadnym przypadku wytwórca nie może żądać od sprzedawcy zwrotu opłaty produkcyjnej za buraki dostarczone przez sprzedawcę na mocy umowy zawartej w oparciu o pierwszą część art. 19 ust. 1 niniejszego rozporządzenia oraz lit. a).

Punkt IV

1. Umowy zawierają przepisy dotyczące rozłożenia dostaw w czasie oraz normalnego czasu trwania dostaw buraków.
2. Przepisami takimi są przepisy mające zastosowanie w roku gospodarczym 2000/2001, uwzględniając poziom faktycznej produkcji; porozumienia branżowe mogą stanowić odstępstwa od niniejszego przepisu.

Punkt V

1. Umowy przewidują miejsca gromadzenia buraków.
2. W przypadku gdy sprzedawcy i wytwórcy podpisali już umowę na rok gospodarczy 2000/2001, uzgodnione przez nich miejsca gromadzenia dla dostaw podczas tego roku gospodarczego pozostają w mocy; porozumienia branżowe mogą stanowić odstępstwo

od niniejszego przepisu.

3. Umowy przewidują, że koszty transportu z miejsc gromadzenia są ponoszone przez wytwórcę, z zastrzeżeniem specjalnych porozumień opartych na zasadach lokalnych lub praktykach stosowanych przed rokiem gospodarczym 2001/2002.
4. Jednakże w Danii, Hiszpanii, Finlandii, Grecji, Irlandii, Portugalii i Zjednoczonym Królestwie, w przypadku gdy buraki są dostarczane franko zakład, umowy przewidują partycypację wytwórców w kosztach transportu oraz określają stosunek procentowy lub kwoty.

Punkt VI

1. Umowy przewidują miejsca odbioru buraków cukrowych.
2. W przypadku, gdy sprzedawcy i wytwórcy podpisali już umowę na rok gospodarczy 2000/2001, uzgodnione przez nich miejsca odbioru dla dostaw podczas tego roku gospodarczego pozostają w mocy; porozumienia branżowe mogą stanowić odstępstwa od niniejszego przepisu.

Punkt VII

1. Umowy przewidują, że zawartość cukru zostanie oznaczona przy zastosowaniu metody polarymetrycznej. Próbkę buraków jest pobierana w momencie odbioru.
2. Porozumienia branżowe mogą przewidywać pobieranie próbek na innym etapie.

W takich przypadkach umowa przewiduje korektę, aby wyrównać spadek zawartości cukru między momentem odbioru a pobraniem próbki.

Punkt VIII

Umowy przewidują, że waga brutto, tara i zawartość cukru, są określane przy pomocy jednej z następujących procedur:

- a) łącznie, przez wytwórcę i organizację handlową zrzeszającą producentów buraków, jeżeli porozumienie branżowe tak przewiduje;
- b) przez wytwórcę, pod nadzorem organizacji handlowej zrzeszającej producentów buraków;
- c) przez wytwórcę, pod nadzorem eksperta uznanego przez dane Państwo Członkowskie, pod warunkiem, że sprzedawca pokrywa koszty z tym związane;
- d) przez wytwórcę, jeżeli zasady lokalne lub praktyki stosowane przed rokiem gospodarczym 2000/2001 tak przewidują.

Punkt IX

1. Umowy przewidują, że sprzedawca otrzyma dodatek do ceny w przypadku, gdy:

- a) ma miejsce wzrost ceny płaconej za buraki przy przejściu z jednego roku gospodarczego do kolejnego, oraz
- b) wzrost ceny interwencyjnej na cukier, wynikający ze wzrostu ceny płaconej za buraki, nie podlega opłacie za zapasy utrzymywane w momencie przejścia.

Dodatek do ceny jest obliczany w odniesieniu do 100 kilogramów cukru białego poprzez pomnożenie wzrostu określonego w lit. b) akapit pierwszy przez współczynnik będący stosunkiem

- ilości cukru wyprodukowanego w ramach kwoty A i B, nieprzeniesionych na mocy art. 14 niniejszego rozporządzenia, znajdujących się w składach w momencie przejścia
do
- ilości cukru wyprodukowanego przez wytwórcę w czasie poprzedniego roku gospodarczego w ramach maksymalnej kwoty, nieprzeniesionych na mocy art. 14 niniejszego rozporządzenia.

2. Porozumienia branżowe mogą stanowić odstępstwa od ust. 1.

Umowy wymieniają możliwość takich odstępstw.

Punkt X

1. Umowy przewidują, że wytwórcy wykonają jedną lub kilka z następujących czynności w odniesieniu do całej ilości dostarczonych buraków; gdy części takiej ilości podlegają innemu przetworzeniu, umowa powinna nakładać kilka z następujących obowiązków:
 - a) zwrot świeżych wysłodków z wolumenu buraków dostarczonych bezpłatnie sprzedawcy, loco zakład;
 - b) zwrot części takich wysłodków suszonych lub suszonych i melasowanych bezpłatnie sprzedawcy, loco zakład;
 - c) zwrot wysłodków wysuszonych sprzedawcy, loco zakład; w takim przypadku wytwórca może żądać od sprzedawcy pokrycia kosztów suszenia;
 - d) zapłata sprzedawcy kwoty wyrównawczej, uwzględniającej możliwości sprzedaży danych wysłodków.
2. Porozumienia branżowe mogą przewidywać dostawy wysłodków na etapie innym niż etap, określony w ust. 1 lit. a), b) oraz c).

Punkt XI

1. Umowy określają terminy płatności zaliczek oraz terminy płatności ceny zakupu buraków.

2. Terminami takimi są terminy będące w mocy w czasie roku gospodarczego 2000/2001; porozumienia branżowe mogą stanowić odstępstwa od niniejszego przepisu.

Punkt XII

W przypadku gdy umowy ustanawiają zasady obejmujące kwestie, które są przedmiotem niniejszego Załącznika, lub w przypadku gdy zawierają one przepisy regulujące inne kwestie, przepisy i efekty takich umów nie mogą być sprzeczne z niniejszym Załącznikiem.

Punkt XIII

1. Porozumienia branżowe opisane w pkt. I.3 lit. b) zawierają klauzule arbitrażowe.
2. W przypadku gdy porozumienia branżowe na szczeblu Wspólnoty, regionalnym lub lokalnym ustanawiają zasady obejmujące kwestie, które są przedmiotem niniejszego rozporządzenia, lub w przypadku gdy zawierają przepisy regulujące inne kwestie, przepisy i skutki takich porozumień nie mogą być sprzeczne z niniejszym Załącznikiem.
3. Takie porozumienia mogą ustanawiać w szczególności:
 - a) zasady odnoszące się do rozdziału między sprzedawców ilości buraków, które wytwórca postanawia zakupić przed zasiewami, do produkcji cukru w ramach limitów podstawowej kwoty;
 - b) zasady rozdziału określone w pkt. III.5;
 - c) skalę przeliczeniową, określoną w pkt. III.3;
 - d) zasady wyboru oraz dostaw nasion produkowanych odmian buraków;
 - e) minimalną zawartość cukru w dostarczanych burakach;
 - f) wymóg konsultacji między wytwórcą a przedstawicielami sprzedawców przed ustaleniem daty rozpoczęcia dostaw buraków;
 - g) wypłaty premii na rzecz sprzedawców za przedterminowe lub opóźnione dostawy;
 - h) szczegóły dotyczące:
 - części wysłodków, określonych w pkt. X.1 lit. b),
 - kosztów, określonych w pkt. X.1 lit. c),
 - kwoty wyrównawczej określone w pkt. X.1 lit. d);
 - i) usunięcie wysłodków przez sprzedawcę;
 - j) zasady podziału między wytwórcą a sprzedawców jakiegokolwiek różnicy między ceną interwencyjną a faktyczną ceną sprzedaży cukru.

Punkt XIV

W przypadku braku porozumienia branżowego określającego sposób rozdziału między sprzedawców ilości buraków przeznaczonych do produkcji cukru w ramach limitów kwoty podstawowej, które wytwórca chce zakupić przed zasiewami, dane Państwo Członkowskie może samo ustanowić zasady takiego rozdziału.

Zasady takie mogą również przyznawać tradycyjnym sprzedawcom buraków spółdzielni prawa w zakresie dostaw, inne niż te, które są przewidziane na mocy prawa dla członków tych spółdzielni.

ZAŁĄCZNIK IV

SZCZEGÓŁOWE ZASADY TRANSFERU KWOT MIĘDZY FIRMAMI

Punkt I

Państwa Członkowskie przyjmują takie środki, jakie uważają za niezbędne w celu uwzględnienia interesów producentów buraków cukrowych i trzciny cukrowej, gdy kwoty są przydzielane przedsiębiorstwu produkującemu cukier, które posiada więcej niż jedną fabrykę.

Punkt II

1. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 2, w przypadku fuzji lub przeniesienia własności przedsiębiorstw produkujących cukier lub przeniesienia własności fabryki, kwoty A i B są dostosowywane w sposób następujący:
 - a) w przypadku fuzji przedsiębiorstw produkujących cukier, Państwa Członkowskie przydzielają przedsiębiorstwu powstałemu z połączenia kwotę A oraz kwotę B równą, odpowiednio, sumie kwot A i sumie kwot B przydzielonych przed fuzją danym przedsiębiorstwom produkującym cukier;
 - b) w przypadku przeniesienia własności przedsiębiorstwa produkującego cukier, Państwo Członkowskie przydziela kwotę A i kwotę B przeniesionego przedsiębiorstwa przejmującemu przedsiębiorstwu produkującemu cukier lub, jeżeli występuje więcej niż jedno nabywające przedsiębiorstwo, przydział jest dokonywany proporcjonalnie do wykorzystanej produkcji cukru przez każde z nich;
 - c) w przypadku przeniesienia własności cukrowni, Państwo Członkowskie obniża kwotę A oraz kwotę B przedsiębiorstwa przenoszącego własność fabryki oraz zwiększa kwotę A i kwotę B przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw produkujących cukier, które zakupiły daną fabrykę, o ilość obniżoną proporcjonalnie do wykorzystanej produkcji.
2. W przypadku gdy kilku producentów buraków cukrowych lub producentów trzciny cukrowej bezpośrednio dotkniętych jednym z działań określonych w ust. 1, wyraźnie wykaże chęć dostarczania swoich buraków lub trzciny przedsiębiorstwu produkującemu cukier, które nie jest stroną takich operacji, Państwo Członkowskie może dokonać przydziału na podstawie produkcji wykorzystanej przez przedsiębiorstwo, któremu producenci zamierzają dostarczać swoje buraki lub trzinę.
3. W przypadku zamknięcia, w okolicznościach innych niż te określone w ust. 1:
 - a) przedsiębiorstwa produkującego cukier,
 - b) jednej lub większej liczby fabryk należących do przedsiębiorstwa produkującego cukier,

Państwo Członkowskie może przydzielić część kwot związanych z takim zamknięciem jednemu lub większej liczbie przedsiębiorstw produkujących cukier.

Również w przypadku określonym w lit. b) poprzedniego akapitu, gdy część danych producentów wyraźnie wykaże chęć dostarczenia swoich buraków lub trzciny do danego przedsiębiorstwa produkującego cukier, Państwo Członkowskie może przydzielić część kwot odpowiadającą danym burakom lub trzcinie przedsiębiorstwu, któremu ci producenci zamierzają dostarczać swoje produkty.

4. W przypadku odniesienia się do odstępstwa określonego w art. 19 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, dane Państwo Członkowskie może żądać od producentów buraków i wytwórców cukru, których dotyczy to odstępstwo, aby zawarli oni w swoich porozumieniach branżowych specjalne klauzule umożliwiające temu Państwu Członkowskiemu stosowanie ust. 2 i 3, w danym przypadku.
5. W przypadku wdzierżawienia fabryki należącej do przedsiębiorstwa produkującego cukier, Państwo Członkowskie może obniżyć kwoty przedsiębiorstwa oddającego fabrykę w dzierżawę oraz przydzielić część, o którą została zmniejszona kwota przedsiębiorstwu, które dzierżawi fabrykę w celu produkcji cukru.

Jeżeli dzierżawa wygasa w okresie trzech lat gospodarczych określonych w pkt. V lit. d), dostosowanie kwot na mocy poprzedniego akapitu zostaje unieważnione przez Państwo Członkowskie z mocą wsteczną od dnia, w którym dzierżawa stała się skuteczna. Jednakże, jeżeli dzierżawa wygasa na skutek działania siły wyższej, Państwo Członkowskie nie musi unieważniać dostosowania.

6. W przypadku gdy przedsiębiorstwo produkujące cukier nie jest w stanie nadal gwarantować, że wypełni swoje zobowiązania wynikające z przepisów wspólnotowych wobec danych producentów buraków cukrowych lub trzciny cukrowej, lub w przypadku, gdy sytuacja taka została stwierdzona przez właściwe władze danego Państwa Członkowskiego, Państwo to może przydzielić, na rok lub więcej lat gospodarczych, tę część danych kwot jednemu lub większej liczbie przedsiębiorstw produkujących cukier proporcjonalnie do wykorzystanej produkcji.
7. W przypadku, gdy Państwo Członkowskie przyznaje przedsiębiorstwu produkującemu cukier gwarancje cenowe i gwarancję zbytu w odniesieniu do przetwarzania buraków cukrowych na alkohol etylowy, Państwo Członkowskie może, w porozumieniu z takim przedsiębiorstwem i zainteresowanymi producentami buraków, dokonać rozdziału całości lub części kwot na produkcję cukru między jedno lub większą liczbę przedsiębiorstw w odniesieniu do jednego roku lub więcej lat gospodarczych.

Punkt III

W przypadku fuzji lub przeniesienia własności przedsiębiorstw produkujących izoglukozę, przeniesienie własności fabryki produkującej izoglukozę lub zamknięcia jednego lub większej liczby przedsiębiorstw produkujących izoglukozę czy też jednej lub większej liczby fabryk należących do takiego przedsiębiorstwa, Państwo Członkowskie może przydzielić dane kwoty na produkcję izoglukozy jednemu lub większej liczbie innych przedsiębiorstw, bez względu na to czy posiadają jakąkolwiek kwotę produkcyjną.

Punkt IV

Środki podjęte zgodnie z pkt. II i III nabierają mocy wyłącznie, gdy:

- a) uwzględniono interesy każdej z zainteresowanych stron
oraz
- b) dane Państwo Członkowskie uważa, że środki takie poprawią strukturę sektorów buraczanego, trzcinowego oraz produkcji cukru
oraz
- c) dotyczą one przedsiębiorstw znajdujących się w tym samym regionie w rozumieniu art. 11 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Punkt V

Do celów niniejszego załącznika:

- a) „fuzja przedsiębiorstw” oznacza połączenie dwóch lub większej liczby przedsiębiorstw w jedno przedsiębiorstwo;
- b) „przeniesienie własności przedsiębiorstwa” oznacza przeniesienie lub przejęcie majątku przedsiębiorstwa posiadającego kwoty przez jedną lub większą liczbę przedsiębiorstw;
- c) „sprzedaż fabryki” oznacza przeniesienie własności jednostki produkcyjnej, włączając w to całą instalację niezbędną do produkcji danego produktu, na jedno lub większą liczbę przedsiębiorstw, powodujące częściowe lub całkowite przejęcie produkcji przedsiębiorstwa dokonującego przeniesienia własności;
- d) „dzierżawa fabryki” oznacza umowę dzierżawy jednostki produkcyjnej, włączając w to całą instalację niezbędną do produkcji cukru, mając na celu jej funkcjonowanie, zawartą na okres co najmniej trzech kolejnych lat gospodarczych, której to strony umowy zobowiązują się nie rozwiązywać przed końcem trzeciego roku gospodarczego, z przedsiębiorstwem znajdującym się w tym samym regionie, w rozumieniu art. 11 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, co dana fabryka, jeżeli przedsiębiorstwo, które dzierżawi fabrykę, po uzyskaniu skuteczności dzierżawy, może być uważane w odniesieniu do całej swojej produkcji jako przedsiębiorstwo produkujące wyłącznie cukier.

Punkt VI

Środki określone w punkcie II oraz III są skuteczne, jeżeli zamknięcie przedsiębiorstwa lub fabryki, fuzja lub przeniesienie własności ma miejsce:

- a) między dniem 1 lipca a dniem 31 stycznia następnego roku, dla bieżącego roku gospodarczego;
- b) między dniem 1 lutego a dniem 30 czerwca tego samego roku, dla następnego roku gospodarczego.

Punkt VII

W przypadku gdy Państwo Członkowskie stosuje art. 12 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, przydziela ono dostosowane kwoty przed dniem 1 marca mając na celu ich stosowanie w kolejnym roku gospodarczym.

Punkt VIII

W przypadku gdy mają zastosowanie pkt. II i III, Państwa Członkowskie informują Komisję o dostosowanych kwotach A i B nie później niż 15 dni po upływie okresów określonych w pkt. VI.

Punkt IX

Do celu przenoszenia kwot we Włoszech, Hiszpanii i francuskich departamentach zamorskich na mocy planów restrukturyzacyjnych, w sposób określony w art. 12 ust. 2 akapit drugi niniejszego rozporządzenia, grupa przedsiębiorstw produkujących cukier, posiadająca powiązania techniczne, gospodarcze i strukturalne oraz odpowiedzialna wspólnie za swoje zobowiązania na mocy przepisów wspólnotowych, w szczególności w odniesieniu do plantatorów buraków i trzciny, może być uważana jako przedsiębiorstwo produkujące cukier.

ZAŁĄCZNIK V

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 0403	Maślanka, mleko zsiadłe i śmietanka kwaśna, jogurt, kefir i inne sfermentowane lub zakwaszone mleko i śmietana, zarówno zagęszczone jak i zawierające dodatek cukru albo innego środka słodzącego lub aromatycznego, lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao:
0403 10	- Jogurt;
0403 10 51-	Aromatyzowane lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao
0403 10 99	
0403 90	- Pozostałe;
0403 90 71-	-- Aromatyzowane lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao
0403 90 99	
ex 0710	Warzywa (niegotowane lub gotowane na parze albo w wodzie), mrożone:
0710 40 00	- Kukurydza cukrowa
ex 0711	- Warzywa zakonserwowane tymczasowo (na przykład przez gazowy ditlenek siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadające się w tym stanie do bezpośredniego spożycia:
0711 90	- Pozostałe warzywa; mieszanki warzyw:
	-- Warzywa:
0711 90 30	- Kukurydza cukrowa:
1702 50 00	Fruktoza chemicznie czysta
ex 1704	Wyroby cukiernicze (łącznie z białą czekoladą), niezawierające kakao, z wyjątkiem wyciągu z lukrecji występującej w pozycji 1704 90 10
1806	Czekolada i inne preparaty spożywcze zawierające kakao
ex 1901	Ekstrakt słodowy; preparaty spożywcze z mąki, grysiku, skrobi lub z ekstraktu słodowego, niezawierające kakao lub zawierające w masie mniej niż 40% kakao obliczone według całkowicie odłuszczonej bazy, niewskazane gdzie indziej, ani niewłączone, preparaty spożywcze z towarów objętych pozycjami 0401-0404, niezawierające kakao lub zawierające w masie mniej niż 5% kakao obliczone według całkowicie odłuszczonej bazy, niewskazane gdzie indziej, ani niewłączone:
1901 10 00	- Preparaty dla niemowląt, przygotowane do sprzedaży detalicznej
1901 20 00	- Mieszanki i ciasta do wytworzenia wyrobów piekarniczych z pozycji 1905
1901 90	- Pozostałe:
	-- Pozostałe:
1901 90 99	--- Pozostałe
ex 1902	Makarony, również gotowane lub nadziewane (mięsem lub innymi substancjami) lub przygotowane inaczej, takie jak spaghetti, rurki, nitki, lasagne, gnocchi, ravioli, cannelloni; kuskus, przygotowany lub nie:
1902 20	- Makarony nadziewane, (również gotowane lub inaczej przygotowane):
	-- Pozostałe
1902 20 91	--- Gotowane
1902 20 99	--- Pozostałe
1902 30	- Pozostałe makarony
1902 40	- Kuskus:
1902 40 90	-- Pozostałe

Kod CN	Wyszczególnienie
1904	Przetwory spożywcze otrzymane przez spęcznianie lub prażenie zbóż lub produktów zbożowych (na przykład, płatki kukurydziane); zboża (inne niż kukurydza) w postaci ziarna lub w postaci płatków lub inaczej przetworzonego ziarna (z wyjątkiem mąki i grysiku), wstępnie obgotowane lub inaczej przygotowane, niewskazane gdzie indziej, ani niewłączone:
ex 1905	Chleb, bułki, pieczywo cukiernicze, ciasta i ciastka, herbatniki (biskwity) i pozostałe wyroby piekarskie, nawet zawierające kakao, opłatki sakralne, puste kapsułki stosowane do celów farmaceutycznych, wafle wytłaczane, papier ryżowy i podobne wyroby:
1905 10 00	- Chleb chrupki
1905 20	- Piernik z dodatkiem imbiru i podobne
1905 30	- Słodkie herbatniki (biskwity); wafle i opłatki
1905 40	- Sucharki, tosty z chleba i podobne tosty
1905 90	- Pozostałe:
	- - Pozostałe:
1905 90 40	- - - Wafle i opłatki o zawartości wody powyżej 10%
1905 90 45	- - - Herbatniki (biskwity)
1905 90 55	- - - Produkty wytłaczane lub ekspandowane, pikantne lub solone
1905 90 60	- - - - Z dodatkiem środka słodzącego
1905 90 90	- - - - Pozostałe
ex 2001	Warzywa, owoce, orzechy i pozostałe jadalne części roślin, przetworzone lub zakonserwowane za pomocą octu lub kwasu octowego:
2001 90	- Pozostałe:
2001 90 30	- - Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays var. saccharata</i>)
2001 90 40	- - Pochryzyn, słodkie ziemniaki i podobne jadalne części roślin, zawierające w masie 5% lub więcej skrobi
ex 2004	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż za pomocą octu lub kwasu octowego, mrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006:
2004 10	- Ziemniaki:
	- - Pozostałe:
2004 10 91	- - - W postaci mąki, grysiku lub płatków
2004 90	- Pozostałe warzywa i mieszanki warzywne:
2004 90 10	- - Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays var. saccharata</i>)
ex 2005	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż za pomocą octu lub kwasu octowego, niemrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006:
2005 20	- Ziemniaki:
2005 20 10	- - W postaci mąki, grysiku lub płatków
2005 80 00	- Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays var. saccharata</i>)
ex 2101	Wyciągi, esencje i koncentraty kawy, herbaty lub herbaty paragwajskiej oraz preparaty na bazie tych produktów lub na bazie kawy, herbaty lub herbaty paragwajskiej; cykorja palona i pozostałe palone namiastki kawy oraz ich wyciągi, esencje i koncentraty:
	- Wyciągi, esencje i koncentraty kawy oraz preparaty na bazie tych wyciągów, esencji lub koncentratów lub na bazie kawy:

Kod CN	Wyszczególnienie
2101 12 98	- - Przetwory na bazie tych wyciągów, esencji lub koncentratów lub na bazie kawy: - - - Pozostałe:
2101 20 98	- Wyciągi, esencje i koncentraty herbaty lub herbaty paragwajskiej oraz preparaty na bazie tych wyciągów, esencji lub koncentratów lub na bazie herbaty lub herbaty paragwajskiej: - - Preparaty - - - Pozostałe
2101 30 19	- Cykoria palona i pozostałe palone namiastki kawy oraz ich ekstrakty, esencje i koncentraty: - - Cykoria palona i inne palone namiastki kawy: - - - Pozostałe
2101 30 99	- - Wyciągi, esencje i koncentraty cykorii palonej i pozostałe palonych namiastek kawy: - - - Pozostałe
ex 2102	Drożdże (aktywne lub nieaktywne), pozostałe mikroorganizmy jednokomórkowe, martwe (z wyłączeniem szczepionek objętych pozycją 3002); gotowe proszki do pieczenia:
2102 10	- Kultury drożdży:
2102 10 31	- - Drożdże piekarnicze: - - - Suszone
2102 10 39	- - - Pozostałe
2105 00	Lody śmietankowe i inne lody jadalne, nawet zawierające kakao:
ex 2106	Preparaty spożywcze niewskazane gdzie indziej ani niewłączone:
2106 90	- Pozostałe:
2106 90 10	- - Fondue z sera
2106 90 92	- - Pozostałe: - - - - - Niezawierające tłuszczów mleka, sacharozy, izoglukozy, glukozy lub skrobi lub zawierające w masie mniej niż 1,5% tłuszczu mleka, 5% sacharozy lub izoglukozy, 5% glukozy lub skrobi
2106 90 98	- - - - - Pozostałe
2202	Wody, w tym wody mineralne i wody gazowane, zawierające dodatek cukru lub innej substancji słodzącej lub wody aromatyzowane, i pozostałe napoje bezalkoholowe z wyjątkiem soków owocowych i warzywnych objętych pozycją 2009
2205	Wermut i inne wina ze świeżych winogron przyprawione roślinami lub substancjami aromatycznymi:
ex 2208	Alkohol etylowy niedenaturowany o stężeniu alkoholu mniejszym niż 80% obj., wódki, likiery i inne napoje alkoholowe:
2208 20	- Napoje alkoholowe otrzymywane przez destylację wina z winogron

Kod CN	Wyszczególnienie
	lub wyłoków z winogron:
2208 50 91-	Geneva
2208 50 99	
2208 70	Likiery i kordiały:
220890 41-	- Pozostałe alkohole i napoje alkoholowe:
2208 90 78	
2905 43 00	Mannit
2905 44	D-glucitol (sorbitol)
ex 3302	Mieszaniny substancji zapachowych i mieszaniny (łącznie z roztworami alkoholowymi) oparte na jednej lub na wielu takich substancjach, stosowane jako surowce w przemyśle, pozostałe preparaty oparte na substancjach zapachowych, stosowane do wytwarzania napojów:
3302 10	- W rodzaju stosowanych w przemyśle spożywczym i w przemyśle napojów:
	- - W rodzaju stosowanych w przemyśle napojów:
	- - - Preparaty zawierające wszystkie czynniki aromatyzujące charakterystyczne dla napoju:
	- - - -Pozostałe (o rzeczywistym stężeniu alkoholu nieprzekraczającym 0,5% obj.):
3302 10 29	Pozostałe
ex rozdział 38	Różnorodne produkty chemiczne:
3824 60	Sorbit inny niż objęty pozycją 2905 44

ZAŁĄCZNIK VI

PAŃSTWA, KRAJE I TERYTORIA OKREŚLONE W ART. 35

Barbados
Belize
Wybrzeże Kości Słoniowej
Fidżi
Gujana
Mauritius
Indie
Jamajka
Kenia
Madagaskar

Malawi
Uganda
Demokratyczna Republika Konga
Saint Kitts i Nevis – Anguilla
Surinam
Suazi
Tanzania
Trynidad i Tobago
Zambia
Zimbabwe

ZALĄCZNIK VII

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 2038/1999	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2 ust. 1	art. 1 ust. 2 lit. m)
art. 2 ust. 2 i 3	skreślony
art. 3	art. 2
art. 4	art. 3
art. 5	art. 4
art. 6	art. 5
art. 7	art. 6
art. 8	skreślony
art. 9	art. 7
art. 10	art. 8
art. 11	art. 9
art. 12	skreślony
art. 13	art. 22
art. 14	art. 23
art. 15	art. 24
art. 16	art. 25
art. 17	art. 26
art. 18	art. 27
art. 19	art. 28
art. 20	art. 29
art. 21	art. 30
art. 22 ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze	art. 31
art. 22 ust. 2 i 3	skreślony
art. 23	art. 32
art. 24	art. 33
art. 25	art. 34
art. 26 ust. 1	art. 10 ust. 1
art. 26 ust. 2	art. 11 ust. 3
art. 26 ust. 3	art. 10 ust. 2
art. 26 ust. 4	art. 11 ust. 3
art. 26 ust. 5 akapit pierwszy	art. 10 ust. 3
art. 26 ust. 5 akapit drugi	art. 10 ust. 4
art. 26 ust. 5 akapit trzeci	art. 10 ust. 5
art. 26 ust. 5 akapit piąty	art. 10 ust. 6
art. 26 ust. 6	skreślony
art. 27 ust. 1 tiret pierwsze	art. 11 ust. 1
art. 27 ust. 2	skreślony
art. 27 ust. 3	art. 11 ust. 2
art. 27 ust. 4	skreślony
art. 27 ust. 5	skreślony
art. 27 ust. 6	art. 11 ust. 4
art. 28	skreślony

Rozporządzenie (WE) nr 2038/1999	Niniejsze rozporządzenie
art. 29	skreślony
art. 30	art. 12
art. 31	art. 13
art. 32	art. 14
art. 33	art. 15
art. 34	art. 16
art. 35	art. 17
art. 36	art. 18
art. 37	art. 19
art. 38	art. 20
art. 39	art. 21
art. 40	art. 35
art. 41	art. 36
art. 42	art. 37
art. 43	art. 38
art. 44	art. 39
art. 45	art. 40
art. 46	art. 41
art. 47	art. 42 ust. 1
art. 48	art. 42 ust. 2 i ust. 3
art. 49	art. 43
art. 50	art. 44
art. 51	art. 45
art. 52	skreślony
art. 53	art. 46
art. 54	skreślony
art. 55	art. 49
art. 56	art. 51
rozporządzenie (EWG) nr 793/72	niniejsze rozporządzenie
art. 1	załącznik I pkt I
rozporządzenie (EWG) nr 431/68	niniejsze rozporządzenie
art. 1	załącznik I pkt II
rozporządzenie (EWG) nr 206/68	niniejsze rozporządzenie
art. 1	załącznik III pkt I
art. 2	załącznik III pkt II
art. 3	załącznik III pkt III
art. 4	załącznik III pkt IV
art. 5	załącznik III pkt V
art. 6 ust. 1	załącznik III pkt VI
art. 6 ust. 2	skreślony
art. 7	załącznik III pkt VII
art. 8	załącznik III pkt VIII
art. 8a	skreślony
art. 8b	załącznik III pkt IX
art. 9	załącznik III pkt X
art. 10	załącznik III pkt XI
art. 11	skreślony

Rozporządzenie (WE) nr 2038/1999	Niniejsze rozporządzenie
art. 12	załącznik III pkt XII
art. 13	załącznik III pkt XIII
rozporządzenie (EWG) nr 741/75	niniejsze rozporządzenie
art. 1	załącznik III pkt XIV
rozporządzenie (EWG) nr 193/82	niniejsze rozporządzenie
art. 1	załącznik IV pkt I
art. 2	załącznik IV pkt II
art. 3	załącznik IV pkt III
art. 4	załącznik IV pkt IV
art. 5	załącznik IV pkt V
art. 6	załącznik IV pkt VI
art. 7	załącznik IV pkt VII
art. 8	załącznik IV pkt VIII
art. 9	załącznik IV pkt IX
załącznik I	załącznik V
załącznik II	załącznik VI
załącznik III	załącznik VII

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 680/2002

z dnia 19 kwietnia 2002 r.

zmieniające załącznik V do rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru,¹ w szczególności jego art. 27 ust. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 przewiduje przyznawanie refundacji wywozowych do niektórych produktów określonych w tym rozporządzeniu w przypadku, gdy są one wywożone w formie towarów wymienionych w załączniku V do tego rozporządzenia.
- 2) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2031/2001 z dnia 6 sierpnia 2001 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej² zmienia Nomenklaturę Scaloną, szczególnie odnośnie niektórych produktów wytwarzanych z produktów określonych w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.
- 3) Lista towarów podana w załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 powinna w konsekwencji zostać zmieniona.
- 4) Zmiany te powinny obowiązywać równocześnie z rozporządzeniem (WE) nr 2031/2001.
- 5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik V do rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 zostaje zmieniony zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

¹ Dz.U. L 178 z 30.06.2001, str.1.

² Dz.U. L 279 z 23.10.2001, str. 1.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2002 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 kwietnia 2002 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

W załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 wiersz:

„1905 30 - Słodkie herbatniki, wafle i opłatki”

otrzymuje następujące brzmienie:

1905 31 „- Słodkie herbatniki, wafle i opłatki
- - Słodkie herbatniki
1905 32 - - wafle i opłatki”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1262/2001

z dnia 27 czerwca 2001 r.

ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 w odniesieniu do zakupu i sprzedaży cukru przez agencje interwencyjne

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, w szczególności jego art. 7 ust. 5 oraz art. 9 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 przewiduje zakup cukru określonego rodzaju przez agencje interwencyjne.
- 2) Wprowadzenie w życie wspólnotowych środków interwencyjnych wymaga, aby cukier był przejmowany przez agencje interwencyjne w określonym miejscu. Stosownie do tego przejmowany może być tylko cukier znajdujący się w zatwierdzonym magazynie w chwili przedstawiania oferty. System interwencji ogranicza się do cukru wyprodukowanego z buraków lub trzciny zebranej we Wspólnocie, a gwarancja cen i sprzedaży ogranicza się do producentów, którym przydzielono kontyngent podstawowy.
- 3) Doświadczenie zdobyte w sektorze cukru pokazało znaczenie swobodnej konkurencji przy sprzedaży cukru. Swobodna konkurencja może być wspierana, jeżeli niezależne podmioty gospodarcze uczestniczą w obrocie cukrem. Dlatego pozycja tych przedsiębiorstw w sektorze cukru powinna być wzmocniona. W tym celu powinny one mieć możliwość oferowania wspólnotowego cukru w ramach interwencji tak, aby mogły dokonywać transakcji handlowych w normalnych warunkach.
- 4) Agencje interwencyjne są odpowiedzialne za zakupione towary. Muszą one dlatego podejmować wszelkie niezbędne kroki, aby zapewnić, że w czasie gdy cukier jest oferowany w ramach interwencji, jest on składowany w warunkach wymaganych dla zachowania cukru w dobrym stanie. Aby zapewnić sprawne funkcjonowanie mechanizmu interwencji, musi istnieć możliwość zawierania przez sprzedawców umów składu z agencjami interwencyjnymi.
- 5) W odniesieniu do warunków przyznawania i wycofywania zatwierdzenia magazynu należy wziąć pod uwagę wymogi przechowywania cukru w dobrym stanie oraz jego łatwo dostępny odbiór, usytuowanie geograficzne, jak również zdolności wyładunkowe oraz – w odpowiednich przypadkach – sprawne pakowanie, które jest zapewniane przez wnioskodawców w odniesieniu do oferowanego przez nich cukru.

¹ Dz.U. L 178 z 30.06.2001, str. 1.

- 6) Rozszerzenie możliwości korzystania z interwencji na wyspecjalizowane przedsiębiorstwa zajmujące się handlem cukrem wymaga, w zakresie przyznawania i wycofywania zatwierdzenia, zdefiniowania obiektywnych kryteriów oceny tego rodzaju działalności, w szczególności w przypadku znaczącego udziału w handlu cukrem. W razie potrzeby należy pozostawić Państwom Członkowskim możliwość wprowadzenia dodatkowych warunków oraz wycofania zatwierdzenia w przypadku ich niespełnienia. Każde przyznanie, przedłużenie lub wycofanie zatwierdzenia powinno być podane do wiadomości Komisji.
- 7) Rozporządzenie Rady (Euratom) nr 3954/87 z dnia 22 grudnia 1987 r. ustanawiające maksymalny dozwolony poziom skażenia radioaktywnego środków spożywczych i pasz po awarii jądrowej lub jakimkolwiek innym przypadku zagrożenia radiologicznego², zmienione rozporządzeniem (Euratom) nr 2218/89³, ustanawia procedurę postępowania w przypadkach zagrożenia radiologicznego w celu ustalenia poziomów skażenia radioaktywnego, którym muszą odpowiadać środki spożywcze i pasze, jeżeli mają być oferowane do sprzedaży. W związku z tym nie można skupować produktów rolnych, w których poziomy skażenia radioaktywnego są przekroczone.
- 8) Nie należy dopuszczać do interwencji cukru posiadającego właściwości, które będą stanowić przeszkodę w późniejszym jego zbywaniu i prawdopodobnie powodować utratę jego właściwości podczas składowania.
- 9) Aby ułatwić zarządzanie mechanizmami interwencji, cukier powinien być oferowany partiami. Należy dlatego określić, co to jest partia, w szczególności wielkość partii.
- 10) Agencja interwencyjna musi znać wszelkie fakty potrzebne do ustalenia, czy oferta odpowiada wszystkim wymaganiom warunkom. W tym celu strona składająca ofertę musi przedstawić jej wszystkie konieczne informacje.
- 11) Agencja interwencyjna jest uprawniona do uzależnienia przyjęcia oferty od zawarcia ze sprzedającym umowy składu, o ile uzna to za konieczne. Dla zachowania jednolitości postanowienia zasadnicze, które muszą być zawarte w takich umowach, w szczególności dotyczące okresu ważności umów powinny zostać określone.
- 12) Zatwierdzone silosy i magazyny muszą zapewniać optymalne warunki składowania cukru. Na ogół przyjęte jest, że w prawidłowych warunkach cukier może być składowany bez ryzyka pogorszenia jego jakości, przez około dwanaście miesięcy. W przypadku zawarcia ze sprzedającym umowy składu uzasadnione jest, że pozostaje on odpowiedzialny za jakość danego cukru przez okres w zasadzie nieprzekraczający dwunastu miesięcy, niezależnie od terminu przeniesienia prawa własności.
- 13) Art. 7 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 przewiduje, że szczegółowe zasady wykonywania, które zostaną przyjęte, muszą obejmować tabele wzrostów i obniżek cen mających zastosowanie do cen interwencyjnych, w celu uwzględnienia jakości oferowanego cukru. Aby możliwe było określenie danych w tych tabelach, cukier musi być klasyfikowany według jakości. Klasyfikacja ta oraz wzrosty i obniżki cen, jakie z niej wynikają, mogą być ustalone na podstawie obiektywnych danych, zwykle

² Dz.U. L 371 z 30.12.1987, str. 11.

³ Dz.U. L 227 z 22.07.1989, str. 1.

wykorzystywanych w transakcjach handlowych.

- 14) Aby uniknąć jakiegokolwiek dyskryminacji w traktowaniu zainteresowanych stron oraz biorąc pod uwagę obecne praktyki administracyjne obowiązujące w Państwach Członkowskich, należy ustalić jednolite warunki płatności i odbioru towaru, z umową składu lub bez, w szczególności odnośnie do terminów, w jakich operacje te mają być przeprowadzane.
- 15) Może się okazać konieczne, aby cukier oferowany w ramach interwencji, ze względu na późniejsze przeznaczenie, był dostarczany w workach. Dlatego agencja interwencyjna powinna mieć możliwość domagania się pewnych rodzajów opakowań wykorzystywanych zwykle w handlu pod warunkiem, że koszty z tym związane zostaną ustalone jako stawka ryczałtowa.
- 16) Jeżeli agencja interwencyjna wymaga pewnych rodzajów opakowań, stawka ryczałtowa przez nią płacona odnosi się do worków będących w idealnym stanie. Jeżeli zawarta jest umowa składu, wówczas stawka kosztów pakowania powinna być ustalona zgodnie ze stanem worków.
- 17) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1265/69 z dnia 1 lipca 1969 r. ustanawiające metody określania jakości cukru skupowanego przez agencje interwencyjne⁴, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1280/71⁵, ogranicza się do aspektów technicznych związanych z tymi metodami. Ponadto, ponieważ metody te nie mogą dostarczyć bardzo dokładnych wyników, musi być dopuszczony margines błędu. Dodatkowo należy wprowadzić odpowiednie procedury arbitrażu w celu rozstrzygnięcia wszelkich sporów wynikających z porównywania sprzecznych wyników analiz.
- 18) Celem interwencji jest umożliwienie czasowego wycofywania produktów wynikającego z nierównowagi rynku z zamiarem ich odsprzedaży w chwili poprawy sytuacji rynkowej. Skutkiem tego produkty oferowane w ramach interwencji, stosownie do przypadku, muszą być odpowiednie do spożycia przez ludzi lub zwierzęta.
- 19) Cukier będący w posiadaniu agencji interwencyjnych musi być sprzedawany w sposób niedyskryminujący między wspólnotowymi odbiorcami oraz na jak najlepszych warunkach ekonomicznych. Z zasady cele te mogą być osiągnięte przy wykorzystaniu systemu przetargów. Aby uniemożliwić zbyt cukru na niekorzystnych warunkach rynkowych, zaproszenia do składania ofert powinny być uzależnione od uzyskania uprzedniego zezwolenia. W pewnych okolicznościach preferowane jest zastosowanie innych procedur niż przetargi.
- 20) Ze względu na zmiany w regułach określających interwencję, powinny być ustalone nowe szczegółowe zasady sprzedaży cukru przez agencje interwencyjne w drodze przetargu.
- 21) Aby zapewnić, że wszystkie zainteresowane strony we Wspólnocie są równo traktowane, zaproszenia do składania ofert, wydane przez agencje interwencyjne muszą odpowiadać jednolitym regułom. W związku z tym konieczne jest zapewnienie, że

⁴ Dz.U. L 163 z 4.07.1969, str. 1.

⁵ Dz.U. L 133 z 19.06.1971, str. 34.

cukier jest rzeczywiście przekazany do zamierzonego wykorzystania.

- 22) Aby uwzględnić szczególne właściwości sektora cukru potrzebne są określone przepisy specjalne. W szczególności w celu umożliwienia uczestnictwa jak największej liczbie potencjalnych oferentów, możliwe powinno być ustalenie maksymalnej ilości, jaką każdy z oferentów może zaoferować do zakupu. Ponadto z uwagi na częste wahania cen i notowań cukru oferenci nie powinni być związani swoimi ofertami, jeżeli decyzja jest wydawana po określonej przez nich dacie i terminie.
- 23) Do celów określenia kosztów składowania istotne jest w szczególności ustalenie, kiedy następuje przeniesienie prawa własności cukru.
- 24) Kryteria stosowane do ustalania kategorii sprzedanego cukru białego oraz wydajności sprzedanego cukru surowego powinny być takie same jak kryteria stosowane, gdy cukier jest skupowany przez agencje interwencyjne. Równość traktowania wszystkich zainteresowanych stron może być zapewniona tylko przez wprowadzenie jednolitych i dokładnie określonych przepisów dla dostosowania, w zależności od przypadku, ceny sprzedaży, premii denaturacyjnych lub refundacji eksportowych, a także korygujących pozwoleń na wywóz w przypadku, gdy stwierdza się, że cukier ma inną jakość niż podana w zaproszeniu do składania ofert.
- 25) Szczegółowe zasady wykonywania ustanowione w niniejszym rozporządzeniu zastępują przepisy zawarte w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 258/72 z dnia 3 lutego 1972 r. ustanawiającym szczegółowe zasady dotyczące sprzedaży cukru w drodze przetargu przez agencje interwencyjne⁶, zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 260/96⁷ oraz w rozporządzeniu (EWG) nr 2103/77 z dnia 23 września 1977 r. ustanawiającym szczegółowe zasady zakupu przez agencje interwencyjne cukru wyprodukowanego z buraków i z trzciny zebranej we Wspólnocie⁸, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 260/96, które w związku z tym muszą zostać uchylone.
- 26) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

ZAKUP

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

⁶ Dz.U. L 31 z 4.02.1972, str. 22.

⁷ Dz.U. L 34 z 13.02.1996, str. 16.

⁸ Dz.U. L 246 z 27.09.1977, str. 12.

1. Agencja interwencyjna skupuje cukier tylko wtedy, gdy jest on oferowany przez:
 - a) beneficjenta kontyngentu podstawowego;
 - b) wyspecjalizowany w handlu cukrem podmiot gospodarczy, zatwierdzony przez Państwo Członkowskie, na którego terytorium podmiot ten ma swoją siedzibę.
2. Oferta jest przedstawiana na piśmie agencji interwencyjnej Państwa Członkowskiego będącego producentem cukru, na którego terytorium znajduje się oferowany cukier w momencie składania oferty.
3. W ramach kontyngentu może być przejęty tylko cukier, który w momencie składania oferty znajduje się w zatwierdzonym składzie.

Zatwierdzenie jest przyznawane przez właściwe władze danego Państwa Członkowskiego.

ROZDZIAŁ II

Zatwierdzenia

Artykuł 2

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 niniejszego artykułu, zatwierdzenie, przewidziane w art. 1 ust. 3, może zostać wydane wyłącznie na silosy i magazyny, które:
 - a) odpowiadają wymogom koniecznym przy przechowywaniu cukru w dobrym stanie;
 - b) są usytuowane w miejscu zapewniającym warunki transportowe konieczne do odbioru cukru;
 - c) są usytuowane w okolicach rafinerii cukru lub w rejonie produkcji cukru.
2. Zatwierdzenie silosów i magazynów, określonych w ust. 1, jest wydawane tylko dla:
 - a) całkowitej ilości nieprzekraczającej pięćdziesięciokrotnej zdolności dziennego workowania, z wykorzystaniem worków określonych w art. 18 ust. 2 i likwidacji zapasów, którą wnioskodawca zobowiązuje się oddać do dyspozycji danej agencji interwencyjnej podczas odbioru, w przypadku gdy chodzi o silosy do składowania luzem, wyposażone w możliwości takiego sposobu pakowania;
 - b) całkowitej ilości nieprzekraczającej pięćdziesięciokrotnej dziennej zdolności wyładunkowej pakowanego w worki cukru, zgodnie z art. 18 ust. 2, którą wnioskodawca zobowiązuje się oddać do dyspozycji danej agencji interwencyjnej podczas odbioru, w przypadku gdy chodzi o magazyny do składowania cukru w workach;
 - c) całkowitej ilości nieprzekraczającej pięćdziesięciokrotnej dziennej zdolności dla cukru wyładowywanego luzem, którą wnioskodawca zobowiązuje się oddać do dyspozycji danej agencji interwencyjnej podczas odbioru, w przypadku gdy chodzi o silosy i

magazyny do składowania cukru surowego luzem.

3. Zatwierdzenie wydawane jest na wniosek zainteresowanej strony, na każdy silos lub też magazyn, który spełnia według oceny przeprowadzonej przez agencję interwencyjną, warunki, określone w ust. 1. Zatwierdzenie może jednak zostać ograniczone do silosów lub magazynów, które już były wykorzystywane do składowania cukru.

Zatwierdzenie wskazuje w szczególności całkowitą ilość, na którą jest wydawane, a także dzienną zdolność wyładunkową oraz, w razie potrzeby, zdolności workowania, określonej w ust. 2 lit. a).

4. Zatwierdzenie zostaje cofnięte, kiedy warunki wymienione w ust. 1 lub w ust. 2 nie są już spełniane.

5. Zatwierdzenie jest wydawane lub cofane przez agencję interwencyjną.

Artykuł 3

1. W rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) za „wyspecjalizowany w handlu cukrem podmiot gospodarczy” uważa się osobę:

a) której jedna z zasadniczych form działalności polega na hurtowym obrocie cukrem i która zakupuje lub też może być uważana za przypuszczalnie zakupującą co najmniej 10 000 ton wspólnotowego cukru w trakcie jednego roku obrotowego; oraz

b) która nie zajmuje się detaliczną sprzedażą cukru.

2. Z zastrzeżeniem ust. 3 – 6 zatwierdzenie, przewidziane w art. 1 ust. 1 lit. b), wydawane jest przez zainteresowane Państwo Członkowskie wszystkim wnioskodawcom, którzy spełniają lub też co do których uważa się, że mogą spełniać warunki określone w ust. 1, w trakcie danego roku obrotowego.

3. Z zastrzeżeniem ust. 5, zatwierdzenie jest wydawane na określony rok obrotowy.

Zatwierdzenie jest przedłużane na następny rok obrotowy, o ile wnioskodawca może nadal być uważany w tym roku obrotowym za podmiot wyspecjalizowany.

4. Państwo Członkowskie może wprowadzić dodatkowe warunki przyznawania zatwierdzenia.

Zatwierdzenie może zostać cofnięte, gdy stwierdza się, że zainteresowana osoba nie spełnia już takich dodatkowych warunków lub też, gdy nie jest już w stanie ich spełniać.

5. Zatwierdzenie jest cofane, gdy stwierdza się, że zainteresowana osoba już nie spełnia lub nie jest w stanie spełniać jakiegokolwiek z warunków ustanowionych w ust. 1.

Przyznanie, przedłużenie lub cofnięcie zatwierdzenia może nastąpić w trakcie roku obrotowego, lecz bez skutku retroaktywnego.

6. Przyznawanie, przedłużanie lub też cofanie zatwierdzenia na mocy niniejszego artykułu

jest przekazywane w formie pisemnej zainteresowanej osobie po podaniu tej informacji do wiadomości Komisji przez zainteresowane Państwo Członkowskie.

ROZDZIAŁ III

Oferty

Artykuł 4

1. Cukier oferowany w ramach interwencji odpowiada następującym wymogom:

a) musi być wyprodukowany w ramach kontyngentu podczas roku obrotowego, w którym oferta jest przedstawiana.

Jednakże cukier wyprodukowany w danym roku obrotowym bezpośrednio poprzedzającym rok, w którym przedstawiono ofertę, może jeszcze zostać zaoficerowany:

- do dnia 31 sierpnia następnego roku we Włoszech,
- do dnia 30 września następnego roku w pozostałych europejskich regionach Wspólnoty;

b) jest w postaci krystalicznej.

2. W uzupełnieniu do spełnienia warunków ustalonych w ust. 1 oferowany w ramach interwencji cukier biały jest odpowiedniej i dobrej jakości handlowej, w stanie sypkim, o wilgotności nieprzekraczającej 0,06%.

3. W uzupełnieniu do spełnienia warunków ustalonych w ust. 1 oferowany w ramach interwencji cukier surowy jest odpowiedniej i dobrej jakości handlowej, którego wydajność, obliczona zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 pkt II, nie jest niższa niż 89%.

Ponadto:

a) surowy cukier trzcinowy ma współczynnik bezpieczeństwa nieprzekraczający 0,30;

b) surowy cukier buraczany posiada:

- wartość pH, która nie jest niższa od 7,9 w chwili przyjęcia oferty,
- zawartość cukru inwertowanego nieprzekraczającą 0,07%,
- temperaturę, która nie pociąga za sobą żadnego ryzyka zepsucia,
- współczynnik bezpieczeństwa, który nie jest wyższy od 0,45, w przypadku gdy stopień polaryzacji wynosi 97 lub powyżej, lub
- zawartość wilgoci nieprzekraczającą 1,4%, w przypadku gdy stopień polaryzacji

jest poniżej 97.

Współczynnik bezpieczeństwa określa się dzieląc procentową zawartość wilgoci w danym cukrze przez różnicę między 100 a stopniem polaryzacji tego cukru.

4. Uważa się, że cukier oferowany do sprzedaży nie jest odpowiedniej i dobrej jakości handlowej do celów ust. 2 i 3, jeżeli przekracza maksymalne dozwolone poziomy radioaktywności, określone na podstawie rozporządzenia (Euratom) nr 3954/87. Poziom skażenia radioaktywnego produktu jest monitorowany tylko wtedy, gdy wymaga tego sytuacja, oraz w trakcie niezbędnego okresu. W razie potrzeby okres trwania i zakres kontroli są określane zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

Artykuł 5

Jedynie cukier, który poprzednio nie był przedmiotem zakupu interwencyjnego i jest w posiadaniu strony przedstawiającej ofertę, może być oferowany do interwencji.

Artykuł 6

Cały cukier oferowany w ramach interwencji jest przekazywany partiami.

Do celów niniejszego rozporządzenia określenie „partia” oznacza 500 ton cukru jednolitego pod względem jakościowym i opakowania, który w całości jest składowany w tym samym miejscu. Jednakże w przypadku, gdy oferowana jest większa ilość, nadwyżka przewyższająca 500 ton lub jej wielokrotność również stanowią partię.

Artykuł 7

1. Oferta kierowana pod adresem agencji interwencyjnej wskazuje:
 - a) nazwisko i adres strony składającej ofertę;
 - b) magazyn, w którym cukier znajduje się w chwili składania oferty;
 - c) zdolność wyładowniczą, i - w razie potrzeby- zdolność workowania, gwarantowane przy odbiorze oferowanego cukru;
 - d) ilość netto oferowanego cukru;
 - e) rodzaj, jakość oferowanego cukru i rok obrotowy, w którym został on wyprodukowany;
 - f) rodzaj opakowania.
2. Agencja interwencyjna może wymagać dodatkowych informacji.
3. Do oferty dołączona jest deklaracja stron zaświadczająca, że dany cukier nie był uprzednio zakupiony w ramach interwencji, że są one jego właścicielami oraz że cukier odpowiada wymogom ustalonym w art. 4 ust. 1 lit. a).

Artykuł 8

1. Oferty pozostają ważne przez okres trzech tygodni od daty ich złożenia.

Jednakże mogą zostać one wycofane w trakcie wyżej wspomnianego okresu za zgodą agencji interwencyjnej.

2. Agencja interwencyjna rozpatruje oferty. Zatwierdza je nie później niż do końca okresu, określonego w ust. 1.

Jednakże agencja interwencyjna odrzuca oferty, jeśli procedura rozpatrywania wykazuje, że pewien z warunków nie został spełniony.

3. Umowy zakupu określają rodzaj opakowania cukru, który ma zostać zakupiony. W razie potrzeby mogą one zawierać klauzulę, że agencja interwencyjna zastrzega sobie prawo do wymagania przy odbiorze jednego lub kilku rodzajów opakowań, określonych w art. 18 ust. 2.

4. Umowy zakupu mogą być rozwiązane wyłącznie za zgodą obu stron oraz przed odbiorem cukru.

ROZDZIAŁ IV

Umowy składu

Artykuł 9

1. Z zastrzeżeniem art. 17 ust. 4 umowy składu, które mają być zawarte przed dokonaniem zakupu między stronami składającymi oferty a agencją interwencyjną zawierane są na okres nieokreślony.

2. Umowy składu stają się skuteczne w terminie, w którym tymczasowa zapłata określona w art. 16 ust. 1 została uiszczona i wygasają na zakończenie dziesięciodniowego okresu, w trakcie którego odbiór ilości danego cukru zostaje zakończony.

3. Umowy składu w szczególności:

- a) określają, że umowa wygasa zgodnie z warunkami wymienionymi w niniejszym rozporządzeniu po wypowiedzeniu z terminem przynajmniej dziesięciodniowym;
- b) określają, że agencja interwencyjna może wymagać, aby umowa została przedłużona poza termin ustalony dla odbioru cukru, jeśli stwierdzi, że strona przedstawiająca ofertę nie wywiązała się ze swojego zobowiązania zgodnie z art. 2 ust. 2, w którym to przypadku ust. 4 nie ma zastosowania;
- c) wyszczególniają wysokość kosztów składowania, ponoszonych przez agencję interwencyjną;
- d) wymagają od sprzedającego, aby załadował cukier na wskazane przez agencję interwencyjną środki transportu oraz poniósł koszty takiego załadunku.

4. Agencja interwencyjna pokrywa koszty składowania, począwszy od dziesięciodniowego okresu, w ramach którego dokonywana jest tymczasowa płatność za cukier, do chwili zakończenia umowy składu.

5. Takie koszty składowania w odniesieniu do cukru składowanego w silosach lub magazynach przedsiębiorstw cukrowniczych nie mogą przekraczać kwoty 0,048 EUR na 100 kilogramów za okres dziesięciodniowy.

Jednakże agencja interwencyjna może podnieść kwotę maksymalnie o 35% w przypadku, gdy cukier jest składowany w silosach lub w magazynach dzierżawionych przez stronę składającą ofertę poza przedsiębiorstwami cukrowniczymi, w szczególnych sytuacjach maksymalnie o 50%.

6. „Okres dziesięciodniowy” oznacza jeden z następujących okresów każdego miesiąca kalendarzowego: od pierwszego do dziesiątego, od jedenastego do dwudziestego, lub od dwudziestego pierwszego do końca miesiąca.

Artykuł 10

1. Przeniesienie prawa własności cukru stanowiącego przedmiot umowy składu następuje w tym samym czasie co dokonanie tymczasowej płatności za ten cukier.

2. Do chwili odbioru sprzedający pozostaje odpowiedzialny za jakość cukru, określonego w ust. 1 oraz za opakowanie, w którym cukier został przyjęty przez agencję interwencyjną.

Artykuł 11

1. Jeżeli zostanie stwierdzone, że ilość cukru nie odpowiada wymaganiom, określonym w art. 4, sprzedający niezwłocznie zastępuje tę ilość równoważną ilością cukru wymaganej jakości, składowaną albo w tym samym miejscu składowania, albo w innym miejscu zatwierdzonym do celów interwencji.

2. Jeżeli dany cukier jest składowany w jednym z rodzajów opakowań wymienionych w art. 18 ust. 2 oraz zostanie stwierdzone, że dane opakowanie nie odpowiada określonym warunkom, agencja interwencyjna wymaga, aby sprzedający zastąpił worki opakowaniami o wymaganym standardzie.

ROZDZIAŁ V

Cena zakupu

Artykuł 12

Cukier biały dzieli się na cztery kategorie w następujący sposób:

- a) kategoria 1: cukier o wyższej od standardowej jakości;
- b) kategoria 2: cukier o standardowej jakości;

- c) kategoria 3 i 4: cukier jakości niższej od standardowej.

Artykuł 13

1. Cukier kategorii 1 posiada następujące właściwości:
- a) zdrowy i dobrej jakości handlowej, suchy, jednolicie granulowany, o sypkich kryształkach;
 - b) maksymalna zawartość wilgoci: 0,06%;
 - c) zawartość cukru inwertowanego: 0,04%;
 - d) ponadto cukier kategorii 1 ma takie właściwości, iż liczba punktów nie przekracza ośmiu w całości ani też:
 - sześciu w odniesieniu do zawartości popiołów,
 - czterech pod względem typu barwy określonego zgodnie z metodą Instytutu Technologii Rolniczej i Cukrownictwa w Brunszwiku, zwaną dalej „metodą brunszwicką”,
 - trzech pod względem barwy roztworu, określonego zgodnie z metodą Międzynarodowej Komisji ds. jednolitych metod analizy cukru, zwaną dalej „metodą ICUMSA”.

Jeden punkt odpowiada:

- a) 0,0018% zawartości popiołów ustalonej zgodnie z metodą ICUMSA przy 28° Briksa;
- b) 0,5 jednostki typu barwy ustalonej zgodnie z metodą brunszwicką;
- c) 7,5 jednostki barwy roztworu ustalonej zgodnie z metodą ICUMSA;

2. Cukier kategorii 3 posiada następujące cechy:

- a) zdrowy i dobrej jakości handlowej, suchy, jednolicie granulowany, o sypkich kryształkach;
- b) minimalna polaryzacja: 99,7°S;
- c) maksymalna zawartość wilgoci: 0,06%;
- d) maksymalna zawartość cukru inwertowanego: 0,04%;
- e) typ barwy: maksimum nr 6 określony zgodnie z metodą brunszwicką.

3. Cukier kategorii 4 zawiera cukier, który nie mieści się w kategoriach 1 – 3.

Artykuł 14

Cena interwencyjna mająca zastosowanie do 100 kilogramów cukru białego jest:

- a) obniżana o 0,73 EUR w odniesieniu do cukru kategorii 3;
- b) obniżana o 1,31 EUR w odniesieniu do cukru kategorii 4.

Artykuł 15

1. Cena interwencyjna mająca zastosowanie do 100 kilogramów cukru surowego jest:
 - a) podwyższana, gdy wydajność cukru jest wyższa niż 92%;
 - b) obniżana, gdy wydajność cukru jest niższa od 92%.
2. Kwota podwyżki lub obniżki, wyrażona w EUR na 100 kilogramów, jest równa różnicy między ceną interwencyjną za cukier surowy a tą samą ceną pomnożoną przez współczynnik. Współczynnik otrzymuje się przez podzielenie wydajności danego cukru surowego przez 92%.
3. Wydajność cukru surowego oblicza się zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 pkt II.

Artykuł 16

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, w terminie ośmiu tygodni od dnia przedstawienia oferty, agencja interwencyjna dokonuje tymczasowej płatności kwoty ustalonej na podstawie informacji zawartych w ofercie oraz ceny zakupu.

Kwota tymczasowej płatności za cukier surowy określona w akapicie pierwszym jest obliczana na podstawie 92% wydajności ryczałtowej.

2. Tymczasowa płatność jest dokonywana pod warunkiem, że sprzedający złoży zabezpieczenie równe 5% danej kwoty jako gwarancję, że informacje podane w ofercie są prawdziwe.

3. Agencja interwencyjna dokonuje ostatecznej płatności ceny skupu, gdy tylko znane są ostateczne wyniki sprawdzenia masy i analiz przeprowadzonych na próbkach, określonych w art. 19. Wszelkie koszty pakowania są wypłacane po stwierdzeniu stanu worków podczas odbioru.

Wszelkie różnice między sprawdzoną masą a ostatecznymi wynikami analiz próbek z jednej strony, a odpowiednimi informacjami zawartymi w ofercie z drugiej strony, są uwzględniane w trakcie ostatecznego dokonywania płatności ceny skupu, w szczególności zgodnie z art. 14 i 15.

4. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej zabezpieczenie, określone w ust. 2, jest zwracane dopiero wówczas, kiedy:

- a) ostateczne wyniki sprawdzenia masy oraz wyniki dotyczące analiz nie prowadzą do

zmniejszenia ceny zakupowanego cukru;

- b) w terminie trzech tygodni od dnia otrzymania wezwania do uiszczenia wpłaty, sprzedający dokona zwrotu kwoty płatności tymczasowej, określonej w ust. 1, przewyższającej wartość kwoty należnej.

Zabezpieczenie jest zwracane niezwłocznie. Ulega ono przepadkowi, jeżeli przepisy niniejszego rozporządzenia nie są przestrzegane.

ROZDZIAŁ VI

Odbiór

Artykuł 17

1. Z zastrzeżeniem innego rodzaju umowy zawartej między agencją interwencyjną a sprzedającym, cukier pozostaje aż do chwili odbioru w silosie lub magazynie, w którym był składowany w momencie złożenia oferty.
2. Odbioru dokonuje się w obecności sprzedającego lub jego przedstawiciela.
3. W chwili odbioru z silosu lub z magazynu skupiony cukier jest ładowany przez sprzedającego na środek transportu, którego wybór należy do agencji skupu interwencyjnego.
4. Z zastrzeżeniem art. 34 zakupiony cukier jest odbierany:
 - a) najpóźniej do dnia 30 września następnego roku, w przypadku ofert zatwierdzonych między dniem 1 października a dniem 31 marca;
 - b) najpóźniej do końca siódmego miesiąca następującego po miesiącu, w którym oferta została zatwierdzona, w przypadku ofert zaakceptowanych między dniem 1 kwietnia a dniem 30 września.
5. Jednakże agencja interwencyjna może uzgodnić ze sprzedającym, że odbiór, określony w ust. 4, dokonany zostanie po wygaśnięciu terminów określonych w tym ustępie. W takich przypadkach agencja interwencyjna:
 - a) zawiera ze sprzedającym umowę składu na uzgodniony okres;
 - b) przed zakończeniem wspomnianego okresu i na własny koszt zleca ekspertom, określonym w art. 19, dokonania analizy próbek, określonych w wyżej wspomnianym artykule oraz sprawdzenie masy cukru;
 - c) reguluje ostatecznie płatność ceny skupu zgodnie z art. 16;
 - d) może zgodzić się, na wniosek sprzedającego, że obowiązek załadunku zakupionego cukru spełniony jest przez uiszczenie zapłaty związanych z tym kosztów. Koszty te ustalane są na podstawie stawek obowiązujących w dniu upływu odpowiedniego maksymalnego terminu, określonego w ust. 4.

Artykuł 18

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 – 4 niniejszego artykułu sprzedający dostarcza cukier luzem.
2. Agencje interwencyjne mogą wymagać, aby cukier był dostarczany w jednym lub kilku z następujących rodzajów opakowań:
 - a) w nowych workach jutowych o pojemności netto 50 kilogramów, z wewnętrzną wkładką polietylenową o grubości co najmniej 0,04 milimetra, o ciężarze minimalnym zestawu jutowo-polietylenowego wynoszącym 450 gramów;
 - b) w nowych workach jutowych o pojemności netto 50 kilogramów, z wewnętrzną wkładką polietylenową o grubości co najmniej 0,05 milimetra, o minimalnym ciężarze zestawu jutowo-polietylenowego wynoszącym 420 gramów.

Agencje interwencyjne mogą wyrazić zgodę, aby cukier był sprzedawany w nowych workach jutowych o pojemności netto 50 kilogramów, z wewnętrzną wkładką polietylenową, o ciężarze zestawu jutowo-polietylenowego wynoszącym 400 gramów. W celu wyrażenia takiej zgody agencja interwencyjna może określić minimalną grubość wkładki polietylenowej, jak również szczególną jakość worka jutowego.

3. W przypadku, gdy agencja interwencyjna wymaga lub akceptuje jeden bądź kilka rodzajów opakowań przewidzianych w ust. 2, ponosi koszty tego pakowania. Dodatkowo agencja interwencyjna informuje sprzedającego w odpowiednim terminie przed odbiorem, o rodzaju lub rodzajach opakowań określonych w ust. 2, których wymaga lub, które będzie akceptować.

Kwotę ryczałtową pokrywającą koszty opakowań, określonych w ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i b), ustala się na 1,70 EUR za 100 kg cukru.

Kwotę ryczałtową pokrywającą koszty opakowań, określonych w ust. 2 akapit drugi ustala się na 1,57 EUR za 100 kg cukru.

4. Agencja interwencyjna może wyrazić zgodę na to, aby cukier był dostarczany w innego rodzaju opakowaniach niż te, które zostały przewidziane w ust. 2. W takim przypadku agencja interwencyjna nie ponosi kosztów związanych z pakowaniem, a sprzedający obowiązani są dostarczyć cukier luzem na własny koszt w trakcie odbioru, o ile dojdzie do porozumienia w sprawie pakowania cukru między sprzedającym a stroną, która w dalszej kolejności odkupuje cukier od agencji interwencyjnej.

Artykuł 19

1. W trakcie odbioru eksperci zatwierdzeni przez właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego lub też eksperci wyznaczeni za obopólną zgodą przez agencję interwencyjną i sprzedającego dokonują pobrania czterech próbek na potrzeby analizy. Po jednej próbce przeznaczona jest dla każdej z umawiających się stron. Pozostałe dwie próbki przechowywane są przez eksperta lub laboratorium zatwierdzone przez właściwe władze.

Każda z próbek analizowana jest dwukrotnie, a średnia z obydwu wyników uważana jest za wynik analizy danej próbki.

2. W przypadku sporu między umawiającymi się stronami na temat kategorii skupionego cukru stosuje się następujące zasady:

- a) w przypadku gdy stwierdzone różnice między wynikami analiz, które zlecił sprzedający i kupujący, wynoszą:
- dla cukru kategorii 1 nie więcej niż jeden punkt dla każdej z właściwości, określonych w art. 13 ust. 1 lit. d); lub
 - dla cukru kategorii 2 nie więcej niż dwa punkty dla każdej z właściwości przyjętych dla określenia tej kategorii, jeżeli chodzi o właściwości określane za pomocą punktów,

średnia arytmetyczna obu wyników jest wartością decydującą przy stwierdzeniu kategorii danego cukru.

Jednakże na wniosek jednej z umawiających się stron analiza arbitrażowa wykonywana jest przez laboratorium, określone w ust. 1. W tym przypadku tworzy się średnią arytmetyczną z wyniku analizy arbitrażowej i wyników analizy dokonanej albo przez sprzedającego, albo przez kupującego, w zależności od tego, który bliższy jest wynikowi analizy arbitrażowej.

Średnia ta ma decydujące znaczenie dla stwierdzenia kategorii cukru. Jeżeli wartość wyniku analizy arbitrażowej leży pośrodku wyników analiz zleconych przez sprzedającego i przez kupującego, to analiza arbitrażowa jest jedyną, która posiada znaczenie decydujące dla stwierdzenia kategorii cukru;

- b) kiedy stwierdzona różnica jest większa od wskazanej w tiret pierwsze lub drugie, w zależności od przypadku w lit. a) akapit pierwszy, analiza arbitrażowa dokonywana jest przez laboratorium zatwierdzone przez właściwe władze. W tym przypadku stosuje się lit. a) akapit drugi;
- c) w przypadku sporów dotyczących górnej granicy typu barwy cukru w odniesieniu do kategorii 3, polaryzacji, wilgotności lub zawartości cukru inwertowanego, stosuje się taką samą procedurę jak w lit. a) i b).

Jednakże różnice, określone w lit. a) zastępuje się przez:

- 1,0 jednostkę typu barwy dla cukru kategorii 3,
- 0,2°S w przypadku polaryzacji,
- 0,02% w przypadku zawartości wilgoci,
- 0,01% w przypadku zawartości cukru inwertowanego.

3. Koszty związane z analizą arbitrażową:

- a) zgodnie z ust. 2 lit. a) akapit drugi, ponoszone są przez umawiającą się stronę

zgłaszającą wniosek o przeprowadzenie analizy;

- b) zgodnie z ust. 2 lit. b), ponoszone są w równych częściach przez agencję interwencyjną i sprzedającego.

4. Jeżeli powstaje spór w odniesieniu do wydajności zakupionego cukru surowego w związku z zastosowaniem ust. 1, wówczas analiza arbitrażowa jest przeprowadzana przez laboratorium, określone w ust. 1. W tym przypadku wyciąga się średnią arytmetyczną z wyniku analizy arbitrażowej i z wyników analizy dokonanej albo przez sprzedającego, albo przez kupującego, który bliższy jest wyniku analizy arbitrażowej. Średnia ta ma znaczenie decydujące dla ustanowienia wydajności danego cukru surowego. Jeżeli wartość wyniku analizy arbitrażowej leży pośrodku wyników analiz zleconych przez sprzedającego i przez kupującego, analiza arbitrażowa jest jedyną, która ma znaczenie decydujące dla ustanowienia wydajności cukru surowego.

Koszty związane z analizą arbitrażową ponoszone są przez umawiającą się stronę, która nie zgadza się z wynikiem analizy przeprowadzonej zgodnie z ust. 1.

Artykuł 20

1. Z zastrzeżeniem art. 17 ust. 5 eksperci, określani w art. 19, w trakcie odbioru sprawdzają masę sprzedanego cukru.

Sprzedający podejmuje wszelkie konieczne kroki umożliwiające ekspertom dokonanie sprawdzenia masy i pobrania próbek.

2. Koszty związane ze sprawdzeniem masy ponoszone są przez sprzedającego.
3. Koszty dotyczące ekspertów, którzy dokonują sprawdzenia masy i pobrania próbek, ponoszone są przez agencję interwencyjną.

TYTUŁ II

SPRZEDAŻ

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 21

1. Agencje interwencyjne mogą sprzedawać cukier wyłącznie po podjęciu decyzji w tej sprawie zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

2. Sprzedaż cukru zgodnie z warunkami, określonymi w art. 9 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, odbywa się w drodze procedury przetargowej lub innej procedury sprzedaży.

Sprzedaż cukru do celów określonych w art. 9 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, odbywa się w drodze procedury przetargowej.

3. Celem procedury przetargowej jest ustalenie, w zależności od przypadku, ceny sprzedaży, kwoty premii denaturacyjnej lub kwoty refundacji wywozowej. Warunki procedury przetargowej, w tym zamierzone wykorzystanie cukru, który ma być rozdysponowany, są ustalane po podjęciu decyzji w sprawie wydania zaproszenia do składania ofert przetargowych.

4. Warunki procedury przetargowej muszą gwarantować równy dostęp i traktowanie wszystkim zainteresowanym stronom, bez względu na to, gdzie we Wspólnocie mają siedzibę.

ROZDZIAŁ II

Sprzedaż w drodze przetargu

Artykuł 22

1. Zaproszenie do przetargu jest wystawiane przez zainteresowaną agencję interwencyjną i dotyczy ilości posiadanego przez nią cukru.

2. Agencja interwencyjna sporządza zaproszenie do przetargu, które jest publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Agencja interwencyjna może także opublikować zaproszenie do przetargu lub zlecić taką publikację w dowolnym miejscu.

3. Publikacja w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* ma miejsce przynajmniej dziesięć dni przed wygaśnięciem okresu składania ofert.

4. W zaproszeniu przedstawia się w szczególności:

- a) nazwę i adres agencji interwencyjnej, wystawiającej zaproszenie do przetargu;
- b) warunki procedury przetargowej;
- c) termin składania ofert przetargowych;
- d) partie cukru oferowane do przetargu, a w odniesieniu do każdej partii:

w szczególności:

- numer referencyjny,
- ilość,
- jakość odnośnego cukru,
- rodzaj opakowania,
- umiejscowienie magazynu, w którym cukier jest składowany,
- okres dostawy,

- wszelkie urządzenia znajdujące się w magazynie, służące do ładowania na środki transportu rzeczno, morskiego lub kolejowego.

Zaproszenie do przetargu może zawierać inne informacje.

5. Agencja interwencyjna wprowadza takie mechanizmy, jakie uważa za konieczne do umożliwienia zainteresowanym stronom, które o to wnioskuje, badania cukru oferowanego do sprzedaży.

Artykuł 23

1. Przyjęcie oferty wybranego oferenta jest równoważne z zawarciem umowy sprzedaży na daną ilość przyznanego cukru. Przyjęcie oferty jest dokonywane, w zależności od przypadku, na podstawie następujących czynników zawartych w ofercie przetargowej:

- a) ceny do zapłacenia przez wybranego oferenta;
- b) kwoty premii denaturacyjnej;
- c) kwoty refundacji wywozowej.

2. Cena do zapłacenia przez wybranego oferenta jest:

- a) ceną wskazaną w ofercie przetargowej, w przypadku ust. 2 lit. a);
- b) ceną wskazaną w warunkach zaproszenia do przetargu, w przypadku ust. 2 lit. b) i c).

Artykuł 24

1. Do celów niniejszego rozdziału „cel wykorzystania” oznacza:

- a) żywienie zwierząt;
- b) wywóz;
- c) inne cele, które w razie potrzeby zostaną określone.

2. Do celów niniejszego rozdziału o „partia” oznacza pewną ilość towaru o jednolitej jakości, opakowaną w taki sam sposób i składowaną w tym samym miejscu.

Artykuł 25

1. Do celów procedury przetargowej określone są następujące warunki:

- a) całkowita ilość lub ilości oferowane do przetargu;
- b) cel wykorzystania;
- c) termin składania ofert przetargowych;

- d) cena do zapłacenia przez wybranego oferenta, jeżeli cukier jest przeznaczony do żywienia zwierząt lub do wywozu.
2. Mogą zostać określone dodatkowe warunki, w szczególności:
- a) minimalna cena za cukier oferowany do sprzedaży w innym celu niż żywienie zwierząt lub wywóz;
 - b) maksymalna kwota premii denaturacyjnej lub refundacja eksportowa, zwane dalej odpowiednio „premią” i „refundacją”;
 - c) minimalna ilość na oferenta lub na partię;
 - d) maksymalna ilość na oferenta lub na partię;
 - e) szczególny okres ważności certyfikatu na premię denaturacyjną lub pozwolenie na wywóz, zwane dalej odpowiednio „certyfikatem” i „pozwoleniem”.

Artykuł 26

1. Jeżeli sytuacja na rynku cukru we Wspólnocie tego wymaga może być wystawione stałe zaproszenie do przetargu.

W okresie ważności stałego zaproszenia do przetargu wystawiane są częściowe zaproszenia do przetargu.

2. Stałe zaproszenie do przetargu jest publikowane jedynie do celów jego wydania. Po opublikowaniu zaproszenie może być zmienione lub zastąpione w okresie ważności stałego zaproszenia do przetargu. Jest ono zmieniane lub zastępowane, jeżeli modyfikowane są warunki procedury przetargowej podczas jego okresu ważności.

Artykuł 27

1. Oferenci albo przekazują oferty przetargowe na piśmie do agencji interwencyjnej z potwierdzeniem odbioru, albo dostarczają oferty przetargowe do agencji interwencyjnej listem poleconym, teleksem lub telegramem.

2. Oferty przetargowe określają:

- a) procedurę, do której odnosi się oferta;
- b) nazwisko/nazwę i adres oferenta;
- c) numer partii;
- d) ilość, do której odnosi się oferta przetargowa;
- e) na 100 kilogramów, gdzie to właściwe, wyrażaną w euro z dokładnością do trzech miejsc po przecinku:

- proponowaną cenę, z wyłączeniem płatności wewnętrznych,
- kwotę proponowanej premii, lub
- kwotę proponowanej refundacji.

Agencja interwencyjna może wymagać dodatkowych informacji.

3. Oferta przetargowa, która dotyczy kilku partii, jest uważana za zawierającą tyle ofert przetargowych, ilu partii dotyczy.

4. Oferty przetargowe są ważne tylko wtedy, gdy:

- a) przed wygaśnięciem terminu na złożenie oferty przetargowej, zostanie dostarczony dowód, że zostało złożone zabezpieczenie przetargu;
- b) w odniesieniu do ilości cukru przyznanego albo do premii czy zwrotu zawierają oświadczenie oferenta zobowiązujące do:
 - ubiegania się o certyfikat i złożenia wymaganego w związku z tym zabezpieczenia, jeżeli procedura przetargowa odnosi się do cukru przeznaczonego do żywienia zwierząt,
 - ubiegania się o pozwolenie i złożenia wymaganego w związku z tym zabezpieczenia, jeżeli procedura przetargowa odnosi się do cukru przeznaczonego do wywozu.

5. Oferta przetargowa może przewidywać, że ma być traktowana jako złożona tylko wtedy, gdy wybór oferty:

- a) dotyczy całości lub określonej części ilości wskazanej w ofercie,
- b) został dokonany nie później niż w terminie określonym przez oferenta.

6. Oferty niezłożone zgodnie z niniejszym artykułem lub zawierające inne warunki niż te, które zostały wskazane w zaproszeniu do przetargu, nie są brane pod uwagę.

7. Po złożeniu oferta nie może być wycofana.

Artykuł 28

1. Zabezpieczenie przetargu za 100 kilogramów cukru białego lub surowego wynosi:

- a) 0,73 EUR za cel wykorzystania, określony w art. 24 ust. 1 lit. a) i c);
- b) 1,46 EUR za cel wykorzystania, określony w art. 24 ust. 1 lit. b).

2. Oferenci mogą składać zabezpieczenie w gotówce albo w formie gwarancji udzielanej przez instytucję spełniającą kryteria ustalone przez Państwa Członkowskie, w których oferta

została złożona.

Państwa Członkowskie informują Komisję o rodzajach instytucji upoważnionych do udzielenia gwarancji oraz o kryteriach określonych w akapicie pierwszym. Komisja informuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 29

1. Oferty rozpatrywane są przez agencję interwencyjną na sesjach niepublicznych. Osoby obecne podczas rozpatrywania ofert zobowiązują się zachować tajemnicę.
2. Komisja jest niezwłocznie informowana o przedłożonych ofertach przetargowych.

Artykuł 30

Jeżeli warunki procedury przetargowej nie określają ceny minimalnej ani kwoty maksymalnej na premię lub zwrot, to są one ustalane na podstawie art. 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 po rozpatrzeniu ofert, z uwzględnieniem koniunktury rynkowej i potencjalnego rynku zbytu. Jednakże może zostać podjęta decyzja o nie uwzględnieniu oferty.

Artykuł 31

1. Z wyjątkiem sytuacji, gdy zostaje podjęta decyzja o nie uwzględnieniu oferty w ramach procedury przetargowej, a także z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, wybiera się ofertę tego oferenta, która nie jest niższa niż cena minimalna lub wyższa niż kwota maksymalna premii bądź zwrotu.
2. W odniesieniu do każdej partii dokonuje się wyboru oferty tego oferenta, który proponuje albo najwyższą cenę, albo najniższą kwotę premii lub zwrotu.

Jeżeli dana partia nie jest w pełni rozliczona w ramach przetargu, to pozostała jej część jest przyznawana pozostałym oferentom w zależności od kwoty podanej w ich ofertach, poczynając od kolejnej najwyższej ceny albo kolejnej najniższej premii lub zwrotu.

3. Jeżeli kilku oferentów proponuje taką samą cenę albo taką samą kwotę premii lub zwrotu za jedną partię lub część partii, agencja interwencyjna przyznaje daną ilość:
 - a) albo proporcjonalnie do wskazanych ilości w danych ofertach;
 - b) albo dzieląc tę ilość między oferentów w porozumieniu z nimi;
 - c) albo w drodze losowania.

Artykuł 32

1. Jeżeli cukier jest przeznaczony do żywienia zwierząt, wówczas dokonanie wyboru oferty:
 - a) przyznaje prawo do wydania certyfikatu w odniesieniu do ilości, na jaką przyznana jest premia, w szczególności ze wskazaniem premii określonej w ofercie przetargowej;

- b) pociąga za sobą obowiązek ubiegania się o taki certyfikat na daną ilość w agencji interwencyjnej, w której została złożona oferta.

Jeżeli cukier jest przeznaczony do wywozu, dokonanie wyboru oferty:

- a) przyznaje prawo do wydania pozwolenia w odniesieniu do ilości, na jaką przyznany jest zwrot, w szczególności ze wskazaniem tego zwrotu oraz, w przypadku cukru białego, kategorii określonej w zaproszeniu do przetargu;
 - b) pociąga za sobą obowiązek ubiegania się o takie pozwolenie na daną ilość oraz, w przypadku cukru białego, o daną kategorię do agencji interwencyjnej, w której została złożona oferta przetargowa.
2. Prawa są wykonywane i obowiązki spełniane w terminie osiemnastu dni po wygaśnięciu terminu składania ofert przetargowych.
3. Prawa i obowiązki wynikające z wyboru oferty nie są przenoszalne.

Artykuł 33

1. Agencja interwencyjna niezwłocznie powiadamia wszystkich oferentów o rezultatach ich udziału w procedurze przetargowej. Przesyła również oświadczenia wybranym oferentom o wybranej ofercie.
2. Oświadczenia o wybranej ofercie określają co najmniej:
- a) procedurę, której dotyczy oferta przetargowa;
 - b) numer partii oraz przyznaną ilość;
 - c) w zależności od przypadku cenę, kwotę premii lub kwotę zwrotu, zaakceptowane w odniesieniu do ilości, określonej w lit. b).

Artykuł 34

1. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej zakupiony cukier jest odbierany ze składu nie później niż cztery tygodnie po dniu, w którym oświadczenie określone w art. 33 zostało otrzymane. Zamiast odbioru cukru ze składu, wybrany oferent może uzgodnić z agencją interwencyjną, że w tym terminie zostanie zawarta umowa składu z podmiotem zajmującym się składowaniem danego cukru.

Jednakże, jeżeli istnieją techniczne problemy z odbiorem ze składu, agencja interwencyjna może w razie potrzeby zezwolić na dłuższy okres odbioru określonych partii ze składu.

2. W przypadkach siły wyższej agencja interwencyjna ustala niezbędne środki w związku z okolicznościami powołanymi przez wybranego oferenta.

Artykuł 35

1. Wybrany oferent nie może odebrać zakupionego cukru ze składu ani zawrzeć umowy składu na mocy art. 34 ust. 1 do chwili wystawienia zamówienia odbioru na przyznaną ilość.

Jednakże zamówienia odbioru mogą być wystawiane na części tej ilości.

Zamówienia odbioru są wystawiane przez daną agencję interwencyjną na wniosek zainteresowanej strony.

2. Agencja interwencyjna nie wystawia zamówienia odbioru do chwili potwierdzenia, że wybrany oferent albo złożył zabezpieczenie w celu zagwarantowania płatności ceny za przyznany cukier w ustalonym terminie albo dostarczył instrument przenaszalny.

Zabezpieczenie lub instrument przenaszalny odpowiadają cenie, która ma być zapłacona przez wybranego oferenta za ilość cukru, na którą wnioskowano w zamówieniu odbioru.

Artykuł 36

1. Należność za przyznany cukier musi być wpłacona na konto agencji interwencyjnej nie później niż trzydziestego dnia po wystawieniu zamówienia odbioru.

2. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej zabezpieczenie, określone w art. 35 ust. 2 jest zwracane tylko w odniesieniu do ilości, za którą wybrany oferent wpłacił należność na konto agencji interwencyjnej w terminie określonym w ust. 1. Zabezpieczenie jest zwracane niezwłocznie.

3. W przypadkach siły wyższej agencja interwencyjna ustala środki niezbędne w związku z okolicznościami powołanymi przez wybranego oferenta.

Artykuł 37

1. Prawo własności cukru przyznanego w ramach procedury przetargowej jest przenoszone, gdy cukier jest odbierany ze składu.

2. Jednakże agencja interwencyjna i wybrany oferent mogą uzgodnić, że prawo własności jest przenoszone na innym etapie. Jeżeli agencja interwencyjna i wybrany oferent osiągnęli porozumienie na mocy art. 34 ust. 1, wówczas mogą ustalić, na jakim etapie ma się odbyć przeniesienie prawa własności.

Porozumienie w sprawie przeniesienia prawa własności jest ważne tylko wtedy, gdy jest zawarte na piśmie.

Artykuł 38

1. Art. 19 stosuje się do celów ustalenia kategorii lub wydajności cukru, o którym mowa, gdy jest on odbierany ze składu.

2. Jednakże po wybraniu oferty umawiające się strony mogą uzgodnić, że kategoria lub wydajność, ustalone przez agencję interwencyjną w chwili zakupu cukru, stosują się do cukru sprzedanego w ramach procedury przetargowej.

Artykuł 39

1. Jeżeli zastosowanie art. 19 prowadzi do ustalenia, że cukier biały ma kategorię niższą niż kategoria wskazana w zaproszeniu do przetargu, cena za cukier przeznaczony do wykorzystania, określony w art. 24 ust. 1 lit. b) i c), podlega dostosowaniu poprzez zastosowanie art. 14.
2. Jeżeli zostaje ustalone, że cukier biały przeznaczony na wywóz ma kategorię inną niż kategoria wskazana w zaproszeniu do przetargu, wówczas kategoria wymieniona w pozwoleniu jest korygowana.
3. Jeżeli zastosowanie art. 19 prowadzi do ustalenia, że wydajność cukru surowego jest inna niż wskazana w zaproszeniu do składania ofert:
 - a) cena za ten cukier jest dostosowywana poprzez stosowanie art. 15;
 - b) kwota premii lub dopłaty jest dostosowywana poprzez pomnożenie jej przez współczynnik równy ustalonej wydajności, podzielony przez wydajność wskazaną w zaproszeniu do przetargu.

Artykuł 40

1. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej zabezpieczenie przetargu jest zwracane tylko w odniesieniu do ilości, na które:
 - a) wybrany oferent:
 - po spełnieniu wymogów wnioskował albo o certyfikat albo o pozwolenie,
 - złożył zabezpieczenie lub dostarczył instrument przenaszalny, określony w art. 35 ust. 2,
 - odebrał cukier ze składu w ustalonym terminie, lub
 - b) nie wybrano żadnej oferty.
2. Zabezpieczenie niezwłocznie podlega zwrotowi.
3. W przypadkach siły wyższej agencja interwencyjna ustala środki niezbędne w związku z okolicznościami powołanymi przez wybranego oferenta.

TYTUŁ III

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 41

Rozporządzenia (EWG) nr 258/72 oraz (EWG) nr 2103/77 tracą moc.

Artykuł 42

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 czerwca 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 779/96

z dnia 29 kwietnia 1996 r.

**ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81
w odniesieniu do przekazywania informacji w sektorze cukru**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1101/95², w szczególności jego art. 39,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 39 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 wymaga, aby Państwa Członkowskie i Komisja wymieniały się wzajemnie informacjami koniecznymi do realizacji tego rozporządzenia; przepisy wykonawcze zostały ustanowione przez rozporządzenie Komisji (EWG) nr 787/83 z dnia 29 marca 1983 r. w sprawie przekazywania informacji w sektorze cukru³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3819/85⁴; od tego czasu w wyniku rozwoju organizacji rynków w sektorze cukru, w szczególności wejścia w życie zobowiązań Wspólnoty w ramach Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, przepisy te powinny zostać zrewidowane oraz powinny zostać dodane nowe przepisy, a w związku z tym należy uchylić rozporządzenie (EWG) nr 787/83 ze skutkiem od początku roku obrotowego 1996/97;

jeżeli sytuacja dotycząca cukru zakupionego lub sprzedanego w ramach środków interwencyjnych przewidzianych w rozporządzeniu (EWG) nr 1785/81 ma być prawidłowo oceniona, muszą być dostępne odpowiednie informacje, w szczególności te dotyczące zmian ilości produktów przekazanych agencjom interwencyjnym oraz dystrybucji tych ilości między magazyny, które zostały zatwierdzone zgodnie z art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 447/68 z dnia 9 kwietnia 1968 r. ustanawiającego ogólne zasady interwencyjnego zakupu cukru⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 1359/77⁶; jeżeli ma być wykonywany ścisły nadzór nad realizacją systemu interwencji, istotne jest również, aby regularnie były przekazywane informacje dotyczące udostępnianych ilości cukru nieodpowieniego do spożycia przez ludzi oraz ilości cukru wykorzystywanego do produkcji niektórych produktów chemicznych, wraz ze wskazaniem ilości cukru, które zostały albo denaturowane zgodnie z jednym z procesów określonych w Załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 100/72 z dnia 14 stycznia 1972 r. ustanawiającego szczegółowe zasady odnośnie denaturacji cukru przeznaczonego na paszę dla zwierząt⁷, ostatnio zmienionego

¹ Dz.U. nr L 177 z 1.07.1981, str. 4.

² Dz.U. nr L 110 z 17.05.1995, str. 1.

³ Dz.U. nr L 88 z 6.04.1983, str. 6.

⁴ Dz.U. nr L 368 z 31.12.1985, str. 25.

⁵ Dz.U. nr L 91 z 12.04.1968, str. 5.

⁶ Dz.U. nr L 156 z 25.06.1977, str. 7.

⁷ Dz.U. nr L 12 z 15.01.1972, str. 15.

rozporządzeniem (WE) nr 260/96¹, albo użyte do wytwarzania produktów chemicznych wymienionych w Załączniku do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1010/86 z dnia 25 marca 1986 r. ustanawiającego ogólne zasady refundacji produkcyjnej w odniesieniu do niektórych produktów cukrowych używanych w przemyśle chemicznym², ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1101/95 oraz produktów wymienionych w Załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1729/78 z dnia 24 lipca 1978 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania refundacji produkcyjnej w odniesieniu do cukru używanego w przemyśle chemicznym³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 260/96;

dokładne i regularne monitorowanie handlu z państwami trzecimi jest jedynym sposobem kontrolowania tendencji rozwojowych w świetle ograniczeń wynikających ze zobowiązań Wspólnoty w ramach wspomnianego wcześniej Porozumienia w sprawie rolnictwa, oraz podejmowania, w razie potrzeby, wymaganych środków, w szczególności w celu realizacji art. 23 ust. 4a rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, a także w świetle ograniczeń wynikających ze zobowiązań Wspólnoty w ramach Międzynarodowego Porozumienia Cukrowego; z tego powodu Komisja powinna regularnie otrzymywać odpowiednie informacje, nie tylko dotyczące przywozu i wywozu produktów, w odniesieniu, do których zostały ustalone opłaty lub refundacje oraz wydane pozwolenia, w szczególności na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1464/95 z dnia 27 czerwca 1995 r. w sprawie specjalnych szczegółowych zasad stosowania systemu pozwoleń na przywóz i wywóz w sektorze cukru⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2136/95⁵, z uwzględnieniem bardziej ogólnych przepisów rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3719/88⁶, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2137/95⁷ oraz rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87⁸, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1384/95⁹, lecz również dotyczące przywozu i wywozu produktów wywożonych bez refundacji, z pozwoleniem lub bez, w szczególności tych, które są objęte uregulowaniami dotyczącymi uszlachetniania czynnego; powinno być również możliwe monitorowanie przywozu cukru preferencyjnego w celu zapewnienia skutecznego wykonania rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2782/76 z dnia 17 listopada 1976 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące przywozu cukru preferencyjnego¹⁰, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 1714/88¹¹;

skuteczne zarządzanie systemem kwot produkcyjnych, który został określony w tytule III rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, szczególnie w świetle ograniczeń wynikających ze zobowiązań Wspólnoty w ramach wspomnianego wcześniej Porozumienia w sprawie rolnictwa, wymaga uświadomienia sobie wszystkich odpowiednich czynników; wymaga to zastosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 206/68 z dnia 20 lutego 1968 r. ustanawiającego ogólne przepisy dotyczące umów i porozumień branżowych w odniesieniu do zakupu buraków¹², ostatnio zmienionego Aktem Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji,

¹ Dz.U. nr L 34 z 13.02.1996, str. 16.

² Dz.U. nr L 94 z 9.04.1986, str. 9.

³ Dz.U. nr L 201 z 25.07.1978, str. 26.

⁴ Dz.U. nr L 144 z 28.06.1995, str. 14.

⁵ Dz.U. nr L 214 z 8.09.1995, str. 19.

⁶ Dz.U. nr L 331 z 2.12.1988, str. 1.

⁷ Dz.U. nr L 214 z 8.09.1995, str. 21.

⁸ Dz.U. nr L 351 z 14.12.1987, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 134 z 20.06.1995, str. 14.

¹⁰ Dz.U. nr L 318 z 18.11.1976, str. 13.

¹¹ Dz.U. nr L 152 z 18.06.1988, str. 23.

¹² Dz.U. nr L 47 z 23.02.1968, str. 1.

rozporządzenia Rady (EWG) nr 193/82 z dnia 26 stycznia 1982 r. ustanawiającego ogólne zasady transferów kwot produkcyjnych w sektorze cukru¹, rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2670/81 z dnia 14 września 1981 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kontyngent², ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 158/96³ oraz rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1443/82 z dnia 8 czerwca 1982 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania systemu kwot w sektorze cukru⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 392/94⁵; powyższe uregulowania stosuje się także do systemu wyrównawczego dotyczącego kosztów składowania określonego w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81; uregulowania te odnoszą się również do stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1358/77 z dnia 20 czerwca 1977 r. ustanawiającego ogólne zasady wyrównywania kosztów składowania w odniesieniu do cukru i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 750/68⁶, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 3042/78⁷ oraz rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1998/78 z dnia 18 sierpnia 1978 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wyrównywania kosztów składowania w odniesieniu do cukru⁸, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 1758/93⁹;

zainteresowane osoby muszą mieć gwarancję, że informacje dotyczące każdego przedsięwzięcia będą traktowane jako poufne;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

Interwencja

Artykuł 1

W odniesieniu do środków interwencyjnych podejmowanych zgodnie z art. 9 ust. 1 oraz art. 11 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, każde Państwo Członkowskie informuje Komisję co tydzień w odniesieniu do poprzedniego tygodnia o:

- a) ilościach *tel quel* cukru białego oraz cukru nierafinowanego oferowanych agencji interwencyjnej, lecz jeszcze przez nią nieprzejętych;

¹ Dz.U. nr L 21 z 29.01.1982, str. 3.

² Dz.U. nr L 262 z 16.09.1981, str. 14.

³ Dz.U. nr L 24 z 31.01.1996, str. 3.

⁴ Dz.U. nr L 158 z 9.06.1982, str. 17.

⁵ Dz.U. nr L 53 z 24.02.1994, str. 7.

⁶ Dz.U. nr L 156 z 25.06.1977, str. 4.

⁷ Dz.U. nr L 361 z 23.12.1978, str. 8.

⁸ Dz.U. nr L 231 z 23.08.1978, str. 5.

⁹ Dz.U. nr L 161 z 2.07.1993, str. 58.

- b) ilościach *tel quel* cukru białego oraz cukru nierafinowanego przejętych przez agencję interwencyjną;
- c) ilościach *tel quel* cukru białego oraz cukru nierafinowanego sprzedanych przez agencję interwencyjną;

Artykuł 2

Na wniosek Komisji każde Państwo Członkowskie dostarcza wykaz ilości *tel quel* cukru białego oraz cukru nierafinowanego przejętych przez agencję interwencyjną oraz ich rozdzielenie między zatwierdzone magazyny.

Artykuł 3

W odniesieniu do środków interwencyjnych podjętych zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, każde Państwo Członkowskie informuje Komisję:

- a) każdego tygodnia, w odniesieniu do poprzedniego tygodnia, o ilościach *tel quel* cukru białego oraz cukru nierafinowanego, na które został wystawiony certyfikat na premie denaturacyjne;
- b) na wniosek Komisji, w odniesieniu do danego okresu, o ilościach cukru białego i cukru nierafinowanego, które zostały denaturowane, ze wskazaniem, który z procesów określonych w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 100/72 został zastosowany.

Artykuł 4

W odniesieniu do środków interwencyjnych podjętych zgodnie z art. 9 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, każde Państwo Członkowskie informuje Komisję:

1. nie później niż do końca każdego miesiąca kalendarzowego, w stosunku do poprzedniego miesiąca kalendarzowego, o ilościach cukru białego, cukru nierafinowanego, syropów wyrażonych jako cukier biały i izoglukozy wyrażonej jako sucha masa, dla których:
 - a) zostało faktycznie wystawione świadectwo refundacji produkcyjnej;
 - b) została wypłacona refundacja produkcyjna;
2. nie później niż do końca września każdego roku, w stosunku do poprzedniego roku obrotowego, o ilościach cukru białego, cukru nierafinowanego, syropów wyrażonych jako cukier biały i izoglukozy wyrażonej jako sucha masa, w podziale na produkty wymienione w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 1010/86, dla których:
 - a) zostało faktycznie wystawione świadectwo refundacji produkcyjnej;
 - b) została wypłacona refundacja produkcyjna;
3. nie później niż do końca września każdego roku, w stosunku do poprzedniego roku

obrotowego, o ilościach produktów podstawowych, określonych w pkt. 2, wykorzystywanych do wytwarzania produktów pośrednich, o których mowa w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 1729/78.

ROZDZIAŁ II

Handel

Artykuł 5

W odniesieniu do wywozu do państw trzecich każde Państwo Członkowskie informuje Komisję:

1. każdego tygodnia, w odniesieniu do poprzedniego tygodnia:
 - a) o ilościach, na które zostały faktycznie wydane pozwolenia wraz z kwotami refundacji wywozowych ustalonych na podstawie art. 17 ust. 5 lit. a) akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, w podziale na:
 - cukier biały objęty kodami CN 1701 91 00, 1701 99 10 oraz 1701 99 90,
 - cukier nierafinowany *tel quel* objęty kodami CN 1701 11 90, oraz 1701 12 90,
 - syropy sacharozy, wyrażone jako cukier biały, objęte kodami CN 1702 60 90, 1702 90 60, 1702 90 71, 1702 90 99 oraz 2106 90 59,
 - izoglukozę, wyrażoną jako sucha masa, objętą kodami CN 1702 40 10, 1702 60 10, 1702 90 30 oraz 2106 90 30,
 - syrop inulinowy, jako ekwiwalent cukru/izoglukozy wyrażony w suchej masie, objęty kodem CN ex 1702 60 90;
 - b) o ilościach cukru białego objętego kodem CN nr 1701 99 10, na które zostały faktycznie wydane pozwolenia wraz z kwotami refundacji wywozowych ustalonych na podstawie art. 17 ust. 5 lit. a) akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1785/81;
 - c) o ilościach cukru białego C, cukru nierafinowanego C, izoglukozy C oraz syropu inulinowego C, wyrażonego odpowiednio jako cukier biały, masa sucha lub ekwiwalent cukru/izoglukozy w suchej masie, na które zostały faktycznie wydane pozwolenia wywozu;
 - d) o ilościach, z odpowiadającymi kwotami refundacji wywozowych ustalonych na podstawie art. 17 ust. 5 lit. a) akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, cukru białego, ilościach cukru nierafinowanego i syropu sacharozy, wyrażonego jako cukier biały oraz ilościach izoglukozy, wyrażonej jako sucha masa, na które zostały faktycznie wydane pozwolenia wywozu w celu wywozu w postaci

produktów, określonych w art. 1 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 426/86¹;

2. nie później niż do końca każdego miesiąca kalendarzowego, w odniesieniu do poprzedniego miesiąca kalendarzowego, o ilościach cukru białego, określonego w pkt 1 lit. b), wywiezionego zgodnie z art. 8 ust. 4 i 5 rozporządzenia (EWG) nr 3719/88;
3. dla każdego miesiąca kalendarzowego, lecz nie później niż do końca trzeciego miesiąca kalendarzowego następującego po danym miesiącu kalendarzowym:
 - a) o ilościach z odpowiadającymi kwotami refundacji wywozowych cukru i syropu, wyrażonego jako cukier biały, określonych w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1464/95 wywiezionych bez dalszego przetwarzania i bez pozwolenia na wywóz;
 - b) o ilościach cukru objętych kwotami wywiezionych jako cukier biały lub w postaci produktów przetworzonych, wyrażonych jako cukier biały, na które zostały wydane pozwolenia na wywóz w celu zrealizowania wspólnotowej lub krajowej pomocy żywnościowej w ramach konwencji międzynarodowych lub innych programów uzupełniających oraz w celu zrealizowania innych wspólnotowych środków w zakresie bezpłatnych dostaw żywności;
 - c) w przypadku wywozu, określonego w art. 2a akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 3665/87, o ilościach cukru lub syropów sacharozy wyrażonych jako cukier biały oraz izoglukozy wyrażonej jako sucha masa, wywiezionych bez dalszego przetwarzania, wraz z podaniem kwot odpowiadających refundacji;
 - d) o ilościach cukru białego wraz z kwotami odpowiadających refundacji wywozowych, ustalonych zgodnie z art. 17 ust. 5 lit. a) akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, o ilościach cukru nierafinowanego i syropu sacharozy, wyrażonego jako cukier biały oraz o ilościach izoglukozy, wyrażonej jako sucha masa, wywiezionych w postaci produktów, określonych w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 804/68² oraz w postaci produktów, o których mowa w Załączniku do rozporządzenia (WE) nr 1222/94³;
 - e) w przypadku wywozu, określonego w pkt 1 lit. d) oraz w lit. d) niniejszego punktu, o ilościach wywiezionych bez refundacji.

Notyfikacje, określone w lit. d) oraz e), są przekazywane do Komisji oddzielnie dla każdego rozporządzenia, które stosuje się do danego produktu przetworzonego.

Artykuł 6

Każde Państwo Członkowskie informuje Komisję:

1. każdego tygodnia, w odniesieniu do poprzedniego tygodnia, o ilościach *tel quel* białego cukru oraz nierafinowanego cukru, innego niż cukier preferencyjny lub syropy cukrowe, o ilościach izoglukozy i syropu inulinowego, na które zostały faktycznie

¹ Dz.U. nr L 49 z 27.02.1986, str. 1.

² Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 13..

³ Dz.U. nr L 136 z 31.05.1994, str. 5..

- wydane pozwolenia na przywóz;
2. dla każdego kwartału, lecz nie później niż do końca trzeciego miesiąca kalendarzowego następującego po danym kwartale, o ilościach cukru wyrażonego jako cukier biały:
 - a) przywiezionych z państw trzecich jako produkty przetworzone, określone w art. 5 pkt 1 lit. d) oraz pkt 3 lit d);
 - b) przywiezionych lub wywiezionych do innych Państw Członkowskich, albo jako nieprzetworzone, albo jako przetworzone produkty.

Artykuł 7

Każde Państwo Członkowskie informuje Komisję:

1. każdego tygodnia, w odniesieniu do poprzedniego tygodnia, o ilościach *tel quel* białego cukru oraz nierafinowanego cukru, na które zostały wydane pozwolenia na przywóz lub wywóz zgodnie z art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1464/95;
2. dla każdego kwartału, oddzielnie, nie później niż do końca drugiego miesiąca kalendarzowego następującego po danym kwartale, o ilościach cukru przywiezionego z państw trzecich i wywiezionych jako produkty kompensacyjne w ramach ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego określonego w art. 116 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92¹.

ROZDZIAŁ III

Przywóz preferencyjny

Artykuł 8

W odniesieniu do przywozu cukru preferencyjnego każde Państwo Członkowskie:

1. notyfikuje Komisji nie później niż do końca każdego miesiąca kalendarzowego w odniesieniu do poprzedniego miesiąca kalendarzowego, o ilościach *tel quel* cukru, w podziale na Państwa Członkowskie pochodzenia, dla których zostały wydane pozwolenia zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2782/76;
2. przesyła do Komisji, nie później niż do końca każdego miesiąca kalendarzowego w odniesieniu do poprzedniego miesiąca kalendarzowego:
 - a) kopie stosownych świadectw przewozowych EUR 1;
 - b) kopie potwierdzeń określonych w art. 7 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2782/76;
 - c) w odpowiednim przypadku, kopie zgłoszeń, określonych w art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 2782/76.

¹ Dz.U. nr L 302 z 19.10.1992, str. 1.

Dokumenty, określone w lit. a) i b) zawierają, w uzupełnieniu do informacji wymienionych w art. 6 i 7 rozporządzenia (EWG) nr 2782/76, stopień polaryzacji obliczony do sześciu miejsc dziesiętnych, w odniesieniu do każdej przywiezionej ilości;

3. notyfikuje Komisji, nie później niż do końca października każdego roku, zbiorczy wykaz pozwoleń i potwierdzeń, określonych w art. 6 i 7 rozporządzenia (EWG) nr 2782/76, ze wskazaniem:
 - a) ogólnej ilości cukru białego, w tonach;
 - b) ogólnej ilości *tel quel* cukru nierafinowanego, w tonach;
 - c) ilości *tel quel* cukru nierafinowanego w tonach przeznaczonego do bezpośredniej konsumpcji;

faktycznie przywiezionych do danego Państwa Członkowskiego w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 2782/76 w okresie dostaw kończącym się w dniu 30 czerwca tego samego roku kalendarzowego.

W odniesieniu do każdego państwa pochodzenia przekazuje się oddzielne dane.

ROZDZIAŁ IV

Produkcja i spożycie

Artykuł 9

Każde Państwo Członkowskie informuje Komisję:

1. przed dniem 1 marca każdego roku i w odniesieniu do każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier i produkującego syrop inulinowy znajdującego się na jego obszarze, o tymczasowej produkcji cukru i syropu inulinowego w bieżącym roku obrotowym, określonej zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1443/82. Jednakże w przypadku cukru trzcinowego w odniesieniu do francuskich departamentów Gwadelupy i Martyniki oraz Hiszpanii, powyższa data zostaje zastąpiona dniem 1 lipca;
2. nie później niż do końca każdego miesiąca kalendarzowego w odniesieniu do poprzedniego miesiąca kalendarzowego, o produkcji izoglukozy, zgodnie z art. 3 ust. 2 oraz ust. 2a rozporządzenia (EWG) nr 1443/82, o każdym produkującym izoglukozę przedsiębiorstwie na swoim obszarze: informacje dotyczące miesięcznych ilości wyprodukowanej izoglukozy w ramach systemu uszlachetniania czynnego są przekazywane oddzielnie;
3. przed dniem 15 września każdego roku, w odniesieniu do każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier, izoglukozę i syrop inulinowy znajdującego się na jego obszarze, o ostatecznej produkcji cukru, izoglukozy i syropu inulinowego dla poprzedniego roku obrotowego, określonej zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1443/82.

Artykuł 10

W czasie trwania każdego miesiąca kalendarzowego w odniesieniu do poprzedniego miesiąca kalendarzowego, każde Państwo Członkowskie informuje Komisję o:

- a) ilościach cukru, izoglukozy i syropu inulinowego przekazanych do spożycia na jego terytorium;
- b) ilościach cukru denaturowanego;
- c) ilościach cukru białego i *tel quel* cukru nierafinowanego wyprodukowanego we francuskich departamentach zamorskich, przekazanych do bezpośredniego spożycia na jego terytorium.

Ilości te są wyrażone w odpowiednich przypadkach jako cukier biały, sucha masa lub ekwiwalent cukru/izoglukozy.

Artykuł 11

Z zastrzeżeniem art. 2 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 2670/81, każde Państwo Członkowskie informuje Komisję, przed dniem 15 marca każdego roku, w odniesieniu do poprzedniego roku obrotowego, o ilościach cukru C, izoglukozy i syropu inulinowego C, które uznaje się za przekazane na wewnętrzny rynek Wspólnoty w rozumieniu art. 1 ust. 1 tego rozporządzenia.

Artykuł 12

Każde Państwo Członkowskie informuje Komisję:

1. przed dniem 15 dniem każdego miesiąca, w odniesieniu do poprzedniego miesiąca kalendarzowego, o ogólnych ilościach cukru B i C, jeżeli takie występują, przeniesionych zgodnie z art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81;
2. przed dniem 1 marca każdego roku, w odniesieniu do bieżącego roku obrotowego oraz dla każdego produkującego cukier przedsiębiorstwa, o ogólnych ilościach cukru B i C przeniesionych na następny rok obrotowy.

Jednakże:

- w odniesieniu do hiszpańskiej produkcji cukru buraczanego, data 1 marca zostaje zastąpiona datą 15 kwietnia,
- w przypadku produkcji cukru trzcinowego we francuskich departamentach Gwadelupy i Martyniki oraz w Hiszpanii, data 1 marca zostaje zastąpiona datą 1 lipca.

ROZDZIAŁ V

Kompensacja w odniesieniu do kosztów składowania

Artykuł 13

Każde Państwo Członkowskie informuje Komisję:

1. o zatwierdzeniach, określonych w art. 2 ust. 1 lit. c) i d) rozporządzenia (EWG) nr 1358/77 oraz, w odpowiednich przypadkach, o zatwierdzeniach wycofanych zgodnie z art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1998/78;
2. przed 15 dniem każdego miesiąca, w odniesieniu do przedostatniego miesiąca kalendarzowego, z wykorzystaniem wzoru formularza przedstawionego w załączniku I:
 - a) o ilościach, określonych w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1358/77;
 - b) o ilościach przekazanych w rozumieniu art. 12 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1998/78.

ROZDZIAŁ VI

Bilans dostaw

Artykuł 14

Każde Państwo Członkowskie informuje Komisję:

1. przed dniem 1 września każdego roku, w odniesieniu do poprzedniego roku obrotowego oraz przed dniem 1 stycznia każdego roku, w stosunku do poprzedniego roku produkcyjnego, o danych dotyczących bilansu dostaw w odniesieniu do cukru, izoglukozy i syropu inulinowego dla danego okresu, z wykorzystaniem wzoru formularza przedstawionego w załączniku II;
2. przed każdym dniem 1 października w odniesieniu do poprzedniego roku obrotowego, o danych dotyczących bilansu dostaw melasy, z wykorzystaniem wzoru formularza przedstawionego w załączniku III.

ROZDZIAŁ VII

Międzynarodowe Porozumienie Cukrowe

Artykuł 15

Każde Państwo Członkowskie informuje Komisję, w odniesieniu do każdego miesiąca kalendarzowego i nie później niż do końca trzeciego miesiąca kalendarzowego następującego po danym miesiącu kalendarzowym, o danych statystycznych dotyczących zobowiązań wprowadzonych w odniesieniu do Wspólnoty w ramach Międzynarodowego Porozumienia Cukrowego, z wykorzystaniem wzorów przedstawionych w załącznikach IV i V.

ROZDZIAŁ VIII

Przepisy ogólne

Artykuł 16

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „poprzedni tydzień” oznacza okres odniesienia od czwartku do środy;
- b) „poprzedni kwartał” oznacza trzymiesięczny okres odniesienia od lipca do września, od października do grudnia, od stycznia do marca lub od kwietnia do czerwca, w zależności od przypadku;
- c) „poprzedni rok produkcyjny” oznacza okres odniesienia od dnia 1 października w jednym roku kalendarzowym do dnia 30 września w następnym roku kalendarzowym.

Artykuł 17

Komisja udostępnia Państwom Członkowskim przekazane jej informacje na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia.

Jednakże informacje zawarte w tych notyfikacjach, które dotyczą indywidualnego przedsiębiorstwa, jego instalacji technicznych oraz charakteru i wielkości produkcji lub informacje, które mogłyby umożliwić odtworzenie takich faktów, nie są udostępniane osobom, które w ramach Komisji są odpowiedzialne za sektor cukru. Takie informacje nie są ujawniane stronom trzecim.

Artykuł 18

Rozporządzenie (EWG) nr 787/83 traci moc.

Odniesienia do rozporządzenia (EWG) nr 787/83 obowiązują jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 19

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1996 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 kwietnia 1996 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

WYRÓWNYWANIE KOSZTÓW SKŁADOWANIA

[Wzór stosowany do przekazywania informacji określonych w art. 13 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 779/96]

Państwo Członkowskie:.....

Raport za (miesiąc):.....

A. ZAPASY

(Art. 13 ust. 2 lit. a))

(100 kg, wyrażone jako cukier biały)

	Zapasy początkowe	Zapasy końcowe	Zapasy średnie
1. Cukier biały			
2. Nierafinowany cukier buraczany			
3. Nierafinowany cukier trzcinowy			
4. Cukier ciekły			
5. Syropy			
<i>W tranzycie</i>			
6. Cukier biały			
7. Nierafinowany cukier buraczany			
8. Cukier trzcinowy*			
Ogółem			
<i>Podział</i>			
Producenci cukru			
Rafinerie cukru			
Młyny, zakłady krystalizacji, itd.			

	Zapasy początkowe	Zapasy końcowe	Zapasy średnie
Wyspecjalizowane firmy handlowe			
*Z departamentów zamorskich i w tranzycie morskim. W przypadku zapasów średnich, wpisać tylko trzy czwarte zapasów końcowych (art. 10 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1998/78)			

B. ROZDYSPONOWANIE¹

(Art. 13. ust. 2 lit. b))

¹ W przypadkach, gdy w czasie miesiąca sprawozdawczego zmienia się rolniczy kurs przeliczeniowy, który ma być zastosowany, wówczas ilości powinny być podzielone według okresów stosowania różnych kursów.

ZAŁĄCZNIK II

[Wzór stosowany do przekazywania informacji określonych w art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 779/96]

Państwo Członkowskie:..... Rok produkcji:..... Rok obrotowy:.....

	<i>(1000 t)</i>			
	Cukier i syropy (ekwiwalent białego)	Izoglukoza (sucha masa)	Syrop inulinowy (cukier/ekwiwalent iso)	Ogółem (ekwiwalent białego)
1. ZAPASY POCZĄTKOWE w: 1..... Ogółem				
obejmujące: a) wolne zapasy				
b) minimalne zapasy				
c) interwencyjne zapasy				
d) zablokowane zapasy (przeniesione z poprzedniego roku obrotowego)				
2. PRODUKCJA				
a) dostępne (kwota A + B – 1 d))				
b) przeniesione na następny rok obrotowy				
3. PRZYWÓZ Z PAŃSTW TRZECICH				
a) produkty nieprzetworzone				

<ul style="list-style-type: none"> –cukier preferencyjny AKP/Indie –cukier w ramach specjalnych preferencji AKP/Indie – Wyspy Kanaryjskie/Azory/Madera – pozostałe 				
<ul style="list-style-type: none"> b) produkty przetworzone 				
<p>4. PRZYWÓZ Z INNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH</p> <ul style="list-style-type: none"> a) produkty nieprzetworzone b) produkty przetworzone 				
<p>5. CUKIER DOSTĘPNY OGÓŁEM</p>				
<p>6. WYWÓZ DO INNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH</p> <ul style="list-style-type: none"> a) produkty nieprzetworzone b) produkty przetworzone 				
<p>7. WYWÓZ DO PAŃSTW TRZECICH</p> <ul style="list-style-type: none"> a) produkty nieprzetworzone b) produkty przetworzone 				

1. Rozporządzenie (EWG) nr 426/8 (Przetworzone owoce i warzywa)	z refundacją	z refundacją	z refundacją
2. Rozporządzenie (EWG) nr 804/68 (przetwory mleczne z dodatkiem cukru)	+ bez refundacji	+ bez refundacji	+ bez refundacji
3. Rozporządzenie (WE) nr 1222/94 (Produkty nieobjęte załącznikiem II)	= Ogółem	= Ogółem	= Ogółem
8. SPOŻYCIE OGÓŁEM (5 – (6 + 7 + 9))			
9. ZAPASY KOŃCOWE w: 30..... Ogółem			
obejmujące: a) wolne zapasy b) minimalne zapasy c) interwencyjne zapasy d) zablokowane zapasy (przeniesione na następny rok obrotowy)			

ZAŁĄCZNIK III

BILANS DOSTAW W ODNIESIENIU DO MELASY

[Wzór stosowany do przekazywania informacji określonych w art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 779/96]

Państwo Członkowskie:..... Rok obrotowy:.....

	<i>(1000 ton)</i>	
	Poprzedni rok obrotowy	Bieżący rok obrotowy
	(Ostatecznie)	(Szacunkowo)
1. Zapasy początkowe		
2. Produkcja ¹		
3. Przywóz (państwa trzecie + WE)		
4. Dostępne (1 + 2 + 3)		
5. Wywóz (państwa trzecie + WE)		
6. Spożycie		
7. Wykorzystanie (5 + 6)		
8. Zapasy końcowe (4 – 7)		
Podział spożycia:		
– drożdże		
– produkty destylacji		
– pasza		
– ekstrakcja cukru		
– inne wykorzystanie		
Ogółem (patrz 6)		

¹ Obejmująca w odpowiednich przypadkach melasę wyprodukowaną przez rafinerie.

ZAŁĄCZNIK IV

MIESIĘCZNY BILANS* - ISA

[Wzór stosowany do przekazywania informacji określonych w art. 15 rozporządzenia (WE) nr 779/96]

Państwo Członkowskie:..... Data:.....

Rok.....	Zapasy początkowe	Produkcja	Przywóz		Wywóz		Spożycie	Zapasy końcowe
			Z państw trzecich		Do państw trzecich			
Miesiąc			nierafinowany	Biały	Nierafinowany	Biały		
Styczeń								
Luty								
Marzec								
Kwiecień								
Maj								
Czerwiec								
Lipiec								
Sierpień								
Wrzesień								
Październik								
Listopad								
Grudzień								
Razem								

* Ilości wyrażone w tonach – wartość wyjściowa.

ZAŁĄCZNIK V

HANDEL MIESIĘCZNY¹ - ISA

[Wzór stosowany do przekazywania informacji określonych w art. 15 rozporządzenia (WE) nr 779/96]

Państwo Członkowskie:..... Data:.....

Rok:
Miesiąc:

Przywóz ²
Wywóz ³⁵

Kod	Kraj	Nierafinowany	Biały

Kod	Kraj	Nierafinowany	Biały

¹ Ilości wyrażone w tonach – wartość wyjściowa.
² Skreślić opis, który nie jest stosowny.

Kod	Kraj	Nierafinowany	Biały

Kod	Kraj	Nierafinowany	Biały
Razem:			

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 995/2002

z dnia 11 czerwca 2002 r.

zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1464/95 i (WE) nr 779/96 w zakresie specjalnych przepisów do pozwoleń na przywóz mających zastosowanie do przywozów preferencyjnych cukru pochodzącego z niektórych zachodnich państw Bałkanów

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 680/2002², w szczególności jego art. 22 ust 2 lit. b) i art. 41,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2000 z dnia 18 września 2000 r. wprowadzające wyjątkowe środki handlowe dla państw i terytoriów uczestniczących lub powiązanych z procesem stabilizacji i stowarzyszenia Unii Europejskiej, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2820/98 i uchylające rozporządzenia (WE) nr 1763/1999 i (WE) nr 6/2000³, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2487/2001⁴, decyzja Rady 2001/330/WE z dnia 9 kwietnia 2001 r. w sprawie zawarcia umowy tymczasowej o handlu i sprawach związanych z handlem między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii, z drugiej strony⁵ i decyzja Rady 2001/868/WE z dnia 29 października 2001 r. dotycząca podpisania w imieniu Wspólnoty i tymczasowego stosowania umowy tymczasowej o handlu i sprawach związanych z handlem między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Republiką Chorwacji, z drugiej strony⁶, przewidują przywóz produktów sektora cukru do Wspólnoty bez ograniczeń ilościowych i zwolnionych z opłat celnych. Przy szczególnej wrażliwości rynku w sektorze cukru i jego mechanizmach regulacyjnych, należy ustanowić specjalne przepisy w odniesieniu do wydawania i korzystania z pozwoleń na przywóz.
- 2) W konsekwencji, należy zmienić rozporządzenie Komisji (WE) nr 1464/95 z dnia 27 czerwca 1995 r. w sprawie specjalnych szczegółowych zasad stosowania systemu pozwoleń na przywóz i wywóz w sektorze cukru⁷, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1148/98⁸ i rozporządzenie Komisji (WE) nr 779/96 z dnia 29 kwietnia 1996 r., ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia

¹ Dz.U. L 178 z 30.06.2001, str. 1.

² Dz.U. L 104 z 20.04.2002, str. 26.

³ Dz.U. L 240 z 23.09.2000, str. 1.

⁴ Dz.U. L 335 z 19.12.2001, str. 9.

⁵ Dz.U. L 124 z 4.05.2001, str. 1.

⁶ Dz.U. L 330 z 14.12.2001, str. 1.

⁷ Dz.U. L 144 z 28.06.1995, str. 14.

⁸ Dz.U. L 159 z 3.06.1998, str. 38.

Rady (EWG) nr 1785/81 w odniesieniu do przekazywania informacji w sektorze cukru⁹.

- 3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1464/95 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. W odniesieniu do cukru preferencyjnego przywożonego do Wspólnoty zgodnie z rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2782/76¹⁰, wniosek o pozwolenie i pozwolenie zawierają następujące informacje:

- w sekcji 20 przynajmniej jedną z następujących informacji:
 - azúcar preferencial [Reglamento (CEE) n° 2782/76]
 - préférencesukker (forordning (EØF) nr. 2782/76)
 - Präferenzzucker (Verordnung (EWG) Nr. 2782/76)
 - προτιμησιακή ζάχαρη [κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 2782/ 76]
 - preferential sugar (Regulation (EEC) No 2782/76)
 - sucre préférentiel [règlement (CEE) n° 2782/76]
 - zucchero preferenziale [regolamento (CEE) n. 2782/76]
 - preferentiële suiker (Verordening (EEG) nr. 2782/76)
 - açúcar preferencial [Regulamento (CEE) n.o 2782/76]
 - etuuskohtelun alainen sokeri (asetus (ETY) N:o 2782/76)
 - förmånssocker (förordning (EEG) nr 2782/76),
- w sekcji 8 nazwę kraju pochodzenia produktu.

Wydanie pozwolenia na przywóz nakłada wymóg przywozu, zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2782/76 z państwa wyszczególnionego w pozwoleniu.

⁹ Dz.U. L 106 z 30.04.1996, str. 9.

¹⁰ Dz.U. L 318 z 18.11.1976, str. 13.

2. W odniesieniu do cukru, syropu cukrowego, izoglukozy i syropu insulinowego w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. a), d), f), g) i h) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 przywożonych do Wspólnoty zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2007/2000, wniosek o pozwolenie i pozwolenie zawierają:

- w sekcji 20 przynajmniej jedną z następujących informacji:

- Reglamento (CE) n° 2007/2000
- forordning (EF) nr. 2007/2000
- Verordnung (EG) Nr. 2007/2000
- κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 2007/2000
- Regulation (EC) No 2007/2000
- rčglement (CE) n° 2007/2000
- regolamento (CE) n. 2007/2000
- Verordening (EG) nr. 2007/2000
- Regulamento (CE) n.o 2007/2000
- asetus (EY) N:o 2007/2000
- förordning (EG) nr 2007/2000,

- w sekcji 8 nazwę państwa pochodzenia produktu.

Wydanie pozwolenia na przywóz nakłada wymóg przywozu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2007/2000 z państwa wyszczególnionego w pozwoleniu.

3. W odniesieniu do cukru, syropu cukrowego, izoglukozy i syropu insulinowego jak to określono w art. 1 ust. 1 lit. a), d), f), g) i h) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 przywożonych do Wspólnoty zgodnie z decyzją 2001/330/WE, wniosek o pozwolenie i pozwolenie zawierają:

- w sekcji 20 przynajmniej jedną z następujących informacji:

- Decision 2001/330/CE del Consejo
- Rådets afgørelse 2001/330/EF
- Beschluss 2001/330/EG des Rates
- Απόφαση 2001/330/EK του Συμβουλίου
- Council Decision 2001/330/EC

- décision 2001/330/CE du Conseil
 - decisione 2001/330/CE del Consiglio
 - Besluit 2001/330/EG van de Raad
 - Decisão 2001/330/CE do Conselho
 - Neuvoston päätös 2001/330/EY
 - Ráðets Beslut 2001/330/EG,
- w sekcji 8 nazwę państwa pochodzenia produktu.

Wydanie pozwolenia przywozu nakłada wymóg przywozu zgodnie z decyzją 2001/330/WE z państwa wyszczególnionego w pozwoleniu.

4. W odniesieniu do cukru, syropu cukrowego, izoglukozy i syropu insulinowego w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. a), d), f), g) i h) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 przywożonych do Wspólnoty zgodnie z decyzją 2001/868/WE, wniosek o pozwolenie i pozwolenie zawierają:

- w sekcji 20 przynajmniej jedną z następujących informacji:
 - Decision 2001/868/CE del Consejo
 - Rådets afgørelse 2001/868/EF
 - Beschluss 2001/868/EG des Rates
 - Απόφαση 2001/868/EK του Συμβουλίου
 - Council Decision 2001/868/EC
 - décision 2001/868/CE du Conseil
 - decisione 2001/868/CE del Consiglio
 - Besluit 2001/868/EG van de Raad
 - Decisão 2001/868/CE do Conselho
 - Neuvoston päätös 2001/868/EY
 - Ráðets Beslut 2001/868/EG,
- w sekcji 8 nazwę państwa pochodzenia produktu.

Wydanie pozwolenia przywozu nakłada wymóg przywozu zgodnie z decyzją 2001/868/WE z państwa wyszczególnionego w pozwoleniu.

* Dz.U. L 318 z 18.11.1976, str. 13.”

Artykuł 2

Art. 8 rozporządzenia (WE) nr 779/96 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. W odniesieniu do przywozu cukru preferencyjnego w rozumieniu art. 35 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, każde Państwo Członkowskie:

- 1) notyfikuje Komisji, nie później niż do końca każdego miesiąca kalendarzowego w odniesieniu do poprzedniego miesiąca kalendarzowego, ilości *tel quel* cukru w podziale na Państwa Członkowskie pochodzenia, dla których wydano pozwolenia zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2782/76;
- 2) przesyła do Komisji, nie później niż do końca każdego miesiąca kalendarzowego w odniesieniu do poprzedniego miesiąca kalendarzowego:
 - a) kopie stosownych świadectw przewozowych EUR 1;
 - b) kopie potwierdzeń, określonych w art. 7 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2782/76;
 - c) w odpowiednim przypadku, kopie zgłoszeń określonych w art. 1 ust. 3 akapicie drugim rozporządzenia (EWG) nr 2782/76.

Dokumenty określone w lit. a) i b), zawierają, w uzupełnieniu do informacji wymienionych w art. 6 i 7 rozporządzenia (EWG) nr 2782/76, stopień polaryzacji obliczony do sześciu miejsc dziesiętnych dla każdej przywiezionej ilości;

- 3) notyfikuje Komisji, nie później niż do końca października każdego roku, zbiorczy wykaz pozwoleń i potwierdzeń, określonych w art. 6 i 7 rozporządzenia (EWG) nr 2782/76, ze wskazaniem:
 - a) ogólnej ilości cukru białego w tonach;
 - b) ogólnej ilości *tel quel* cukru nierafinowanego w tonach;
 - c) ilości *tel quel* cukru nierafinowanego w tonach, przeznaczonego do bezpośredniej konsumpcji,

faktycznie przywiezionych do danego Państwa Członkowskiego w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 2782/76, w okresie dostaw kończącym się w dniu 30 czerwca tego samego roku kalendarzowego.

W odniesieniu do każdego państwa pochodzenia przekazuje się oddzielne dane.

2. W odniesieniu do przywozu preferencyjnego cukru w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 2007/2000 i decyzji 2001/330/WE i 2001/868/WE, każde Państwo Członkowskie notyfikuje Komisji każdego tygodnia w odniesieniu do poprzedniego tygodnia, o ilościach *tel quel* cukru białego, cukru nierafinowanego, syropu cukrowego, izoglukozy i syropu insulinowego, na które rzeczywiście wydano pozwolenia przywozowe.

Oddzielne notyfikacje są sporządzane w odniesieniu do różnych rozporządzeń i decyzji, które mają zastosowanie do produktów, o których mowa i w odniesieniu do każdego Państwa Członkowskiego pochodzenia.”

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 czerwca 2002 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) nr 1140/2003

z dnia 27 czerwca 2003 r.

zmieniające, w branży cukrowniczej, rozporządzenia (WE) nr: 779/96 ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze w sprawie notyfikacji i 314/2002 ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze w sprawie systemu kwot

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnoty Europejskie,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku cukru⁽¹⁾, w kształcie po nowelizacji przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 680/2002⁽²⁾, a w szczególności jego art. 13 ust.3, art. 15 ust.8 i drugi akapit art. 41,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) zgodnie z art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 314/2002⁽³⁾ Państwa Członkowskie mają ustalić tymczasowe dane dotyczące produkcji cukru, izoglukozy i syropu inulinowego. W świetle zgromadzonych doświadczeń, należy wyjaśnić zobowiązania Państw Członkowskich wynikających z tego przepisu i należy przyjąć przepisy dotyczące tych danych tymczasowych, które mają zostać przekazane Komisji;
- (2) dane dotyczące zapasów powinny zostać przekazywane przez Państwa Członkowskie w określony sposób a dane dotyczące handlu zagranicznego powinny być pobrane z bazy danych Comext Eurostatu. Należy zatem przyjąć przepisy dotyczące powiadamiania przez Państwa Członkowskie o zapasach produktów, o których mowa w oparciu o bardzo precyzyjną definicję zapasów, która zapewni jednolitość stosowania w Państwach Członkowskich. Należy również przyjąć przepisy dotyczące wyszczególnienia zapasów na koniec roku, z rozbiem na poszczególne rodzaje cukru, w celu sporządzenia bilansu dla poszczególnych Państw Członkowskich;
- (3) ponieważ dane statystyczne dotyczące ceł nie wyróżniają wyeksportowanej ilości cukru C, należy je odjąć od eksportu ogółem cukru w stanie naturalnym i, w tym celu, należy przyjąć przepisy dotyczące miesięcznego sprawozdania przekazywanego przez przedsiębiorstwa Państw Członkowskim i przez Państwa Członkowskie Komisji o wyeksportowanych ilościach cukru C;
- (4) art. 6 ust.4 rozporządzenia (WE) nr 314/2002 precyzuje, jak należy określać ilość cukru, izoglukozy i syropu inulinowego przeznaczonych do spożycia na terenie Wspólnoty, o czym mowa w art. 15 i 16 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001. Doświadczenie wskazuje na potrzebę zastrzeżenia w owym akapicie, że wielkość, o której mowa, uzyskuje się przez zsumowanie ilości wyprodukowanych

¹ DzU. L 178, 30.06.2001, str. 1.

² DzU. L 104, 20.04.2004, str. 26.

³ DzU. L 50, 21.02.2002, str. 40.

i sprowadzonych, odjęcie ilości wyeksportowanych i skorygowanie o zmiany stanu zapasów;

- (5) w celu uproszczenia procedur administracyjnych, powinny zostać złagodzone lub uchylone niektóre przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 779/96⁽⁴⁾, w kształcie po zmianach przez rozporządzenie (WE) nr 995/2002⁽⁵⁾, które powyższa modyfikacja rozporządzenia (WE) nr 314/2002 czyni przestarzałymi lub w przypadku których doświadczenie wskazuje, że nie mają one zastosowania w zarządzaniu rynkowym;
- (6) należy zatem stosownie do tego zmienić rozporządzenia (WE) nr 779/96 i (WE) nr 314/2002;
- (7) Komitet Zarządzający do Spraw Cukru nie dostarczył opinii w terminie wyznaczonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJĘŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 779/96 wprowadza się następujące zmiany:

1. w pierwszym akapicie art. 1, fragment „każdego tygodnia w stosunku do tygodnia poprzedzającego” otrzymuje brzmienie „na jej żądanie”;
2. skreśla się art. 3 ust. 1;
3. w art. 5 ust.1 fragment „każdego tygodnia w odniesieniu do tygodnia poprzedzającego:” otrzymuje brzmienie „każdego miesiąca w odniesieniu do miesiąca poprzedzającego:”;
4. w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:
 - (a) w ust. 1, fragment "każdego tygodnia w odniesieniu do tygodnia poprzedzającego:" otrzymuje brzmienie „każdego miesiąca w odniesieniu do miesiąca poprzedzającego:"
 - (b) skreśla się ust. 2;
5. uchyla się art. 9 i 10;
6. uchyla się rozdziały V, VI i VII;
7. uchyla się Załączniki I, II, III, IV i V.

Artykuł 2

Rozporządzenie (WE) nr 314/2002 zmienia się w następujący sposób.

1. art. 4 otrzymuje następujące brzmienie:

⁴ DzU. L 106, 10.04.1996, str. 9.

⁵ DzU. L 152, 12.06.2002, str. 11.

"Artykuł 4

1. Należy sporządzać dla każdego roku rozliczeniowego bilans Wspólnoty dotyczący cukru, izoglukozy i syropu inulinowego jak również bilans podaży cukru dla każdego z Państw Członkowskich. Bilanse te powinny być skonsolidowane do końca następnego roku rozliczeniowego.
2. Państwa Członkowskie ustalą przejściowe dane dotyczące produkcji cukru i syropu inulinowego za bieżący rok rozliczeniowy dla każdego przedsiębiorstwa położonego na ich terytoriach powiadomić Komisję przed 1 marca każdego roku. Produkcję cukru należy przedstawić w rozbiciu na miesiące.

W przypadku francuskich departamentów Gwadelupy i Martyniki oraz w przypadku Hiszpanii, jeśli chodzi o cukier trzcinowy, należy ustalić wstępne dane dotyczące produkcji i przekazać do 1 lipca każdego roku.

3. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję przed 1 czerwca każdego roku o powierzchniach zajętych pod uprawę oraz o produkcji (a) buraków do produkcji osobno: cukru, alkoholu i innych produktów, oraz (b) cykorii do produkcji syropu inulinowego, za bieżący rok rozliczeniowy i szacunki ich dotyczące za następny rok.
4. Przed 5 września każdego roku Państwa Członkowskie powinny ustalić i przekazać Komisji faktyczną produkcję A, B i C osobno: cukru, izoglukozy i syropu inulinowego, za poprzedni rok rozliczeniowy, przez każde przedsiębiorstwo położone na ich terytoriach. Produkcje cukru należy przedstawić w rozbiciu na miesiące.
5. Jeśli konieczne są zmiany w przedstawionych danych na temat faktycznej produkcji cukru ze względu na informacje przekazane zgodnie z ust. 4, powstałą różnicę należy wziąć pod uwagę przy ustalaniu faktycznej wielkości produkcji za rok rozliczeniowy, w którym stwierdzono tę różnicę.
6. Przed 1 marca każdego roku Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o przydziale cukru A i B, izoglukozy i syropu inulinowego dla każdego z przedsiębiorstw w bieżącym roku rozliczeniowym."

2. Dodaje się art. 4a, 4b i 4c w brzmieniu:

"Artykuł 4a

1. Przed piętnastym dniem każdego miesiąca każde przedsiębiorstwo produkujące izoglukozę powiadomi Państwo Członkowskie, na którego terytorium miała miejsce jego produkcja, o ilości, wyrażone w masie suchej, faktycznie wyprodukowanej w poprzednim miesiącu.

Państwa Członkowskie ustalą wielkość produkcji izoglukozy dla każdego z takich przedsiębiorstw w każdym miesiącu i powiadomią o tym Komisję przed końcem drugiego następującego po nim miesiąca.

O wyprodukowanych ilościach objętych procedurami re-eksportu należy powiadamiać osobno. Nie mają one zastosowania dla potrzeb drugiego akapitu.

2. W drodze odstępstwa od pierwszego i drugiego akapitu ust. 1, właściwe władze Państwa Członkowskiego mogą zdecydować, na uzasadniony pisemny wniosek przedsiębiorstwa produkującego izoglukozę:

- (a) bądź o połączeniu jego produkcji za maj i czerwiec poprzedniego roku rozliczeniowego i zaliczeniu powstałej liczby do bieżącego roku rozliczeniowego;
- (b) lub też o połączeniu całości lub części produkcji czerwcowej danego roku rozliczeniowego z jego produkcją lipcową następnego roku rozliczeniowego i zaliczeniu powstałej liczby do drugiego z wymienionych lat rozliczeniowych.

W przypadku, o którym mowa w lit. (b) pierwszego akapitu, wniosek o połączenie musi wskazywać przynajmniej wielkość produkcji czerwcowej, która ma zostać połączona z danymi za lipiec. Owa wielkość nie może przekroczyć 7% sumy kwot przedsiębiorstw A i B za rok rozliczeniowy, w którym złożono wniosek o połączenie. Zsumowaną ilość należy traktować jako pierwszą wielkość produkcji w ramach kwot przedsiębiorstwa.

Przy podejmowaniu decyzji Państwo Członkowskie weźmie pod uwagę sytuację produkcyjną danego przedsiębiorstwa i popyt na rynku, ze szczególnym uwzględnieniem kwot i opłat produkcyjnych. Dane przedsiębiorstwo może korzystać z tylko jednego z dwóch rodzajów połączenia wskazanych w pierwszym akapicie w danym roku rozliczeniowym.

3. Po uzgodnieniu z Państwem Członkowskim, przedsiębiorstwo powiadomi je, przed kolejnym piętnastym lipca (w przypadku, o którym mowa w lit. (a) pierwszego akapitu ust. 2) lub piętnastym sierpnia (w przypadku, o którym mowa w lit. (b) pierwszego akapitu ust. 2) ilości, wyrażone w masie suchej, faktycznie wyprodukowane w czasie okresu dwumiesięcznego, przy zwróceniu uwagi, tam gdzie trzeba, na faktyczną ilość, która ma zostać połączona, o której mowa w drugim akapicie ust. 2.
4. Państwo Członkowskie ustali i prześle Komisji, przed 15 października, połączoną wielkość produkcji izoglukozy dla danego przedsiębiorstwa w ciągu dwóch wyżej wymienionych miesięcy, która ma zostać zaliczona do produkcji bieżącego roku rozliczeniowego, zgodnie z, odpowiednio, lit (a) lub (b) pierwszego akapitu ust. 2.
5. Postanowienia lit. (b) pierwszego akapitu ust. 2 nie będą miały zastosowania do ostatniego roku rozliczeniowego wskazanego w art. 10 ust.1 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

Artykuł 4b

1. Każde przedsiębiorstwo, któremu przyznano kwotę produkcji cukru oraz każda rafineria objęta postanowieniami art. 7 ust.4 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, prześle właściwym władzom Państwa Członkowskiego, w którym prowadzona była produkcja lub rafinacja, przed dwudziestym dniem każdego miesiąca, sumę ilości, wyrażoną jako równoważnik cukru białego, poszczególnych rodzajów cukru i syropów wskazanych w art. 1 ust.1 lit. (a), (b), (c), i (d) niniejszego rozporządzenia:

- w jego posiadaniu lub objętych zezwoleniem, i
- magazynowanego w wolnym obrocie na obszarze Wspólnoty na koniec poprzedniego miesiąca.

Owe ilości należy przedstawić w rozbięciu na Państwa Członkowskie magazynowania na:

- cukier wyprodukowany przez to przedsiębiorstwo, objęty kwotami A i B,
- cukier przeniesiony zgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001,
- cukier C, i
- inne cukry.

2. Władze, o których mowa w ust. 1 mogą również, dla potrzeb kontroli administracyjnych i fizycznych, wymagać od przedsiębiorstw powiadomienia ich o dokładnej lokalizacji magazynu oraz o zakupie i sprzedaży cukru.

Jeśli magazynowanie prowadzone jest w Państwie Członkowskim innym niż powiadamiające Komisję, Państwo Członkowskie powiadamiające Komisję poinformuje pierwsze z wymienionych do końca następnego miesiąca o ilościach magazynowanych na jego terytorium oraz o lokalizacji miejsc składowania.

Każde Państwo Członkowskie przekaze Komisji, przed końcem drugiego kolejnego miesiąca, informacje o sumie ilości cukru magazynowanych w końcu każdego miesiąca przez przedsiębiorstwa wskazane w ust. 1, w rozbięciu na rodzaje cukru, tak jak zostało to wskazane w drugim akapicie owego ustępu.

Powiadomienie o stanie zapasów na 30 czerwca powinno jednak zostać przekazane w rozbięciu na każdy rodzaj cukru składowanego w Państwie Członkowskim. W przypadku, gdy nie został określony rodzaj cukru magazynowanego poza krajem produkcji, cukier ten traktowany jest jako cukier A i B.

Przed 31 sierpnia 2003 r. Państwa Członkowskie powiadomią o stanie zapasów cukru w dniu 30 czerwca 2002 r. i 30 czerwca 2003 r., w rozbięciu na Państwo Członkowskie składowania i rodzaj cukru, zgodnie z ust. 1.

3. Każde przedsiębiorstwo, któremu przyznano kwotę produkcji izoglukozy lub syropu inulinowego, powinno powiadomić właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym prowadzona była produkcja, przed 1 sierpnia, o ilościach, wyrażonych jako cukier biały, izoglukozy lub inuliny w jego posiadaniu i składowanych w wolnym obrocie na obszarze Wspólnoty na koniec poprzedniego roku rozliczeniowego, w rozbięciu na:
 - wyprodukowane przez nie izoglukozę i syrop inulinowy objęte kwotami A i B;
 - izoglukozę C i syrop inulinowy C; i
 - pozostałe.

Państwa Członkowskie powiadomią Komisję przed 1 września o ilościach izoglukozy i syropu inulinowego składowanych na koniec poprzedniego roku rozliczeniowego, w rozbiciu na wielkości wyszczególnione w pierwszym akapicie.

Artykuł 4c

1. Przedsiębiorstwa produkujące cukier C powiadomią właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym go wyprodukowano, przed końcem każdego miesiąca, o ilości wyeksportowanej w ciągu poprzedniego miesiąca. Powinna być ona przedstawiona w rozbiciu na Państwa Członkowskie eksportu.

Państwa Członkowskie powiadomią Komisję, przed końcem drugiego kolejnego miesiąca, o miesięcznej ilości cukru C wyeksportowanego przez przedsiębiorstwa wskazane w pierwszym akapicie, w rozbiciu na wyszczególnione w nim ilości.

Na podstawie dowodu eksportu zgodnego z art. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2670/81(*), Państwa Członkowskie powiadomią Komisję, przed 15 maja, o ilości cukru C wyeksportowanego w każdym miesiącu poprzedniego roku rozliczeniowego przez przedsiębiorstwa wskazane w pierwszym akapicie, w rozbiciu na wyszczególnione w nim wielkości.

2. Przedsiębiorstwa, które wyprodukowały cukier C w ciągu jednego lub obydwu z lat rozliczeniowych 2001/02 i 2002/03 powinny przed 1 sierpnia 2003 r. powiadomić właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym został on wyprodukowany, o ilości wyeksportowanej w ciągu roku rozliczeniowego 2002/03, w rozbiciu na Państwa Członkowskie eksportu.

Państwa Członkowskie powinno powiadomić Komisję, przed 5 września 2003 r. o ilości cukru C wyeksportowanego przez wymienione wyżej przedsiębiorstwa w ciągu roku rozliczeniowego 2002/03, w rozbiciu na wielkości w nim wyszczególnione."

3. Art. 6 ust.4 otrzymuje następujące brzmienie:

"4. Ilości przeznaczone do spożycia na terenie Wspólnoty, które mają być ewidencjonowane zgodnie z art. 15 ust.1 lit.(b) i ust.2 lit. (a) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 ustala się poprzez zsumowanie ilości, wyrażonych jako cukier biały, cukrów i syropów wskazanych w art. 1 ust.1 lit. (a), (b), (c), i (d) oraz izoglukozy i syropu inulinowego:

- (a) składowanych na początku roku rozliczeniowego;
- (b) wyprodukowanych w ramach kwot A i B;
- (c) importowanych w stanie naturalnym;
- (d) wchodzących w skład importowanych produktów przetworzonych;

odejmując ilości cukru, izoglukozy i syropu inulinowego, o których mowa w pierwszym akapicie, wyrażonych jako cukier biały:

* DzU. L 262, 16.09.1981, str. 14.

- (a) wyeksportowanego w stanie naturalnym;
- (b) wchodzącego w skład eksportowanych produktów przetworzonych;
- (c) składowanych w końcu roku rozliczeniowego;
- (d) dla których wydano świadectwa do dopłat produkcyjnych, zgodnie z art. 7 ust.3 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

Ilości wskazane w punktach (c) i (d) pierwszego akapitu i w punktach (a) i (b) drugiego akapitu należy odjąć od wielkości w bazie danych Eurostat i, jeśli dane za rok rozliczeniowy są niekompletne, powinny one obejmować dane z 12 ostatnich miesięcy, dla których dane są dostępne. Nie należy wliczać ilości wyprodukowanych w związku z reeksporem.

Ilości wskazane w lit. (c) pierwszego akapitu i lit. (a) drugiego akapitu powinny obejmować ilości wysłanych na Wyspy Kanaryjskie, Maderę i Azory, objęte postanowieniami art. 1 ust.1a) rozporządzenia (EWG) nr 2670/81.

Ilości cukru, izoglukozy i syropu inulinowego wskazane w lit. (d) pierwszego akapitu i lit. (b) drugiego akapitu należy określić na podstawie średniej zawartości cukru, stwierdzonej dla określonych produktów, i na podstawie danych Eurostat.

Ilości wskazane w lit. (a) drugiego akapitu nie powinny obejmować cukru C, izoglukozy C, syropu inulinowego C i pomocy żywnościowej."

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od 1 lipca 2003 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 czerwca 2003 r.

W imieniu Komisji

Franz Fischler

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 314/2002

z dnia 20 lutego 2002 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania systemu kwot w sektorze cukru

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, w szczególności jego art. 13 ust. 3, art. 14 ust. 4, art. 15 ust. 8, art. 16 ust. 5, art. 18 ust. 5 oraz art. 41 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Ostatnie zmiany wspólnej organizacji rynku cukru w latach obrotowych 2001/02-2005/06 wprowadzone rozporządzeniem (WE) nr 1260/2001, wymagają dokonania pewnych zmian w środkach wprowadzających system kwot. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1443/82 z dnia 8 czerwca 1982 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania systemu kwot w sektorze cukru², zmienione rozporządzeniem (WE) nr 392/94³, ponadto zasadniczo wielokrotnie już zmieniane powinno, w celu zachowania jasności niniejszego rozporządzenia, zostać zmienione.
- 2) W celu stosowania systemu kwot w sektorze cukru należy przyjąć dokładne definicje produkcji cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego pewnego przedsiębiorstwa oraz wewnętrznego spożycia we Wspólnocie. W tym celu cały cukier biały, cukier surowy, cukier inwertowany i syropy lub, w odpowiednim przypadku, izoglucoza lub syrop inulinowy, faktycznie produkowane przez przedsiębiorstwo należy traktować jak produkcję przedsiębiorstwa. Możliwość przeniesienia części produkcji z jednego przedsiębiorstwa do drugiego, w którym produkcja cukru odbywa się na mocy umowy, powinna być ograniczona do szczególnych przypadków. Z zastrzeżeniem okoliczności *sily wyzszej*, przypadki takie muszą być określone w celu uniknięcia następstw finansowych w sektorze cukru.
- 3) Sprawne i skuteczne stosowanie systemu kwot we Wspólnocie wymaga ustanowienia metody rejestrowania produkcji syropów cukrowych, izoglukozy i syropu inulinowego.
- 4) Produkcja izoglukozy jest realizowana tak szybko, jak tylko glukoza lub jej polimery zostaną poddane procesowi znanemu jako „izomeryzacja”. W związku z tym, w celu uniknięcia rejestrowania produkcji w przypadkowo wybranym momencie, rejestracja taka powinna mieć miejsce niezwłocznie po zakończeniu procesu izomeryzacji, ale przed jakimkolwiek działaniem mającym na celu wyodrębnianie składników glukozy i fruktozy lub mającym na celu wytwarzanie mieszanin. W celu osiągnięcia największej skuteczności tej kontroli, producenci izoglukozy we Wspólnocie powinni zostać zobowiązani do zgłaszania właściwym władzom zainteresowanych Państw

¹ Dz.U. L 178 z 30.06.2001, str. 1.

² Dz.U. L 158 z 9.06.1982, str. 17.

³ Dz.U. L 53 z 24.02.1994, str. 7.

Członkowskich każdego używanego przez nich urządzenia do izomeryzacji.

- 5) Syrop inulinowy pojawia się w formie produktu zazwyczaj w momencie, gdy inulina lub jej oligofruktozy przejdą proces znany jako hydroliza i pierwsze odparowanie. Oznacza to, że produkcja powinna być rejestrowana niezwłocznie po zakończeniu procesu hydrolizy i pierwszego odparowania i przed jakimkolwiek działaniem mającym na celu wyodrębnianie składników glukozy i fruktozy lub mającym na celu wytwarzanie mieszanin.
- 6) W celu umożliwienia Państwu Członkowskiemu ustalenia wielkości produkcji syropu inulinowego prawidłowo i w sposób nie budzący wątpliwości, należy sprecyzować, w szczególności na podstawie dotychczasowych doświadczeń, że taka operacja ma być przeprowadzana z odniesieniem do syropu inulinowego o 80% zawartości fruktozy i równoważnika cukru/izoglukozy wyrażonym za pomocą zastosowania współczynnika 1,9.
- 7) Opłaty produkcyjne przewidziane w art. 15 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 nie mogą być ustalane wcześniej niż po zakończeniu roku obrotowego, ponieważ znaczna część zobowiązań wywozowych realizowana jest w drugiej połowie roku obrotowego i dane służące do ustalenia opłat produkcyjnych dostępne są również dopiero w tym czasie. Dlatego w celu wprowadzenia, tak szybko jak to możliwe, odpowiedzialności finansowej producentów, płatność z góry opłat obliczonych na podstawie szacunków, powinna być ustanowiona przed zakończeniem roku obrotowego. Uwzględniając fakt, że większość produkcji izoglukozy B odbywa się w ostatnich miesiącach roku obrotowego, zaliczka na rzecz podstawowej opłaty produkcyjnej może być wymagana jedynie w odniesieniu do izoglukozy wyprodukowanej przed dniem 1 marca danego roku obrotowego. Opłaty nie powinny być ustalane, ani pobierane przed otrzymaniem możliwie dokładnych informacji, w szczególności dotyczących spożycia.
- 8) Należy ustanowić zasady dotyczące płatności dodatkowej ceny składowej buraków, w przypadku, gdy opłata produkcyjna jest niższa od kwoty maksymalnej, a także, uwzględniając dodatkowe płatności, w szczególności przepisy dotyczące okresu między dniem płatności za buraki, a dniem płatności opłat produkcyjnych przez producenta.
- 9) W celu ułatwienia właściwego zarządzania systemem kwot należy ustanowić niezbędne terminy dotyczące rejestrowania produkcji i przekazywania odpowiednich danych oraz, w miarę potrzeby, Państwa Członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące właściwych środków kontroli.
- 10) Zniesienie z dniem 1 lipca 2001 r. systemu kompensacji kosztów składowania w sektorze cukru przerwało utrzymanie dostępności statystyk dotyczących zapasów i zbytu cukru we Wspólnocie. Biorąc pod uwagę znaczenie tych statystyk dla dobrego zarządzania systemem kwot, w szczególności dla określenia miesięcznego spożycia cukru i sporządzenia bilansu dostaw, należy przyjąć przepisy w odniesieniu do producentów Wspólnoty i producentów dokonujących rafinacji zapewniające kontynuację przekazywania Państwom Członkowskim comiesięcznych danych dotyczących zapasów cukru i zbytu.
- 11) Jedną z cech charakteryzujących organizację sektora cukru jest fakt, że stosunki między producentami cukru a producentami buraków, w szczególności odnoszące się do

dostawy i zapłaty za buraki cukrowe, regulowane są głównie porozumieniami branżowymi zawieranymi w ramach legislacji wspólnotowej. Porozumienia branżowe mogą zapewnić dokonywanie uzgodnień, które uwzględniają specyficzną sytuację w regionie, do którego mają zastosowanie. Należy postanowić aby, ze względu na daną producentom możliwość skłonienia hodowców buraków do udziału w opłacie dodatkowej, uzgodnienia dotyczące tego udziału były umieszczane w porozumieniach branżowych na zasadach określonych w art. 16 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

- 12) Przedsiębiorstwa produkujące izoglukozę, w przeciwieństwie do przedsiębiorstw produkujących cukier, których produkcja opiera się na produkcji buraków cukrowych lub trzciny cukrowej, nie są upoważnione do skorzystania z możliwości przeniesienia produkcji z jednego roku obrotowego na następny.
- 13) Produkcja izoglukozy utrzymywana jest na stałym poziomie w ciągu roku obrotowego w celu zapewnienia możliwości szybkiej reakcji na wahania popytu, który jest największy na początku i na końcu każdego roku obrotowego. Jednakże wyprodukowaną izoglukozę trudno jest gromadzić w ilościach, które są niezbędne do zabezpieczenia najwyższego popytu, ponieważ przedłużone składowanie stwarza zagrożenie dla zasadniczej czystości produktu. Ze względu na te okoliczności, przedsiębiorstwa produkujące izoglukozę muszą przerywać produkcję na koniec roku obrotowego, aby uniknąć produkowania izoglukozy C, która nie może być sprzedawana na rynku Wspólnoty. Sytuacja taka szkodzi przedsiębiorstwom produkującym izoglukozę i wymaga ustanowienia przepisów umożliwiających zastosowanie pewnej elastyczności w comiesięcznej rejestracji produkcji izoglukozy. Elastyczność taka powinna być jednakże ograniczana w celu uniknięcia wprowadzenia, poprzez jej automatyczne stosowanie, systemu ukrytego przeniesienia, a tym samym pośredniego podniesienia kwot produkcyjnych tych przedsiębiorstw.
- 14) W działaniu systemu kwot mogą wystąpić pewne opóźnienia w zwrocie opłat produkcyjnych. W celu zapewnienia sprawnych zwrotów tych sum w odpowiednim czasie, należy ustanowić zasady dotyczące ustalania i pobierania opłat produkcyjnych.
- 15) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Do celów art. 13-18 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, „produkcja cukru” oznacza łączną ilość wyrażoną jako cukier biały:

- a) cukru białego;
- b) cukru surowego;
- c) cukru inwertowanego;

- d) syropów należących do jednej z następujących kategorii, zwanych dalej „syropami”:
- syropy sacharozy lub cukru inwertowanego, o stopniu czystości co najmniej 70% i produkowane z buraków cukrowych,
 - syropy sacharozy lub cukru inwertowanego, o stopniu czystości co najmniej 75% i produkowane z trzciny cukrowej.

2. Po oszacowaniu ilości określonych w ust. 1, wyłącza się:

- a) ilości cukru białego wyprodukowane z cukru surowego lub syropów, które nie zostały wyprodukowane w przedsiębiorstwie, w którym wytworzono cukier biały;
- b) ilości cukru białego wyprodukowane z cukru surowego, syropów i okruszyn cukru, które nie zostały wyprodukowane podczas tego samego roku obrotowego, w którym został wytworzony dany cukier biały;
- c) ilości cukru surowego wyprodukowanego z syropów, które nie zostały wyprodukowane w przedsiębiorstwie wytwarzającym cukier surowy;
- d) ilości cukru surowego wyprodukowane z syropów, które nie zostały wyprodukowane w tym samym roku obrotowym, w którym dany cukier surowy został wytworzony;
- e) ilości cukru surowego przetworzonego na cukier biały w czasie danego roku obrotowego w przedsiębiorstwie, które je wyprodukował;
- f) ilości cukru inwertowanego i syropów przetworzonych na alkohol lub rum;
- g) ilości syropów przetworzonych na cukier lub cukier inwertowany w czasie danego roku obrotowego w przedsiębiorstwie, w którym je wyprodukowano;
- h) ilości syropów do rozprowadzenia oraz przeznaczonych do przetworzenia na „Rinse appelstroop”;
- i) ilości cukru, cukru inwertowanego oraz syropów wyprodukowanych na mocy ustaleń o czynnym uszlachetnieniu;
- j) ilości cukru inwertowanego wyprodukowanego z syropów, które nie zostały wyprodukowane w przedsiębiorstwie wytwarzającym ten cukier inwertowany;
- k) ilości cukru inwertowanego wyprodukowane z syropów, które nie zostały wyprodukowane w tym samym roku obrotowym, w którym dany cukier inwertowany został wytworzony;

3. Produkcja jest wyrażana w kategoriach cukru białego w następujący sposób:

- a) w przypadku cukru białego, z pominięciem różnic jakości;
- b) w przypadku cukru surowego, na podstawie uzysku określonego zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia (WE) nr 1260/2001;

- c) w przypadku cukru inwertowanego, przez pomnożenie produkcji przez współczynnik 1;
- d) w przypadku syropów uznanych za półprodukty, na podstawie zawartości cukru ekstraktywnego, określonej zgodnie z ust. 5;
- e) w przypadku syropów, które nie są uznane za półprodukty, na podstawie zawartości cukru, wyrażonego jako sacharoza, zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2135/95⁴.

4. Okruszyny cukru z poprzedniego roku obrotowego wyraża się jako cukier biały w stosunku do zawartości sacharozy.

5. Stopień czystości syropów oblicza się przez dzielenie łącznej zawartości cukru przez zawartość suchej masy.

Zawartość cukru ekstraktywnego określa się przez odjęcie różnicy między zawartością suchej masy a polarymetrycznym odczytem dla tego syropu, pomnożone przez 1,70 z polarymetrycznego odczytu syropu, o którym mowa. Zawartość suchej masy określa się zgodnie z metodą areometryczną.

Jednakże, zawartość cukru powstałego z ekstrakcji może być ustalona, na cały rok obrotowy, na podstawie rzeczywistego uzysku syropów.

Artykuł 2

1. Do celów art. 13-18 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, „produkcja izoglukozy” oznacza łączną ilość produktu otrzymanego z glukozy lub jej polimerów, zawierającego w stanie suchym 10% fruktozy w masie, niezależnie od zawartości fruktozy w nadwyżce ponad ten limit, wyrażonej jako sucha masa i zarejestrowanej zgodnie z ust. 2.

2. Rejestracja produkcji izoglukozy następuje niezwłocznie po zakończeniu procesu izomeryzacji, ale przed jakimkolwiek działaniem mającym na celu wyodrębnienie składników glukozy i fruktozy lub mającym na celu wytwarzanie mieszanin, poprzez fizyczne odmierzenie objętości produktu jako takiego i określenie zawartości suchej masy przy pomocy refraktometrii.

3. Każdego producenta izoglukozy zobowiązuje się do bezzwłocznego zgłaszania wszelkich urządzeń mogących służyć izomeryzacji glukozy lub jej polimerów.

Zgłoszenia dokonuje się Państwu Członkowskiemu, na którego terytorium znajduje się każde urządzenie. Państwo Członkowskie może zażądać od producenta dostarczenia dodatkowych informacji w tej sprawie.

Artykuł 3

1. Do celów art. 13-18 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, „produkcja syropu inulinowego” oznacza łączną ilość produktu otrzymanego po procesie hydrolizy inuliny lub

⁴ Dz.U. L 214 z 8.09.1995, str. 16.

oligofruktozy, zawierającego w stanie suchym 10% fruktozy w masie w wolnej postaci lub w postaci sacharozy, niezależnie od zawartości fruktozy w nadwyżce ponad ten limit, wyrażonej jako sucha masa odpowiednika cukru/izoglukozy i ustalona dla każdego przedsiębiorstwa produkującego syrop inulinowy zgodnie z ust. 2.

2. Rejestracja produkcji syropu inulinowego odbywa się za pomocą połączenia następujących działań:

- a) fizyczne odmierzenie objętości produktu jako takiego, niezwłocznie po opuszczeniu pierwszego parownika po każdej hydrolizie, ale przed jakimkolwiek działaniem mającym na celu wyodrębnianie składników glukozy i fruktozy lub mającym na celu wytwarzanie mieszanin;
- b) określenie zawartości suchej masy przy pomocy refraktometrii i obliczenie zawartości fruktozy w masie w stanie suchym, na podstawie codziennego reprezentatywnego pobierania próbek;
- c) przetworzenie zawartości fruktozy na 80% w masie w stanie suchym poprzez pomnożenie ilości określonej w suchej masie przez współczynnik stanowiący stosunek mierzonej zawartości fruktozy w ilości syropu i 80%;
- d) wyrażenie jako odpowiednik cukru/izoglukozy przez zastosowanie współczynnika 1,9.

Artykuł 4

1. Przed dniem 15 lutego każdego roku Państwa Członkowskie ustalają wstępną wielkość produkcji cukru i syropu inulinowego na bieżący rok obrotowy dla każdego przedsiębiorstwa znajdującego się na ich terytorium.

Dla francuskich departamentów Gwadelupy i Martyniki produkcję taką rejestruje się do dnia 15 maja każdego roku.

2. Do dnia 15 dnia każdego miesiąca każde przedsiębiorstwo produkujące izoglukozę podaje do wiadomości Państwu Członkowskiemu, na terytorium którego ma miejsce produkcja, ilości wyrażone jako sucha masa faktycznie wyprodukowane w trakcie poprzedzającego miesiąca kalendarzowego.

Na podstawie tych wiadomości Państwo Członkowskie ustala produkcję izoglukozy każdego zainteresowanego przedsiębiorstwa, w odniesieniu do każdego miesiąca i nie później niż do 15 dnia miesiąca następnego.

Przy obliczaniu produkcji określonej w poprzednim akapicie nie bierze się pod uwagę ilości izoglukozy wyprodukowanej na mocy ustaleń o czynnym uszlachetnianiu.

3. Bez względu na ust. 2 akapit pierwszy i drugi właściwe władze Państwa Członkowskiego mogą podjąć decyzję dotyczącą danego przedsiębiorstwa produkującego izoglukozę na podstawie właściwie uzasadnionego wcześniejszego wniosku przedsiębiorstwa, przedstawionego w formie pisemnej, o:

- a) połączeniu produkcji z maja i czerwca roku obrotowego do obliczeń dotyczących

danego roku obrotowego;

- b) połączeniu całości lub części produkcji z czerwca roku obrotowego z produkcją z lipca następnego roku obrotowego do obliczeń dotyczących tego ostatnio wymienionego roku obrotowego. Wniosek dotyczący połączenia powinien wskazywać co najmniej wielkość produkcji z czerwca, która ma być połączona z produkcją z lipca. Wielkość ta nie może przekroczyć 7% sumy kwot A i B danego przedsiębiorstwa, stosowanych w roku obrotowym, w czasie którego przedstawiany jest wniosek o połączenie. Tak połączone ilości traktuje się jako pierwszą produkcję w ramach kwot zainteresowanego przedsiębiorstwa.

Państwo Członkowskie ocenia czy wniosek jest uzasadniony, biorąc pod uwagę sytuację produkcyjną przedsiębiorstwa oraz popyt na rynku, w szczególności w świetle kwot i opłat produkcyjnych. Tylko jeden typ łączenia przedstawiony w akapicie pierwszym może być zastosowany przez dane przedsiębiorstwo w danym roku obrotowym.

Po wyrażeniu zgody przez Państwo Członkowskie dane przedsiębiorstwo produkujące izoglukozę przekazuje Państwu Członkowskiemu do dnia 15 lipca następnego roku w przypadku określonym w lit. a) akapit pierwszy i do dnia 15 sierpnia następnego roku w wypadku określonym w lit. b) tego akapitu, ilości, wyrażone jako sucha masa, faktycznie wyprodukowane w czasie omawianego dwumiesięcznego okresu, z uwzględnieniem, w miarę potrzeby, ilości określonych w lit. b) akapit pierwszy, które mają być połączone.

Na podstawie tych wiadomości Państwo Członkowskie ustala połączoną produkcję izoglukozy przedsiębiorstwa dotyczącą omawianych dwóch miesięcy, obliczaną względem produkcji danego roku obrotowego, w odpowiednim przypadku, zgodnie z akapitem pierwszym lit. a) lub b). Państwo Członkowskie przekazuje Komisji wiadomości dotyczące tej produkcji.

Przepisy lit. b) akapit pierwszy nie mają zastosowania do ostatniego roku obrotowego włączonego do okresu określonego w art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

4. Przed dniem 15 września każdego roku Państwa Członkowskie ustalają ostatecznie wielkość produkcji cukru, izoglukozy i syropu inulinowego każdego przedsiębiorstwa znajdującego się na ich terytorium, wyprodukowanych w poprzednim roku obrotowym.

5. Jeżeli po ustaleniu ostatecznej wielkości produkcji pojawią się rozbieżności dotyczące cukru określonego w ust. 4, rozbieżności takie są brane pod uwagę po ustaleniu ostatecznej wielkości produkcji na rok obrotowy, w którym wystąpiły różnice.

6. Każdy wytwórca cukru do dnia 25 każdego miesiąca przekazuje właściwym władzom Państwa Członkowskiego, na którego terytorium ma miejsce produkcja lub władzom zainteresowanego Państwa Członkowskiego uprawnionego do interwencji na rynku danego produktu, wskazując ilości, które są jego własnością lub w inny sposób:

- a) ilości cukru, wyrażone jako cukier biały, składowane w zakładach w momencie ich rozdysponowania, na koniec poprzedzającego miesiąca kalendarzowego;
- b) ilości cukru, wyrażone jako cukier biały, które opuściły zakład w momencie ich rozdysponowania, podczas poprzedzającego miesiąca kalendarzowego.

Wiadomość powinna określać podział danych ilości między cukier wyprodukowany w ramach kwot A i B, a cukier przeniesiony zgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, oraz cukier C.

Władze określone w akapicie pierwszym mogą wymagać przekazania dodatkowych danych dotyczących zapasów przechowywanych przez producenta i ilości opuszczających ich zakłady.

7. Każdy producent dokonujący rafinacji cukru do 25 dnia każdego miesiąca przekazuje właściwym władzom Państwa Członkowskiego, na którego terytorium ma miejsce rafinacja lub władzom danego Państwa Członkowskiego uprawnionego do interwencji na rynku danego produktu, wskazując ilości, które są jego własnością lub w inny sposób:

- a) ilości cukru wyrażone jako cukier biały, składowane w zakładach w momencie ich rozdysponowania na koniec poprzedniego miesiąca kalendarzowego;
- b) ilości cukru wyrażone jako cukier biały, które opuściły zakład w momencie ich rozdysponowania podczas poprzedniego miesiąca kalendarzowego.

Wiadomość taka powinna rozróżniać ilości podlegające ustaleniom uszlachetniania czynnego.

Władze określone w akapicie pierwszym mogą wymagać przekazania dodatkowych danych dotyczących zapasów przechowywanych przez producenta dokonującego rafinacji i ilości opuszczających dane zakłady.

Artykuł 5

1. Do celów art. 13-18 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 i z zastrzeżeniem ust. 2-5 niniejszego artykułu produkcja cukru lub izoglukozy realizowana przez przedsiębiorstwo oznacza ilość cukru lub izoglukozy faktycznie wyprodukowaną przez to przedsiębiorstwo.

2. Dla danego roku obrotowego łączną produkcją cukru przedsiębiorstwa jest produkcja określona w ust. 1 plus ilość przeniesiona na ten rok obrotowy i minus ilość przeniesiona na następny rok obrotowy.

3. Jeśli dwóch producentów sporządzi wnioski w formie pisemnej do zainteresowanego Państwa Członkowskiego, ilość cukru wyprodukowaną przez przedsiębiorstwo (zwane dalej „przetwórcą”) w ramach umowy z dostarczonych materiałów, uważa się za część produkcji przedsiębiorstwa (zwanego dalej „głównym”), które miało wyprodukować cukier w ramach tej umowy, pod warunkiem, że zostanie spełniony jeden z poniższych warunków:

- a) łączna produkcja cukru „przetwórcy” jest mniejsza od kwoty;
- b) łączna produkcja cukru „przetwórcy” jest większa od kwoty, ale mniejsza od sumy kwot A i B, a łączna produkcja cukru „głównego” jest większa od kwoty;
- c) łączna produkcja cukru „przetwórcy” i „głównego” jest większa od sumy ich odpowiednich kwot A i B.

4. Jeżeli zakłady „głównego” i „przetwórcy” leżą na terytorium różnych Państw Członkowskich, wniosek określony w ust. 3, musi być skierowany do dwóch zainteresowanych Państw Członkowskich. W takiej sytuacji zainteresowane Państwo Członkowskie działa zgodnie z daną odpowiedzią i podejmuje niezbędne kroki w celu sprawdzenia czy spełniane są warunki określone w ust. 3.

5. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, ilość cukru wyprodukowana przez „przetwórcę” może być uważana za wyprodukowaną przez „głównego”, jeżeli z powodu przypadków *siły wyższej*, buraki, trzcina lub melasa muszą zostać przetworzone na cukier w przedsiębiorstwie innym niż „główne”.

Artykuł 6

1. Do dnia 1 kwietnia bieżącego roku obrotowego podejmuje się następujące działania:

- a) podstawową opłatę produkcyjną i opłatę B dla cukru oblicza się zgodnie z art. 15 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001;
- b) kwoty jednostkowe, określone zgodnie z art. 7 niniejszego rozporządzenia, płacone przez producentów cukru, izoglukozy i syropu inulinowego jako zaliczki na rzecz opłaty, ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

2. Do dnia 15 kwietnia bieżącego roku obrotowego Państwa Członkowskie ustalają zaliczki na dany rok obrotowy płacone przez każde przedsiębiorstwo produkujące cukier i każde przedsiębiorstwo produkujące syrop inulinowy.

W przypadku francuskich departamentów Gwadelupy i Martyniki oraz Hiszpanii, w odniesieniu do trzciny cukrowej, zaliczki te ustala się do dnia 15 sierpnia bieżącego roku obrotowego.

W przypadku cukru i syropu inulinowego zaliczki określa się:

- a) przez zastosowanie kwoty jednostkowej ustalonej dla zaliczki w odniesieniu do podstawowej opłaty produkcyjnej, w odniesieniu do przejściowej produkcji cukru A, syropu inulinowego A, cukru B, syropu inulinowego B, określonych stosownie do art. 4 ust. 1;
- b) przez zastosowanie kwoty jednostkowej ustalonej dla zaliczki w odniesieniu do opłaty B w odniesieniu do przejściowej produkcji cukru B i syropu inulinowego B, określonych stosownie do art. 4 ust. 1.

W przypadku izoglukozy zaliczkę określa się przez zastosowanie kwoty jednostkowej ustalonej dla zaliczki w odniesieniu do podstawowej opłaty produkcyjnej za izoglukozę w odniesieniu do produkcji między 1 lipca a końcem następującego miesiąca lutego na bieżący rok obrotowy.

3. Państwa Członkowskie pobierają powyższe zaliczki do 1 czerwca bieżącego roku obrotowego.

W przypadku francuskich departamentów Gwadelupy i Martyniki oraz Hiszpanii w odniesieniu do trzciny cukrowej, zaliczki pobiera się do 1 września bieżącego roku obrotowego.

4. Ilości określone w art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 ustala się na podstawie sum następujących ilości:

- a) ilości cukru, izoglukozy i syropu inulinowego sprzedanych we Wspólnocie przeznaczonych do bezpośredniego spożycia lub spożycia po przemysłowym przetworzeniu;
- b) ilości cukru denaturowanego;
- c) ilości cukru, izoglukozy i syropu inulinowego przywiezionych z państw nieczłonkowskich jako produkty przetworzone.

Sumy ilości cukru, izoglukozy i syropu inulinowego wywiezione do państw nieczłonkowskich jako produkty przetworzone oraz ilości produktów podstawowych wyrażonych jako cukier biały, dla których zostały wydane świadectwa refundacji produkcyjnych, określone w art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, odejmuje się od sumy określonej w akapicie pierwszym.

5. Za zobowiązania wywozowe, które mają być realizowane podczas bieżącego roku obrotowego, w rozumieniu art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia, uznaje się:

- a) wszystkie ilości cukru, które mają być wywiezione w stanie naturalnym, z refundacjami eksportowymi lub opłatami ustalnymi w drodze przetargów zorganizowanych w odniesieniu do tego roku obrotowego;
- b) wszystkie ilości cukru, izoglukozy i syropu inulinowego, które mają być wywiezione w stanie naturalnym, z refundacjami eksportowymi lub opłatami ustalnymi okresowo, na podstawie pozwoleń wywozowych wydawanych w ciągu tego roku obrotowego;
- c) całość przewidywanego wywozu cukru, izoglukozy i syropu inulinowego w formie produktów przetworzonych z dopłatami eksportowymi lub opłatami ustalnymi w tym celu w czasie tego roku obrotowego, ilości takie rozkłada się równomiernie na cały rok obrotowy.

W celu obliczenia przewidywanych średnich strat, określonych w art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, bierze się również pod uwagę refundacje produkcyjne dla ilości produktów podstawowych wyrażonych jako cukier biały, dla których zostały wydane świadectwa refundacji produkcyjnych, określonych w art. 7 ust. 3 tego rozporządzenia, podczas danego roku obrotowego.

Artykuł 7

1. W przypadku, gdy szacunek podstawowej opłaty produkcyjnej na cukier i syrop inulinowy wynosi ostatecznie co najmniej 60% maksymalnej kwoty, określonej w art. 15 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, kwota jednostkowa zaliczki stanowi 50% kwoty maksymalnej.

W przypadku gdy szacunek wyniesie mniej niż 60% maksymalnej kwoty, kwota jednostkowa zaliczki stanowi 80% tej wartości szacunkowej.

2. Ust. 1 stosuje się również do określania kwoty jednostkowej zaliczki w odniesieniu do opłaty B na cukier i syrop inulinowy, biorąc pod uwagę kwotę maksymalną, określoną w art. 15 ust. 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

3. Kwota jednostkowa zaliczki w odniesieniu do podstawowej opłaty produkcyjnej na izoglukozę stanowi 40% kwoty jednostkowej w odniesieniu do podstawowej opłaty produkcyjnej na cukier, oszacowanej zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

1. Do dnia 15 października, w odniesieniu do poprzedniego roku obrotowego, ustala się dla cukru, izoglukozy i syropu inulinowego:

- a) kwoty podstawowej opłaty produkcyjnej i opłaty B;
- b) jeśli zachodzi potrzeba, współczynnik określony w art. 16 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

2. Państwa Członkowskie określają do 1 listopada, w odniesieniu do poprzedniego roku obrotowego oraz biorąc pod uwagę zaliczki pobierane stosownie do art. 6, nieuregulowane saldo opłat w przypadku każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier, każdego przedsiębiorstwa produkującego izoglukozę oraz każdego przedsiębiorstwa produkującego syrop inulinowy.

Salda należne od przedsiębiorstwa lub Państwa Członkowskiego, określone w akapicie pierwszym, płaci się do 15 grudnia następującego po ostatecznym terminie określania tych sald.

3. Jeśli przyjmuje się współczynnik zgodnie z art. 16 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, Państwa Członkowskie, zgodnie z przepisami tego ustępu, określają do 1 listopada w odniesieniu do poprzedniego roku obrotowego, dodatkowe opłaty dla każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier, każdego przedsiębiorstwa produkującego izoglukozę oraz każdego przedsiębiorstwa produkującego syrop inulinowy, które mają być uiszczone przez producentów. Opłatę tę pobiera się w tym samym czasie co saldo opłat produkcyjnych dla tego roku obrotowego.

4. Jeżeli suma opłat należnych od przedsiębiorstwa nie została ustalona w sposób prawidłowy, poprawna kwota, która ma być zapłacona, lub saldo należne od danego przedsiębiorstwa musi być ustalone w ciągu 30 dni od dnia, w którym Państwo Członkowskie odnotowało niniejszą sytuację i jest w stanie właściwie ustalić tę kwotę.

Państwa Członkowskie pobierają kwoty określone w akapicie pierwszym w ciągu 30 dni od dnia ich ustalenia.

Artykuł 9

1. Kwoty, określone w art. 18 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, ustala się w tym samym czasie co opłaty określone w art. 8 ust. 1 niniejszego rozporządzenia i zgodnie z tą samą procedurą.

2. W przypadku, gdy cena zapłacona przez producenta cukru sprzedawcy buraków jest niższa od ceny podstawowej za buraki, producent przyznaje sprzedawcy buraków w świetle ceny interwencyjnej część zwiększonej ceny cukru, do wysokości rozpatrywanej różnicy.

W celu obliczenia kwoty odpowiadającej tej zwiększonej części producent bierze pod uwagę:

- a) okresy między dniem zapłaty za buraki, a dniem ustanowionym dla wpłaty zaliczek i zapłaty sald w odniesieniu do opłat produkcyjnych i opłat dodatkowych;
- b) stopę procentową ustaloną przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji dofinansowania w okresach, określonych w lit. a). Odpowiednią stawkę dla Państwa Członkowskiego, które nie bierze udziału w trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej, jest równowartość stawki ustalanej przez jego narodowy bank centralny;
- c) procent ustanowiony w art. 18 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001;
- d) wysokość uzysku buraków, o których mowa, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

3. Producent cukru wypłaca sprzedawcy buraków w ciągu czterech tygodni od dnia ustalenia opłat, określonych w art. 8 ust. 1, kwoty określone w ust. 1 i kwotę odpowiadającą zwiększonej części określonej w ust. 2.

4. Porozumienia branżowe mogą odstępować od przepisów ust. 2 i 3.

Artykuł 10

Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu ustalenia wymaganych kontroli rejestracji produkcji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 11

Refundacji określonej w art. 16 ust. 3 akapit drugi i trzeci rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, z zastrzeżeniem tych przepisów, można dokonać zgodnie z zasadami określonymi w porozumieniach branżowych.

Artykuł 12

Rozporządzenie (EWG) nr 1443/82 traci moc.

Artykuł 13

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich

Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 lutego 2002 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1159/2003

z dnia 30 czerwca 2003 r.

ustanawiające szczegółowe zasady przywozu cukru trzcinowego w latach gospodarczych 2003/2004, 2004/2005 2005/2006 zgodnie z niektórymi kontyngentami taryfowymi i umowami preferencyjnymi oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1464/95 i (WE) nr 779/96

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 680/2002², w szczególności jego art. 22 ust. 2, art. 26 ust. 1, art. 38 ust. 6, art. 39 ust. 6 i art. 41 akapit drugi,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1095/96 z dnia 18 czerwca 1996 r. w sprawie wprowadzania koncesji określonych na liście koncesyjnej CXL sporządzonej w wyniku zakończenia negocjacji GATT XXIV.6³, w szczególności jego art. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy art. 1 ust. 1 protokołu 3 o cukrze z AKP (zwanym dalej Protokołem AKP) załączonym do załącznika V do Umowy o partnerstwie AKP-WE, podpisanej w Cotonou dnia 23 czerwca 2000 r.⁴ (zwanej dalej Umową o partnerstwie AKP-WE), i art. 1 ust. 1 Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Indii w sprawie cukru trzcinowego⁵ (zwanej dalej Umową z Indiami), Wspólnota zobowiązuje się do kupna i przywozu po gwarantowanych cenach określonych ilości cukru trzcinowego, pochodzącego odpowiednio z państw AKP oraz Indii, które to ilości dane państwa podejmują się dostarczyć.
- (2) Art. 39 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 przewiduje, iż w latach gospodarczych 2001/2002-2005/2006, w celu zapewnienia odpowiednich dostaw do rafinerii Wspólnoty, na przywóz surowego cukru trzcinowego pochodzącego z państw, z którymi Wspólnota zawarła umowy o dostawach na warunkach preferencyjnych, nałożona zostanie specjalna obniżona stawka celna. W chwili obecnej umowy takie zawarte zostały, na mocy decyzji Rady 2001/870/WE⁶, z jednej strony, z państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku (krajami AKP), które są stronami Protokołu AKP, zaś z Indiami z drugiej strony.
- (3) Z przystąpieniem Austrii, Finlandii i Szwecji, i w kontekście zakończenia negocjacji

¹ Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1.

² Dz.U. L 104 z 20.4.2002, str. 26.

³ Dz.U. L 146 z 20.6.1996, str. 1.

⁴ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3.

⁵ Dz.U. L 190 z 23.7.1975, str. 36.

⁶ Dz.U. L 325 z 8.12.2001, str. 21.

prowadzonych na mocy art. XXIV Układu Ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), Wspólnota zobowiązała się do przywozu z państw trzecich, od 1 stycznia 1996 r., pewnej ilości surowego cukru trzcinowego do rafinacji, po stawce celnej 98 EUR za tonę.

- (4) Doświadczenie uzyskane podczas stosowania rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2782/76 z dnia 17 listopada 1976 r. ustalającego szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące przywozu cukru preferencyjnego⁷, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2665/98⁸, rozporządzenia Komisji (WE) nr 2513/2001 z dnia 20 grudnia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania przywozu surowego cukru trzcinowego do rafinacji w ramach umów preferencyjnych w sprawie kontyngentów taryfowych⁹ oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 1507/96 z dnia 29 lipca 1996 r. otwierającego i przewidującego zarządzanie niektórymi kontyngentami taryfowymi na dostawy surowego cukru trzcinowego do rafinerii wspólnotowych¹⁰, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1250/97¹¹, wykazały, iż należy przyjąć wspólne szczegółowe zasady otwierania i zarządzania przywozem na mocy omawianych kontyngentów i umów. Dlatego te rozporządzenia powinny zostać uchylone i zastąpione jednym aktem prawnym.
- (5) Ogólne zasady dotyczące pozwoleń na przywóz, ustanowione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1291/2000 z dnia 9 czerwca 2000 r. ustanawiającym wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych¹², ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 325/2003¹³, oraz specjalne zasady mające zastosowanie w sektorze cukru, ustanowione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1464/95¹⁴, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 995/2002¹⁵, muszą być stosowane. W celu ułatwienia zarządzania przywozem na podstawie niniejszego rozporządzenia i zapewnienia przestrzegania rocznych limitów, powinny zostać ustanowione szczegółowe zasady, odnoszące się do pozwoleń na przywóz cukru surowego, wyrażonego jako ekwiwalent cukru białego.
- (6) Ponieważ Rada, ustalając ogólne kontyngenty taryfowe określone w art. 39 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 oraz art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1095/96, nie przewidziała możliwości przekroczenia tych ilości, pełna stawka celna określona we Wspólnej Taryfie Celnej musi dotyczyć wszystkich ilości wyrażonych jako ekwiwalent cukru białego przywożonych w ilościach przekraczających ilości wyszczególnione w pozwoleniu na przywóz. W celu zapobieżenia przywozowi do Wspólnoty cukru surowego w nadmiernych ilościach z krajów najmniej rozwiniętych, należy przyjąć przepisy zapewniające, by ilości przywożonego cukru były w rzeczywistości przywożone i rafinowane przed końcem roku gospodarczego lub przed datą ustaloną przez Państwo Członkowskie.

⁷ Dz.U. L 318 z 18.11.1976, str. 13.

⁸ Dz.U. L 336 z 11.12.1998, str. 20.

⁹ Dz.U. L 339 z 21.12.2001, str. 19.

¹⁰ Dz.U. L 189 z 30.7.1996, str. 82.

¹¹ Dz.U. L 173 z 1.7.1997, str. 92.

¹² Dz.U. L 152 z 24.6.2000, str. 1.

¹³ Dz.U. L 47 z 21.2.2003, str. 21.

¹⁴ Dz.U. L 144 z 28.6.1995, str. 14.

¹⁵ Dz.U. L 152 z 12.6.2002, str. 11.

- (7) Z punktu widzenia potrzeb rafinacji ustalonych dla każdego Państwa Członkowskiego oraz konieczności zapewnienia najlepszej możliwej kontroli przydziałowych ilości cukru surowego, należy przyjąć przepis o wydawaniu i transferze pozwoleń przywozowych tylko rafinerom w odniesieniu do przywozu w ramach kontyngentów taryfowych określonych w art. 39 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 i art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1095/96.
- (8) Zakładając możliwość zaistnienia nieprzewidywalnych opóźnień między załadowaniem przesyłki cukru a jej dostarczeniem, należy dopuścić możliwość pewnej tolerancji biorącej pod uwagę opóźnienia. Ponadto w przypadku cukru preferencyjnego, określonego w art. 35 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, objętego zgodnie z odpowiednimi umowami zobowiązaniem dostawy, a nie kontyngentami taryfowymi, należy przyjąć, zgodnie z bieżącą praktyką handlową, możliwość pewnej tolerancji, która dotyczy całkowitych ilości dostarczonych w okresie dostawy i stosowana jest z datą rozpoczęcia tego okresu.
- (9) Art. 7 Protokołu AKP oraz art. 7 Umowy z Indiami ustanawiają przepisy, które stosowane są w przypadku gdy państwo nie dostarczy umówionej ilości podczas okresu dostawy. W celu zastosowania odnośnych przepisów należy ustalić metody ustanawiające datę dostawy przesyłki cukru preferencyjnego.
- (10) Przepisy dotyczące dowodu pochodzenia zawarte w art. 14 protokołu 1 załączonego do załącznika V Umowy o partnerstwie AKP-WE i art. 47 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny¹⁶, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 444/2002¹⁷, stosowane są odpowiednio w celu wykazania zgodności z przepisami ustanowionymi w odnośnych rozporządzeniach w kwestii pochodzenia produktów przywożonych na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (11) Aby zachować poszanowanie dla tradycyjnej struktury przywozu ilości objętych kontyngentem taryfowym przewidzianym w art. 1 rozporządzenia (WE) 1095/96 należy podjąć kroki, w świetle doświadczenia uzyskanego w okresie stosowania rozporządzenia (WE) nr 1057/96, zmierzające do podziału, od 1 lipca 2003 r., kontyngentu 85463 ton między kraje pochodzenia przy użyciu tego samego klucza podziału.
- (12) Aby zapewnić skuteczne zarządzanie przywozu preferencyjnego na podstawie niniejszego rozporządzenia, należy zastosować środki umożliwiające Państwom Członkowskim prowadzenie dokumentacji na temat istotnych danych i przedstawianie jej Komisji.
- (13) Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące przyznawania i zarządzania pozwoleńiami na przywóz cukru preferencyjnego z AKP-Indii zastępują przepisy ustanowione w art. 8 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 779/96¹⁸, zmienionego

¹⁶ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1.

¹⁷ Dz.U. L 134 z 29.5.2003, str. 1.

¹⁸ Dz.U. L 106 z 30.4.1996, str. 9.

rozporządzeniem (WE) nr 995/2002, i art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1464/95. Dlatego też skreśla się odnośne ustępy a odnośne rozporządzenia zostają odpowiednio zmienione.

- (14) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia szczegółowe zasady stosowane w latach gospodarczych 2003/2004, 2004/2005 i 2005/06 przy przywozie cukru trzcinowego objętego kontyngentami taryfowymi lub umowami preferencyjnymi określonymi w:

- a) art. 35 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001;
- b) art. 39 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001;
- c) art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1095/96.

Artykuł 2

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „rafiner” oznacza każdą osobę dokonującą przywozu w celu zapewnienia dostaw do rafinerii w rozumieniu art. 7 ust. 4 akapit czwarty rozporządzenia (WE) nr 1260/2001;
- b) „cukier preferencyjny z AKP-Indii” oznacza cukier trzcinowy określony w art. 35 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001;
- c) „specjalny cukier preferencyjny” oznacza surowy cukier trzcinowy określony w art. 39 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001;
- d) „cukier wymieniony w koncesji CXL” oznacza surowy cukier trzcinowy wymieniony na liście koncesyjnej CXL (Wspólnoty Europejskie) określonej w art. 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1095/96;
- e) „Protokół AKP” oznacza protokół 3 o cukrze z AKP zawarty w załączniku V do Umowy o partnerstwie AKP-WE;
- f) „Umowa z Indiami” oznacza Umowę między Wspólnotą a Indiami na temat cukru trzcinowego;
- g) „okres dostawy” oznacza okres ustalony w kontekście zobowiązań dotyczących cukru preferencyjnego z AKP-Indii;

- h) „przesyłka” oznacza ilość cukru znajdującą się na określonym statku, która jest faktycznie wyładowana w europejskim porcie ustalonym przez Wspólnotę;
- i) waga „*tel quel*” oznacza wagę cukru w stanie naturalnym;
- j) „wykazany stopień polaryzacji” oznacza faktyczny odczyt polarymetryczny przywożonego cukru surowego, w miarę potrzeby sprawdzony przez właściwe organy przy użyciu metody polarymetrycznej i wyrażony w ułamkach dziesiętnych do szóstego miejsca dziesiętnego.

Artykuł 3

Przywóz na mocy umów lub uzgodnionych kontyngentów określonych w art. 1 uzależniony jest od przedstawienia pozwolenia na przywóz wydane zgodnie z rozporządzeniami (WE) nr 1291/2000 i (WE) nr 1464/95, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 4

1. Wnioski o pozwolenie na przywóz składane są właściwym organom w zainteresowanym importującym Państwie Członkowskim.

Pozwolenia mogą być wydawane tylko w zakresie zobowiązań dostawy, określonych w art. 9 oraz kontyngentach określonych w art. 16 i 22.

2. Zabezpieczenie pozwoleń wynosi 0,30 EUR na 100 kg ilości cukru wskazanej w rubryce 17 pozwolenia.

3. Okres, w którym można składać wnioski o pozwolenie na przywóz zaczyna się na trzy tygodnie przed pierwszym dniem danego roku gospodarczego.

Nie naruszając akapitu pierwszego, w przypadku gdy limit ilości cukru preferencyjnego z AKP-Indii, który musi zostać dostarczony w danym okresie dostawy ustalony jest w odniesieniu do jednego z krajów wywozu, okres podczas którego mogą być składane wnioski o pozwolenie na przywóz na następne okresy dostawy w odniesieniu do danego kraju może rozpocząć się sześć tygodni przed pierwszym dniem danego roku gospodarczego. Pozwolenia są ważne od dnia ich wystawienia w rozumieniu art. 23 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000.

4. Pozwolenia na przywóz wydane w odpowiedzi na wnioski złożone w okresie wskazanym w ust. 3 akapit pierwszy są ważne od daty ich wydania w rozumieniu art. 23 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000, lub od daty rozpoczęcia danego roku gospodarczego, zależnie od tego, który termin jest późniejszy. Pozwolenia na przywóz wydane w odpowiedzi na wnioski złożone w okresie określonym w ust. 3 akapit drugi są ważne od daty ich wydania w rozumieniu art. 23 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000. Pozwolenia są ważne do końca trzeciego kolejnego miesiąca w przypadku cukru preferencyjnego z AKP-Indii, lub do końca roku gospodarczego, na który zostały wydane w przypadku specjalnego cukru preferencyjnego i cukru wymienionego w koncesji CXL.

Artykuł 5

1. Wnioski o pozwolenie na przywóz mogą być składane w każdym tygodniu od poniedziałku do piątku. W pierwszym dniu roboczym następnego tygodnia Państwa Członkowskie składają Komisji informacje na temat ilości cukru białego lub cukru surowego, w miarę potrzeby określonego w ekwiwalencie cukru białego, na które złożono wnioski o pozwolenie na przywóz w poprzednim tygodniu, określając rok gospodarczy oraz ilości dla każdego kraju pochodzenia.
2. O ile Komisja nie zgłosi sprzeciwu, pozwolenia przyznawane są czwartego dnia roboczego od dnia złożenia informacji określonej w ust. 1.
3. Co tydzień Komisja opracowuje całkowitą ilość, w odniesieniu do której przedłożono wnioski o pozwolenie.

W przypadku gdy wnioski o pozwolenie przekraczają zobowiązanie do dostawy dla danego państwa, określone w art. 9 w przypadku cukru preferencyjnego z AKP-Indii, lub kontyngent w przypadku specjalnego cukru preferencyjnego lub cukru wymienionego w koncesji CXL, Komisja ogranicza wydawanie pozwoleń w odpowiedzi na składane wnioski proporcjonalnie do dostępnej ilości i informuje Państwa Członkowskie, że dany limit został wykorzystany.

Artykuł 6

1. Każde Państwo Członkowskie prowadzi dokumentację ilości cukru białego i cukru surowego, rzeczywiście sprowadzonego na podstawie pozwoleń na przywóz określonych w art. 4 ust. 4, w miarę potrzeby przeliczając ilości cukru surowego na ekwiwalent cukru białego na podstawie wskazanego stopnia polaryzacji, stosując metodę określoną w pkt II.3 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.
2. Zgodnie z art. 50 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000, pełna stawka celna Wspólnej Taryfy Celnej stosowana w dniu dopuszczenia do swobodnego obrotu ma zastosowanie, bez uszczerbku dla art. 12 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, do całego przywozu cukru białego według wagi *tel quel*, cukru surowego według wagi *tel quel* lub cukru surowego przeliczonego na ekwiwalent cukru białego w przypadku przekroczenia ilości wykazanych w danym pozwoleniu na przywóz.

Artykuł 7

Wszystkie Państwa Członkowskie, w przypadku cukru preferencyjnego z AKP-Indii, i Państwa Członkowskie wymienione w art. 39 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 w przypadku specjalnego cukru preferencyjnego i cukru wymienionego w koncesji CXL, przekazują Komisji oddzielne informacje na temat każdego kontyngentu lub zobowiązania dostawy oraz każdego kraju pochodzenia:

1. przed końcem każdego miesiąca:
 - a) ilości cukru, na które pozwolenia na przywóz zostały wydane w poprzednim miesiącu;
 - b) ilości cukru surowego lub cukru białego według wagi *tel quel* oraz w ekwiwalencie cukru białego rzeczywiście przywiezionego w okresie trzech poprzednich miesięcy;

- c) ilości cukru surowego według wagi *tel quel* oraz w ekwiwalencie cukru białego rafinowanego w okresie trzech poprzednich miesięcy;
2. przed 1 listopada za poprzedzający rok gospodarczy:
- a) całkowitą ilość rzeczywiście przywiezioną za ten rok gospodarczy:
 - w postaci cukru białego,
 - w postaci cukru surowego według wagi, który ma zostać rafinowany, wyrażoną w ekwiwalencie cukru białego,
 - w postaci cukru surowego według wagi *tel quel* do bezpośredniej konsumpcji, wyrażoną w ekwiwalencie cukru białego;
 - b) ilość cukru surowego według wagi *tel quel* i w ekwiwalencie cukru białego, który rzeczywiście był rafinowany.

Artykuł 8

Informacje określone w art. 5 ust. 1 i 7 przekazywane są elektronicznie na formularzach dostarczonych w tym celu Państwu Członkowskiemu przez Komisję.

TYTUŁ II **Cukier preferencyjny z AKP-Indii**

Artykuł 9

1. Komisja ustala ilości zobowiązań przywozowych za każdy okres dostawy i dla każdego zainteresowanego kraju wywozu zgodnie z art. 3 i 7 Protokołu AKP i art. 3 i 7 Umowy z Indiami oraz art. 11 i 12 niniejszego rozporządzenia.

2. Na żądanie Państwa Członkowskiego lub kraju wywozu i aby rozwiązać należycie uzasadnione szczególne przypadki, Komisja, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, może zmienić ilości określone w ust. 1. Zmiany te mogą obejmować przenoszenie tych ilości między dwoma następującymi po sobie okresami dostawy, pod warunkiem iż nie narusza to uzgodnień w sprawie dostaw określonych w art. 39 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

3. W poszczególnych okresach dostawy całkowita ilość zobowiązań dostawy dla każdego zainteresowanego kraju wywozu sprowadzona zostanie jako cukier preferencyjny z AKP-Indii na mocy zobowiązań dostawy po zerowej stawce cła.

Zobowiązanie dostawy za lata gospodarcze 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006 otrzymuje następujący numer seryjny: „Cukier preferencyjny z AKP-Indii”: Nr 09.4321.

Artykuł 10

1. Jako formalną datę dostawy przesyłki cukru preferencyjnego z AKP-Indii ustala się:

- datę zgłoszenia organom celnym przesyłki określonej w art. 40 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92¹⁹, lub
- datę, w której deklaracja skrócona określona w art. 43 tego rozporządzenia zostanie wniesiona do organów celnych.

Dowód formalnej daty dostawy należy składać poprzez przedstawienie kopii dodatkowego dokumentu, określonego w art. 14 ust. 1 lub odpowiednio art. 15 ust. 2.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, w przypadku gdy importer dostarcza deklarację dowódcy statku poświadczoną przez właściwe organy portowe, wykazującą, iż przesyłka jest gotowa do wyładunku w danym porcie, formalną datą dostawy jest data, w której przesyłka jest gotowa do rozładunku, jak zostało wykazane w deklaracji.

Artykuł 11

1. W przypadku gdy ilość cukru preferencyjnego z AKP-Indii pokrywająca całość lub część zobowiązań dostawy dostarczona zostanie po zakończeniu odpowiedniego okresu dostawy, dostawa jest liczona jako mająca miejsce w danym okresie jeżeli dana ilość została załadowana w porcie wywozu w terminie, uwzględniając zwykły czas trwania transportu.

Zwykły czas trwania transportu to ilość dni otrzymana po podzieleniu przez 480 odległości w milach morskich zwykłej trasy oddzielającej dwa przedmiotowe porty.

2. Ust. 1 nie stosuje się do ilości, która była przedmiotem decyzji Komisji na podstawie art. 7 ust. 1 lub 2 Protokołu AKP lub art. 7 ust. 1 lub 2 Umowy z Indiami.

Artykuł 12

1. W przypadku gdy dla danego kraju wywozu całkowita ilość cukru preferencyjnego z AKP-Indii liczona dla danego okresu dostawy jest mniejsza niż zobowiązanie dostawy, stosuje się przepisy art. 7 Protokołu AKP lub art. 7 Umowy z Indiami.

2. Ust. 1 nie stosuje się w przypadkach gdy różnica obliczona między ilością zobowiązań dostawy a całkowitą ilością cukru preferencyjnego z AKP-Indii wynosi 5% lub mniej niż zobowiązania dostawy i 5 000 lub mniej ton cukru wyrażonego jako cukier biały.

3. Nie naruszając art. 50 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000, i pod warunkiem że są one objęte świadectwem pochodzenia określonym w art. 14 lub 15 niniejszego rozporządzenia, odpowiednio, ilości przywożone w granicach dodatniego odchylenia przewidzianego w art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000 kwalifikują się na mocy uzgodnień dotyczących cukru preferencyjnego z AKP-Indii.

4. W przypadku gdy stosuje się przepisy ust. 2 i 3, saldo różnic dodawane jest lub odejmowane przez Komisję odpowiednio do lub od zobowiązań dostawy.

Artykuł 13

¹⁹ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1.

Wnioski o wydanie pozwolenia oraz pozwolenie muszą zawierać następujące wpisy:

- a) w rubryce 8: kraj pochodzenia (kraj objęty Protokołem AKP lub Indie);
- b) w rubrykach 17 i 18: ilość cukru wyrażona w ekwiwalencie cukru białego;
- c) w rubryce 20, co najmniej jeden z następujących wpisów:
 - Aplicación del Reglamento (CE) n° 1159/2003, n° ... (azúcar preferente ACP-India: n° 09.4321)
 - Anvendelse af forordning (EF) nr. 1159/2003, nr. ... (præferencesukker AVS Indien: nr. 09.4321)
 - Anwendung der Verordnung (EG) Nr. 1159/2003, Nr. ... (Präferenzzucker AKP Indien: Nr. 09.4321)
 - Εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1159/2003, αριθ. ... (προτιμησιακή ζάχαρη ΑΚΕ-Ινδία: αριθ. 09.4321)
 - Application of Regulation (EC) No 1159/2003, No ... (ACP-India preferential sugar: No 09.4321)
 - Application du règlement (CE) n° 1159/2003, n° ... (sucre préférentiel ACP Inde: n° 09.4321)
 - Applicazione del regolamento (CE) n. 1159/2003, n. ... (zucchero preferenziale ACP-India: n. 09.4321)
 - Toepassing van Verordening (EG) nr. 1159/2003, nr. ... (preferentiële suiker ACS-India: nr. 09.4321)
 - Aplicação do Regulamento (CE) n.º 1159/2003, n.º ... (açúcar preferencial ACP Índia: n° 09.4321)
 - Asetuksen (EY) N:o 1159/2003 soveltaminen, nro ... (etuuskohteluun oikeutettu AKT-Intia-sokeri: nro 09.4321)
 - Tillämpning av förordning (EG) nr 1159/2003, nr ... (förmånssocker AVS-Indien: nr 09.4321)

Nie naruszając art. 18 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000, pozwolenia na przywóz zawierające w rubrykach 15 i 16 opis i kod CN 1701 99 10 mogą być używane odpowiednio przy przywozie cukru objętego kodem CN 1701 11 90.

Artykuł 14

1. Oprócz dowodu pochodzenia określonego w art. 14 protokołu 1 załączonego do załącznika V do Umowy o partnerstwie AKP-WE, należy przedstawić dodatkowy dokument

zawierający:

a) co najmniej jeden z następujących wpisów:

- Aplicación del Reglamento (CE) n° 1159/2003, n° ... (azúcar preferente ACP-India: n° 09.4321)
- Anvendelse af forordning (EF) nr. 1159/2003, nr. ... (præferencesukker AVS-Indien: nr. 09.4321)
- Anwendung der Verordnung (EG) Nr. 1159/2003, Nr. ... (Präferenzzucker AKP-Indien: Nr. 09.4321)
- Εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1159/2003, αριθ. ... (προτιμησιακή ζάχαρη ΑΚΕ-Ινδία: αριθ. 09.4321)
- Application of Regulation (EC) No 1159/2003, No ... (ACP-India preferential sugar: No 09.4321)
- Application du règlement (CE) n° 1159/2003, n° ... (sucre préférentiel ACP-Inde: n° 09.4321)
- Applicazione del regolamento (CE) n. 1159/2003, n. ... (zucchero preferenziale ACP-India: n. 09.4321)
- Toepassing van Verordening (EG) nr. 1159/2003, nr. ... (preferentiële suiker ACS-India: nr. 09.4321)
- Aplicação do Regulamento (CE) n.º 1159/2003, n.º ... (açúcar preferencial ACP-Índia: n.º 09.4321)
- Asetuksen (EY) N:o 1159/2003 soveltaminen, nro ... (etuuskohteluun oikeutettu AKT-Intia-sokeri: nro 09.4321)
- Tillämpning av förordning (EG) nr 1159/2003, nr ... (förmånssocker AVS-Indien: nr 09.4321)

b) datę załadunku towarów oraz dany okres dostawy; przy czym wskazany okres nie ma wpływu na obowiązywanie świadectwa pochodzenia w momencie przywozu;

c) podpozycję CN dla danego produktu.

2. Dowód pochodzenia i dokument dodatkowy zawierający opis cukru objęty kodem CN 1701 99 10 może być wykorzystany odpowiednio przy przywozie cukru objętego kodem CN 1701 11.

3. Strona zainteresowana dostarcza właściwemu organowi w Państwie Członkowskim, w którym nastąpi dopuszczenie do swobodnego obrotu, do celów kontroli, gdzie jest to wymagane, kopię dokumentu dodatkowego, określonego w ust. 1 zawierającą:

- a) datę zakończenia załadunku w porcie wywozu, ustanowioną na podstawie odpowiedniego dokumentu przewozowego;
- b) datę określoną w art. 10 ust. 1;
- c) informacje dotyczące operacji przywozu, w szczególności wskazany stopień polaryzacji oraz faktycznie sprowadzoną ilość według wagi *tel quel*.

Artykuł 15

1. Do celów niniejszego tytułu, wszelki cukier preferencyjny z AKP-Indii, którego pochodzenie zostało ustalone zgodnie z przepisami obowiązującymi we Wspólnocie, i dla którego dostarczone zostało świadectwo pochodzenia w postaci świadectwa pochodzenia wydane zgodnie z art. 47 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 uważany jest za pochodzący z Indii.

2. Przedstawia się dokument dodatkowy, zawierający:

a) co najmniej jeden z następujących wpisów:

- Aplicación del Reglamento (CE) n° 1159/2003, n° ... (azúcar preferente ACP-India: n° 09.4321)
- Anvendelse af forordning (EF) nr. 1159/2003, nr. ... (præferencesukker AVS-Indien: nr. 09.4321)
- Anwendung der Verordnung (EG) Nr. 1159/2003, Nr. ... (Präferenzzucker AKP-Indien: Nr. 09.4321)
- Εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1159/2003, αριθ. ... (προτιμησιακή ζάχαρη ΑΚΕ-Ινδία: αριθ. 09.4321)
- Application of Regulation (EC) No 1159/2003, No ... (ACP-India preferential sugar: No 09.4321)
- Application du règlement (CE) n° 1159/2003, n° ... (sucre préférentiel ACP-Inde: n° 09.4321)
- Applicazione del regolamento (CE) n. 1159/2003, n. ... (zucchero preferenziale ACP-India: n. 09.4321)
- Toepassing van Verordening (EG) nr. 1159/2003, nr. ... (preferentiële suiker ACS-India: nr. 09.4321)
- Aplicação do Regulamento (CE) n.º 1159/2003, n.º ... (açúcar preferencial ACP-Índia: n.º 09.4321)
- Asetuksen (EY) N:o 1159/2003 soveltaminen, nro ... (etuuskohteluun oikeutettu AKT Intia-sokeri: nro 09.4321)

- Tillämpning av förordning (EG) nr 1159/2003, nr ... (förmånssocker AVS-Indien: nr 09.4321)
 - b) datę załadunku towarów oraz dany okres dostawy; przy czym wskazany okres nie ma wpływu na ważność świadectwa pochodzenia w momencie przywozu;
 - c) podpozycję CN dla danego produktu.
3. Świadectwo pochodzenia i dokument dodatkowy zawierający opis cukru objęty kodem CN 1701 99 może być wykorzystany odpowiednio przy przywozie cukru objętego kodem CN 1701 11.
4. Strona zainteresowana dostarcza właściwemu organowi w Państwie Członkowskim, w którym nastąpi dopuszczenie do swobodnego obrotu, do celów kontroli odpowiednio kopię dokumentu dodatkowego określonego w ust. 2, zawierającą:
- a) datę zakończenia załadunku w porcie wywozu, ustanowioną na podstawie odpowiedniego dokumentu przewozowego;
 - b) datę określoną w art. 10 ust. 1;
 - c) informacje odnoszące się do działań przywozowych, w szczególności wskazany stopień polaryzacji oraz rzeczywiście sprowadzoną ilość według wagi *tel quel*.

TYTUŁ III SPECJALNY CUKIER PREFERENCYJNY

Artykuł 16

Komisja ustala, zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, wielkości deficytu określone w art. 39 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 dla każdego roku gospodarczego lub części roku gospodarczego na podstawie wyczerpującej prognozy bilansu dostaw cukru surowego do Wspólnoty. Dane ilości są przywożone jako specjalny cukier preferencyjny na mocy kontyngentów taryfowych po zerowej stawce cła. Mogą zostać podzielone między Państwa Członkowskie określone w art. 39 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 na podstawie ich zakładanych maksymalnych potrzeb.

Zobowiązanie dostawy na lata gospodarcze 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006 nosi następujący numer seryjny: „Cukier preferencyjny z AKP-Indii”: nr 09.4322.

Artykuł 17

1. Minimalna cena zakupu cukru surowego standardowej jakości (wolna od CIF w europejskich portach Wspólnoty), którą mają płacić rafinerzy, dotyczy przywozu na mocy kontyngentów określonych w art. 16.

2. Minimalna cena zakupu dla każdego roku gospodarczego odpowiada cenie interwencyjnej cukru surowego określonej w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, pomniejszonej o wysokość pomocy dostosowawczej dla przemysłu rafinacyjnego stosowanej

w danym roku gospodarczym, pomnożoną przez stopę w wysokości 0,92 dla cukru surowego.

Artykuł 18

1. Pozwolenia na przywóz mogą być wydawane tylko przez Państwa Członkowskie wymienione w art. 39 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 i tylko rafinerom, którzy w deklaracji załączonej do swego wniosku o wydanie pozwolenia zobowiązują się rafinować daną ilość cukru surowego przed końcem roku gospodarczego, w którym następuje przywóz.

2. Rafinerzy mogą przekazywać swoje pozwolenia na przywóz innym rafinerom. W takim przypadku zainteresowane strony niezwłocznie powiadamiają właściwe organy w Państwie Członkowskim, które wydało pozwolenie. Jednakże zobowiązania przywozowe i rafinacyjne nie są przekazywane, a art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000 nadal się stosuje.

3. W przypadku gdy dopuszczenie do swobodnego obrotu nie ma miejsca w Państwie Członkowskim, które wydało pozwolenie na przywóz, przywożące Państwo Członkowskie otrzymuje świadectwo pochodzenia i dokument dodatkowy, wypełniony w sposób przewidziany w art. 20 i 21, i przesyła jego kopię do Państwa Członkowskiego, które wydało pozwolenie na przywóz.

4. Rafiner, który wystąpił o pozwolenie na przywóz przedstawia w terminie trzech miesięcy od wygaśnięcia okresu rafinacji określonego w ust. 1 Państwu Członkowskiemu, które wydało pozwolenie, akceptowane przez nie dowody na to, iż rafinacja miała miejsce.

5. W przypadku gdy cukier nie jest rafinowany w ustalonym terminie, rafiner, który wystąpił o pozwolenie wpłaca kwotę równą pełnej stawce celnej stosowanej w danym roku gospodarczym do cukru surowego objętego kodem CN 1701 11 90, oraz gdzie właściwe, najwyższą dodatkową stawkę celną zanotowaną w danym roku gospodarczym.

6. W przypadku gdy niemożliwa była dostawa ilości cukru w terminie wystarczającym na jego rafinację przed końcem roku gospodarczego, przywożące Państwo Członkowskie może, na wniosek rafinera, przedłużyć okres ważności pozwolenia o 30 dni od początku następnego roku gospodarczego. W takim przypadku ilość przedmiotowego cukru surowego określa się według oraz w granicach kontyngentu na poprzedni rok gospodarczy.

7. W przypadku gdy nie była możliwa rafinacja ilości cukru przed końcem roku gospodarczego, dane Państwo Członkowskie może na wniosek rafinera przedłużyć okres rafinacji o maksimum 90 dni od początku następnego roku gospodarczego. W takim przypadku dany cukier surowy jest poddawany rafinacji w tym terminie, a jego ilość określa się według oraz w granicach kontyngentu na poprzedni rok gospodarczy.

Artykuł 19

Wnioski o wydanie pozwolenia oraz pozwolenie muszą zawierać następujące wpisy:

- a) w rubryce 8: kraj lub kraje pochodzenia (kraj/kraje objęte Protokołem AKP lub Indie);
- b) w rubrykach 17 i 18: ilość cukru surowego wyrażona jako ekwiwalent cukru białego;
- c) w rubryce 20, co najmniej jeden z następujących wpisów:

- „Azúcar preferente especial, azúcar en bruto destinado al refinado, importado en virtud del apartado 1 del artículo 39 del Reglamento (CE) n.º 1260/2001. Contingente n.º... (azúcar preferente especial: n.º 09.4322)”
- „»Særligt præferencesukker«, rå sukker bestemt til raffinering, der indføres i henhold til artikel 39, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1260/2001, Kontingent nr. ... (Særligt præferencesukker: nr. 09.4322)”
- „„Sonderpräferenzsucker“: gemäß Artikel 39 Absatz 1 der Verordnung (EG) Nr. 1260/2001 eingeführter Rohrzucker zur Raffination, Kontingent Nr. ... (Sonderpräferenzsucker: Nr. 09.4322)”
- „Ειδική προτιμησιακή ζάχαρη, ακατέργαστη ζάχαρη για ραφινάρισμα, εισαγόμενη σύμφωνα με το άρθρο 39 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1260/2001, ποσόστωση αριθ. ... (ειδική προτιμησιακή ζάχαρη: αριθ. 09.4322)”
- „Special preferential sugar, raw sugar for refining, imported in accordance with Article 39(1) of Regulation (WE) No 1260/2001, Quota No ... (ACP-India preferential sugar: No 09.4322)”
- „„Sucre préférentiel spécial”, sucre brut destiné à être raffiné, importé conformément à l’article 39, paragraphe 1, du règlement (CE) n.º 1260/2001, contingent n.º ... (sucre préférentiel spécial: n.º 09.4322)”
- „Zuccheri preferenziale speciale, zucchero grezzo destinato alla raffinazione importato ai sensi dell’articolo 39, paragrafo 1, del regolamento (CE) n. 1260/2001. Contingente n. ... (zucchero preferenziale ACP-India: n. 09.4322)”
- „„Bijzondere preferentiële suiker”, ruwe suiker bestemd om te worden geraffineerd, ingevoerd overeenkomstig artikel 39, lid 1, van Verordening (EG) nr. 1260/2001, contingent nr. ... (bijzondere preferentiële suiker: nr. 09.4322)”
- „„Açúcar preferencial especial”, açúcar bruto para refinação, importado em conformidade com o n.º 1 do artigo 39.º do Regulamento (CE) n.º 1260/2001, Contingente n.º ... (açúcar preferencial especial: n.º 09.4322)”
- „’Erityiseen etuuskohteluun oikeutettu sokeri’, puhdistettavaksi tarkoitettu raakasokeri, joka on tuotu asetuksen (EY) N:o 1260/2001 39 artiklan 1 kohdan mukaisesti, Kiintiö nro ... (erityiseen etuuskohteluun oikeutettu sokeri: nro 09.4322)”
- „’Särskilt förmånssocker’, råsocker för raffinering som importeras i enlighet med artikel 39.1 i förordning (EG) nr 1260/2001, tullkvot nr ... (särskilt förmånssocker: nr 09.4322)”

Artykuł 20

1. Oprócz świadectwa pochodzenia określonego w art. 14 protokołu 1 załączonego do załącznika V do Umowy o partnerstwie AKP-WE, należy przedstawić dokument dodatkowy,

zawierający:

a) co najmniej jeden z następujących wpisów:

- Contingente n° ... (azúcar preferente especial: n° 09.4322) - Reglamento (CE) n° 1159/2003
- Kontingent nr. ... (Særligt præferencesukker: nr. forordning (EF) nr. 1159/2003
- Kontingent Nr. ... (Sonderpräferenzsucker: Nr. Verordnung (EG) Nr. 1159/2003
- Ποσόστωση αριθ. ... (ειδική προτιμησιακή ζάχαρη: αριθ. 09.4322) — κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1159/2003
- Quota No... (ACP-India preferential sugar: No 09.4322) - Regulation (EC) No 1159/2003
- Contingent n° ... (sucre préférentiel spécial: n° 09.4322) - Règlement (CE) n° 1159./2003
- Contingente n. ... (zucchero preferenziale ACP-India: n. 09.4322) - regolamento (CE) n. 1159/2003
- Contingent nr. ... (bijzondere preferentiële suiker: nr. Verordening (EG) nr. 1159/2003
- Contingente n.º ... (açúcar preferencial especial: n.º 09.4322) - regulamento (CE) n.º 1159/2003
- Kiintiö nro ... (erityiseen etuuskohteluun oikeutettu sokeri: nro 09.4322) - asetus (EY) N:o 1159/2003
- Tullkvot nr.. (særskilt förmånssocker: nr 09.4322), - förordning (EG) nr 1159/2003.

b) kod CN 1701 11 10.

2. Strona zainteresowana przedstawia właściwym organom importującego Państwa Członkowskiego, gdy jest to wymagane do celów kontroli, kopię dokumentu dodatkowego, określonego w ust. 1 zawierającą informacje dotyczące operacji przywozu, w szczególności wskazany stopień polaryzacji i ilości według wagi *tel quel*, rzeczywiście dopuszczone do swobodnego obrotu.

Artykuł 21

1. Do celów niniejszego tytułu, specjalny cukier preferencyjny, którego pochodzenie ustalone jest zgodnie z przepisami obowiązującymi we Wspólnocie, a którego dowód pochodzenia dostarczony jest w postaci świadectwa pochodzenia, wydanego zgodnie z art. 47 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93, uważany jest za pochodzący z Indii.

2. Należy przedstawić dodatkowy dokument, zawierający co najmniej jeden z następujących wpisów:

- Contingente n° ... (azúcar preferente especial: n° 09.4322) - Reglamento (CE) n° 1159/2003
- Kontingent nr. ... (Særligt præferencesukker: nr. 09.4322), - forordning (EF) nr. 1159/2003
- Kontingent Nr. ... (Sonderpräferenzsucker: Nr. 09.4322) - Verordnung (EG) Nr. 1159/2003
- Ποσόστωση αριθ. ... (ειδική προτιμησιακή ζάχαρη: αριθ. 09.4322) - κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1159/2003
- Quota No ... (ACP-India preferential sugar: No 09.4322) - Regulation (EC) No 1159/2003
- Contingent n° ... (sucre préférentiel spécial: n° 09.4322) - règlement (CE) n° 1159/2003
- Contingente n. ... (zuccheri preferenziale ACP-India: n. 09.4322) - regolamento (CE) n. 1159/2003
- Contingent nr. ... (bijzondere preferentiële suiker: nr. 09.4322) - Verordening (EG) nr. 1159/2003
- Contingente n.º ... (açúcar preferencial especial: n.º 09.4322) - regulamento (CE) n.º 1159/2003
- Kiintiö nro ... (erityiseen etuuskohteluun oikeutettu sokeri: nro 09.4322) - asetus (EY) N:o 1159/2003
- Tullkvot nr ... (särskilt förmånssocker: nr 09.4322), - förordning (EG) nr 1159/2003

3. Strona zainteresowana dostarcza właściwemu organowi w importującym Państwie Członkowskim, gdy jest to wymagane do celów kontroli, kopię dokumentu dodatkowego, określonego w ust. 2, zawierającą informacje odnoszące się do operacji przywozu, w szczególności wskazany stopień polaryzacji oraz rzeczywiście sprowadzone ilości cukru surowego.

TYTUŁ IV CUKIER WYMIENIONY W KONCESJI CXL

Artykuł 22

1. Ilość 85 463 ton surowego cukru trzcinowego do rafinacji, objętego kodem CN 1701 11 10, przywożona jest w każdym roku gospodarczym jako cukier wymieniony w koncesji CXL w ramach kontyngentów taryfowych po stawce cła w wysokości 98 EUR za tonę.

Zobowiązanie dostawy za lata gospodarcze 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006 nosi

następujący numer seryjny: „cukier wymieniony w koncesji CXL”: nr 09.4323.

2. Ilości określone w ust. 1 przyznawane są, zależnie od kraju pochodzenia, jak następuje:
 - Kuba 58 969 ton
 - Brazylia 23 930 ton,
 - Inne państwa trzecie 2 564 ton.

Ilości te liczy się według ilości określonych w art. 39 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 i bierze pod uwagę do celów stosowania ust. 3 i 4 tego artykułu.

3. Stawka celna w wysokości 98 EUR za tonę dotyczy cukru surowego jakości standardowej, określonego w pkt II załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

W przypadku gdy ustalenie polaryzacji przywożonego cukru surowego odstępuje od 96 stopni, stawka 98 EUR za tonę zostanie zwiększona lub zmniejszona, odpowiednio, o 0,14% za jedną dziesiątą stopnia ustalonej różnicy.

Artykuł 23

1. Pozwolenia na przywóz mogą być wydawane tylko przez Państwa Członkowskie wymienione w art. 39 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 i tylko rafinerom, którzy w deklaracji załączonej do wniosku o wydanie pozwolenia zobowiązują się rafinować daną ilość cukru surowego przed końcem roku gospodarczego, w którym następuje przywóz.

2. Rafinerzy mogą przekazywać swoje pozwolenia na przywóz innym rafinerom. W takim przypadku zainteresowane strony niezwłocznie powiadamiają właściwy organ w Państwie Członkowskim, które wydało pozwolenie. Jednakże zobowiązania przywozowe i rafinacyjne nie mogą być przekazywane i art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000 stosuje się nadal.

3. W przypadku gdy przywóz nie ma miejsca w Państwie Członkowskim, które wydało pozwolenie na przywóz, importujące Państwo Członkowskie otrzymuje dokument dodatkowy, wypełniony w sposób przewidziany w art. 25 i przesyła jego kopię do Państwa Członkowskiego, które wydało pozwolenie na przywóz.

4. Rafiner, który wystąpił o pozwolenie na przywóz przedstawia w terminie trzech miesięcy od wygaśnięcia okresu rafinacji, określonego w ust. 1, Państwu Członkowskiemu, które wydało pozwolenie, akceptowane przez nie dowody na to, iż rafinacja miała miejsce.

5. W przypadku gdy cukier nie jest rafinowany w ustalonym okresie, rafiner, który złożył wniosek o pozwolenie, wpłaca kwotę równą pełnej stawce celnej stosowanej w danym roku gospodarczym do cukru surowego objętego kodem CN 1701 11 90, plus, gdzie właściwe, najwyższą dodatkową stawkę celną zanotowaną w tym roku gospodarczym.

6. W przypadku gdy nie można było dostarczyć ilości cukru w terminie wystarczającym na jego rafinację przed końcem danego roku gospodarczego, przywożące Państwo Członkowskie może, na wniosek rafinera, przedłużyć okres ważności pozwolenia o 30 dni od początku następnego roku gospodarczego. W takim przypadku ilość przedmiotowego cukru

surowego określa się według oraz w granicach kontyngentu na poprzedni rok gospodarczy.

7. W przypadku gdy nie jest możliwa rafinacja ilości cukru przed końcem danego roku gospodarczego, przedmiotowe Państwo Członkowskie może na wniosek rafinera przedłużyć okres rafinacji o maksimum 90 dni od początku następnego roku gospodarczego. W takim przypadku przedmiotowy cukier surowy zostaje poddany rafinacji w tym terminie, a jego ilość określa się według oraz w granicach kontyngentu na poprzedni rok gospodarczy.

Artykuł 24

Wnioski o wydanie pozwolenia oraz pozwolenia muszą zawierać następujące wpisy:

- a) w rubryce 8: kraj (kraje objęte szczególnymi uzgodnieniami dla krajów określonych w art. 21 ust. 2);
- b) w rubrykach 17 i 18: ilość cukru surowego według wagi *tel quel*;
- c) w rubryce 20, co najmniej jeden z następujących wpisów:
 - „Azúcar concesiones CXL, azúcar en bruto destinado al refino, importado en virtud del apartado 1 del artículo 22 del Reglamento (CE) n° 1159/2003. Contingente n°... (azúcar concesiones CXL: n° 09.4323)”
 - „»CXL-indrømmelsessukker«, rå sukker bestemt til raffinering, indført i henhold til artikel 22, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1159/2003. Kontingent nr. ... (CXL-indrømmelsessukker: nr. 09.4323)”
 - „„Zucker Zugeständnisse CXL“: gemäß Artikel 22 Absatz 1 der Verordnung (EG) Nr. 1159/2003 eingeführter Rohzucker zur Raffination. Kontingent Nr. ... (Zucker Zugeständnisse CXL: Nr. 09.4323)”
 - „Ζάχαρη παραχωρήσεων CXL, ακατέργαστη ζάχαρη για ραφινάρισμα, που εισάγεται σύμφωνα με το άρθρο 22 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1159/2003. Ποσόστωση αριθ. ... (ζάχαρη παραχωρήσεων CXL: αριθ. 09.4323)”
 - „CXL concessions sugar, raw sugar for refining, imported in accordance with Article 22(1) of Regulation (EC) No 1159/2003. Quota Nob ... (CXL concessions sugar: No 09.4323)”
 - „„Sucre concessions CXL”, sucre brut destiné à être raffiné, importé conformément à l'article 22, paragraphe 1, du règlement (CE) n° 1159/2003. Contingent n° ... (sucre concessions CXL: n° 09.4323)”
 - „Zucchero concessioni CXL, zucchero greggio destinato alla raffinazione importato ai sensi dell'articolo 22, paragrafo 1, del regolamento (CE) n. 1159/2003. Contingente n. ... (zucchero concessioni CXL: n. 09.4323)”
 - „„Suiker CXL-concessies”, voor raffinage bestemde ruwe suiker, ingevoerd overeenkomstig artikel 22, lid 1, van Verordening (EG) nr. 1159/2003. Contingent nr. ... (suiker CXL-concessies: nr. 09.4323)”

- „‘Açúcar concessões CXL’, açúcar bruto para refinação, importado em conformidade com o n.º 1 do artigo 22.º do Regulamento (CE) n.º 1159/2003. Contingente n.º ... (açúcar concessões CXL: n.º 09.4323)”
- „’CXL-myönnytyksiin oikeutettu sokeri’, puhdistettavaksi tarkoitettu raakasokeri, joka on tuotu asetuksen (EY) N:o 1159/2003 22 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Kiintiö nro... (CXL-myönnytyksiin oikeutettu sokeri: nro 09.4323)”
- „Socker enligt CXL-medgivande, råsocker för raffinering som har importerats i enlighet med artikel 22.1 i förordning (EG) nr 1159/2003. Tullkvot nr ... (socker enligt CXL-medgivande: nr 09.4323)”

d) w rubryce 24, co najmniej jeden z następujących wpisów:

- „Importación sujeta a un derecho de 9,8 euros por 100 kilogramos de azúcar en bruto de la calidad tipo en aplicación del artículo 22 del Reglamento (CE) n° 1159/2003”
- „Indførsel med en afgift på 9,8 EUR pr. 100 kg rå sukker af standardkvalitet i henhold til artikel 22 i forordning (EF) nr. 1159/2003”
- „Einfuhr zum Zollsatz von 9,8 EUR je 100 kg Rohzucker der Standardqualität gemäß Artikel 22 der Verordnung (EG) Nr. 1159/2003”
- „Εισαγωγή με δασμό 9,8 ευρώ ανά 100 χιλιόγραμμα ακατέργαστης ζάχαρης του ποιοτικού τύπου σε εφαρμογή του άρθρου 22, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1159/2003”
- Import at a duty of EUR 9,8 per 100 kilograms of standard quality raw sugar in accordance with Article 22 of Regulation (EC) No 1159/2003”
- „Importation à droit de 9,8 euros par 100 kilogrammes de sucre brut de la qualité type en application de l’article 22 du règlement (CE) n° 1159/2003”
- „Importazione con un dazio di 9,8 EUR/100 kg di zucchero greggio della qualità tipo in applicazione dell’articolo 22 del regolamento (CE) n. 1159/2003”
- „Invoerrecht van 9,8 euro per 100 kilogram ruwe suiker van standaardkwaliteit, overeenkomstig artikel 22 van Verordening (EG) nr. 1159/2003”
- „Importação com direito de 9,8 euros por 100 quilogramas de açúcar bruto da qualidade-tipo, nos termos do artigo 22.º do Regulamento (CE) n.º 1159/2003”
- „Asetuksen (EY) N:o 1159/2003 22 artiklan mukaisesti 9,8 euron tullilla 100:aa kilogrammaa kohden tuotava vakiolaatua oleva raakasokeri”
- „Import till en tullsats av 9,8 euro per 100 kg rå socker av standardkvalitet med tillämpning av artikel 22 i förordning (EG) nr 1159/2003”

Artykuł 25

1. Do celów niniejszego tytułu, cały cukier wymieniony w koncesji CXL, którego pochodzenie ustalone jest zgodnie z przepisami obowiązującymi we Wspólnocie, a którego dowód pochodzenia dostarczony jest w postaci świadectwa pochodzenia, wydanego zgodnie z art. 47 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93, uważany jest za pochodzący z Kuby i Brazylii.

2. Należy przedstawić dodatkowy dokument, zawierający co najmniej jeden z następujących wpisów:

- „Contingente n° ... (azúcar concesiones CXL: n° 09.4323) - Reglamento (CE) n° 1159/2003”
- „Kontingent nr. ... (CXL-indrømmelsessukker: nr. 09.4323) - forordning (EF) nr. 1159/2003”
- „Kontingent Nr. ... (Zucker Zugeständnisse CXL: Nr. 09.4323) - Verordnung (EG) Nr. 1159/2003”
- „Ποσόστωση αριθ. ... (ζάχαρη παραχωρήσεων CXL: αριθ. 09.4323) — κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1159/2003”
- „Quota No ... (CXL concessions sugar: No 09.4323) - Regulation (EC) No 1159/2003”
- „Contingent n° ... (sucre concessions CXL: n° 09.4323) - règlement (CE) n° 1159/2003”
- „Contingente n. ... (zuccheri concessioni CXL: n. 09.4323) - regolamento (CE) n. 1159/2003”
- „Contingent nr. ... (suiker CXL-concessies: nr. 09.4323) - Verordening (EG) nr. 1159/2003”
- „Contingente n.º ... (açúcar concessões CXL: n.º 09.4323) - Regulamento (CE) n.º 1159/2003”
- „Kiintiö nro ... (CXL-myönnytyksiin oikeutettu sokeri: nro 09.4323) - asetus (EY) N:o 1159/2003”
- „Tullkvot nr.. (socker enligt CXL-medgivande: nr 09.4323), - förordning (EG) nr 1159/2003”

3. Strona zainteresowana dostarcza właściwemu organowi w importującym Państwie Członkowskim, gdy jest to wymagane do celów kontroli, kopię dokumentu dodatkowego, określonego w ust. 2, zawierającą informacje odnoszące się do operacji przywozu, w szczególności wskazany stopień polaryzacji oraz rzeczywiście przywiezione ilości cukru surowego.

Artykuł 26

W przypadku ilości dla Kuby i Brazylii wskazanych w art. 22 ust. 2, dla których pozwolenia na przywóz nie zostały wydane przed 1 kwietnia bieżącego roku gospodarczego, Komisja decyduje, uwzględniając programy dostaw, iż pozwolenia mogą być przeznaczone dla innych państw trzecich określonych w tym artykule.

TYTUŁ V
PRZEPISY ZMIENIAJĄCE, UCHYLAJĄCE I KOŃCOWE

Artykuł 27

W art. 8 rozporządzenia (WE) nr 779/96 skreśla się ust 1.

W art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1464/95 skreśla się ust 1.

Artykuł 28

Rozporządzenia (EWG) nr 2782/76, (WE) nr 1507/96, (WE) nr 2513/2001 tracą moc.

Jednakże stosuje się je nadal w przypadku przywozów, których załadunek miał miejsce i/lub deklaracje przywozowe zostały przyjęte przed wprowadzeniem w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 29

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od 1 lipca 2003 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 czerwca 2003 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 65/82

z dnia 13 stycznia 1982 r.

ustanawiające szczegółowe zasady przenoszenia cukru na następny rok gospodarczy

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 lipca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, w szczególności jego art. 27 ust. 3, art. 32 ust. 3 i art. 48,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 przewiduje, że każde przedsiębiorstwo ma swobodę decydowania o przeniesieniu całości lub części swojej produkcji cukru przekraczającej kwotę A na następny rok gospodarczy i traktowania jej jako części produkcji tego roku; uwzględniając możliwość decydowania przez przedsiębiorstwa produkujące cukier o przeniesieniu całości jego produkcji przekraczającej kwotę A, zainteresowani producenci buraków powinni być bardzo zaangażowani w podejmowanie tej decyzji za pomocą porozumień branżowych obejmujących tę kwestię, w rozumieniu rozporządzenia Rady (EWG) nr 206/68 z dnia 20 lutego 1968 r. ustanawiającego projekt przepisów w odniesieniu do umów i porozumień branżowych w sprawie skupu buraków², ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia Grecji; związku między producentami cukru trzcinowego a producentami trzciny cukrowej we francuskich departamentach zamorskich są przedmiotem prac wspólnego komitetu danej fabryki; w związku z tym uprzednia zgoda tego komitetu jest niezbędna do przeniesienia cukru trzcinowego;

pojęcie przeniesienia cukru może być stosowane tylko w odniesieniu do cukru, który został faktycznie wyprodukowany; dlatego właściwe jest zapewnienie, aby przedsiębiorstwo mogło podjąć decyzję o przeniesieniu tylko w odniesieniu do cukru przekraczającego kwotę A, którego produkcja została zweryfikowana przez zainteresowane Państwo Członkowskie, jak również właściwe jest ustanowienie zasad takiej weryfikacji, w szczególności w zakresie informacji przekazywanych w tym celu przez przedsiębiorstwo;

art. 27 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 przewiduje nakładanie opłaty na przeniesiony cukier, który zbywany jest w ciągu obowiązkowego okresu przechowywania 12 kolejnych miesięcy; ponadto zbycie tego cukru w wymienionym okresie, uzasadnia, tak jak w przypadku każdego innego zbywanego cukru, nakładanie dodatkowych opłat równych opłacie za przechowywanie, określonej w art. 8 ust. 2 lit. a) akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 1785/81;

obecne rozporządzenie ma na celu zastąpić rozporządzenie Komisji (EWG) nr 103/69 z dnia

¹ Dz.U. nr L 177 z 1.07.1981, str. 4.

² Dz.U. nr L 47 z 23.02.1968, str. 1.

20 stycznia 1969 r. ustanawiające szczegółowe zasady przenoszenia części rocznej produkcji cukru na następny rok gospodarczy³, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 144/69⁴;

producenci buraków w Grecji nie posiadają jeszcze specjalnych organizacji handlowych, mających ich reprezentować; dlatego należy przewidzieć środek przejściowy w odniesieniu do przenoszenia cukru od roku gospodarczego 1981/82,

Komitet Zarządzający ds. cukru nie wydał opinii w terminie wyznaczonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Przedsiębiorstwo może przenieść ilość cukru buraczanego na następny rok gospodarczy na podstawie art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 jedynie w przypadku, gdy ustanowiono w porozumieniach branżowych odpowiednie przepisy w rozumieniu art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 206/68.

Do celów przeniesienia cukru buraczanego na następny rok gospodarczy, porozumienie określone w pierwszym akapicie, zawiera przepisy dotyczące ilości buraka odpowiadającej ilości cukru, która ma być przeniesiona oraz podział tej ilości między danych producentów buraków.

2. Przedsiębiorstwo może przenieść ilość cukru trzcinowego na następny rok gospodarczy, na podstawie art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, jedynie w przypadku, gdy zostanie to zatwierdzone przez wspólny komitet danej fabryki.

Artykuł 2

1. Przedsiębiorstwo może zdecydować o przeniesieniu cukru jedynie w przypadku, gdy zainteresowane Państwo Członkowskie zweryfikuje, że cukier talki został wyprodukowany jako przekraczający kwotę A.

2. Do celów przeprowadzenia weryfikacji, określonej w ust. 1, Państwo Członkowskie:

- a) dodaje ilości cukru już przeniesione z poprzednich lat gospodarczych do ilości cukru wyprodukowanego w bieżącym roku gospodarczym aż do dnia podjęcia odpowiedniej decyzji o przeniesieniu; oraz
- b) odlicza od wielkości określonej w lit. a), ilości cukru C, które mogły zostać wywiezione przed datą podjęcia ostatniej decyzji o przeniesieniu oraz ilości, które mogły podlegać decyzji o przeniesieniu podjętej w trakcie bieżącego roku gospodarczego.

Ilości cukru, które przedsiębiorstwo może przenieść, nie mogą przekraczać różnicy między wynikami wyliczeń określonymi w akapicie pierwszym a kwotą A odnoszącą się do tego przedsiębiorstwa.

³ Dz.U. nr L 14 z 21.01.1969, str. 9.

⁴ Dz.U. nr L 20 z 27.01.1969, str. 6.

3. Ilości cukru przeniesionego na dany rok gospodarczy traktuje się jako pierwszy cukier wyprodukowany w tym roku gospodarczym.

Artykuł 3

1. W przypadku, gdy przedsiębiorstwo podjęło decyzję o przeniesieniu, ale nie dokonało, w odniesieniu do buraków przetwarzanych na cukier, który ma być przeniesiony, opłat wstępnych odpowiadających minimalnej cenie buraka A, obowiązującej w roku gospodarczym, w którym został wyprodukowany, przedsiębiorstwo to jest zobowiązane do podziału z producentem buraków zwrotu kosztów przechowywania za okres określony w art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81. Do celów tego podziału należy uwzględnić:

- a) koszty finansowania brane pod uwagę przy ustalaniu kwoty odpowiednich zwrotów kosztów przechowywania określonych w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81;
- b) udział określony w art. 29 ust. 2 niniejszego rozporządzenia;
- c) wydajność określoną w art. 4 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. W przypadku stosowania art. 30 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, można zrobić odstępstwo od przepisów art. 32 ust. 2 tiret drugie niniejszego rozporządzenia na mocy porozumienia branżowego.

To zastosowanie niniejszego ustępu nie może powodować, dla dowolnego producenta buraków, łącznych wpływów pieniężnych niższych niż wpływy wynikające z zastosowania art. 6 i 32 wyżej wymienionego rozporządzenia.

Artykuł 4

Notyfikacja określona w art. 27 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 zawiera:

- a) ilość cukru, która ma być przeniesiona, wyrażoną jako cukier biały;
- b) informacje niezbędne do weryfikacji określonej w art. 2 niniejszego rozporządzenia.

Państwa Członkowskie mogą jednak wymagać dodatkowych informacji.

Artykuł 5

1. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej uznanych przez zainteresowane Państwo Członkowskie, i bez uszczerbku dla stosowania art. 2 ust. 3, Państwa Członkowskie, nakładają opłatę w wysokości 20,00 ECU na każde 100 kilogramów z ilości cukru przeniesionego, wobec którego przedsiębiorstwa nie wywiązały się z obowiązków dotyczących przechowywania, określonych w art. 27 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81. Na ilości cukru określone w akapicie pierwszym, Państwa Członkowskie nakładają również kwoty równe opłacie za przechowywanie, określonej w art. 8 ust. 2 akapit trzeci lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1785/8, obowiązującej w momencie zbycia cukru.

2. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu stosowania niniejszego

artykułu, w szczególności w przypadkach, gdy dane przedsiębiorstwo powołuje się na przypadki działania siły wyższej.

Artykuł 6

Rozporządzenie (EWG) nr 103/69 traci moc.

Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Przepisów art. 1 ust. 1 w odniesieniu do cukru przeniesionego z roku gospodarczego 1981/82 na rok gospodarczy 1982/83 nie stosuje się w Grecji.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 stycznia 1982 r.

W imieniu Komisji

Poul DALSGER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 948/82

z dnia 26 kwietnia 1982 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 65/82 ustanawiające szczegółowe zasady przenoszenia cukru na następny rok gospodarczy

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 606/82², w szczególności jego art. 27 ust. 3, art. 30 ust. 5, i art. 32 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 został zmieniony celem ustanowienia, że rozpoczęcie okresu przechowywania cukru, który jest przenoszony na następny rok gospodarczy może ulegać zmianom stosownie do czasu produkcji przedmiotowego cukru; w konsekwencji rozporządzenie Komisji (EWG) nr 65/82³ powinno zostać zmienione;

art. 27 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 stanowi, że można nałożyć limit na ilości cukru, który może być przeniesiony; właściwe jest nakładanie takiego limitu od roku gospodarczego 1982/1983 przewidując jednakże, że limit ten może ulegać zmianie z uwagi na funkcję regulacji rynku tego systemu; aby ułatwić przejście z systemu nieograniczonego na bardziej restrykcyjny, powinien zostać ustanowiony środek przejściowy, aby objąć nim cukier przenoszony z roku gospodarczego 1982/1983 na rok gospodarczy 1983/1984;

na przenoszony cukier może mieć ujemny wpływ siła wyższa, w związku z czym przepisy powinno się stosownie uzupełnić;

Komitet Zarządzający ds. cukru nie wydał opinii w terminie ustalonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 65/82 wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 2*

¹ Dz.U. nr L 177 z 1.7.1981, str. 4.

² Dz.U. nr L 74 z 18.3.1982, str. 1.

³ Dz.U. nr L 9 z 14.1.1982, str. 14.

1. Przedsiębiorstwo może zdecydować o przeniesieniu cukru jedynie w przypadku, gdy zainteresowane Państwo Członkowskie zweryfikuje, że cukier ten został wyprodukowany jako cukier B lub jako cukier C.

Ta decyzja przedsiębiorstwa może być stosowana tylko do maksymalnej ilości nieprzekraczającej 20% jego kwoty A stosowanej w roku gospodarczym, w którym przedmiotowy cukier został wyprodukowany.

Jednakże, przedsiębiorstwa, które w roku gospodarczym 1981/1982 zdecydowały przenieść na rok gospodarczy 1982/1983 ilość przekraczającą limit określony w akapicie drugim, mogą podjąć decyzję o przeniesieniu na rok gospodarczy 1983/1984 ilość maksymalną równą tej ilości.

Okres przechowywania dla przedmiotowego cukru, określony w art. 27 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, rozpoczyna się od daty, którą przedsiębiorstwo notyfikowało Państwu Członkowskiemu, o ile to ostatnie zweryfikowało fakt wyprodukowania tego cukru przed tą datą.

2. Do celów weryfikacji określonej w ust. 1, Państwo Członkowskie:

- a) dodaje ilości cukru już przeniesionego z poprzedzającego roku gospodarczego do ilości cukru wyprodukowanych w bieżącym roku gospodarczym do daty podjęcia odpowiedniej decyzji o przeniesieniu; oraz
- b) odlicza od wielkości całkowitej, określonej w lit. a), ilość cukru C wywiezionego przed datą odpowiedniej decyzji o przeniesieniu oraz ilość podlegającą decyzji o przeniesieniu, podjętej w ciągu bieżącego roku gospodarczego.

3. Ilości cukru przeniesionego traktuje się jako pierwszy cukier A wyprodukowany w ciągu roku gospodarczego, do którego ta ilość została przeniesiona.

4. Tam gdzie Państwo Członkowskie podejmuje działanie na mocy art. 2 ust. 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 193/82¹, aby osiągnąć cel określony w tym ustępie, może ono zdecydować, że limit ustanowiony w ust. 1 akapit drugi nie stosuje się do przedsiębiorstwa produkcji cukru w ciągu roku gospodarczego lub lat, na które część jego kwot przydzielono jednemu lub wielu przedsiębiorstwom produkcji cukru.

Ponadto, jeśli przedsiębiorstwo produkcji cukru, którego część kwot na podstawie art. 2 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 193/82 ponownie przydzielono jednemu lub wielu przedsiębiorstwom produkcji cukru z mocą od danego roku gospodarczego, postanowiło przed takim ponownym przydzieleniem przenieść ilość cukru na ten sam rok gospodarczy, decyzja ta uznana jest za podjętą przez przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa produkcji cukru korzystające z ponownego przydzielenia kwot w zakresie kwot w taki sposób ponownie przydzielonych.

¹ Dz U nr L 21 z 29.1.1982, str. 3.”

2. Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Z zastrzeżeniem ust. 3 oraz w odniesieniu do buraków przetworzonych na cukier przeniesiony, zainteresowane przedsiębiorstwo płaci cenę co najmniej równą cenie minimalnej buraka A obowiązującej w dniu upłynięcia obowiązkowego okresu przechowywania przedmiotowego cukru. Cena ta jest korygowana w górę lub w dół odpowiednio do różnic w jakości w porównaniu z jakością standardową.

2. Tam gdzie przedsiębiorstwo podjęło decyzję o przeniesieniu, ale, w odniesieniu do buraka przetworzonego na cukier przeniesiony, nie dokonało tymczasowej opłaty odpowiednio do ceny minimalnej za burak A, obowiązującej w ciągu roku gospodarczego, w którym cukier wyprodukowano, przedsiębiorstwo to jest zobowiązane do podziału z producentem buraków zwrotu kosztów przechowywania za okres określony w art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81.

Do celów tego podziału, należy uwzględnić:

- a) koszty finansowania brane pod uwagę przy ustalaniu kwoty właściwego zwrotu kosztów przechowywania, określonego w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81;
- b) odsetek określony w art. 29 ust. 2 tego rozporządzenia;
- c) wydajność określoną w art. 4 ust. 2 tego rozporządzenia.

3. Za zgodą zainteresowanego Państwa Członkowskiego, można uczynić odstępstwo od przepisów ust. 1 na mocy porozumienia branżowego.

Tam gdzie stosowany jest art. 30 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, odstępstwo od ust. 1 nie może skutkować sprowadzeniem całkowitych wpływów gotówkowych producenta buraków poniżej wynikających ze stosowania art. 6 i 32 tego rozporządzenia.”

3. Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Powiadomienie określone w art. 27 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 obejmuje:

- a) deklarację złożoną przez zainteresowane przedsiębiorstwo, że cukier, który ma być przeniesiony to cukier B lub cukier C oraz że będzie on przechowywany w rozumieniu art. 27 przez okres rozpoczynający się od daty określonej w lit. c);
- b) ilość, wyrażoną jako cukier biały, cukru B lub cukru C, który ma być przeniesiony;
- c) datę rozpoczęcia obowiązkowego okresu przechowywania;
- d) informację konieczną do przeprowadzenia weryfikacji określonej w art. 2 niniejszego rozporządzenia.

Państwa Członkowskie mogą wymagać dodatkowych informacji.”

4. W art. 5 ust. 2 dodaje się następujący akapit:

„Tam gdzie zainteresowane Państwo Członkowskie uznaje przypadek siły wyższej, ilości przeniesionego cukru B lub cukru C, które uległy zniszczeniu lub nieodwracalnemu uszkodzeniu uznaje się, na wniosek zainteresowanego przedsiębiorstwa, za nie przeniesione. W wypadku cukru C za taki uznanego, Państwo Członkowskie wymaga zwrotu kwot już wypłaconych tytułem zwrotu kosztów przechowywania.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się z mocą od dnia 1 lipca 1982 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 kwietnia 1982 r.

W imieniu Komisji

Poul DALSGER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1708/84

z dnia 19 czerwca 1984 r.

zmieniające po raz drugi rozporządzenie (EWG) nr 65/82 ustanawiające szczegółowe zasady przenoszenia cukru na następny rok gospodarczy

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 606/82², w szczególności jego art. 27 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 stanowi, że początek okresu składowania cukru, który jest przeniesiony na następny rok gospodarczy może być różny, w zależności od tego kiedy przedmiotowy cukier został wyprodukowany; art. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 65/82³, zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 948/82⁴, przewiduje, że okres składowania rozpoczyna się w dniu podanym przez dane przedsiębiorstwo; data ta może być wcześniejsza od daty samego powiadomienia, pozostawiając w ten sposób przedsiębiorstwu możliwość nadania powiadomieniu charakteru wstecznego, czego nie było w zamierzeniu wspomnianego art. 27; należy ustanowić, że odtąd data rozpoczęcia okresu składowania nie może być wcześniejsza od daty otrzymania samego powiadomienia;

środki przewidziane niniejszym rozporządzeniem są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 2 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 65/82 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Dla cukru przenoszonego okres składowania określony w art. 27 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 rozpoczyna się z dniem podanym przez przedsiębiorstwo właściwemu organowi danego Państwa Członkowskiego, pod warunkiem, że warunki ustanowione w akapicie pierwszym zostały spełnione. Jednakże data ta nie może być wcześniejsza od daty otrzymania przez ten organ powiadomienia. Jeżeli we wniosku podana jest data wcześniejsza od daty otrzymania powiadomienia, okres składowania rozpoczyna się z dniem otrzymania powiadomienia.”

¹ Dz.U. nr L 177 z 1.7.1981, str. 4.

² Dz.U. nr L 74 z 18.3.1982, str. 1.

³ Dz.U. nr L 9 z 14.1.1982, str. 14.

⁴ Dz.U. nr L 113 z 27.4.1982, str. 7.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 czerwca 1984 r.

W imieniu Komisji

Poul DALSGER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2223/2000

z dnia 6 października 2000 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 65/82 ustanawiające szczegółowe zasady przenoszenia cukru na następny rok gospodarczy

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2038/1999 z dnia 13 września 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1527/2000², w szczególności jego art. 32 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 32 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 2038/1999 pozwala przedsiębiorstwom produkującym cukier przenieść na następny rok gospodarczy, w celu traktowania jako części produkcji tego roku, całą lub część jego produkcji cukru A i B, który stał się cukrem C w następstwie zastosowania mechanizmu redukcji ustanowionego w art. 26 ust. 5 tego rozporządzenia.
- (2) Szczegółowe zasady stosowania ustanowione w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 65/82³, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 260/96⁴, regulują przeniesienie określone w art. 32 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 2038/1999. Podczas gdy, zasady obejmują warunki stosowane w nowej opcji przeniesienia cukru C, potrzebne są jednak pewne wyjaśnienia, w celu uwzględnienia faktu, że to przeniesienie nie jest przedmiotem ograniczenia ilości w art. 32 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2038/1999. Rozporządzenie (EWG) nr 65/82 musi zostać odpowiednio zmienione.
- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 65/82 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

¹Dz.U. L 252 z 25.9.1999, str. 1.

²Dz.U. L 175 z 14.7.2000, str. 59.

³Dz.U. L 9 z 14.1.1982, str. 14.

⁴Dz.U. L 34 z 13.2.1996, str. 16.

„W przypadku przeniesienia określonego w art. 32 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 2038/1999, ta decyzja przedsiębiorstwa może być stosowana tylko do maksymalnej ilości nieprzekraczającej 20% jego kwoty A mającej zastosowanie w roku gospodarczym, podczas którego został wyprodukowany przedmiotowy cukier.”

2. W art. 4 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) ilość, wyrażoną jako cukier biały, cukru B lub cukru C, która ma zostać przeniesiona, przydzieloną odpowiednio między:

- przeniesienie na mocy art. 32 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 2038/1999,
- przeniesienie na mocy art. 32 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 2038/1999.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 6 października 2000 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 260/96

z dnia 12 lutego 1996 r.

zmieniające rozporządzenia w sektorze cukru, ustalające przed dniem 1 lutego 1995 r. niektóre kwoty, których wartość w ecu została dostosowana w konsekwencji zniesienia wskaźnika korygującego dla rolniczych kursów przeliczeniowych

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3813/92 z dnia 28 grudnia 1992 r. w sprawie jednostki rozliczeniowej i kursów przeliczeniowych, jakie mają być stosowane do celów wspólnej polityki rolnej¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 150/95² w szczególności jego art. 13 ust. 1,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1101/95⁴, w szczególności jego art. 12 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

wyrażona w ecu wartość niektórych cen i kwot została zmieniona ze skutkiem od dnia 1 lutego 1995 r., na podstawie art. 13 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92, w celu likwidacji skutków zniesienia współczynnika korygującego wynoszącego 1,207509, stosowanego do dnia 31 grudnia 1995 r. do rolniczych kursów przeliczeniowych; od dnia 1 lutego 1995 r. ustalone zostały nowe wartości w ecu danych cen i kwot, zgodnie z regułami ustanowionymi w art. 13 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92 oraz art. 18 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1068/93 z dnia 30 kwietnia 1993 r. w sprawie szczegółowych zasad określania i stosowania rolniczych kursów przeliczeniowych⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2853/95⁶;

zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1068/93, w celu uniknięcia niezgodności i ułatwienia stosowania wspólnej polityki rolnej konieczne jest, by zastąpić wartości w ecu danych cen i kwot występujących w rozporządzeniach, które weszły w życie przed dniem 1 lutego 1995 r.;

w celu ułatwienia zarządzania danymi środkami, niezbędne jest w odniesieniu do niektórych kwot w sektorze cukru, zaokrąglenie zmniejszające liczbę miejsc dziesiętnych określonych w art. 18 ust 1 rozporządzenia (EWG) nr 1068/93;

¹ Dz.U. nr L 387 z 31.12.1992, str. 1.

² Dz.U. nr L 22 z 31.1.1995, str. 1.

³ Dz.U. nr L 177 z 1.7.1981, str. 4.

⁴ Dz.U. nr L 110 z 17.5.1995, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 108 z 1.5.1993, str. 106.

⁶ Dz.U. nr L 299 z 12.12.1995, str. 1.

w związku z tym, następujące rozporządzenia powinny zostać zmienione:

1. rozporządzenie Rady (EWG) nr 2049/69⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1640/73⁸;
2. rozporządzenie Rady (EWG) nr 1789/81⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2790/95¹⁰;
3. rozporządzenie Rady (EWG) nr 1254/89¹¹;
4. rozporządzenie Komisji (EWG) nr 784/68¹²;
5. rozporządzenie Komisji (EWG) nr 100/72¹³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3819/85¹⁴;
6. rozporządzenie Komisji (EWG) nr 258/72¹⁵;
7. rozporządzenie Komisji (EWG) nr 189/77¹⁶, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1920/81¹⁷;
8. rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2103/77¹⁸, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3497/88¹⁹;
9. rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1729/78²⁰, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 464/91²¹;
10. rozporządzenie Komisji (EWG) nr 65/82²², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1708/84²³;
11. rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1487/92²⁴, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1713/93²⁵;
12. rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1488/92²⁶, ostatnio zmienione rozporządzeniem

⁷ Dz.U. nr L 263 z 21.10.1969, str. 1.

⁸ Dz.U. nr L 165 z 22.6.1973, str. 6.

⁹ Dz.U. nr L 177 z 1.7.1981, str. 39.

¹⁰ Dz.U. nr L 289 z 2.12.1995, str. 34.

¹¹ Dz.U. nr L 126 z 9.5.1989, str. 1.

¹² Dz.U. nr L 145 z 27.6.1968, str. 10.

¹³ Dz.U. nr L 12 z 15.1.1972, str. 15.

¹⁴ Dz.U. nr L 368 z 31.12.1985, str. 25.

¹⁵ Dz.U. nr L 31 z 4.2.1972, str. 22.

¹⁶ Dz.U. nr L 25 z 29.1.1977, str. 27.

¹⁷ Dz.U. nr L 189 z 11.7.1981, str. 23.

¹⁸ Dz.U. nr L 246 z 27.9.1977, str. 12.

¹⁹ Dz.U. nr L 306 z 11.11.1988, str. 30.

²⁰ Dz.U. nr L 201 z 25.7.1978, str. 26.

²¹ Dz.U. nr L 54 z 28.2.1991, str. 22.

²² Dz.U. nr L 9 z 14.1.1982, str. 14.

²³ Dz.U. nr L 162 z 20.6.1984, str. 7.

²⁴ Dz.U. nr L 156 z 10.6.1992, str. 7.

²⁵ Dz.U. nr L 159 z 1.7.1993, str. 94.

²⁶ Dz.U. nr L 156 z 10.6.1992, str. 10.

(EWG) nr 1713/93;

13. rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2177/92²⁷, zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1714/95²⁸;

14. rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2627/93²⁹;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W następstwie dostosowania, przeprowadzonego na mocy art. 13 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92 oraz art. 18 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1068/93, stosowanego od dnia 1 lutego 1995 r., niektóre kwoty wyrażone w ecu w sektorze cukru zostają zmienione w sposób określony w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się dla kwot wskazanych w kolumnie 4 Załącznika od daty pierwszego zastosowania rolniczego kursu przeliczeniowego ustalonego w lub po dniu 1 lutego 1995 r., a dla tych wskazanych w kolumnie 5 od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 lutego 1996 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

²⁷ Dz.U. nr L 217 z 31.7.1992, str. 71.

²⁸ Dz.U. nr L 163 z 14.7.1995, str. 11.

²⁹ Dz.U. nr L 240 z 25.9.1993, str. 19.

ZAŁĄCZNIK

Kwoty wyrażone w ecu w sektorze cukru

Rozporządzenie	Odniesienia	Poprzednia kwota ze współczynnikiem przejścia (<i>switch-over</i>)	Nowa kwota bez współczynnika przejścia (<i>switch-over</i>). Stosowana od dnia 1 lutego 1995 r. zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92	Nowa kwota stosowana od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia
1	2	3	4	5

I. *Rozporządzenia Rady*

(EWG) nr 2049/69	art. 8 lit. a)	0,2720	0,3284	0,3284
	art. 8 lit. b)	0,2720	0,3284	0,3284
(EWG) nr 1789/81	art. 6 lit. b)	2	2,415	2,415
(EWG) nr 1254/89	art. 4 ust. 4	6,04	7,293	7,293

II. *Rozporządzenia Komisji*

(EWG) nr 784/68	art. 4 ust. 3	0,7254	0,8759	0,88
(EWG) nr 100/72	art. 5 ust. 1	0,6045	0,7299	0,73
	art. 17 ust. 1	1,209	1,460	1,46
(EWG) nr 258/72	art. 7 ust. 1 lit. a)	0,6045	0,7299	0,73
	art. 7 ust. 1 lit. b)	1,209	1,460	1,46
(EWG) nr 189/77	art. 5 ust. 3	2	2,415	2,415
	art. 5 ust. 4	2	2,415	2,415
(EWG) nr 2103/77	art. 8 ust. 5	0,040	0,04830	0,048
	art. 13 ust. 1	0,6045	0,7299	0,73
	art. 13 ust. 2	1,088	1,314	1,31
	art. 17 ust. 3 lit. a)	1,408	1,700	1,70
	art. 17 ust. 3 lit. b)	1,30	1,570	1,57
(EWG) nr 1729/78	art. 2 ust. 5	3,13	3,780	3,78
(EWG) nr 65/82	art. 5 ust. 1	20	24,15	24,15
(EWG) nr 1487/92	art. 2 ust. 1	750	905,6	905,6
	art. 2 ust. 2	1747	2110	2110

Rozporządzenie	Odniesienia	Poprzednia kwota ze współczynnikami przejścia (<i>switch-over</i>)	Nowa kwota bez współczynnika przejścia (<i>switch-over</i>). Stosowana od dnia 1 lutego 1995 r. zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92	Nowa kwota stosowana od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia
(EWG) nr 1488/92	art. 1 ust. 3	53,18	64,22	64,22
(EWG) nr 2177/92	art. 5 ust 1	4,5	5,434	5,4
(EWG) nr 2627/93	art. 2 ust. 1 lit. a)	4370	5277	5277
	art. 2 ust. 2 lit. b)	4579	5529	5529
	art. 2 ust. 1 lit. c)	4040	4878	4878
	art. 4 ust. 2 lit. a)	7,5	9,056	9,056
	art. 4 ust. 2 lit. b)	70	84,53	84,53

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2670/81

z dnia 14 września 1981 r.

ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, w szczególności jego art. 26 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 26 rozporządzenia (EWG) 1785/81 przewiduje, że cukier C, który nie jest przenoszony na następny rok gospodarczy, zgodnie z art. 27 tego rozporządzenia oraz izoglukoza C, muszą być wywożone w stanie naturalnym bez zwrotów kosztów lub opłat przed dniem 1 stycznia następującym po zakończeniu omawianego roku gospodarczego; jeżeli część lub cała ilość zostanie sprzedana na rynku wewnętrznym, lub jeżeli nie zostanie wywieziona przed ustaloną datą, zostanie nałożona opłata na odnośne ilości, która zostanie ustalona zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81; szczegółowe zasady regulujące tę kwestię zostały przyjęte w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2645/70 z dnia 28 grudnia 1970 r. w sprawie przepisów dotyczących cukru wyprodukowanego ponad maksymalną kwotę², ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1367/78³, oraz w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 1700/80 z dnia 30 czerwca 1980 r. ustalającym szczegółowe zasady stosowania kwot dla produkcji izoglukozy w okresie od dnia 1 lipca 1980 r. do dnia 30 czerwca 1981 r.⁴; rozporządzenie (EWG) nr 2645/70 było już kilkakrotnie zmieniane i dalsze zmiany są konieczne ze względu na podstawowe przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 dotyczące cukru i izoglukozy, które są słodzikami i dla których istnieje jednolity rynek; dlatego też dla jasności należy przyjąć nowe rozporządzenie obejmujące szczegółowe zasady dotyczące cukru C i izoglukozy C;

z przyczyn administracyjnych należy określić, że do celów art. 26 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, ilość cukru C lub izoglukozy C, w odniesieniu do których producent nie dostarczył dowodu wywozu we właściwym czasie przed określonym terminem, jest uważana za sprzedaną na rynku wewnętrznym; z tych samych powodów dokumenty używane do dostarczenia tego dowodu powinny być dokumentami używanymi do wywozu, zgodnie z wymogami rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2630/81 z dnia 10 września 1981 r. ustanawiającego specjalne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na przywóz i wywóz w sektorze cukru⁵ oraz w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3183/80 z dnia 3 grudnia 1980 r. ustalającym wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu zezwoleń na przywóz i

¹ Dz.U. nr L 177 z 1.07.1981, str. 4.

² Dz.U. nr L 283 z 29.12.1970, str. 48.

³ Dz.U. nr L 166 z 23.06.1978, str. 24.

⁴ Dz.U. nr L 166 z 1.07.1980, str. 90.

⁵ Dz.U. nr L 258 z 11.09.1981, str. 16.

wywóz oraz świadectw o wcześniejszym wyznaczeniu refundacji dla produktów rolnych⁶, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2646/81⁷;

przy ustaleniu opłaty nakładanej w przypadku sprzedaży na rynku wewnętrznym, istotne jest umieszczenie cukru C lub izoglukozy C, które nie zostały wywiezione, na takim samym poziomie jak cukier lub izoglukoza przywożona z państw nieczłonkowskich; w tym celu należy tak ustalić opłatę, aby z jednej strony uwzględniona została najwyższa opłata przywózowa dla cukru lub zmiennego elementu, określonego w art. 16 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 dla izoglukozy, który był stosowany w pewnym okresie i z drugiej strony kwota stawki ryczałtowej ustalona na podstawie kosztów sprzedaży cukru przywożonego z państw nieczłonkowskich. Ten określony okres obejmuje rok gospodarczy, w którym dany cukier lub dana izoglukoza została wyprodukowana i następujące po tym roku gospodarczym sześć miesięcy;

towary dostarczone do miejsc przeznaczenia, określone w art. 5 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2730/79 z dnia 29 listopada 1979 r. ustalającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu dopłat eksportowych do produktów rolnych⁸, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2646/81, nie będą uważane za towary podlegające wywozowi;

producentowi należy zezwolić na wywóz cukru lub izoglukozy, które nie zostały przez niego wyprodukowane; konieczne jest, aby w tym przypadku zapewnić płatność kwoty stawki ryczałtowej, która może być uznana we wszystkich przypadkach za rekompensatę każdej korzyści narastającej z takiej substytucji;

konieczne jest zapewnienie pewnych środków w przypadkach, gdy działanie siły wyższej uniemożliwia wywóz cukru C i izoglukozy C; uzasadnione jest, aby środki te stosowane były z mocą wsteczną tak, aby kilka przypadków tego rodzaju, które wystąpiły w przeszłości można było rozwiązać z korzyścią dla zainteresowanych, kiedy w szczególności należna opłata nie będzie wymagana, gdy wywóz odnośnego produktu z wymienionego powodu nie nastąpił;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Cukier C i izoglukoza C, określone w art. 26 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 muszą zostać wywiezione z Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zostały wyprodukowane.

Producenci cukru C lub izoglukozy C muszą dostarczyć dowód, że zostały one wywiezione:

- jako cukier biały lub cukier nierafinowany, niedenaturowany lub jako izoglukoza w jej stanie naturalnym,

⁶ Dz.U. nr L 338 z 13.12.1980, str. 1.

⁷ Dz.U. nr L 259 z 12.09.1981, str. 10.

⁸ Dz.U. nr L 317 z 12.12.1979, str. 1.

- bez zwrotu lub opłaty,
- z Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zostały wyprodukowane.

Jeżeli nie zostanie dostarczony dowód, że cukier lub izoglukoza zostały wywiezione ze Wspólnoty przed dniem 1 stycznia po zakończeniu roku gospodarczego w czasie, którego cukier C lub izoglukoza C zostały wyprodukowane, omawiana ilość uważana będzie za sprzedaną na rynku wewnętrznym.

2. Nie można powoływać się na przepisy art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 2730/79 w odniesieniu do stosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

1. Dowód, określony w art. 1, jest przedstawiany właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, na którego terytorium cukier C i izoglukoza C zostały wyprodukowane.

2. Dowód taki zostanie dostarczony przez okazanie:

- a) zezwolenia na wywóz wystawionego producentowi na podstawie art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2630/81 przez właściwy organ Państw Członkowskiego, określony w ust. 1;
- b) dokumentów, określonych w art. 30 rozporządzenia (EWG) nr 3183/80, wymaganych dla zwolnienia zabezpieczenia;
- c) oświadczenia producenta stwierdzające, że cukier C lub izoglukoza C, zostały przez niego wyprodukowane.

Do celów wywozu dany producent może jednak zastąpić cukier C innym cukrem, lub izoglukozę C inną izoglukozą wyprodukowaną przez innego producenta prowadzącego działalność gospodarczą na terytorium tego samego Państwa Członkowskiego. W tym przypadku producent dokonujący substytucji musi zapłacić w odniesieniu do cukru 1,25 ECU za 100 kilogramów, a w odniesieniu do izoglukozy 1,25 za 100 kilogramów suchej masy.

W przypadku cukru C, przerób syropów lub cukru nierafinowanego na cukier biały zlecony w celu późniejszego wywozu nie będzie uważany za substytucję w rozumieniu poprzedniego akapitu.

3. Dowód określony w art. 1 należy przedstawić przed dniem 1 lutego po dniu 1 stycznia, określonym w art. 1 ust. 1.

Jednakże w szczególnych przypadkach właściwy organ danego Państwa Członkowskiego może zezwolić na dłuższy okres.

Artykuł 3

1. Zainteresowane Państwo Członkowskie nakłada na ilości, które w rozumieniu art. 1 ust. 1, zostały sprzedane na rynku wewnętrznym, opłatę równą sumie:

a) dla cukru C za 100 kilogramów:

- najwyższej opłacie przywózowej za 100 kilogramów cukru białego lub nierafinowanego, w zależności od okoliczności, obowiązującej w okresie obejmującym rok gospodarczy, w czasie którego wyprodukowano dany cukier, i sześć miesięcy następujących po tym roku gospodarczym, i
- 1,25 ECU;

b) dla izoglukozy C za 100 kilogramów suchej masy:

- najwyższemu zmiennemu składnikowi, określone w art. 16 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 za 100 kilogramów suchej masy, obowiązującemu w okresie obejmującym rok gospodarczy, w czasie którego wyprodukowano daną izoglukozę, i sześć miesięcy następujących po tym roku gospodarczym, oraz
- 1,25 ECU.

2. Zainteresowane Państwo Członkowskie przed dniem 1 marca następującym po dniu 1 stycznia, określonym w art. 1, zawiadamia o łącznej kwocie do zapłacenia tych producentów, którzy są zobowiązani do uiszczenia opłaty, określonej w ust. 1.

Ta łączna kwota wpłacana jest przez danych producentów przed dniem 20 marca tego samego roku.

3. Jednakże w przypadku gdy właściwy organ, zgodnie z art. 2 ust. 3 akapit drugi, przedłuży termin dostarczenia dowodu, daty określone w ust. 2 zastępuje się datami ustalonymi przez właściwy organ na podstawie dozwolonego przedłużenia.

4. W przypadku ilości cukru C lub izoglukozy C, które przed wywozem zostały zniszczone lub uszkodzone bez możliwości odzyskania, w okolicznościach uznanych przez właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego za przypadek działania siły wyższej, nie nakłada się danych kwot, określonych w ust 1.

Artykuł 4

1. Zainteresowane Państwo Członkowskie przed dniem 15 stycznia następującym po dniu 1 stycznia, określonym w art. 1, zawiadamia o łącznej kwocie do zapłacenia tych producentów, którzy są zobowiązani do zapłacenia kwoty, określonej w art. 2 ust. 2 akapit drugi.

2. Ta łączna kwota wpłacana jest przez danych producentów przed dniem 1 lutego tego samego roku.

Artykuł 5

Rozporządzenie (EWG) nr 2645/70 traci moc.

Jest ono jednakże nadal stosowane dla roku gospodarczego cukru 1980/81 w odniesieniu do cukru wyprodukowanego w nadmiarze, przekraczającego maksymalną kwotę.

Artykuł 6

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Art. 3 ust. 4 stosuje się z mocą od dnia 1 lipca 1979 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 września 1981 r.

W imieniu Komisji

Poul DALSGER

Członek Komisji.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1760/84

z dnia 22 czerwca 1984 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2670/81 ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 606/82², w szczególności jego art. 26 ust. 3,

a także mając na uwadze co następuje:

art. 26 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 stanowi, że cukier wytworzony poza kwotą musi zostać wywieziony w niezmienionym stanie; do tej pory cukier wywożony był w postaci cukru białego lub cukru surowego; od pewnego czasu w coraz większym stopniu rozwinęła się produkcja syropów uzyskiwanych przed fazą krystalizacji i oferowanych do sprzedaży jako takie; takie syropy aby mogły zostać wywiezione jako cukier C musiały przejść fazę krystalizacji; w tych warunkach należy podjąć kroki w celu dostosowania odpowiednich przepisów w sprawie wywozu wymienionych syropów, produkowanych powyżej kwot A i B, w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2670/81³; w odniesieniu do metody rejestrowania ilości cukru wywożonego w postaci takich syropów, właściwe jest odniesienie do przepisów rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1443/82 z dnia 8 czerwca 1982 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania systemu kwot w sektorze cukru⁴, zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 434/84⁵;

rozporządzenie (EWG) nr 1443/82 przewiduje w odniesieniu do produkcji syropów A i B możliwość stosowania dwóch metod określania zawartości cukru ekstraktywnego; w odniesieniu do syropów C stosuje się tylko jedną metodę; należy przewidzieć, w celu uniknięcia trudności administracyjnych, że takie syropy produkowane przez inne przedsiębiorstwa cukrownicze nie powinny być wykorzystywane do zastąpienia produktów wywożonych;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

¹ Dz.U. nr L 177 z 1.7.1981, str. 4.

² Dz.U. nr L 74 z 18.3.1982, str. 1.

³ Dz.U. nr L 262 z 16.9.1981, str. 14.

⁴ Dz.U. nr L 158 z 9.6.1982, str. 17.

⁵ Dz.U. nr L 51 z 22.2.1984, str. 13.

W rozporządzeniu (EWG) nr 2670/81 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 1 ust. 1 akapit drugi tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„- jako cukier biały lub cukier surowy, niedenaturowany lub jako syropy uzyskane przed fazą krystalizacji objęte podpozycją 17.02 D II Wspólnej Taryfy Celnej lub jako izoglukoza w stanie niezmienionym.”

2. W art. 1 ust. 1 dodaje się akapit czwarty w brzmieniu:

„Ilość cukru wywożona w postaci syropów określonych w akapicie drugim tiret pierwsze ustalana jest na podstawie zawartości cukru ekstraktywnego, ustalonej zgodnie z art. 1 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1443/82¹.

¹Dz.U. nr L 158 z 9.06.1982, str. 17.”

3. W art. 2 ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Jednakże przedmiotowy producent może przy wywozie zastąpić cukier C innym cukrem białym lub surowym w niezmienionym stanie objętym pozycją 17.01 Wspólnej Taryfy Celnej lub zastąpić izoglukozę C inną izoglukożą, gdy zostały wyprodukowane przez innego producenta posiadającego siedzibę na terytorium tego samego Państwa Członkowskiego. W tym wypadku producent, który zastępuje produkty uiszcza w przypadku cukru kwotę 1,25 ECU na 100 kilogramów cukru wyrażonego jako cukier biały oraz, w przypadku izoglukozy kwotę 1,25 ECU na 100 kilogramów suchej masy.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 czerwca 1984 r.

W imieniu Komisji

Poul DALSAGER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2561/85

z dnia 11 września 1985 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2670/81 ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1482/85², w szczególności jego art. 26 ust. 3,

a także mając na uwadze co następuje:

art. 26 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 przewiduje w szczególności, że cukier C musi być wywożony w stanie naturalnym; art. 2 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia Komisji nr 2670/81³, zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 1760/84⁴, dopuszcza zastąpienie cukru innym cukrem białym lub surowym w stanie naturalnym, w celu wywozu po dokonaniu płatności kwoty stawki ryczałtowej przez producenta w celu skompensowania korzyści wynikających z takiego zastąpienia; ponieważ sytuacja podażowa rafinerii cukru surowego we Wspólnocie, w szczególności ze względu na zbliżające się przystąpienie Portugalii i jej szczególną podaż cukru surowego, wymaga ograniczenia możliwości zastąpienia cukru przy wywozie wyłącznie do cukru białego;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 2 ust. 2 akapit drugi zdanie pierwsze rozporządzenia (EWG) nr 2670/81 skreśla się wyrażenie „lub surowym”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

¹ Dz.U. nr 177 z 1.7.1981, str. 4.

² Dz.U. nr 151 z 10.6.1985, str. 1.

³ Dz.U. nr 262 z 16.9.1981, str. 14.

⁴ Dz.U. nr 165 z 23.6.1984, str. 19.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 września 1985 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESEN

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1714/88

z dnia 13 czerwca 1988 r.

zmieniające niektóre rozporządzenia dotyczące stosowania wspólnej organizacji rynku cukru w następstwie wprowadzenia Nomenklatury Scalonej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1471/88², w szczególności jego art. 15 ust. 1 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z art. 15 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 zmiany techniczne do aktów Wspólnoty, które obejmują Nomenklaturę Scaloną, mają zostać wprowadzone przez Komisję; wiele regulacji odnoszących się do cukru należy zmienić technicznie, w celu uwzględnienia zastosowania Nomenklatury Scalonej;

ze względu na liczbę i treść tekstów wymagających takiej zmiany konieczne jest zebranie razem wszystkich przedmiotowych zmian w jednym rozporządzeniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 394/70 z dnia 2 marca 1970 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania refundacji wywozowych do cukru³, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1467/77⁴, wprowadza się następujące zmiany:

W art. 13 ust. 3 wyrazy „pozycja nr 17.01 Wspólnej Taryfy Celnej” zastępuje się wyrazami „kod CN nr 1701”.

Artykuł 2

W rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 825/75 z dnia 25 marca 1975 r. ustanawiającym specjalne szczegółowe zasady stosowania wywozowych opłat wyrównawczych na cukier⁵, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1499/76⁶, wprowadza się następujące

¹ Dz.U. nr L 256 z 7.09.1987, str. 1..

² Dz.U. nr L 134 z 31.05.1988, str. 1.

³ Dz.U. nr L 50 z 4.03.1970, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 162 z 1.07.1977, str. 6.

⁵ Dz.U. nr L 79 z 28.03.1975, str. 17.

⁶ Dz.U. nr L 167 z 26.06.1976, str. 29.

zmiany:

1. Załącznik I otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 1701	Cukier trzcinowy lub buraczany i chemicznie czysta sacharoza, w postaci stałej
	- cukier surowy niezawierający dodatku środków aromatyzujących ani barwiących
ex 1701 11	- - cukier trzcinowy z wyłączeniem cukru krystalicznego
ex 1701 12	- - cukier buraczany z wyłączeniem cukru krystalicznego
	- Pozostały
ex 1701 99	- - Pozostały
1701 99 10	- - - Cukier biały”

2. Załącznik II otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK II

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 1701 91 00	Cukry zawierające dodatki aromatyzujące lub barwiące, z wyłączeniem cukru aromatyzowanego wanilią, w opakowaniu bezpośrednim o wadze netto nieprzekraczającej 2,5 kg
ex 1702	Pozostałe cukry, włącznie z chemicznie czystymi laktozą, maltozą, glukozą oraz fruktozą, w postaci stałej; syropy cukrowe niezawierające dodatku środków aromatyzujących lub barwiących; miód sztuczny, nawet zmieszany z miodem naturalnym; karmel;
ex 1702 90 71	- - Karmel sporządzany z cukru buraczanego lub cukru trzcinowego:
	- - - Zawierający 50% lub więcej sacharozy wagowo w suchej masie;
ex 1702 90 90	- Pozostałe, włącznie z cukrem inwertowanym (lub inwertowanym)
	- - Cukier inwertowany i inne syropy, za wyjątkiem syropów sacharozowych o czystości ¹ nie większej niż 97% w opakowaniu bezpośrednim o wadze netto nieprzekraczającej 25 kg,
ex 2106 90 59	Syropy cukrowe zawierające dodatki aromatyzujące lub barwiące, za wyjątkiem syropów w opakowaniach bezpośrednich o wadze netto nieprzekraczającej 2,5 kg

¹ Czystość syropów należy ustalać zgodnie z przepisami art. 13 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 394/70”.

3. Załącznik III otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK III

Kod CN	Wyszczególnienie
--------	------------------

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 1701 91 00	Cukier aromatyzowany wanilią, zawarty w opakowaniach bezpośrednich o zawartości netto nieprzekraczającej 2,5 kg
ex 1702	Pozostałe cukry, łącznie z chemicznie czystymi laktozą, maltozą, glukozą oraz fruktozą, w postaci stałej; syropy cukrowe niezawierające dodatku środków aromatyzujących lub barwiących; miód sztuczny, nawet zmieszany z miodem naturalnym; karmel:
ex 1702 60 90	- Pozostała fruktoza lub syrop fruktozowy, zawierający w masie, w stanie suchym, powyżej 50% fruktozy
ex 1702 90 60	- - Sztuczny miód, również zmieszany z miodem naturalnym
ex 1702 90 90	- Pozostałe, z wyłączeniem cukru inwertowanego:
	- - Syrop sacharozowy o czystości ¹ nieprzekraczającej 97% w opakowaniach bezpośrednich o zawartości netto nieprzekraczającej 25 kg.
ex 2106 90 59	Syropy cukrowe zawierające dodatki aromatyzujące lub barwiące, w opakowaniach bezpośrednich o zawartości netto nieprzekraczającej 2,5 kg

¹ Czystość syropów należy ustalać zgodnie z przepisami art. 13 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 394/70”.

4. Załącznik IV otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK IV

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 1212	Chleb świętojański, wodorosty morskie i inne algi, burak cukrowy i trzcina cukrowa, świeże lub suszone, nawet mielone, pestki i jądra owoców oraz inne produkty roślinne (włącznie z niepalonymi korzeniami cykorii odmiany <i>Cichorium intybus sativum</i>) używane głównie do spożycia przez ludzi, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone;
	- Pozostałe
ex 1212 91	- - Burak cukrowy:
	- - - Świeży
ex 1212 91 10	- - O zawartości cukru równej lub większej niż 2,5%
1212 91 90	- - - Suszony lub mielony
1212 92 00	- - Trzcina cukrowa”

Artykuł 3

W rozporządzeniu (EWG) nr 2782/76 z dnia 17 listopada 1976 r. ustalającym szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące przywozu cukru preferencyjnego⁷, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 3819/85⁸, wprowadza się następujące zmiany:

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

⁷ Dz.U. nr L 318 z 18.11.1976, str. 13.

⁸ Dz.U. nr L 368 z 31.12.1985, str. 25.

„Artykuł II

Preferencyjny cukier surowy objęty kodami CN 1701 11 90 oraz 1701 12 90 oraz w odniesieniu do którego nie stosuje się opłaty różnicującej podlega odprawie celnej lub równoważnej kontroli administracyjnej dopóki nie ustali się, że, że nie można go stosować do rafinacji.”

Artykuł 4

W rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 1469/77 z dnia 30 czerwca 1977 r. ustanawiającym zasady stosowania opłaty wyrównawczej i refundacji w odniesieniu do izoglukozy oraz zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 192/75⁹, wprowadza się następujące zmiany:

Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Stały składnik określony w art. 16 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 równy jest stosowanemu do ustalania przywózowej opłaty wyrównawczej na produkty objęte kodem CN 1702 30 91.”

Artykuł 5

W rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 1998/78 z dnia 18 sierpnia 1978 r. ustanawiającym szczegółowe zasady wyrównywania kosztów składowania w odniesieniu do cukru¹⁰, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 89/87¹¹, wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 1 ust. 2 lit. a) tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„- ten, który uczestniczy w wytwarzaniu z cukru w stanie niezmienionym jedynie cukrów objętych kodem 1701 lub 1702, z wyłączeniem kodów CN 1702 50 00 oraz 1702 9010, i które posiadają charakterystyczne cechy fizyczne odmienne od cukru zastosowanego do tego procesu,”;

2. w art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. „Syropy uzyskane przed etapem krystalizacji” oznaczają syropy, które objęte są kodami CN 1702 60 90 oraz 1702 90 90 i które są następnie przetwarzane na cukier stały podlegając kontroli celnej, lub też kontroli administracyjnej zapewniającej równoważne zabezpieczenia, oraz które są przechowywane w specjalnych pojemnikach oddzielonych od urządzeń służących do produkcji cukru.”;

3. w art. 12 ust. 1 lit. d), wyrazy „pozycją 17.01 Wspólnej Taryfy Celnej” zastępuje się wyrazami „kodem CN 1701.”;

Artykuł 6

⁹ Dz.U. nr L 162 z 1.07.1977, str. 9.

¹⁰ Dz.U. nr L 231 z 23.08.1978, str. 5.

¹¹ Dz.U. nr L 13 z 15.01.1987, str. 10.

W rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2630/81 z dnia 10 września 1981 r. w sprawie specjalnych szczegółowych zasad stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz w sektorze cukru¹², ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 89/87¹³, wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zabezpieczenie przy pozwoleniu dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a)-d), f) oraz g) rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, nalicza się na 100 kg netto cukru oraz na 100 kg netto suchej masy izoglukozy w następujący sposób:

- a) jeśli pozwolenie jest na przywóz lub wywóz bez wcześniejszego wyznaczenia przywozowej lub wywozowej opłaty wyrównawczej refundacji:
- 0,25 ECU w odniesieniu do produktów objętych kodami CN 1701, 1702, oraz 2106, z wyłączeniem kodów CN 1702 50 00 oraz 1702 90 10.
 - 0,05 ECU w odniesieniu do produktów objętych kodami CN 1212 91, 1212 92 oraz kodami CN 1703.

Jednakże zabezpieczenie przy pozwoleniach na wywóz dla cukru białego oraz cukru surowego, ważność których jest ograniczona do 30 dni zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. a) tiret drugie wynosi 3,50 ECU;

- b) 0,25 ECU jeśli pozwolenie jest na wywóz cukru C lub izoglukozy C;
- c) jeśli pozwolenie jest na przywóz z wcześniejszym wyznaczeniem opłaty wyrównawczej lub refundacji i z zastrzeżeniem odmiennych przepisów na warunkach zaproszenia do składania ofert otwartego we Wspólnocie:
- 3,00 ECU w odniesieniu do produktów objętych kodem CN 1701.
 - 0,75 ECU w odniesieniu do produktów objętych kodem CN 1703, jeśli opłata wyrównawcza nie jest zerowa;
 - 0,15 ECU w odniesieniu do produktów objętych kodem CN 1703, jeśli opłata wyrównawcza jest równa zero;
- d) jeśli pozwolenie jest na wywóz z wcześniejszym wyznaczeniem refundacji lub opłaty wyrównawczej i z zastrzeżeniem odmiennych przepisów na warunkach zaproszenia do składania ofert otwartego we Wspólnocie:
- 9,00 ECU w odniesieniu do produktów objętych kodem CN 1701,
 - 0,75 ECU w odniesieniu do produktów objętych kodem CN 1703,
 - 3,50 ECU w odniesieniu do produktów objętych kodami CN 1702 20 00,

¹² Dz.U. nr L 258 z 11.09.1981, str. 16.

¹³ Dz.U. nr L 351 z 12.12.1986, str. 1.

1702 60 90, 1702 90 60, 1702 90 71, 1702 90 90 oraz 2106 90 59,

- 3,50 ECU w odniesieniu do produktów objętych kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10, 1702 90 30 oraz 2106 90 30;

- e) 0,25 ECU dla pozwoleń na przywóz określonych w art. 6”;
2. w art. 8 ust. 2 wyrazy „pozycja 17.01 Wspólnej Taryfy Celnej” zastępuje się wyrazami „kod CN 1701”;
 3. w art. 9 ust. 1 wyrazy „pozycja 17.01 Wspólnej Taryfy Celnej” zastępuje się wyrazami „kod CN 1701”;
 4. w art. 10 ust. 1 wyrazy „cukier biały objęty pozycją nr 17.01 Wspólnej Taryfy Celnej poprzedza przywóz cukru surowego objętego pozycją nr 17.01 Wspólnej Taryfy Celnej” zastępuje się wyrazami „cukier biały objęty kodem 1701 99 10 Nomenklatury Scalonej poprzedza przywóz cukru surowego objętego kodami CN 1701 11 10, 1701 11 90, 1701 12 10 oraz 1701 12 90”.
 5. Załącznik otrzymuje brzmienie:

„ZALĄCZNIK X

Wyliczenie zabezpieczenia określone w art. 10

(ECU na 100 kg netto)

Wysokość wywozowej opłaty wyrównawczej na cukier surowy (kody CN 1701 11 10, 1701 11 90, 1701 12 10 oraz 1701 12 90 wymagające dostosowania zabezpieczenia	Wysokość dostosowania zabezpieczenia w górę lub w dół
1	2
0 - 3,50	-
3,51 - 7,0	3,50
7,01 - 10,50	7,00
10,51 - 14,00	10,50

i tak dalej o podwyżkę wynoszącą 3,50 ECU za każdym razem

Artykuł 7

W rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2670/81 z dnia 14 września 1981 r. ustanawiającym szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę¹⁴, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 2651/85¹⁵ wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 1 ust. 1 akapit drugi tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

¹⁴ Dz.U. nr L 262 z 16.09.1981, str. 14.

¹⁵ Dz.U. nr L 244 z 12.09.1985, str. 23.

- „- jako cukier biały lub cukier surowy, nienienaturowany, lub ekstrahowany z cukru przed etapem krystalizacji objęty kodami CN 1702 60 90 oraz 1702 90 90, lub jako izoglukoza w jej stanie naturalnym.”
2. w art. 2 ust. 2 lit. c) akapit drugi, wyrazy „pozycja 17.01 Wspólnej Taryfy Celnej” zastępuje się wyrazami „kod CN 1701.”

Artykuł 8

W rozporządzeniu (EWG) nr 581/86 z dnia 28 lutego 1986 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania systemu akcesyjnych kwot wyrównawczych oraz ustalania akcesyjnych kwot wyrównawczych w sektorze cukru¹⁶, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 2126/87¹⁷, wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 1 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
1. „Akcesyjnych kwot wyrównawczych nie stosuje się w przypadku syropów objętych kodami CN 1702 60 90, 1702 90 90, 1702 90 60, 1702 90 71 oraz 2106 90 59 o czystości poniżej 85%, oraz w przypadku cukru klonowego i syropu klonowego objętych kodem CN 1702 20.
 2. „W przypadku syropów objętych kodami CN 1702 60 90, 1702 90 90, 1702 90 71 oraz 2106 90 59:
 - a) o czystości nie mniejszej niż 98%, akcesyjna kwota wyrównawcza oparta jest na zarejestrowanej zawartości sacharozy w syropie;
 - b) o czystości mniejszej niż 98%, ale nie mniejszej niż 85%, mająca zastosowanie akcesyjna kwota wyrównawcza oparta jest na zawartości cukru ekstraktywnego zarejestrowanej zgodnie z art. 1 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1443/82.”;
2. Załącznik otrzymuje brzmienie:

¹⁶ Dz.U. nr L 57 z 1.03.1986, str. 27.

¹⁷ Dz.U. nr L 197 z 18.07.1987, str. 24.

„ZAŁĄCZNIK

Akcesyjne kwoty wyrównawcze stosowane w handlu z Hiszpanią i Portugalią

Kod CN	Tabela ²	Kod ² dodatkowy	Kwoty wyrównawcze stosowane w handlu między:								
			z jednej strony Wspólnotą Dziesięciu	Wspólnotą Dziesięciu	Wspólnotą Dziesięciu	Hiszpanią	Hiszpanią	Hiszpanią	Portugalią bez Azorów	Portugalią bez Azorów	Azorami
			z jednej strony Hiszpanią	Portugalią bez Azorów	Azorami	Portugalią bez Azorów	Azorami	Państwami trzecimi	Azorami	Państwami trzecimi	Państwami trzecimi
			ECU 1 000 kg								
1212 91 10 ex 1212 91 90 ¹			7,09 26,23	1,26 4,66	1,26 4,66	5,83 21,57	5,83 21,57	7,09 26,23	-- --	1,26 4,66	1,26 4,66
			ECU 1 000 kg								
1701 91 00 1701 99 10 1701 99 90	4 5	7337 7340	8,60	7,25	4,39	15,85	12,99	8,60	2,86	7,25	4,39
1701 11 10 1701 11 90 1701 12 10 1701 12 90	3	7334 7335	7,91	6,67	4,04	14,58	11,95	7,91	2,63	6,67	4,04
			Podstawowe kwoty wyrównawcze w ecu za 1% zawartości sacharozy, lub, w zależności od przypadku, cukru ekstraktywnego i na 100kg netto przedmiotowych produktów								
1702 60 90 1702 90 90	8	7346 7347	0,0860	0,0725	0,0439	0,1585	0,1299	0,0860	0,0286	0,0725	0,0439
1702 90 60	9	7350									
1702 90 71	10	7351 7355, 7356									
2106 90 59	6	7424 7425									

¹ Burak cukrowy, suszony lub sproszkowany, o zawartości sacharozy, na podstawie suchej masy, co najmniej 50%.

² Patrz Dodatek do niniejszego Załącznika.”

DODATEK DO ZAŁĄCZNIKA

KODY DODATKOWE

TABELA 3

Kod CN	Wyszczególnienie		
1701 12 10	- Wywiezione do państw trzecich na podstawie art. 26 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81	- Pozostałe	
1701 11 90		- Z plonem cukru surowego różniącego się od jego jakości standardowej zdefiniowanej w rozporządzeniu (EWG) nr 431/68.	- - Pozostałe
1701 12 10			
1701 12 90			
	7333	7334	7335

TABELA 4

Kod CN	Wyszczególnienie	
1701 91 00	- Wywiezione do państw trzecich na podstawie art. 26 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81	- Pozostałe
	7336	7337

TABELA 5

Kod CN	Wyszczególnienie	
1701 99 10	- Wywiezione do państw trzecich na podstawie art. 26 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81	- Pozostałe
1701 99 90		
1702 30 10		
1702 40 10		
1702 60 10		
1702 90 30		
	7339	7340

TABELA 8

Kod CN	Wyszczególnienie		
1702 60 90	- Wywiezione do państw trzecich na podstawie art. 26 rozporządze	- Sorboza	- pozostałe
1702 90 90			- - o czystości:

	nia (EWG) nr 1785/81				
			--- poniżej 85%	--- 85% lub większej, lecz mniejszej niż 98%	--- powyżej 98%
	7343	7344	7345	7346	7347

TABELA 9

Kod CN	Wyszczególnienie			
	- Wywiezione do państw trzecich na podstawie art. 26 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81			
		- pozostałe		
		-- o czystości:		
	--- poniżej 85%	--- 85% lub większej, lecz mniejszej niż 98%	--- powyżej 98%	
	7348	7349	7350	7351

TABELA 10

Kod CN	Wyszczególnienie				
1702 90 71	- Wywiezione do państw trzecich na podstawie art. 26 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81	- cukier skarmelizowany objęty kodem nr 1701:	- pozostałe -- o czystości:		
			--- poniżej 85%	--- 85% lub większej, lecz mniejszej niż 98%	--- powyżej 98%
	73523	7353	7354	7355	7356

TABELA 6

Kod CN	Wyszczególnienie			
	- Wywiezione do państw trzecich na podstawie art. 26 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81	- pozostałe -- o czystości:		
		--- poniżej 85%	--- 85% lub większej, lecz mniejszej niż 98%	--- powyżej 98%
	7422	7423	7424	7425

Artykuł 9

W rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1010/86 z dnia 25 marca 1986 r. ustanawiającym ogólne zasady refundacji produkcyjnych do niektórych produktów cukrowniczych używanych w przemyśle chemicznym¹⁸, wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 1 ust. 1) wyrazy „i objęte podpozycją 17.02 D ex II Wspólnej Taryfy Celnej” zastępuje się wyrazami „i objęte kodami CN ex 1702 60 90 oraz ex 1702 90 90;
2. Załącznik otrzymuje brzmienie:

¹⁸ Dz.U. nr L 94 z 9.04.1986, str. 9.

„ZAŁĄCZNIK

WYKAZ PRODUKTÓW CHEMICZNYCH

Kod CN	Wyszczególnienie
1 302 11 00 1 302 32 00	- Śluzы i zagęszczacze, nawet modyfikowane, pochodzące z produktów roślinnych
1518 00 10	- Linoksyn
ex 1520	Gliceryna surowa, również zanieczyszczona; wody glicerynowe i ługi glicerynowe:
1520 90 00	Pozostałe, włączając glicerol syntetyczny
1702 90 10	Maltoza chemicznie czysta
ex 2520	Gips; anhydryt; spoiwa (zawierające gips palony lub siarczan wapniowy), barwione lub nie, zawierające lub nie małe ilości przyspieszaczy lub opóźniaczy:
2520 20	- Spoiwa gipsowe
ex 2839	Krzemiany; techniczne krzemiany metali alkalicznych:
2839 90	- Pozostałe
Dział 29 (z wyłączeniem kodów 2905 43 00 oraz 2905 44)	CHEMIKALIA ORGANICZNE
Dział 30	PRODUKTY FARMACEUTYCZNE
ex 3307	Preparaty stosowane przed goleniem, do golenia lub po goleniu, dezodoranty osobiste, preparaty do kąpieli, depilatory i pozostałe preparaty perfumeryjne, kosmetyczne i toaletowe, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone, gotowe dezodoranty do pomieszczeń, nawet perfumowane, lub mające własności dezynfekcyjne:
3307 49 00	- Preparaty do perfumowania lub odwaniania pomieszczeń, łącznie z preparatami zapachowymi stosowanymi w trakcie obrzędów religijnych.
3307 90 00	- - Pozostałe
ex 3401	- Pozostałe
ex 3401	Mydło; organiczne produkty powierzchniowo czynne i preparaty używane jako mydło, w postaci podłużnych kawałków, kostek, uformowanych kawałków lub kształtów, nawet zawierające mydło; papier, watolina, filc i włóknina, impregnowane, powlekane lub pokryte mydłem lub detergentem:
3401 19 00	- Mydło i organiczne produkty powierzchniowo czynne oraz preparaty używane jako mydło w postaci prętów, kawałków, lub w innych ukształtowanych formach, oraz papier, watolina, filc i włóknina, impregnowane, powlekane lub pokryte mydłem lub detergentem:
3402	- - Pozostałe
3402	Organiczne środki powierzchniowo czynne (inne niż mydło); preparaty powierzchniowo czynne, preparaty do prania (łącznie z pomocniczymi preparatami piorącymi) oraz preparaty czyszczące, nawet zawierające mydło, inne niż te w pozycji 3401

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 3403 3403 19 3403 19 10	Preparaty smarowe (łącznie z cieciami chłodząco-smarującymi, preparatami do rozluźniania śrub i nakrętek, preparatami przeciwrzdzewnymi i antykorozyjnymi, preparatami do wyjmowania z formy opartymi na smarach), oraz preparaty stosowane do natłuszczania materiałów włókienniczych, skóry, skór futerkowych i innych materiałów, lecz wyłączając preparaty zawierające w masie, jako składnik zasadniczy 70% lub więcej olejów otrzymanych z ropy naftowej lub olejów otrzymanych z minerałów bitumicznych: - Zawierające oleje ropy naftowej lub oleje otrzymane z minerałów bitumicznych - - Pozostałe - - - Zawierające w masie 70% lub więcej olejów ropy naftowej lub olejów otrzymywanych z minerałów bitumicznych, ale nie stanowiących zasadniczego składnika
3405	Pasty i kremy do obuwia, mebli, podłóg, nadwozi, szkła lub metalu, pasty i proszki do czyszczenia, oraz podobne preparaty (nawet w postaci papieru, watoliny, filcu, włókniny, tworzyw sztucznych komórkowych lub gumy porowatej, impregnowanych, powlekanych lub pokrytych takimi preparatami), wyłączając woski z pozycji 3404
3407 00 00	Pasty modelarskie, nawet do zabawy dla dzieci; preparaty znane jako „wosk dentystyczny” lub jako „dentystyczny materiał formierski”, przygotowany w opakowaniach do sprzedaży detalicznej, lub w postaci płytek, podków, lasek lub podobnej postaci; pozostałe preparaty do stosowania w dentystyce, produkowane na bazie gipsu (gipsu palonego lub siarczanu wapnia)
Dział 35 (z wyłączeniem kodów 3501, 3505 10 10, 3505 10 90 oraz 3502 20)	SUBSTANCJE BIAŁKOWE; SKROBIE MODYFIKOWANE; KLEJE; ENZYMY
Dział 38 (z wyłączeniem kodów 3809 91 00, ex 3809 92 00, ex 3809 99 00 oraz 3823 60)	PRODUKTY CHEMICZNE RÓŻNE
Dział 39	TWORZYWA SZTUCZNE I WYROBY Z NICH
ex 4202	Kufry, walizy, pudła na kapelusze, teczki, aktówki, tornistry, torby pilota, futerały na: lornetki, okulary, aparaty fotograficzne, instrumenty muzyczne, strzelby, rewolwery i podobne pokrowce, torby podróżne, kosmetyczki, plecaki, torebki, torby na zakupy, portfele, portmonetki, teczki na mapy, papierośnice, woreczki na tytoń, torby na narzędzia, torby sportowe, nosidła do butelek, pudełka na biżuterię, puderniczki, kasetki na sztuce oraz tym podobne pojemniki ze skóry lub ze skóry wtórnej, z folii z tworzyw sztucznych, z materiałów włókienniczych, z fibry lub tektury, albo całkowicie lub głównie pokryte takimi materiałami: - Kufry, walizy, pudła na kapelusze, teczki, aktówki, tornistry i podobne wyroby

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 4202 12 4202 12 50 4202 99 4202 99 90	- Z zewnętrzną powierzchnią z tworzyw sztucznych lub z materiałów włókienniczych - Z uformowanego tworzywa sztucznego - - - Pozostałe: - - Pozostałe
ex 4814 4814 20	Tapety papierowe i podobne okładziny ścienne, okienny papier przezroczysty - Tapety i podobne okładziny ścienne składające się z papieru powlekanego po stronie licowej, groszkowanego, tłoczonego, barwionego, drukowanego we wzory lub inaczej dekorowanego warstwą tworzyw sztucznych
ex 7117 7117 90 00	Sztuczna biżuteria - Pozostała
ex 8480 ex 8480 30 8480 30 90	Skrzynki formierskie dla odlewni metali; płyty podmodelowe; modele odlewnicze; formy do metali (inne niż wlewnice), węglików metali, szkła, materiałów mineralnych, gumy lub tworzyw sztucznych: - Modele odlewnicze: - - Pozostałe
ex 9113 ex 9113 90 9113 90 30 ex 9305 9305 10 00 ex 9305 29 9305 29 90 ex 9305 90 9305 90 90	Paski i bransoletki do zegarków oraz ich części: - Pozostałe: - - Z tworzyw sztucznych Części i akcesoria wyrobów z pozycji od 9301 do 9304: - Rewolwerów lub pistoletów - Strzelb myśliwskich lub karabinów z pozycji 9303 - - Pozostałe - - - Pozostałe - Pozostałe - - - Pozostałe
ex 9405 ex 9405 10 ex 9405 20 9405 20 11 9405 20 19	Lampy i oprawy oświetleniowe, w tym także reflektory poszukiwawcze i punktowe, oraz ich części, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone, reklamy świetlne, podświetlane tablice i znaki informacyjne itp., ze źródłem światła zamontowanym na stałe, oraz ich części gdzie indziej niewymienione ani niewłączone. - Żyrandole, świeczniki i inne elektryczne oprawy oświetleniowe mocowane do sufitu lub do ściany, z wyjątkiem takich, jakie są stosowane do oświetlania otwartych przestrzeni publicznych lub dróg publicznych - - Pozostałe - - Z tworzyw sztucznych - - - W rodzaju stosowanych do lamp żarowych - - - - Pozostałe Lampy elektryczne stołowe, biurkowe, nocne lub podłogowe - - Z tworzyw sztucznych - - - W rodzaju stosowanych do lamp żarowych - - Pozostałe

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 9405 40	- Pozostałe lampy elektryczne i oprawy oświetleniowe
	- - Pozostałe
	- - - Z tworzyw sztucznych
9405 40 31	- - - W rodzaju stosowanych do lamp żarowych
9405 40 35	- - - W rodzaju stosowanych do świetlówek
9405 40 39	- - - - Pozostałe
9405 50 00	- Nieelektryczne lampy i oprawy oświetleniowe
ex 9405 60	- Reklamy świetlne, podświetlane tablice i znaki informacyjne itp.;
	- - Pozostałe
9405 60 91	- - - Z tworzyw sztucznych
	- Części
9405 92	- - - Z tworzyw sztucznych
ex 9615	Grzebienie, wsuwki, spinki i szpilki do włosów, lokówki itp., inne niż z pozycji nr 8516, oraz ich części:
9615 90 00	- Pozostałe
ex 9701	Obrazy, rysunki i pastele wykonane wyłącznie ręcznie (z wyjątkiem rysunków z pozycji 4906 oraz wyrobów przemysłowych, malowanych lub zdobionych ręcznie); kolaże i podobne płyty dekoracyjne
9701 90 00	- Pozostałe

Artykuł 10

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się z mocą od dnia 1 stycznia 1988 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 czerwca 1988 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESSEN

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 3892/88

z dnia 14 grudnia 1988 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2670/81 ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2306/88², w szczególności jego art. 26 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 26 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 stanowi, że cukier C lub izoglukoza C, wyprodukowane w odniesieniu do roku gospodarczego i nie przesunięte jako produkcja na następny rok gospodarczy, nie mogą być zbyte na rynku krajowym i muszą zostać wywiezione w stanie naturalnym; w celu zapewnienia jednolitego stosowania tego przepisu w całej Wspólnocie konieczne wydaje się dokładne sprecyzowanie pojęcia wywozu w rozumieniu omawianego artykułu, a w konsekwencji dostosowanie dat, pozostawiając jednocześnie Państwom Członkowskim, w zakresie terminu przekazania dowodu wywozu, możliwość dopuszczania, w szczególnych przypadkach, dłuższych terminów;

art. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2670/81³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1714/88⁴ przewiduje, że cukier C i izoglukoza C muszą zostać wywiezione z Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zostały wyprodukowane; to samo rozporządzenie zezwala danemu producentowi zastąpienie przy wywozie cukru C lub izoglukozy C cukrem białym lub izoglukozą wyprodukowanymi przez innego producenta ustanowionego na terytorium tego samego Państwa Członkowskiego, po uiszczeniu kwoty mającej na celu zrównoważenie korzyści finansowej, którą mógłby odnieść z powodu tego zastąpienia;

jednakże ze względu na ewolucję techniczną w składowaniu okazuje się, że cukier C lub izoglukoza C są niekiedy składowane na wywóz w obiektach przeznaczonych do składowania położonych poza fabryką, znajdujących się w Państwie Członkowskim produkcji lub w innym Państwie Członkowskim, razem z innymi cukrami lub innymi izoglukozami wyprodukowanymi przez inne przedsiębiorstwa lub przez to samo przedsiębiorstwo, bez możliwości ich odróżnienia; w rezultacie konieczne jest, z jednej strony w celu zapewnienia zgodności z powyżej wymienioną zasadą, z drugiej strony z przyczyn technicznych

¹ Dz.U. nr L 177 z 1.7.1981, str. 4.

² Dz.U. nr L 201 z 27.7.1988, str. 65.

³ Dz.U. nr L 262 z 16.9.1981, str. 14.

⁴ Dz.U. nr L 152 z 18.6.1988, str. 23.

związanych z tego typu składowaniem, uściślenie, że zamiana w tym samym miejscu składowania między cukrami i izoglukozą o różnym pochodzeniu jest dopuszczalna, gdy przedmiotowy produkt znajduje się, aż do chwili przyjęcia zgłoszenia wywozowego, pod kontrolą administracyjną dającą gwarancje równoważne gwarancjom zapewnianym przez kontrolę celną, a po tym przyjęciu znajduje się pod kontrolą celną, tak aby zamiana nie dała podstawy do zapłaty kwoty określonej w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2670/81; ponadto, kontrole te powinny zapewnić w szczególności, że ilość cukru lub izoglukozy odpowiadająca danej ilości cukru C lub izoglukozy C będzie przechowywana w tym samym miejscu składowania do momentu ich usunięcia z magazynu w celu wywozu poza obszar celny Wspólnoty;

z przyczyn administracyjnych pożądanym jest, aby przepisy te obowiązywały jedynie w stosunku do produkcji cukru C i izoglukozy C od roku gospodarczego 1988/1989;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 2670/81 wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. Wywóz określony w art. 26 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, uważa się za dokonany, jeżeli:

- a) cukier C lub izoglukoza C są wywożone z Państwa Członkowskiego, na terytorium którego zostały wyprodukowane;
- b) dane zgłoszenie wywozowe zostało przyjęte przez Państwo Członkowskie, określone w lit. a) przed dniem 1 stycznia następującym po upływie roku gospodarczego, w trakcie którego cukier C lub izoglukoza C zostały wyprodukowane;
- c) cukier C lub izoglukoza C lub odpowiadająca im ilość w rozumieniu art. 2 ust. 3 opuściły obszar celny Wspólnoty najpóźniej w terminie sześćdziesięciu dni od dnia 1 stycznia określonego w lit. b);
- d) produkt został wywieziony bez refundacji lub opłaty wyrównawczej jako cukier biały lub cukier surowy, nie poddany denaturacji lub jako syropy uzyskane przed etapem krystalizacji, objęte kodami CN 1702 60 90 i 1702 90 90 lub jako izoglukoza w stanie naturalnym z Państwa Członkowskiego określonego na podstawie lit. a).

Z wyjątkiem przypadku siły wyższej, jeżeli nie są spełnione wszystkie warunki przewidziane w akapicie pierwszym, daną ilość cukru C lub izoglukozy C, uważa się za

zbyte na rynku wewnętrznym.

W przypadku siły wyższej, właściwa agencja Państwa Członkowskiego, na terytorium którego cukier C lub izoglukoza C zostały wyprodukowane, przyjmuje środki niezbędne z punktu widzenia okoliczności, na które powołuje się zainteresowana strona.

2. Ilości cukru wywożone w postaci syropów, określone na podstawie ust. 1 lit. d) akapit pierwszy, należy ustalać na podstawie zawartości w nich cukru ekstraktywnego, stwierdzanej zgodnie z przepisami art. 1 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1443/82.

Nie można powoływać się na przepisy art. 34 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87* w odniesieniu do stosowania niniejszego rozporządzenia.

* Dz.U. nr L 351 z 14.12.1987, str. 1.”;

2. Art. 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Dowód, że warunki, określone w art. 1 ust. 1 zostały spełnione przez danego producenta należy dostarczyć do właściwej agencji Państwa Członkowskiego, na terytorium którego cukier C lub izoglukoza C zostały wyprodukowane przed dniem 1 kwietnia następującym po upływie roku gospodarczego, w trakcie którego zostały wyprodukowane.

Jednakże w szczególnych wypadkach właściwa agencja danego Państwa Członkowskiego może zezwolić na dłuższy termin.”;

3. w art. 2 ust. 2 lit. b) akapit pierwszy wyrazy „określone w art. 30” zastępuje się wyrazami „określone w art. 30 i 31”;

4. w art. 2 ust. 2 akapit pierwszy dodaje się lit. d) w brzmieniu:

„d) oraz w przypadku określonym w ust. 3, jeżeli usunięcie z magazynu ma miejsce:

- przed przyjęciem zgłoszenia wywozowego, określonego w art. 1 ust. 1 lit. b), dowód dodatkowy ustalony przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, w którym składowanie miało miejsce,

lub

- po przyjęciu zgłoszenia wywozowego, określonego w art. 1 ust. 1 lit. b), dowód w rozumieniu art. 31 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 3183/80, ustanowiony przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, w którym składowanie miało miejsce.

Dodatkowy dowód musi w obu przypadkach potwierdzać usunięcie z magazynu przedmiotowego produktu lub ilości odpowiadającej zamianie w rozumieniu ust. 3.”;

5. Art. 2 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli cukier C lub izoglukoza C wyprodukowane przez producenta są składowane w celu wywozu w silosie, magazynie lub zbiorniku znajdującym się w miejscu położonym poza fabryką producenta w Państwie Członkowskim producenta, w Państwie Członkowskim produkcji lub innym Państwie Członkowskim i w którym składowane są inne cukry i izoglukozy wyprodukowane przez innych producentów lub przez danego producenta, bez możliwości ich odróżnienia, wszystkie cukry i izoglukozy składowane w ten sposób muszą być poddane kontroli administracyjnej stanowiącej gwarancję równoważną gwarancjom zapewnianym przez kontrolę celną aż do przyjęcia zgłoszenia wywozowego określonego w art. 1 ust. 1 lit. b), i znajdować się pod kontrolą celną od momentu przyjęcia zgłoszenia. W tym przypadku zezwala się, aby ilość cukru lub izoglukozy wyprodukowanych we Wspólnocie odpowiadająca danej ilości cukru C lub izoglukozy C, do przechowywania w tym samym silosie, magazynie lub zbiorniku do chwili jego opróżnienia, została wywieziona zamiast cukru C lub izoglukozy C poza obszar celny Wspólnoty, bez podstawy do zapłaty kwoty określonej w ust. 2.”;

6 Art. 3 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Zainteresowane Państwo Członkowskie przed dniem 1 maja następującym po dniu 1 stycznia, określonym w art. 1 ust. 1 lit. b) informuje producentów, na których spoczywa obowiązek zapłaty kwoty określonej w ust. 1, o łącznej kwocie do zapłaty.

Taka łączna kwota wpłacana jest przez danych producentów przed dniem 20 maja tego samego roku.

3. Jednakże gdy właściwa agencja, na mocy art. 2 ust. 1 akapit drugi, przedłużyła termin na okazanie dowodu, dzień 1 maja i dzień 20 maja określone w ust. 2, zastępuje się datami, które zostaną określone przez właściwą agencję w na podstawie dopuszczalnego przedłużenia terminu.”;

7. Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 4*

1. Zainteresowane Państwo Członkowskie powiadamia, przed dniem 15 kwietnia następującym po dniu 1 stycznia określonym w art. 1 ust. 1 lit. b), producentów, na których spoczywa obowiązek zapłaty kwoty określonej w art. 2 ust. 2 akapit drugi, o łącznej kwocie do zapłaty.

2. Łączna kwota wpłacana jest przez danych producentów przed dniem 1 maja tego samego roku.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie jest stosowane do cukru C i izoglukozy C wyprodukowanych od roku gospodarczego 1988/1989.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 grudnia 1988 r.

W imieniu Komisji

Frans ANDRIESEN

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 56/91

z dnia 9 stycznia 1991 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2670/81 ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3577/90², w szczególności jego art. 26 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2670/81³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 3892/88⁴, przewiduje, że producent cukru C ustanowiony w Państwie Członkowskim może; do celów wywozu; zastąpić swój cukier C cukrem białym produkowanym przez innego producenta ustanowionego na terytorium tego samego Państwa Członkowskiego pod warunkiem zapłacenia kwoty niwelującej przewagę ekonomiczną, jaką może odnieść w wyniku takiego zastąpienia; artykuł ten zastrzega jednak że tam, gdzie cukier C przeznaczony na wywóz jest przechowywany w magazynach znajdujących się poza terenem fabryki w Państwie Członkowskim, w którym został wyprodukowany lub w innym Państwie Członkowskim, wraz z innymi cukrami, w szczególności wyprodukowanymi przez innego producenta, bez możliwości fizycznego ich rozróżnienia, dopuszcza się zastąpienie do celów wywozu, z zastrzeżeniem niektórych warunków, gdy zastąpienie to nie powoduje konieczności uiszczenia kwoty określonej w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2670/81;

istnieje możliwość wywozu cukru C w postaci małych opakowań przez organizację charytatywną na rachunek producenta cukru C; taki przypadek nie stanowi zastąpienia w znaczeniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2670/81, gdyż zachowana jest fizyczna tożsamość produktu wywożonego; właściwe jest, by nie stawiać utrudnień takim działaniom, w związku z tym należy zapewnić środki, aby takie działanie nie powodowało konieczności płacenia kwoty określonej w art. 2 ust. 2 wymienionego rozporządzenia w odniesieniu do przedmiotowego cukru C wyprodukowanego w roku gospodarczym 1990/1991;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

¹ Dz.U. nr L 177 z 1.7.1981, str. 4.

² Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 23.

³ Dz.U. nr L 262 z 16.9.1981, str. 14.

⁴ Dz.U. nr L 346 z 15.12.1988, str. 29.

W rozporządzeniu (EWG) nr 2670/81 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) dodaje się, co następuje:

„Jednakże w przypadku ust. 3 akapit drugi, dowód ten zastępuje się równoważnym dowodem, jaki zostanie ustalony przez to samo Państwo Członkowskie;”

2. W art. 2 ust. 3 dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„Jeśli cukier biały C objęty kodem CN 1701 99 10, wyprodukowany w roku gospodarczym 1990/1991, jest przygotowany w celu jego wywozu w opakowaniach bezpośrednich o zawartości netto produktu nieprzekraczającej 1 kilograma i umieszczony w paczce zawierającej inne produkty spożywcze przeznaczone na wywóz w imieniu przedsiębiorstwa, które wyprodukowało cukier C, przez uznaną organizację charytatywną, działanie to nie jest uznawane za zastąpienie w rozumieniu ust. 2 i nie powoduje konieczności płacenia kwoty przewidzianej we wspomnianym ustępie.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 9 stycznia 1991 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 3559/91

z dnia 6 grudnia 1991 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2670/81 ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 464/91², w szczególności jego art. 26 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 26 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 przewiduje, że cukier C i izoglukoza C nie mogą być zbyte na wewnętrznym rynku Wspólnoty, ale muszą zostać wywiezione w postaci naturalnej przed dniem 1 stycznia roku następującego po danym roku gospodarczym; artykuł ten ustala również kwotę opłaty nakładanej na cukier C i izoglukozę C, których wywóz w postaci naturalnej w wyznaczonym czasie nie został udokumentowany przed określoną datą;

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2670/81 z dnia 14 września 1981 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 56/91⁴, przewiduje, że producenci cukru C i izoglukozy C działający na terenie Państwa Członkowskiego mogą w wywozie zastępować cukier C innym białym cukrem w postaci naturalnej lub zastępować izoglukozę C inną izoglukozą wytworzoną przez innego producenta działającego na terenie tego samego Państwa Członkowskiego pod warunkiem, że producent dokonujący zastąpienia wnosi zryczałtowaną kwotę w wysokości 1,25 ECU za 100 kilogramów białego cukru lub 100 kilogramów suchej masy;

płatność tej kwoty ma na celu wyrównanie jakiejkolwiek korzyści, która może powstać w wyniku takiego zastąpienia, w szczególności biorąc pod uwagę koszty transportu; wspomniana powyżej zryczałtowana kwota została wprowadzona kilka lat temu, a od tego czasu warunki i sposoby transportu znacznie się rozwinęły, czyniąc przewóz tańszym; wydaje się również, że na skutek tego producenci nie są już skłonni do korzystania z omawianej możliwości zastąpienia; należy zatem dostosować wysokość kwoty zryczałtowanej w zakresie, który nie będzie zachęcać do zastąpień;

kwota do pobrania w wypadku, gdy cukier C i izoglukoza C nie zostają wywiezione w wyznaczonym czasie jest również uzależniona od wysokości kwoty zryczałtowanej reprezentującej spodziewane korzyści związane szczególnie z kosztami przewozu; wysokość

¹ Dz.U. nr L 177 z 1.7.1981, str. 4.

² Dz.U. nr L 54 z 28.2.1991, str. 22.

³ Dz.U. nr L 262 z 16.9.1981, str. 14.

⁴ Dz.U. nr L 7 z 10.1.1991, str. 25.

kwoty zryczałtowanej powinna zostać skorygowana o tę samą kwotę;

aby zapobiec stosowaniu różnych wysokości kwoty zryczałtowanej dla cukru C i izoglukozy C, wyprodukowanych w ciągu tego samego roku gospodarczego, należy wprowadzić przepisy ustalające nową kwotę ryczałtową stosowaną dopiero od momentu wyprodukowania cukru C i izoglukozy C w roku gospodarczym 1991/92;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 2670/81 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 ust. 2 akapit drugi „1,25 ECU” zastępuje się „1,00 ECU”.
2. W art. 3 ust. 1 lit. a) i b) „1,25 ECU” zastępuje się „1,00 ECU”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do cukru C i izoglukozy C wyprodukowanych począwszy od roku gospodarczego 1991/92.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 6 grudnia 1991 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 158/96

z dnia 30 stycznia 1996 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2670/81 ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1101/95², w szczególności jego art. 26 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 26 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 przewiduje, że cukier C, izoglukoza C i syrop inulinowy C nie mogą być zbyte na wewnętrznym rynku Wspólnoty i muszą być wywiezione w stanie naturalnym przed dniem 1 stycznia, po zakończeniu danego roku gospodarczego; ten sam artykuł stanowi również, że zostaną ustalone opłaty za cukier C, izoglukozę C i syrop inulinowy C, których dowód wywozu w stanie naturalnym, w wymaganym okresie nie został dostarczony do określonej daty;

wspólna organizacja rynku cukru regulowana rozporządzeniem nr 1785/81 została rozszerzona na syrop inulinowy objęty kodami CN 1702 60 90 i 1702 90 80; dlatego system kwot produkcyjnych określony w tym rozporządzeniu stosuje się do tego produktu; należy również odpowiednio zmienić rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2670/81³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1754/93⁴;

Porozumienie w sprawie rolnictwa wynikające z Rundy Urugwajskiej wielostronnych negocjacji handlowych prowadzi przede wszystkim do zniesienia z dniem 1 lipca 1995 r. zróżnicowanych opłat przywozowych przewidzianych przez wspólną organizację rynku cukru; dlatego też wyżej wymieniana opłata, która ma zostać nałożona, powinna być od tego momentu określana w odniesieniu do opłat przywozowych na dany produkt;

doświadczenie wykazuje, że nakładanie opłat według stawki ryczałtowej nie może być uzasadnione w przypadku zastępczego wywozu cukru lub izoglukozy;

niniejsze rozporządzenie jest zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

¹ Dz.U. nr L 177 z 1.7.1981, str. 4.

² Dz.U. nr L 110 z 17.5.1995, str. 1.

³ Dz.U. nr L 262 z 16.9.1981, str. 14.

⁴ Dz.U. nr L 161 z 2.7.1993, str. 45.

W rozporządzeniu (EWG) nr 2670/81 wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Produkty określone w art. 26 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 uznaje się za wywiezione, jeżeli:

- a) bez uszczerbku dla innych przepisów niniejszego rozporządzenia, dowód określony w art. 2 jest w posiadaniu właściwej agencji Państwa Członkowskiego produkcji, bez względu na to, z którego z Państw Członkowskich cukier C, izoglukoza C lub syrop inulinowy C zostały wywiezione;
- b) dane zgłoszenie wywozowe zostaje przyjęte przez Państwo Członkowskie wywozu przed dniem 1 stycznia następującego po zakończeniu roku gospodarczego, w którym cukier C, izoglukoza C lub syrop inulinowy C zostały wyprodukowane;
- c) cukier C, izoglukoza C, syrop inulinowy C lub odpowiadająca im ilość w rozumieniu art. 2 ust. 3, opuściła wspólnotowy obszar celny nie później niż 60 dni od dnia 1 stycznia określonego w lit. b);
- d) produkt został wywieziony bez refundacji lub opłat wyrównawczych jako cukier biały lub cukier surowy, który nie został poddany denaturacji lub w postaci syropów uzyskanych przed cukrem w formie stałej i objętych kodami CN 1702 60 90 i 1702 90 99, takich jak izoglukoza w stanie naturalnym lub syrop inulinowy w stanie naturalnym.

Poza przypadkami działania siły wyższej, jeżeli którykolwiek z warunków przewidzianych w akapicie pierwszym nie zostanie spełniony dane ilości cukru C, izoglukozy C lub syropu inulinowego C uważa się za zbyte na rynku wewnętrznym.

W przypadkach działania siły wyższej, właściwa agencja Państwa Członkowskiego, na którego terytorium cukier C, izoglukoza C lub syrop inulinowy C zostały wyprodukowane, podejmuje decyzję w sprawie niezbędnych środków na podstawie okoliczności powoływanych przez zainteresowaną stronę.

W przypadku, gdy cukier C, izoglukoza C lub syrop inulinowy C są wywożone z terytorium Państwa Członkowskiego innego niż to, w którym zostały wyprodukowane środki te są podejmowane po otrzymaniu, w odpowiednim przypadku, opinii właściwych władz tego Państwa Członkowskiego.”

2. W art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Dowód, że warunki określone w art. 1 ust. 1 zostały spełnione przez danego producenta przedkładany jest właściwym władzom Państwa Członkowskiego, na którego terytorium cukier C, izoglukoza C lub syrop inulinowy C zostały wyprodukowane przed dniem 1 kwietnia po zakończeniu roku gospodarczego, w

którym zostały wyprodukowane.”;

b) ust. 2 lit. c) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„c) oświadczenie producenta stwierdzające, że cukier C, izoglukoza C lub syrop inulinowy C zostały przez niego wyprodukowane.”

c) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Do celów wywozu dany producent może jednak zastąpić cukier C innym cukrem białym w jego naturalnym stanie, objętym kodem CN 1701 lub izoglukozę C inną izoglukożą o takiej samej zawartości fruktozy, wytworzoną przez innego producenta posiadającego siedzibę na obszarze tego samego Państwa Członkowskiego.”

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku, gdy cukier C, izoglukoza C lub syrop inulinowy C wyprodukowane przez producenta, składowane są w celu ich wywiezienia w silosie, magazynie lub zbiorniku znajdującym się w miejscu położonym poza fabryką producenta, w Państwie Członkowskim produkcji lub innym Państwie Członkowskim, w którym składowane są inne cukry, izoglukozy lub syropy inulinowe przez innych producentów lub przez danego producenta, bez możliwości dokonania ich rozróżnienia, wszystkie cukry, izoglukozy lub syropy inulinowe w ten sposób składowane muszą zostać poddane kontroli administracyjnej zapewniającej gwarancje równoważne do kontroli celnej, do momentu przyjęcia zgłoszenia wywozowego określonego w art. 1 ust. 1 lit. b) i podlegają kontroli celnej od momentu wymienionego przyjęcia. W tym wypadku ilość cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego wyprodukowana we Wspólnocie, odpowiadająca danej ilości cukru C, izoglukozy C lub syropu inulinowego C, która ma być składowana w tym samym silosie, magazynie lub zbiorniku do momentu ich wydania ze składu, otrzymuje pozwolenie na wywóz w zastępstwie cukru C, izoglukozy C lub syropu inulinowego C spoza obszaru celnego Wspólnoty.

W przypadku, gdy cukier biały C objęty kodem CN 1707 99 10 przygotowywany jest w celu wywozu w opakowaniach bezpośrednich, o zawartości produktu netto nie przekraczającej 1 kg i znajduje się w przesyłce zawierającej inne produkty żywnościowe, które mają być wywiezione w imieniu przedsiębiorstwa, które wyprodukowało cukier C przez uznaną organizację charytatywną, można uznać to za zastąpienie w rozumieniu ust. 2.”

3. W art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zainteresowane Państwo Członkowskie nakłada na ilości, które w rozumieniu art. 1 ust. 1 zostały zbyte na rynku wewnętrznym opłatę na cukier C za 100 kg odpowiednio cukru białego lub surowego, na izoglukozę C za 100 kg suchej masy i na syrop insulinowy C za 100 kg suchej masy wyrażonej w

ekwiwalencie cukru lub izoglukozy, równe sumie:

- najwyższej opłaty przywózowej stosowanej w odniesieniu do danego produktu w ciągu okresu obejmującego rok gospodarczy, w trakcie którego dany cukier C, izoglukoza C lub syrop inulinowy C zostały wyprodukowane i sześć miesięcy od tego roku gospodarczego

oraz

- 1,21 ECU.”

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku ilości cukru C, izoglukozy C lub syropu inulinowego C, które przed wywozem zostały zniszczone lub uszkodzone bez możliwości naprawienia strat, w okolicznościach uznanych przez właściwą agencję zainteresowanego Państwa Członkowskiego za przypadek działania siły wyższej, dana kwota określona w ust. 1 nie jest pobierana.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 stycznia 1996 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1148/98

z dnia 2 czerwca 1998 r.

włączające do przepisów obowiązujących w sektorze cukru zmiany wprowadzone przez rozporządzenie (WE) nr 2086/97 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/79 z dnia 5 lutego 1979 r. w sprawie procedury dostosowania nomenklatury Wspólnej Taryfy Celnej używanej dla produktów rolnych¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3290/94², w szczególności jego art. 2 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (WE) nr 2086/97 z dnia 4 listopada 1997 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej³, wprowadza zmiany w Nomenklaturze Scalonej, w szczególności w odniesieniu do niektórych produktów podlegających wspólnej organizacji rynku cukru;

niektóre kody w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1785/81⁴, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1599/96⁵, i (EWG) nr 1010/86⁶, ostatnio zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1126/96⁷, oraz w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1464/95⁸, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2136/95⁹, (WE) nr 1729/97¹⁰, (EWG) nr 2670/81¹¹, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 158/96¹², (EWG) nr 825/75¹³, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1714/88¹⁴, oraz (EWG) nr 1729/78¹⁵, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1730/97¹⁶ nie odpowiadają już kodom zawartym w Nomenklaturze Scalonej; w związku z tym należy odpowiednio dostosować wymienione rozporządzenia;

¹ Dz.U. L 34 z 9.02.1979, str. 2.

² Dz.U. L 349 z 31.12.1994, str. 105.

³ Dz.U. L 312 z 14.11.1997, str. 1.

⁴ Dz.U. L 177 z 1.07.1981, str. 4.

⁵ Dz.U. L 206 z 16.08.1996, str. 43.

⁶ Dz.U. L 94 z 9.04.1986, str. 9.

⁷ Dz.U. L 150 z 25.06.1996, str. 3.

⁸ Dz.U. L 144 z 28.06.1995, str. 14.

⁹ Dz.U. L 214 z 8.09.1995, str. 19.

¹⁰ Dz.U. L 243 z 5.09.1997, str. 1.

¹¹ Dz.U. L 262 z 16.09.1981, str. 14.

¹² Dz.U. L 24 z 31.01.1996, str. 3.

¹³ Dz.U. L 79 z 28.03.1975, str. 17.

¹⁴ Dz.U. L 152 z 18.06.1988, str. 23.

¹⁵ Dz.U. L 201 z 25.07.1978, str. 26.

¹⁶ Dz.U. L 243 z 5.09.1997, str. 5.

data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia powinna pokrywać się z datą wejścia w życie rozporządzenia (WE) 2086/97;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W rozporządzeniu (EWG) nr 1785/81 wprowadza się następujące zmiany:
 - w art. 1:
 - a) w lit. d):
 - kod „1702 60 90” zastępuje się kodem „1702 60 95”, oraz
 - kod „1702 90 90” zastępuje się kodem „1702 90 99”;
 - b) w lit. h) kod „ex 1702 60 90” zastępuje się kodem „1702 60 80”.
2. W rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1010/86 wprowadza się następujące zmiany:
 - w art. 1:
 - kod „ex 1702 60 90” zastępuje się kodem „ex 1702 60 95”, oraz
 - kod „ex 1702 90 90” zastępuje się kodem „ex 1702 90 99”.

Artykuł 2

1. W rozporządzeniu (WE) nr 1464/95 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w art. 2 kod „1702 60 90” zastępuje się kodem „1702 60 95”;
 - b) – w art. 8 lit. a) tiret trzecie kod „ex 1702 60 90” zastępuje się kodem „1702 60 80”,
 - w art. 8 lit. c) tiret trzecie kod „1702 60 90” zastępuje się kodem „1702 60 95”,
 - w art. 8 lit. c) tiret piąte kod „ex 1702 60 90” zastępuje się kodem „1702 60 80”.
2. W rozporządzeniu (WE) nr 1729/97 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w art. 3 lit. a) kod „1702 60 90” zastępuje się kodem „1702 60 95”;

- b) w załączniku I:
 - kod „1702 60 90” zastępuje się kodem „1702 60 95”, oraz
 - kod „1702 90 90” zastępuje się kodem „1702 90 99”.
- 3. W rozporządzeniu (EWG) nr 2670/81 wprowadza się następujące zmiany:
W art. 1 lit. d) kod „1702 60 90” zastępuje się kodem „1702 60 95”.
- 4. W rozporządzeniu (EWG) nr 825/75 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w załączniku II kod „ex 1702 90 90” zastępuje się kodem „1702 90 99”;
 - b) w załączniku III:
 - kod „ex 1702 60 90” zastępuje się kodem „ex 1702 60 95”, oraz
 - kod „ex 1702 90 90” zastępuje się kodem „ex 1702 90 99”.
- 5. W rozporządzeniu (EWG) nr 1729/78 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w art. 2 ust. 2 lit. a) akapit drugi (i):
 - kod „1702 60 90” zastępuje się kodem „1702 60 95”, oraz
 - kod „1702 90 90” zastępuje się kodem „1702 90 99”;
 - b) w art. 3 ust. 3 lit. a) akapit drugi (i):
 - kod „1702 60 90” zastępuje się kodem „1702 60 95”, oraz
 - kod „1702 90 90” zastępuje się kodem „1702 90 99”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się z mocą od dnia 1 stycznia 1998 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 czerwca 1998 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 95/2002

z dnia 18 stycznia 2002 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2670/81 ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kontyngent

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku w sektorze cukru¹, w szczególności jego art. 13 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1453/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. wprowadzające szczególne środki dla niektórych produktów rolnych z Azorów i Madery oraz uchylające rozporządzenie (EWG) nr 1600/92 (Poseima)² i (WE) nr 1454/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. wprowadzające szczególne środki dla niektórych produktów rolnych z Wysp Kanaryjskich oraz uchylające rozporządzenie (EWG) nr 1601/92 (Poseican)³ ustalające nowe uzgodnienia w celu zrekompensowania oddalenia, wyspiarskiego charakteru i peryferyjnego położenia tych regionów.
- 2) Szczegółowe przepisy wdrażania uzgodnień w zakresie specjalnych dostaw dla regionów peryferyjnych wprowadzone rozporządzeniami Rady (WE) nr 1452/2001⁴, (WE) nr 1453/2001 i (WE) nr 1454/2001 ustanowione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 20/2002⁵, przewidują między innymi, utrzymanie szczególnych przepisów odnoszących się do tradycyjnych obrotów handlowych z pozostałą częścią Wspólnoty, w szczególności w zakresie dostaw białego cukru C i cukru nierafinowanego C w rozumieniu art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001. W celu zapewnienia standardowego okresu stosowania niniejszego rozporządzenia i rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, należy wyraźnie stwierdzić, że szczególne przepisy ustalone w art. 1 ust. 1a rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2670/81 z dnia 14 września 1981 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kontyngent⁶, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1148/98⁷, są stosowane w okresie ustalonym w art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.
- 3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. cukru,

¹ Dz.U. L 178 z 30.06.2001, str. 1.

² Dz.U. L 198 z 21.07.2001, str. 26.

³ Dz.U. L 198 z 21.07.2001, str. 45.

⁴ Dz.U. L 198 z 21.07.2001, str. 11.

⁵ Dz.U. L 8 z 11.01.2002, str. 1.

⁶ Dz.U. L 262 z 16.09.1981, str. 14.

⁷ Dz.U. L 159 z 3.06.1998, str. 38.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Art. 1 ust. 1a rozporządzenia (EWG) nr 2670/81 otrzymuje brzmienie:

„1a. W okresie określonym w art. 10 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001^{*}, bez względu na ust. 1 lit. a), b) i d), w przypadku gdy cukier C jest importowany na Wyspy Kanaryjskie lub na Maderę w postaci cukru białego objętego kodem CN 1701 lub na Azory w postaci cukru nierafinowanego objętego kodem CN 1701 12 10 w systemie zwolnień z ceł importowych przewidzianych w art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1453/2001^{**}, lub art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1454/2001^{***}, jest uważany jako eksportowany do państwa trzeciego w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 i pochodzący z tego państwa trzeciego do celów stosowania wymienionego systemu.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2002 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 stycznia 2002 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

* Dz.U. L 178 z 30.06.2001, str. 1.

**Dz.U. L 198 z 21.07.2001, str. 26.

***Dz.U. L 198 z 21.07.2001, str. 45.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1713/93

z dnia 30 czerwca 1993 r.

ustanawiające specjalne szczegółowe zasady stosowania rolniczych kursów przeliczeniowych w sektorze cukru

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1548/93², w szczególności jego art. 6 ust. 3, art. 8 ust. 5, art. 28 ust. 8 oraz art. 28a ust. 5,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3763/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. wprowadzające szczególne środki w odniesieniu do niektórych produktów rolnych na rzecz francuskich departamentów zamorskich³, w szczególności jego art. 19,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1600/92 z dnia 15 czerwca 1992 r. wprowadzające szczególne środki dla Azorów i Madery w odniesieniu do niektórych produktów rolnych⁴, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92⁵, w szczególności jego art. 10 i art. 25 ust. 3,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/92 z dnia 15 czerwca 1992 r. wprowadzające szczególne środki dla Wysp Kanaryjskich w odniesieniu do niektórych produktów rolnych⁶, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92, w szczególności jego art. 3 ust. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3813/92 z dnia 28 grudnia 1992 r. w sprawie jednostki rozliczeniowej i kursów wymiany stosowanych do celów wspólnej polityki rolnej⁷, w szczególności jego art. 3 ust. 3, art. 6 ust. 2 oraz art. 12,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1068/93 z dnia 30 kwietnia 1993 r. w sprawie szczegółowych zasad określania i stosowania rolnych kursów przeliczeniowych⁸ ustanawia w szczególności zasady dotyczące pojęcia „terminy operacyjne”; stosownie do rozporządzenia Rady (EWG) nr 3813/92 w przypadkach, gdy termin operacyjny, zdefiniowany w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3813/92, musi zostać określony albo nie można brać go pod uwagę z powodów specyficznych dla organizacji rynku, szczególny termin operacyjny musi

¹ Dz.U. nr L 177 z 1.07.1981, str. 4.

² Dz.U. nr L 154 z 25.06.1993, str. 10.

³ Dz.U. nr L 356 z 24.12.1991, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 173 z 23.12.1992, str. 23.

⁵ Dz.U. nr L 378 z 23.12.1992, str. 23.

⁶ Dz.U. nr L 173 z 23.12.1992, str. 13.

⁷ Dz.U. nr L 387 z 31.12.1992, str. 1.

⁸ Dz.U. nr L 108 z 1.05.1993, str. 106.

zostać określony z uwzględnieniem specjalnych kryteriów;

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3016/78 z dnia 20 grudnia 1978 r. ustanawiające niektóre zasady stosowania kursów wymiany w sektorach cukru i izoglukozy⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3823/92¹⁰, ustanawia wszystkie terminy operacyjne uwzględniane dla kursów reprezentatywnych, które mają być stosowane do wielkości ustalanych w ramach wspólnej organizacji rynku cukru; prawie wszystkie z terminów operacyjnych spełniają kryteria ustalone w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92 oraz specjalne wymogi organizacji rynku; w związku z tym powinna być zachowana większość z tych terminów operacyjnych i należy w tym celu ustanowić przepisy dotyczące odstępstw od odpowiednich artykułów rozporządzenia (EWG) nr 1068/93; przepisy dotyczące terminów operacyjnych ustanowione już w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 1487/92¹¹, (EWG) nr 1488/92¹², (EWG) nr 2177/92¹³, zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 821/93¹⁴ i (EWG) nr 3491/92¹⁵ powinny zostać jednorazowo scalone; należy także dokonać przeglądu terminów operacyjnych dla premii denaturacyjnych oraz refundacji produkcyjnych oraz ustalić standardowy termin operacyjny dla refundacji w celu uwzględnienia wielu rodzajów zastosowań cukru;

rolnicze kursy przeliczeniowe mogą prawdopodobnie być bardziej zróżnicowane w przyszłości, niż miało to miejsce w przeszłości, z powodu nowych zasad agromonetarnych; dlatego też, z uwagi na mechanizmy samofinansowania się istniejące w sektorze cukru należy ustanowić jeden termin operacyjny dla całej Wspólnoty dla minimalnej ceny buraka cukrowego w celu ochrony w szczególności producentów buraka cukrowego; w celu osiągnięcia tego, a także z uwagi na bliski związek między minimalną ceną buraka cukrowego a cenami cukru wynikającymi z wyżej wymienionych mechanizmów samofinansowania, przewidzianych w art. 28 i 29 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, oraz fakt, że wszystkie te ceny dotyczące działań przeprowadzonych w trakcie roku obrotowego, ze względu na potrzebę zachowania spójności, stosownie do art. 3 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92, należy zastosować definicję specjalnego rolniczego kursu przeliczeniowego, bliską realiom gospodarczym i podobnej do definicji stosowanej w przeszłości dla opłaty produkcyjnej pobieranej od rafinerii cukru; porównywalne wymogi szczególne stosowane są w odniesieniu do kwot zwrotu kosztów przechowywania;

ponieważ rozporządzenie (EWG) nr 3016/92 było wielokrotnie zmieniane, a zasady stosowane w tej dziedzinie zostały w znacznym stopniu rozwinięte, wszystkie przepisy należy zebrać w jednym rozporządzeniu, które zastąpi poprzednio obowiązujące, podczas gdy to nowe rozporządzenie powinno wejść w życie z początkiem roku obrotowego 1993 / 94 razem ze specjalnymi środkami przejściowymi;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

⁹ Dz.U. nr L 359 z 22.12.1978, str. 11.

¹⁰ Dz.U. nr L 387 z 31.12.1992, str. 27.

¹¹ Dz.U. nr L 156 z 10.06.1992, str. 7.

¹² Dz.U. nr L 156 z 10.06.1992, str. 10.

¹³ Dz.U. nr L 217 z 31.07.1992, str. 71.

¹⁴ Dz.U. nr L 85 z 6.04.1993, str. 16.

¹⁵ Dz.U. nr L 353 z 3.12.1992, str. 21.

Artykuł 1

1. Minimalne ceny buraka cukrowego, określone w art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, oraz opłata produkcyjna i opłata wyrównawcza, określone odpowiednio w art. 28 oraz 28a tego rozporządzenia, są przeliczane na walutę krajową przy zastosowaniu specjalnego rolniczego kursu przeliczeniowego równego wielkości średniej, wyliczonej *pro rata temporis*, specjalnych rolniczych kursów przeliczeniowych stosowanych w trakcie danego roku obrotowego.
2. Kwotę zwrotu kosztów przechowywania, określonych w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81, przelicza się na walutę krajową przy zastosowaniu specjalnego rolnego kursu przeliczeniowego równego wielkości średniej, wyliczonej *pro rata temporis*, specjalnych rolniczych kursów przeliczeniowych stosowanych w trakcie danego miesiąca przechowywania.
3. Specjalny rolniczy kurs przeliczeniowy, określony w ust. 1 Komisja ustala w ciągu miesiąca następującego po zakończeniu danego roku obrotowego. Komisja ustala rolniczy kurs przeliczeniowy, określony w ust. 2 w każdym miesiącu dla miesiąca poprzedniego.

Artykuł 2

Bez względu na przepisy art. 9, 10, 11 i 12 rozporządzenia (EWG) nr 1068/93, odpowiednio do przypadku, oraz bez uszczerbku dla możliwości i warunków wcześniejszego ustalania, przewidzianych w art. 13-17 tego rozporządzenia, terminy operacyjne dla stosowania kursu wymiany w ramach wspólnej organizacji rynku cukru odpowiadają wymienionym w Załączniku.

Artykuł 3

1. Rozporządzenie (EWG) nr 3016/78 traci moc. Przepisy tego rozporządzenia stosuje się jednak nadal do bieżących działań i procedur.
2. W rozporządzeniu (EWG) nr 1487/92 art. 6, w rozporządzeniu (EWG) nr 1488/92 art. 7, w rozporządzeniu (EWG) nr 2177/92 art. 8 oraz w rozporządzeniu (EWG) nr 3491/92 art. 6 skreśla się.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1993 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 czerwca 1993 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Kwota podlegająca przeliczeniu	Stosowany kurs wymiany
I Skup	
a) Cena skupu cukru przewidziana w art. 9 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81.	Kurs stosowany dnia, w którym przyjęto ofertę na interwencyjny skup cukru.
b) Koszty dodatkowe związane z pakowaniem określone w art. 17 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2103/77 ¹ .	Kurs stosowany dnia, w którym agencja skupu interwencyjnego zażądała zapakowania cukru.
c) Podwyżki lub obniżki określone w art. 14 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2103/77.	Kurs stosowany dnia, w którym przyjęto ofertę na interwencyjny skup cukru.
d) Obniżki określone w art. 13 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2103/77.	Kurs stosowany dnia, w którym przyjęto ofertę na interwencyjny skup cukru.
e) Kwota zwrotu określona w art. 8 ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 2103/77.	Kurs stosowany dnia, w którym została przyjęta oferta na interwencyjny skup cukru.

II. Interwencyjna sprzedaż cukru

a) Cena sprzedaży w drodze przetargu stosownie do art. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 447/68 ² .	Cena stosowana dnia dokonywania płatności. W przypadku ustalania ceny z wyprzedzeniem zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92, stosowanym kursem jest kurs obowiązujący ostatniego dnia składania ofert przetargowych w ramach danej procedury przetargowej.
b) Cena sprzedaży, inna niż ustalana w drodze przetargu, ustalona zgodnie z art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 447/68.	Kurs stosowany dnia dokonywania płatności.

III. Opłaty produkcyjne

Zaliczki przewidziane w art. 5 i 6 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1443/82 ³ .	Kurs stosowany dnia 1 kwietnia danego roku obrotowego.
---	--

IV. Część nie objęta regulacjami kwotowymi

a) Opłata wyrównawcza określona w art. 26 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81	Kurs stosowany dnia, w którym była stosowana najwyższa przywozowa opłata
--	--

Kwota podlegająca przeliczeniu	Stosowany kurs wymiany
dla cukru C i izoglukozy C, dla których nie dostarczono w przepisany terminie dowodu na dokonanie wywozu.	wyrównawcza w przypadku cukru lub zmienny element opłaty wyrównawczej w przypadku izoglukozy, podczas okresu określonego w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2670/81 ⁴ . Jeżeli kwota ta była stosowana w ciągu dwóch lub więcej dni, nawet kolejnych, podczas tego okresu, kursem wymiany jest kurs stosowany w ostatnim z tych dni..
b) Kwoty przewidziane w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2670/81 w przypadku zastąpienia cukru C lub izoglukozy C.	Kurs stosowany dnia, w którym przyjęto zgłoszenie wywozowe na cukier lub izoglukozę wywożone w zastępstwie.
c) Kwoty przewidziane w art. 5 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 65/82 ⁵ w odniesieniu do ilości cukru przeniesionej, w stosunku do której przedsiębiorstwo nie wypełniło obowiązków dotyczących przechowywania.	Kurs stosowany dnia, w którym zbyto daną ilość w rozumieniu art. 12 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1998/78 ⁶ .

V. System rekompensat za koszty składowania

a) Opłata wyrównawcza za przechowywanie przewidziana w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81.	Kurs stosowany dnia, w którym zbyto daną ilość w rozumieniu art. 12 rozporządzenia (EWG) nr 1998/78.
--	--

VI. System zapasów minimalnych

a) zwrot przewidziany w art. 3 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1789/81 ⁷ .	Kurs stosowany dnia, w którym dany właściwy organ otrzymały wniosek o zwolnienie.
b) kwoty przewidziane w art. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1789/81 nakładane na cukier pochodzący z zapasów minimalnych wprowadzonych do obrotu innych niż zgodnie z ustanowionymi zasadami.	Kurs stosowany dnia, w którym zbyto daną ilość w rozumieniu art. 12 rozporządzenia (EWG) nr 1998/78.

VII. Premia denaturacyjna

Premia denaturacyjna przewidziana w art. 9	Kurs stosowany dnia przeprowadzania
--	-------------------------------------

Kwota podlegająca przeliczeniu	Stosowany kurs wymiany
ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81.	denaturacji. W przypadku wcześniejszego ustalania zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92, stosowanym kursem jest kurs obowiązujący w dniu otrzymania przez właściwy organ wniosku o wystawienie świadectwa do celów premii denaturacyjnej.

VIII. Dopłaty produkcyjne do produktów zużywanych przez przemysł chemiczny

Refundacje produkcyjne przewidziany w art. 9 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81.	<p>W przypadku wcześniejszego ustalania rolniczego kursu przeliczeniowego zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92, stosowanym kursem jest kurs obowiązujący w dniu otrzymania przez właściwy organ wniosku o wystawienie świadectwa do celów refundacji.</p> <p>W innych przypadkach stosowanym kursem jest kurs obowiązujący pierwszego dnia drugiego kwartału, na który ważny jest świadectwo.</p>
--	--

IX. Pomoc na wprowadzanie do obrotu cukru produkowanego przez francuskie departamenty zamorskie

a) Pomoc na rzecz transportu, określona w art. 2 rozporządzenie Rady (EWG) nr 2225/86 ⁸ .	Kurs stosowany dnia wypełnienia konosamentu na transportowany cukier
b) Pomoc określona w art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2225/86.	Kurs stosowany dnia, w którym dokonano rafinacji danej ilości cukru.

X. Pomoc na dostosowanie przemysłu rafinacji cukru

a) Pomoc przewidziana w art. 9 ust. 4b rozporządzenia (EWG) nr 1785/81.	Kurs stosowany dnia, w którym została poddana rafinacji dana ilość cukru surowego i dla Państwa Członkowskiego, w którym dokonano tej rafinacji.
---	--

XI. Pomoc na dostosowanie przemysłu rafinacji cukru w Portugalii

Pomoc przewidziana w art. 9 ust. 4c rozporządzenia (EWG) nr 1785/81.	Kurs stosowany dnia, w którym dokonano rafinacji danej ilości cukru surowego.
--	---

Kwota podlegająca przeliczeniu	Stosowany kurs wymiany
--------------------------------	------------------------

XII. Pomoc krajowa określona w art. 46 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81

a) Pomoc przewidziana w art. 46 ust. 1-4 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 (Włochy).	Kurs stosowany dnia 1 stycznia roku obrotowego, w którym wyprodukowano buraki cukrowe i cukier.
b) Pomoc przewidziana w art. 46 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 (Zjednoczone Królestwo).	Kurs stosowany dnia, w którym poddano rafinacji daną ilość preferencyjnego cukru surowego i dla Państwa Członkowskiego, w którym dokonano rafinacji.

XIII. Pomoc przewidziana w rozporządzeniu (EWG) nr 3814/92 (Hiszpania)

a) Pomoc dla producentów buraka i trzciny, określona w art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia (EWG) nr 3814/92.	Kurs stosowany dnia, w którym dokonano przetworzenia danych buraków i trzciny na cukier.
b) Pomoc dla zapasów wg stanu na dzień 31 grudnia 1992 r., określona w art. 2 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3814/92 ⁹ .	Kurs stosowany dnia, w którym zbyto daną ilość w rozumieniu art. 12 rozporządzenia (EWG) nr 1998/78.

XIV Handel z państwami trzecimi

Wszelkie wyrównawcze opłaty przywozowe i wywozowe oraz refundacje wywozowe przewidziane stosownie do rozporządzenia (EWG) nr 1785/81:	
a) z wcześniejszym ustaleniem rolniczego kursu przeliczeniowego;	Kurs stosowany dnia wniesienia wniosku o wcześniejsze ustalenie kursu wymiany.
b) bez wcześniejszego ustalenia rolniczego kursu przeliczeniowego lub po upływie okresu dla wcześniejszego ustalenia kursu, określonego w art. 6 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92.	Kurs stosowany dnia, w którym zostało zaakceptowane zgłoszenie celne.

XV Zabezpieczenia

Wszelkie zabezpieczenia przewidziane stosownie do rozporządzenia (EWG) nr 1785/81.	Kurs stosowany dnia, w którym zostało wniesione zabezpieczenie.
--	---

XVI Pomoc dla regionów peryferyjnych

Kwota podlegająca przeliczeniu	Stosowany kurs wymiany
a) Zryczałtowana stawka pomocy na hektar uprawy trzciny cukrowej we francuskich departamentach zamorskich przewidziana w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 3763/91.	Kurs stosowany dnia 1 lipca roku obrotowego, w którym dokonano nasadzenia trzciny i/lub zakończenie meliorację gruntów.
b) Pomoc na bezpośrednie przetwarzanie trzciny cukrowej na rolniczy rum we francuskich departamentach zamorskich przewidziana w art. 18 rozporządzenia (EWG) nr 3763/91.	Kurs stosowany dnia, w którym dokonano destylacji soku z trzciny cukrowej.
c) Pomoc dla szczególnych dostaw cukru dla Azorów i Madery oraz Wysp Kanaryjskich na podstawie art. 3 rozporządzeń (EWG) nr 1600/92 i (EWG) nr 1601/92.	Kurs stosowany dnia, w którym świadectwo pomocowe zostało zatwierdzone przez właściwe władze miejsca przeznaczenia. W przypadku wcześniejszego ustalenia zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92, stosowanym kursem jest kurs obowiązujący w dniu, w którym wniesiony został wniosek o przyznanie pomocy.
d) Zryczałtowana stawka pomocy na hektar uprawy buraka cukrowego na Azorach przewidziana w art. 25 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1600/92.	Kurs stosowany dnia 1 lipca roku obrotowego, w którym wyprodukowano buraki cukrowe.
e) Pomoc specjalna na przetwarzanie buraka cukrowego zebranego na Azorach na cukier biały przewidziana w art. 25 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1600/92.	Kurs stosowany dnia, w którym dokonano przetworzenia buraka cukrowego na cukier biały.

¹ Dz.U. nr L 246 z 27.09.1977, str. 12.

² Dz.U. nr L 91 z 12.04.1968, str. 5.

³ Dz.U. nr L 158 z 9.06.1982, str. 17.

⁴ Dz.U. nr L 262 z 16.09.1981, str. 14.

⁵ Dz.U. nr L 9 z 14.01.1982, str. 14.

⁶ Dz.U. nr L 231 z 23.08.1978, str. 5.

⁷ Dz.U. nr L 177 z 1.07.1981, str. 39.

⁸ Dz.U. nr L 194 z 17.07.1986, str. 7.

⁹ Dz.U. nr L 387 z 31.12.1992, str. 7.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2926/94

z dnia 30 listopada 1994 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2177/92 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania szczególnych uzgodnień w sprawie dostaw cukru na Azory, Maderę i Wyspy Kanaryjskie oraz rozporządzenie (EWG) nr 1713/93 w odniesieniu do rolniczych kursów przeliczeniowych w sektorze cukru

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/92 z dnia 15 czerwca 1992 r. dotyczące szczególnych środków dla Wysp Kanaryjskich w odniesieniu do produktów rolnych¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1974/93², w szczególności jego art. 3 ust. 4 i art. 7 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

szczegółowe zasady stosowania konkretnych uzgodnień w sprawie dostaw cukru na Azory, Maderę i Wyspy Kanaryjskie są ustanowione rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2177/92³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1443/94⁴;

według nowych powszechnych szczegółowych zasad w celu wykonania konkretnych uzgodnień w sprawie dostaw niektórych produktów rolnych na Wyspy Kanaryjskie, ustanowionych rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2790/94⁵, zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2883/94⁶, które wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1994 r., nie ma konieczności złożenia zabezpieczenia przed wydaniem świadectwa pomocy oraz również określone są nowe terminy operacyjne dla kursu stosowanego do przeliczenia kwot pomocy dla dostaw na pesety hiszpańskie; dlatego też należy wprowadzić odpowiednie zmiany w odniesieniu do Wysp Kanaryjskich do rozporządzenia (EWG) nr 2177/92 i rozporządzenia (EWG) nr 1713/93 z dnia 30 czerwca 1993 r., ustanawiających specjalne szczegółowe zasady stosowania rolniczego kursu przeliczeniowego w sektorze cukru⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2627/93⁸, które wejdą w życie z dniem 1 grudnia 1994 r.;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

¹ Dz.U. nr L 173 z 27.6.1992, str. 13.

² Dz.U. nr L 180 z 23.7.1993, str. 26.

³ Dz.U. nr L 217 z 31.7.1992, str. 71.

⁴ Dz.U. nr L 157 z 24.6.1994, str. 4.

⁵ Dz.U. nr L 296 z 17.11.1994, str. 23.

⁶ Dz.U. nr L 304 z 29.11.1994, str. 18.

⁷ Dz.U. nr L 159 z 1.7.1993, str. 94.

⁸ Dz.U. nr L 240 z 25.9.1993, str. 19.

Artykuł 1

W art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 2177/92 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Powyższych ustępów nie stosuje się w odniesieniu do Wysp Kanaryjskich.”

Artykuł 2

W pkt. XVI lit. c) załącznika do rozporządzenia (EWG) nr 1713/93 skreśla się wyrazy „oraz Wyspy Kanaryjskie”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1994 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 listopada 1994 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1265/2001

z dnia 27 lipca 2001 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 w odniesieniu do przyznawania refundacji produkcyjnych do niektórych produktów cukrowych stosowanych w przemyśle chemicznym

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹, w szczególności jego art. 7 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Na mocy art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 podjęto decyzję o przyznaniu refundacji produkcyjnych do cukru, nieprzetworzonej izoglukozy oraz syropów cukrowych objętych tym rozporządzeniem oraz chemicznie czystej fruktozy (lawulosa) objętych kodem CN 1702 50 00, jako produktów pośrednich używanych w wytwarzaniu niektórych produktów przemysłu chemicznego.
- 2) Dla nieprzetworzonej izoglukozy należy ustanowić regulacje zbliżone do tych dotyczących cukru białego używanego w przemyśle chemicznym.
- 3) W przypadku, gdy dokładnie określone półprodukty otrzymywane są z jednej strony we Wspólnocie bezpośrednio z produktu podstawowego, z wyjątkiem produktów objętych innym systemem refundacji produkcyjnych, a z drugiej strony są stosowane do wytwarzania chemikaliów wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, należy ustanowić przepisy umożliwiające przyznawanie refundacji produkcyjnych do tych półproduktów. Możliwość tę należy zapewnić nawet w przypadku, gdy półprodukty są stosowane w Państwie Członkowskim innym niż państwo ich wytworzenia. W tym celu, z jednej strony należy ustanowić, że refundację produkcyjną przyznaje się do produktu podstawowego służącego do wytworzenia ilości półproduktu wykorzystywanego jak wskazano powyżej oraz, z drugiej strony, że refundacja ta zostanie określona przy użyciu tego samego współczynnika zysku, co współczynniki ustalone do obliczania refundacji wywozowych do tych samych półproduktów.
- 4) Stosowanie regulacji dotyczących refundacji produkcyjnych do półproduktów wymaga zdefiniowania tych produktów oraz wprowadzenia właściwego systemu weryfikacji. Weryfikacja ta, po uprzednim jej zatwierdzeniu, powinna obejmować etap wytwarzania półproduktu oraz etap przetworzenia go na gotowy produkt chemiczny, w celu upewnienia się, że podstawowy produkt, zgodnie z definicją, jest faktycznie wykorzystywany do wytworzenia produktu chemicznego wymienionego w załączniku I

¹ Dz.U. L 178/63 z 30.06.2001, str. 1.

do tego rozporządzenia oraz, że nie dokonano dwukrotnej wypłaty refundacji produkcyjnej.

- 5) Cukier może być używany jako produkt podstawowy w przemyśle chemicznym w ten sam sposób, co produkty skrobiowe. Konieczne jest zatem zapewnienie harmonijnego rozwoju wykorzystywania tych podstawowych produktów. W tym celu należy ustanowić przepisy dotyczące stosowania systemu refundacji produkcyjnych, uwzględniając cenę cukru na rynku wspólnotowym i wahania światowych cen cukru.
- 6) Regulacje dotyczące produktów cukrowych używanych do wytwarzania produktów chemicznych mają z jednej strony na celu promowanie rozwoju wykorzystania produktów cukrowych przez przemysł chemiczny oraz, z drugiej strony, rozwój biotechnologii w oparciu o te produkty podstawowe, poprzez wyrównywanie cen cukru na rynkach światowych. Uwzględniając powyższe, system zapewnia stopniowe stosowanie zasady ustalania refundacji produkcyjnych poprzez odniesienie do ceny cukru na rynkach światowych oraz rynkach wspólnotowych, ze standardową kwotą 6,45 EUR za 100 kg dodawaną do ceny światowej. Ta standardowa kwota odpowiada kosztom wysyłki przy wywozie cukru wspólnotowego, uwzględniając element ryczałtowy, mający w szczególności zapobiec sprzedaży cukru po cenie niższej niż cena na rynkach światowych, która z natury rzeczy jest bardzo niestabilna. Doświadczenia uzyskane z działania omawianych regulacji wskazują na potrzebę, z jednej strony, stworzenia wspólnotowemu przemysłowi chemicznemu wykorzystującemu produkty cukrowe, warunków porównywalnych do warunków obowiązujących w przemyśle chemicznym, który zaopatruje się na światowych rynkach cukru a, z drugiej strony, jeszcze szerszego otwarcia nie spożywczych rynków zbytu przed wspólnotowym przemysłem wytwarzającym produkty cukrowe. W tym celu konieczne jest utrzymanie tych regulacji, stosujących w pełni wyłączone odniesienie do światowych i wspólnotowych rynków cukru.
- 7) Cukier surowy oraz syropy o wysokim stopniu czystości, obliczone zgodnie z art. 1 ust. 5 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1443/82 z dnia 8 czerwca 1982 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania systemu kwot w sektorze cukru¹, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 392/94², powinny również kwalifikować się do otrzymywania refundacji produkcyjnych, jeżeli używane są w przemyśle chemicznym. Refundacja produkcyjna do tych produktów podstawowych powinna więc być równa refundacji do cukru białego, odpowiednio dostosowanej przez odniesienie do uzysku lub zawartości sacharozy. W przypadku izoglukozy, refundacje produkcyjne należy przyznawać z zastrzeżeniem takich samych warunków, jak w przypadku refundacji wywozowych do tego produktu.
- 8) Należy ustanowić przepisy umożliwiające miesięczne ustalanie refundacji produkcyjnej, z uwzględnieniem w szczególności okresów referencyjnych, które mają być zdefiniowane oraz notowań, które mają być rejestrowane w celu określenia ceny cukru na rynku światowym. Uwzględniając miesięczne ustalanie dopłat, należy przyjąć w tym celu okresy referencyjne wynoszące około jednego miesiąca.
- 9) Ponieważ sprzedaż nadwyżek cukru na rynkach państw nie- członkowskich odbywa się

¹ Dz.U. L 158 z 9.06.1982, str. 17.

² Dz.U. L 53 z 24.02.1994, str. 7.

niemal całkowicie z zastosowaniem procedury przetargowej, podstawą do określenia ceny cukru na rynku światowym używaną do ustalenia refundacji produkcyjnej powinna być średnia ważona refundacji wywozowych ustalana w drodze wyżej wspomianej procedury przetargowej w danym okresie referencyjnym.

- 10) W celu zapobiegania nadużyciom należy ustanowić przepisy dotyczące przyznawania refundacji produkcyjnych wyłącznie w przypadku, gdy na podstawie kontroli zostanie wykluczona możliwość innych zastosowań. W celu umożliwienia przeprowadzania tego rodzaju kontroli refundacja produkcyjna powinna być wypłacana wyłącznie przetwórcy i na jego wniosek. W niektórych przypadkach omawiane kontrole mogą być dokonywane w sposób bardziej skuteczny, jeśli towarzyszyć im będzie procedura zatwierdzania. W związku z tym Państwo Członkowskie, na którego terytorium odbywa się przetworzenie, powinno mieć swobodę podejmowania decyzji w odniesieniu do konieczności uzyskania takiej zgody przez przetwórcę.
- 11) Refundacji produkcyjnej nie przyznaje się w przypadku braku dokładnych informacji. Konieczne jest, aby osoby, które mogą kwalifikować się do otrzymania refundacji zostały zobowiązane do złożenia wcześniejszego pisemnego wniosku zawierającego określone informacje.
- 12) Ze względu na to, że produkty podstawowe w sektorze cukru są perfekcyjnie wymienne z produktami podstawowymi w sektorze zbóż i ryżu, należy unikać nieuzasadnionych różnic w ich traktowaniu. W tym celu należy ustanowić przepisy dotyczące cukru, podobne do przepisów zawartych w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 1722/93 z dnia 30 czerwca 1993 r., ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/82 oraz (EWG) nr 1418/76 dotyczącego refundacji produkcyjnych odpowiednio w sektorze zbóż i ryżu¹, ostatnio zmienionych rozporządzeniem (WE) nr 87/1999², w celu zwrotu zabezpieczenia. Przepisy te zezwalają na zwrot zabezpieczenia proporcjonalnie do ilości, w stosunku do których nastąpiło przetworzenie produktu podstawowego w okresie ważności świadectwa refundacji produkcyjnej.
- 13) Do celów dowodowych i do celów kontroli konieczne jest wprowadzenie świadectwa refundacji o odpowiednio długim okresie ważności umożliwiającym dokonywanie regulacji długoterminowych oraz zawierającym informacje niezbędne do ustalenia refundacji produkcyjnej. W celu zapewnienia, że dany cukier wykorzystywany jest zgodnie z celem, z powodu którego wystawiono świadectwo refundacji, należy przewidzieć, że wyłącznie wnioskodawca może wystąpić z roszczeniem na podstawie świadectwa oraz dopiero po przetworzeniu danej produkcji podstawowej.
- 14) Ze względu na to, że ostateczna płatność z tytułu refundacji produkcyjnej może być dokonana dopiero po zakończeniu przetwarzania, a także uwzględniając fakt, że w interesie handlowym leży jak najszybsze otrzymanie zapłaty, należy ustanowić przepisy umożliwiające realizację takiej płatności bezzwłocznie po przetworzeniu.
- 15) Ustalony okres ważności świadectw refundacji produkcyjnych jest wystarczająco długi, aby móc objąć sześciomiesięczny okres ustalania refundacji produkcyjnych oraz

¹ Dz.U. L 159 z 1.07.1993, str. 112.

² Dz.U. L 9 z 15.01.1999, str. 8.

świadczenia takie muszą wskazywać refundacje produkcyjne ważne w dniu otrzymania wniosku. Z tego powodu, w okresie między dniem otrzymania wniosku o wydanie świadectwa refundacji oraz dniem przetworzenia danego produktu podstawowego może nastąpić zmiana ceny interwencyjnej cukru ustalonej dla obszarów niedeficytowych. Mając na uwadze, że refundacje produkcyjne ustalane są na podstawie wspólnotowej ceny cukru oraz wahań cen światowych, konieczne jest w związku z tym ustalenie zasady umożliwiającej dostosowywanie dopłat w sposób uwzględniający wszelkie zmiany ceny interwencyjnej ustalonej w euro w odniesieniu do cukru między dniem otrzymania wniosku a dniem przetwarzania danego produktu podstawowego.

- 16) W celu umożliwienia sprawdzenia wykorzystania produktów podstawowych zgodnie z zamierzonym celem, konieczne jest powołanie w każdym Państwie Członkowskim właściwego organu mającego dostęp do wszelkich niezbędnych informacji. W celu przeciwdziałania skutkom opóźnień w wypłacie refundacji, należy ustanowić przepisy umożliwiające wypłatę zaliczki posiadaczowi świadectwa niezwłocznie po poddaniu produktów podstawowych kontroli, w zamian za co na posiadacza świadectwa powinien zostać nałożony obowiązek wpłacenia zabezpieczenia jako gwarancji dla zainteresowanego Państwa Członkowskiego na wypadek, gdyby produkt podstawowy nie został przetworzony zgodnie z warunkami ustanowionymi w świadectwie refundacji. Jednakże zainteresowane Państwo Członkowskie powinno mieć swobodę decydowania w sprawie podjęcia właściwych środków, w wypadku, gdyby posiadacze świadectw nie mogli wywiązać się z swoich zobowiązań w wyniku działania siły wyższej.
- 17) Doświadczenie uzyskane po wprowadzeniu nowych regulacji dotyczących refundacji produkcyjnych w dniu 1 lipca 1986 r., w szczególności od chwili ich zmiany w dniu 1 lipca 1990 r., wskazuje na potrzebę zapewnienia bardziej skutecznego stosowania ustaleń, szczególnie na etapie składania wniosku o refundacje produkcyjne. W tym celu konieczne jest poszerzenie marginesu, w ramach którego uznaje się, że zainteresowana strona wypełniła podstawowy wymóg przetworzenia produktu podstawowego lub półproduktu w sposób uwzględniający ograniczenia techniczne procesu przetwórczego, zwłaszcza w wypadku procesów fermentacji, gdzie uzysk może podlegać dużym wahaniom w zależności od reakcji mikroorganizmów. Konieczne jest również ustanowienie większego stopnia tolerancji dla przypadków, w których w wyniku niepowodzenia procesu przetwórczego zmuszony jest użyć większą ilość produktu podstawowego niż przewidywano początkowo, może on tego dokonać bez konieczności sporządzania całej specjalnej dokumentacji, aby móc się zakwalifikować do otrzymania refundacji produkcyjnej dla tej dodatkowej ilości przetworzonego w ten sposób produktu.
- 18) Zasady składania wniosku ustanowione w niniejszym rozporządzeniu zastępują zasady określone w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 1729/78 z dnia 24 lipca 1978 r. ustanawiającym szczegółowe zasady składania wniosków w odniesieniu do refundacji produkcyjnych do cukru używanego w przemyśle chemicznym¹, zmienionego ostatnio rozporządzeniem (WE) nr 1148/98², które w związku z tym powinno zostać uchylone.
- 19) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu

¹ Dz.U. L 201 z 25.07.1978, str. 26.

² Dz.U. L 159 z 3.06.1998, str. 38.

Zarządzającego ds. cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

- a) Do celów niniejszego rozporządzenia, „produkty podstawowe” oznaczają:
- a. produkty, określone w art. 1 ust.1 lit. a) i f) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 oraz
 - b. syrop cukrowy, określony w art. 1 ust.1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 oraz objęte kodami CN ex 1702 60 95 i ex 1702 90 99 o stopniu czystości co najmniej 85%,

używane przy wytwarzaniu produktów przemysłu chemicznego wymienionych w załączniku I.

- b) Półprodukty wymienione w załączniku II otrzymywane we Wspólnocie bezpośrednio z wyżej wymienionych produktów podstawowych, z wyjątkiem produktów objętych innym systemem refundacji produkcyjnych i wykorzystywane do wytwarzania produktów chemicznych wymienionych w załączniku I traktuje się w taki sam sposób, jak te produkty podstawowe.

3. Chemicznie czysta fruktoza (lewulosa) objęta kodem CN 1702 50 00 jest, jako półprodukt, uważana za jeden z produktów podstawowych, jeżeli otrzymuje się ją we Wspólnocie bezpośrednio z wyżej wspomnianych produktów podstawowych, z wyjątkiem produktów objętych innym systemem refundacji produkcyjnych, - i wykorzystywana jest do przetwarzania na jeden z produktów chemicznych wymienionych w załączniku I.

Artykuł 2

- a) Refundacje produkcyjne przyznawane są przez Państwo Członkowskie, na terytorium którego odbywa się przetwarzanie produktów podstawowych.
- b) Państwo Członkowskie może przyznać refundację po zapewnieniu przez kontrolę celną lub inspekcję administracyjną dającą równoważne gwarancje, że produkty podstawowe wykorzystywane są do celu określonego we wniosku, określonym w art. 3.

Artykuł 3

1. Refundacje produkcyjne przyznaje się wyłącznie przetwórcom, którzy zagwarantują, że kontrola przewidziana w art. 2 ust. 2 może być przeprowadzona w dowolnym momencie oraz przetwórcom, którzy złożyli wniosek dokładnie określający produkt chemiczny, do którego wytworzenia ma zostać wykorzystany produkt podstawowy.

2. Zainteresowane Państwo Członkowskie może uzależnić prawo do otrzymania refundacji od uprzedniego zatwierdzenia przetwórców określonych w ust. 1.

Artykuł 4

Kwota refundacji produkcyjnej na 100 kilogramów białego cukru jest ustalona z

uwzględnieniem światowej ceny rynkowej cukru białego, plus standardowa kwota w wysokości 6,45 EUR na 100 kilogramów cukru białego, a także wspólnotowej ceny cukru.

Stosuje się następujące definicje:

- a) światowa cena rynkowa cukru: wspólnotowa cena cukru pomniejszona o średnie refundacje wywozowe do cukru białego odnotowane w danym okresie referencyjnym, określonym w art. 9 ust. 2, po odjęciu standardowej kwoty 6,45 EUR na 100 kilogramów;
- b) wspólnotowa cena cukru: cena interwencyjna w odniesieniu do cukru białego.

Artykuł 5

Kwota refundacji produkcyjnej przyznana na 100 kilogramów cukru surowego jest równa jednej setnej kwoty stosowanej w przypadku wykorzystania cukru białego, pomnożonej przez uzysk z wykorzystanego cukru surowego, który to dochód zostanie określony zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 pkt II.

Artykuł 6

Kwota refundacji produkcyjnej przyznawana na 100 kilogramów syropów sacharozy jest równa jednej setnej kwoty stosowanej w przypadku wykorzystania cukru białego, pomnożonej przez:

- a) zawartość sacharozy użytego syropu, w przypadku, gdy stopień czystości tego syropu jest nie mniejszy niż 98%; lub
- b) zawartość ekstraktywnego cukru użytego syropu, określona zgodnie art. 1 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1443/82, w przypadku, gdy stopień czystości syropu wynosi co najmniej 85%, ale mniej niż 98%.

Artykuł 7

Kwota refundacji produkcyjnej przyznana na 100 kilogramów suchej masy produktu podstawowego określonego w art. 1 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 jest równa kwocie refundacji produkcyjnej stosowanej w przypadku cukru białego.

Refundacje produkcyjne przyznaje się jedynie wtedy, gdy produkt:

- a) został otrzymany w drodze izomeryzacji glukozy;
- b) zawiera co najmniej 41% fruktozy w masie w stanie suchym; oraz
- c) wykazuje, że całkowita zawartość polisacharydów i oligosacharydów łącznie z di- lub trisacharydami, nie przekracza 8,5% w masie w stanie suchym

Artykuł 8

Kwota refundacji produkcyjnej przyznawana na 100 kilogramów użytej lewulozy, wyrażonej

jako masa sucha, jest równa refundacji produkcyjnej stosowanej w odniesieniu do 100 kilogramów cukru białego w dniu otrzymania wniosku o refundację produkcyjną.

Artykuł 9

1. Refundacja produkcyjna do cukru białego jest ustalana miesięcznie dla okresów rozpoczynających się pierwszego dnia każdego miesiąca.
2. Do celów ustalenia refundacji produkcyjnej zgodnie z ust. 1, okresem referencyjnym obowiązującym do ustalenia refundacji wywozowych w odniesieniu do cukru białego, stanowiącym podstawę określenia światowych cen rynkowych cukru zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a), jest okres rozpoczynający się 16 dnia miesiąca przed miesiącem poprzedzającym każdy z terminów określonych w ust. 1 i kończący się 15 dnia miesiąca bezpośrednio poprzedzającego dany termin.
3. W odniesieniu do światowych cen rynkowych cukru, średnią określoną w art. 4 lit. a), stanowi średnia ważona refundacji wywozowych w odniesieniu do cukru białego ustalana zgodnie z procedurą przetargową w danym okresie referencyjnym zgodnie z definicją ust. 2.
4. Kwota refundacji produkcyjnej przyznawana na 100 kilogramów cukru białego w czasie każdego miesiąca określonego w ust. 1 jest równa różnicy między wspólnotową ceną cukru stosowaną w miesiącu, dla którego ustalana jest refundacja a światową ceną rynkową cukru określaną dla danego okresu referencyjnego.
5. W przypadku znacznych zmian cen cukru na rynkach światowych oraz na rynkach wspólnotowych w okresie zdefiniowanym w ust. 1, dopłata obliczona zgodnie z ust. 2, 3 i 4 może być dostosowana tak, aby uwzględnić te zmiany.

Artykuł 10

1. Wniosek o przyznanie refundacji produkcyjnej składa się na piśmie właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, w którym produkt podstawowy zostanie poddany przetworzeniu.

Wniosek wskazuje:

- a) nazwę/nazwę firmy oraz adres przetwórcy;
 - b) rodzaj i ilość produktu podstawowego, który zostanie przetworzony, wyrażone w przeliczeniu na biały cukier lub, w przypadku izoglukozy, w przeliczeniu na suchą masę;
 - c) pozycję taryfy oraz opis produktu chemicznego, do produkcji którego zostanie wykorzystany produkt podstawowy;
 - d) miejsce przetwarzania.
2. W przypadku, gdy wniosek o wydanie świadectwa refundacji sporządzony przez przetwórcę dotyczy półproduktu:

- a) poza informacjami wymaganymi zgodnie z ust. 1, wniosek musi określać:
- rodzaj i ilość produktu podstawowego, który został wykorzystany w produkcji półproduktu,
 - nazwę lub nazwę firmy i adres producenta półproduktu,
 - miejsce wytworzenia półproduktu, oraz
- b) z zastrzeżeniem ust. 3 akapit drugi, towarzyszą mu:
- oryginalny dokument, wystawiony producentowi półproduktu na jego wniosek przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, na terytorium którego wytwarzany jest półprodukt, zaświadczające, że półprodukt wyprodukowano bezpośrednio i wyłącznie z produktu podstawowego, lub
 - oświadczenie przetwórcy, w którym zobowiązuje się do dostarczenia dokumentu określonego w tiret pierwsze, przed upływem okresu ważności świadectwa refundacji, o wydanie którego się ubiega.

Dokument określony w akapicie pierwszym lit. b) musi wskazywać co najmniej:

- a) rodzaj oraz ilość produktu podstawowego użytego do wytworzenia danego półproduktu;
- b) rodzaj oraz ilość danego półproduktu;
- c) nazwisko lub nazwę firmy oraz adres producenta półproduktu;
- d) miejsce wytwarzania półproduktu.

W celu wystawienia dokumentu określonego w akapicie pierwszym lit. b), Państwo Członkowskie może określić warunki uzupełniające w stosunku do warunków określonych w ust. 1 akapit drugi.

3. Do celów stosowania ust. 2:

- a) wystawienie dokumentu określonego w ust. 2 akapit pierwszy lit. b) jest uzależnione od udzielenia wcześniejszej zgody producentowi półproduktu przez Państwo Członkowskie, na którego terytorium produkt ten ma być wytwarzany;
- b) prawo do otrzymania refundacji produkcyjnej uwarunkowane jest od udzielenia przetwórcy wcześniejszego zezwolenia przez Państwo Członkowskie, na terytorium którego wspomniany przetwórca będzie przetwarzał półprodukt w produkt chemiczny określony w załączniku I.

Zezwolenia określone w akapicie drugim udzielane są przez zainteresowane Państwo Członkowskie, jeżeli wnioskodawca umożliwi każdorazowo przeprowadzenie niezbędnych weryfikacji.

4. Państwa Członkowskie mogą wymagać dodatkowych informacji.

Artykuł 11

1. Do wniosku o wydanie świadectwa refundacji dołącza się zabezpieczenie, od którego uzależnione jest wydanie świadectwa refundacji określonego w art. 12.

2. Kwota zabezpieczenia wynosi 3,78 EUR na 100 kilogramów cukru wyrażonego jako biały cukier lub, w przypadku izoglukozy, na 100 kilogramów suchej masy.

W przypadku półproduktu zabezpieczenie na 100 kilogramów produktu jest równe kwocie, określonej w akapicie pierwszym, pomnożonej przez współczynnik określony w załączniku II dla danego półproduktu, przy czym współczynnik jest dostosowywany, w odpowiednim przypadku, zgodnie z zawartością masy suchej przez zastosowanie, *mutatis mutandis*, wzoru odpowiadającego współczynnikowi przewidzianemu w załączniku II.

3. Podstawowym wymogiem w rozumieniu art. 20 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2220/85¹, który należy spełnić w celu otrzymania zwrotu zabezpieczenia określonego w ust. 2, jest:

- a) w przypadku półproduktu, złożenie przez przetwórcę dokumentu określonego w art. 10 ust. 2 lit. b) akapit pierwszy, oraz przetworzenie ilości półproduktu podanej we wniosku w produkt chemiczny, wymieniony w załączniku I, w okresie ważności danego świadectwa refundacji, lub
- b) w pozostałych przypadkach, przetworzenie ilości produktu podstawowego określonej we wniosku w produkt chemiczny, wymieniony w załączniku I, w okresie ważności danego świadectwa refundacji.

Jednakże w odniesieniu do podstawowego wymogu dotyczącego przetwarzania, jeżeli zainteresowana osoba w okresie ważności świadectwa refundacji przetworzyła co najmniej 90% ilości produktu podstawowego lub ilości półproduktu wskazanej we wniosku, uznaje się, że spełniła ona podstawowy wymóg wskazany w akapicie pierwszym lit. a) lub b).

4. Stosowanie ust. 1 i 2 w odniesieniu do zwrotu zabezpieczenia uzależnione jest od przepisów dotyczących *force majeure* oraz tytułu V rozporządzenia (EWG) nr 2220/85.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie wydają na podstawie wniosku świadectwa refundacji.

2. Państwa Członkowskie stosują krajowe formularze świadectw refundacji, które, z zastrzeżeniem przepisów innych rozporządzeń, dyrektyw lub decyzji przyjętych przez instytucje wspólnotowe, zawierają co najmniej informacje określone w ust. 3.

W przypadku gdy świadectwo określone w ust. 1 dotyczy półproduktu, poza informacjami wymaganymi zgodnie z ust. 3 lit. a), b), d), e) i f), powinno zawierać szczegóły zawarte we wniosku o wydanie tego świadectwa, zgodnie z art. 10 ust. 2.

¹ Dz.U. L 205 z 3.08.1985, str. 5.

3. Świadcstwo refundacji wskazuje:
 - a) nazwisko i adres posiadacza;
 - b) datę otrzymania wniosku;
 - c) rodzaj oraz ilość produktu podstawowego, który ma być poddany przetworzeniu, wyrażoną w przeliczeniu na biały cukier lub, w przypadku izogukozy, w przeliczeniu na suchą masę;
 - d) przewidywane zastosowanie produktu podstawowego;
 - e) refundacje produkcyjne w odniesieniu do białego cukru stosowane w dniu otrzymania wniosku;
 - f) ostatni dzień ważności świadctwa;
 - g) miejsce przetwarzania.

Artykuł 13

Do celów art. 10 ust. 1 akapit drugi oraz art. 12 ust. 3:

- a) za jeden i ten sam produkt podstawowy uznaje się:
 - (i) biały cukier objęty kodem CN 1701 99 10; cukier zawierający dodany aromat lub barwnik objęty kodem CN 1701 91 00; cukier zawierający inne substancje dodane objęte kodem CN 1701 99 90 oraz syropy sacharozy o stopniu czystości 85% lub większej objęte kodami CN 1702 60 95 i 1702 90 00;
 - (ii) cukier surowy objęty kodami CN 1701 11 i 1701 12;
 - (iii) izoglucozę objętą kodami CN ex 1702 40 10, 1702 60 10 oraz 1702 90 30;
 - (iv) półprodukty określone w art. 2;
- b) wskazanie zastosowania produktu podstawowego może, na wniosek i za zgodą właściwych władz zainteresowanego Państwa Członkowskiego, składać się jedynie z rozdziału nomenklatury scalonej, która obejmuje produkt lub produkty chemiczne, które mają być wytworzone.

Artykuł 14

1. Wydanie świadctwa refundacji uprawnia do wypłaty refundacji produkcyjnej wskazanej w świadctwie:
 - a) w przypadku półproduktów, jeżeli dokument określony w art. 10 ust. 2 lit. b) akapit pierwszy jest złożony w określonym terminie oraz po przetworzeniu półproduktu zgodnie z warunkami ustanowionymi w świadctwie refundacji;

- b) w innych przypadkach, po przetworzeniu produktu podstawowego zgodnie z warunkami ustanowionymi w świadectwie refundacji.

W przypadku, gdy ilość przetworzonego produktu podstawowego lub półproduktu przekracza ilość wskazaną w świadectwie refundacji nie więcej niż o 5%, ilość dodatkową tego produktu uważa się za przetworzoną w ramach tego świadectwa z prawem do wypłaty refundacji produkcyjnej w nim wskazanej.

2. Prawa wynikające ze świadectwa nie mogą być przenoszone na inne osoby.

Artykuł 15

Świadectwo refundacji jest ważne od dnia otrzymania wniosku do końca piątego miesiąca następującego po miesiącu, w którym otrzymano wniosek o przyznanie refundacji produkcyjnej.

Artykuł 16

1. W przypadku, gdy w okresie od dnia otrzymania wniosku o przyznanie refundacji produkcyjnej do dnia przetworzenia produktu podstawowego nastąpi zmiana ceny interwencyjnej cukru białego ustalonej w euro dla obszarów niedeficytowych, omawiane refundacje produkcyjne dostosowuje się do ilości przetworzonego produktu podstawowego od momentu wystąpienia tej zmiany.

2. Do celów dokonania dostosowania określonego w ust. 1, właściwy organ Państwa Członkowskiego wydający dane świadectwo refundacji zamieszcza w tym świadectwie w chwili jego wystawiania następujące sformułowanie „dostosować zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1260/2001 w odniesieniu do działań dotyczących przetwarzania wykonywanych od dnia zastosowania nowej ceny interwencyjnej”.

Dostosowania dokonuje się przy wypłacie refundacji produkcyjnej.

3. W przypadku, gdy produktem podstawowym jest cukier biały, dostosowania określonego w ust. 1 dokonuje się poprzez odpowiednie zwiększenie lub zmniejszenie refundacji produkcyjnej o różnicę, wyrażoną w euro na 100 kilogramów cukru, między ceną interwencyjną cukru białego dla obszarów niedeficytowych obowiązującą w dniu otrzymania wniosku o wydanie świadectwa a odpowiadającą jej ceną obowiązującą w dniu przetwarzania danego produktu podstawowego.

4. W przypadku, gdy produktem podstawowym jest cukier surowy standardowej jakości, dostosowania określonego w ust. 1 dokonuje się przez odpowiednie zwiększenie lub zmniejszenie refundacji produkcyjnej o różnicę, wyrażoną w euro na 100 kilogramów cukru, między ceną interwencyjną cukru surowego obowiązującą w dniu otrzymania wniosku o wydanie świadectwa a odpowiadającą jej ceną obowiązującą w dniu przetwarzania danego produktu podstawowego.

5. W przypadku, gdy uzysk cukru surowego różni się od normy jakości określonej w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 pkt II, kwotą refundacji dostosowaną zgodnie z ust. 4, przyjętą do wypłaty jest kwota ustalona przez zastosowanie art. 5 ust. 1

rozporządzenia Komisji (WE) nr 1423/95¹.

6. W przypadku, gdy produktem podstawowym jest syrop sacharozy, dostosowania ustanawia się zgodnie z ust. 4 i art. 6.

7. W przypadku, gdy produktem podstawowym jest izoglukoza dostosowania ustanawia się zgodnie z ust. 4 i stosuje się na 100 kilogramów suchej masy danego produktu.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie wyznaczają władze odpowiedzialne za kontrolę przetwarzania produktów podstawowych.

2. Posiadacz świadectwa refundacji przekazuje władzom określonym w ust. 1 na piśmie, w terminie odpowiednim do przeprowadzenia kontroli, następujące informacje:

- a) swoje nazwisko/nazwę i adres;
- b) rodzaj oraz ilość produktów podstawowych, które mają zostać przetworzone;
- c) miejsce, w którym znajdują się dane produkty podstawowe w momencie dostarczenia informacji.

Państwa Członkowskie mogą wymagać dodatkowych informacji.

Artykuł 18

Państwa Członkowskie po poddaniu produktów podstawowych kontroli mogą wypłacić posiadaczowi świadectwa refundacji zaliczkę w kwocie nieprzekraczającej 80% refundacji produkcyjnej wskazanej w świadectwie.

Artykuł 19

1. Państwo Członkowskie może wymagać przy wypłacie zaliczki złożenia zabezpieczenia lub uznanej równoważnej gwarancji obliczonej w sposób zapewniający spłatę zaliczki plus 5%.

2. Zabezpieczenie zwraca się po przetworzeniu zgodnie z warunkami ustanowionymi w świadectwie refundacji lub po spłacie zaliczki plus 5%.

3. Z zastrzeżeniem ust. 4. spłata określona w ust. 1, jest proporcjonalna do ilości produktów podstawowych, które nie zostały przetworzone zgodnie z warunkami ustanowionymi w świadectwie refundacji.

Jeżeli zaliczka nie zostanie zwrócona, zabezpieczenie przepada proporcjonalnie do kwoty zaliczki, która nie została odzyskana.

¹ Dz.U. L 141 z 24.06.1995, str. 16.

4. W przypadku, gdy nie można przeprowadzić przetworzenia na warunkach ustalonych w świadectwie refundacji ze względu na okoliczności uznawane za siłę wyższą oraz jeśli składany jest wniosek o uwzględnienie takich okoliczności, zainteresowane Państwo Członkowskie podejmuje środki, które uzna za niezbędne w odniesieniu do powołanych okoliczności.

Artykuł 20

Po poinformowaniu właściwego organu przez zainteresowaną stronę o produkcji chemicznym, do wytworzenia którego użyto cukru, refundacja produkcyjna lub, w przypadku gdy wypłacono zaliczkę, różnica między kwotą zaliczki, a kwotą refundacji produkcyjnej wypłacana jest:

- a) nie wcześniej niż po ustaleniu, że produkty podstawowe zostały przetworzone zgodnie z warunkami ustalonymi w świadectwie refundacji;
- b) najpóźniej na koniec miesiąca następującego po miesiącu, w którym ustalono, że przetwarzanie zostało zakończone.

Artykuł 21

Refundacja produkcyjna wypłaca się do ilości produktu podstawowego lub półproduktu przetworzonego w granicach określonych w art. 14 ust. 1 akapit drugi.

Kwota refundacji produkcyjnej przyznana na 100 kilogramów wykorzystanego półproduktu jest równa refundacji produkcyjnej stosowanej na 100 kilogramów cukru białego w dniu otrzymania wniosku, pomnożonej przez współczynnik ustalony w załączniku II dla danego półproduktu, współczynnik ten dostosowywany jest, w miarę potrzeby, zgodnie z zawartością suchej masy przez zastosowanie wzoru odpowiadającego współczynnikowi przewidzianemu w załączniku II.

Artykuł 22

Rozporządzenie (EWG) nr 1729/78 traci moc.

Jednakże, rozporządzenie (EWG) nr 1729/78 stosuje się nadal do działań przetwórczych, w odniesieniu do których złożono wnioski o przyznanie refundacji produkcyjnej przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 23

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 czerwca 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Kod CN	Wyszczególnienie
1302 31 00	-- Agar - agar
1302 32	-- Substancje kleiste i zagęszczające, modyfikowane lub nie, pochodzące z chleba świętojańskiego, nasion chleba świętojańskiego lub z nasion rośliny guar:
1302 32 10	--- Z chleba świętojańskiego i jego nasion
1302 32 90	--- Z nasion rośliny guar
1302 39 00	-- Pozostałe
1702 90 10	-- Maltoza chemicznie czysta
ex 2520	Gips, anhydryt; tynki, barwione lub nie, zawierające lub nie małe ilości przyspieszaczy lub opóźniaczy:
2520 20	- Tynki
ex 2839	Krzemiany: techniczne krzemiany metali alkalicznych
28 39 90 00	- Pozostałe
rozdział 29	Organiczne produkty chemiczne z wyjątkiem podpozycji 2905 43 00 i 2905 44
rozdział 30	Produkty farmaceutyczne
3203 00 90	Środki barwiące pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego oraz preparaty na ich bazie
ex 3204	- Syntetyczne organiczne środki barwiące oraz preparaty na ich bazie wyszczególnione w uwadze 3 do niniejszego rozdziału
3307	Preparaty stosowane przed goleniem, do golenia lub po goleniu, dezodoranty osobiste, preparaty do kąpieli, depilatory i pozostałe preparaty perfumeryjne, kosmetyczne i toaletowe, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone; gotowe dezodoranty do pomieszczeń, perfumowane lub nie, lub mające własności dezynfekcyjne:
	- Preparaty do perfumowania lub odwaniania pomieszczeń, włączając preparaty zapachowe stosowane w trakcie obrzędów religijnych:
3307 49 00	-- Pozostałe
3307 90 00	- Pozostałe
ex 3401	Mydło i organiczne produkty powierzchniowo czynne i preparaty używane jako mydło w postaci kostek, podłużnych kawałków lub innych uformowanych kawałków lub kształtów lub, oraz papier, watalina, filc i włóknina, impregnowane, powlekane lub pokryte mydłem lub detergentem:
3401 19 00	- Pozostałe
3402	Organiczne środki powierzchniowo czynne (inne niż mydło); preparaty powierzchniowo czynne; preparaty do prania (włączając pomocnicze preparaty piorące) oraz preparaty czyszczące, zawierające mydło lub nie, inne niż te objęte pozycją nr 3401
3403	Preparaty smarowe (włączając ciecze chłodząco-smarujące, preparaty do rozluźniania śrub i nakrętek, preparaty przeciwrzeczne i preparaty antykorozyjne dla form, preparaty do wyjmowania z formy oparte na smarach) oraz preparaty stosowane do natłuszczania materiałów włókienniczych, skóry, skór futerkowych i innych materiałów, wyłączając preparaty zawierające

Kod CN	Wyszczególnienie
	w masie, jako składnik zasadniczy, 70% lub więcej olejów otrzymanych z ropy naftowej lub olejów otrzymanych z minerałów bitumicznych:
3403 19	- Zawierające oleje ropy naftowej lub oleje otrzymane z minerałów bitumicznych:
3403 19 10	-- Pozostałe
3405	--- Zawierające w masie 70% lub więcej olejów ropy naftowej lub olejów otrzymywanych z minerałów bitumicznych, ale niestanowiących zasadniczego składnika
3407 00 00	Pasty i kremy do obuwia, mebli, podłóg, nadwozi, szkła lub metalu, pasty i proszki do czyszczenia oraz podobne preparaty (nawet w postaci papieru, watoliny, filcu i włókniny, tworzyw sztucznych komórkowych lub gumy porowatej, impregnowanych, powlekanych lub pokrytych takimi preparatami), wyłączając woski z pozycji 3404
ex rozdział 35	Pasty modelarskie, włączając pasty do zabawy dla dzieci; preparaty znane jako „wosk dentystyczny” lub jako „dentystyczny materiał formierski” przygotowane w opakowaniach do sprzedaży detalicznej, lub w postaci płytek, podków, lasek lub podobnej postaci; pozostałe preparaty do stosowania w dentystyce, produkowane na bazie gipsu
ex rozdział 38	Substancje białkowe; skrobie modyfikowane; kleje; enzymy, wyłączając produkty objęte pozycją 3501 i podpozycjami 3505 10 10, 3505 10 90 i 3505 20.
ex rozdział 39	Produkty chemiczne różne, wyłączając produkty objęte podpozycją 3809 10, 3809 91 00, 3809 92 00, 3809 93 00 i ex 3824 60.
3901	Tworzywa sztuczne i wyroby z nich
do	
3914	- Formy podstawowe
ex 6809	Wyroby z gipsu lub z mieszanek na bazie gipsu (płyty, arkusze, tafle, płytki i podobne wyroby)

ZAŁĄCZNIK II

Kod CN	Wyszczególnienie	Współczynnik
1	2	3
ex 1702 90 71	Cukierki zawierające w masie 50% lub więcej sacharozy w substancji suchej	1,00 ¹
ex 1702 90 99 2905	Cukier inwertowany Alkohole alifatyczne oraz ich fluorowcowane, sulfonowane, nitrowane, lub nitroazowane pochodne: - Pozostałe alkohole wielowodorotlenowe:	1,00 ¹
2905 43 00	-- Mannit	1,06
2905 44	-- D-sorbit (sorbitol): --- W roztworze wodnym:	
2905 44 11	---- Zawierający w masie 2% lub mniej D-mannitu w przeliczeniu na zawartość D-sorbitu	
2905 44 19	---- Pozostałe	0,74 ²
2905 44 91	---- Pozostałe: ---- Zawierający w masie 2% lub mniej D-mannitu w przeliczeniu na zawartość D-sorbitu	0,74 ² 1,06
2905 44 99	---- Pozostałe	1,06
3824 60	- Sorbit inny niż z podpozycji 2905 44 -- W roztworze wodnym:	
3824 60 11	--- Zawierające w masie 2% lub mniej D-mannitu przeliczonego na zawartość D-sorbitu	0,74 ²
38 24 60 19	--- Pozostałe	0,74 ²
3824 60 91	-- Pozostałe: --- Zawierające w masie 2% lub mniej D-mannitu w przeliczeniu na zawartość D-sorbitu	1,06
38 24 60 99	--- Pozostałe	1,06

¹ Refundacje produkcyjne określone zgodnie z tym współczynnikiem rozumie się jako obliczone dla cukru inwertowanego lub, tam gdzie to stosowne, dla karmelu zawierającego odpowiednio w masie 100% suchej masy.

Odpowiednio dla cukru inwertowanego lub karmelu o różnej zawartości suchej masy, refundację oblicza się na 100 kilogramów półproduktu zgodnie z następującym wzorem:

$$a) \times 1,00 \times b)$$

² Refundacje produkcyjne określone zgodnie z tym współczynnikiem rozumie się jako obliczone dla roztworów wodnych D-sorbitu (sorbitol) z zawartością w masie 70% suchej masy. Dla roztworów wodnych D-sorbitu (sorbitol) o innej zawartości suchej masy, refundacje oblicza się na 100 kilogramów półproduktu zgodnie z następującym wzorem:

$$a) \times 0,74 \text{ b)}/0,70$$

gdzie:

a) = dana refundacja produkcyjna do cukru białego;

b) = zawartość suchej masy w masie produktu w %.

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1868/94

z dnia 27 lipca 1994 r.

ustanawiające system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady (EWG) nr 1543/93 z dnia 14 czerwca 1993 r. ustalające wysokość dodatków wypłacanych producentom skrobi ziemniaczanej w latach obrotowych 1993/94, 1994/95 i 1995/96⁴ stanowi, że o środkach podejmowanych w przypadku, gdy produkcja skrobi ziemniaczanej we Wspólnocie przekroczy 1,5 miliona ton w roku obrotowym 1993/94 lub 1994/95, decyduje Rada; produkcja w roku 1993/94 przekroczyła tę granicę;

sektor skrobi ziemniaczanej nie podlega ograniczeniom produkcyjnym, w szczególności odłogowaniu, stosowanemu w sektorze zbóż; wszystkie przepisy korzystne dla sektora skrobi ziemniaczanej muszą być mimo to zgodne z kontrolą produkcji, co jest konieczne w sektorze skrobi ziemniaczanej i w innych sektorach;

środkiem kontroli produkcji, najbardziej zgodnym z mechanizmami wypłat dodatków za produkcję skrobi ziemniaczanej, jest system kwot;

każdemu Państwu Członkowskiemu, w którym wyprodukowano skrobię ziemniaczaną, należy przydzielić kwotę opartą na średniej ilości skrobi ziemniaczanej wyprodukowanej w latach obrotowych 1990/91, 1991/92 i 1992/93, w których wypłacono dodatki, dostosowany proporcjonalnie z uwzględnieniem całkowitej kwoty Wspólnoty wynoszącej 1,5 miliona ton;

kwoty należy przyznać Danii, Niemcom, Hiszpanii, Francji i Niderlandom do wykorzystania w latach obrotowych 1995/96, 1996/97 i 1997/98;

w przypadku Niemiec przejście od gospodarki planowej, istniejącej w nowych landach związkowych przed zjednoczeniem, do gospodarki rynkowej, co pociągnęło za sobą zmianę struktur produkcji rolnej oraz konieczność inwestycji, uzasadnia zastosowanie innego roku

¹ Dz.U. nr C 83 z 19.03.1994, str. 5.

² Dz.U. nr C 128 z 9.05.1994.

³ Dz.U. nr C 148 z 30.05.1994, str. 49.

⁴ Dz.U. nr L 154 z 25.06.1993, str. 4.

odniesienia, a mianowicie roku 1992/93, oraz zwiększenie ilości wyprodukowanej w tym roku o 90 000 ton wraz z utworzeniem rezerw dla Niemiec w celu pokrycia produkcji wynikającej z inwestycji nieodwracalnych sprzed dnia 31 stycznia 1994 r., o ile nie jest to możliwe w granicach kwot przydzielonych Niemcom; ilości te nie mogą być objęte kwotą Wspólnoty wynoszącą 1,5 miliona ton; w związku z powyższym konieczne jest dodanie ich do tej liczby;

Państwa Członkowskie produkujące skrobię ziemniaczaną powinny podzielić swoją kwotę na okres trzech lat pomiędzy wszystkie przedsiębiorstwa produkujące skrobię ziemniaczaną na podstawie średniej ilości skrobi wyprodukowanej przez nie w latach obrotowych 1990/91, 1991/92 i 1992/93 i w których wypłacono dodatki, lub ilości skrobi wyprodukowanej tylko w roku 1992/93 na takiej samej podstawie, wedle wyboru Państwa Członkowskiego, oraz inwestycji dokonanych przez te przedsiębiorstwa przed 31 stycznia 1994 r. w związku z produkcją skrobi ziemniaczanej;

aby uwzględnić możliwość restrukturyzacji rynku produkcji skrobi ziemniaczanej, Komisja, na koniec trzyletniego okresu, a następnie w trzyletnich odstępach, przedstawi Radzie sprawozdanie o przydziałach kwot, do którego, jeśli to będzie konieczne, dołączone zostaną odpowiednie wnioski; w tym czasie sprawdzeni zostaną nowi producenci skrobi ziemniaczanej;

szczególne ograniczenia strukturalne w sektorze produkcji skrobi stwarzają konieczność ustanowienia dodatków do produkcji skrobi ziemniaczanej nieprzekraczającej kwoty danego przedsiębiorstwa; mając na celu ochronę producentów ziemniaków, wypłata dodatków będzie uzależniona od ceny minimalnej za ilość ziemniaków niezbędnych do wyprodukowania skrobi bez przekroczenia kwoty;

przedsiębiorstwa produkujące skrobię ziemniaczaną nie będą zawierać umów na uprawę z producentami ziemniaków w odniesieniu do ilości ziemniaków, z których wyprodukowałyby skrobię, przekraczając swoje kwoty; wywóz skrobi wyprodukowanej po przekroczeniu kwoty poza granice Wspólnoty nie zostanie objęty żadnymi refundacjami eksportowymi,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejszym wprowadza się system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej, uprawnionej do korzystania z pomocy Wspólnoty.

Artykuł 2

1. Niniejszym przydziela się następującym Państwom Członkowskim kwoty na produkcję skrobi ziemniaczanej w następujących granicach na lata obrotowe 1995/96, 1996/97 i 1997/98:

Dania:	178 460 ton,
Niemcy:	591 717 ton,
Hiszpania:	2 000 ton,

Francja:	281 516 ton,
Holandia:	538 307 ton,
Łącznie:	<hr/> 1 592 000 ton.

Zostanie utworzona rezerwa wynosząca maksymalnie 110 000 ton na pokrycie produkcji w Niemczech w roku obrotowym 1996/97, o ile produkcja ta jest wynikiem inwestycji nieodwracalnych sprzed dnia 31 stycznia 1994 r. Niemcy mogą wykorzystać tę rezerwę jedynie po wyczerpaniu kwoty udostępnionej w wyniku zaprzestania działalności handlowej przedsiębiorstw produkujących skrobię ziemniaczaną. Wykorzystanie rezerwy przez Niemcy będzie podlegać zatwierdzeniu zgodności z wyżej wymienionymi warunkami przez Komisję.

2. Każde Państwo Członkowskie podzieli swoją kwotę, o którym mowa w ust. 1, pomiędzy przedsiębiorstwa produkujące skrobię ziemniaczaną w celu wykorzystania w latach obrotowych 1995/96, 1996/97 i 1997/98, na podstawie, wedle wyboru Państwa Członkowskiego:

- średniej ilości skrobi wyprodukowanej przez nie w latach obrotowych 1990/91, 1991/92 i 1992/93 i w których wypłacono dodatki, o którym mowa w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1543/93,
- lub ilości skrobi wyprodukowanej przez nie w roku obrotowym 1991/92 i w którym wypłacono dodatki, o którym mowa w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1543/93.

Tam, gdzie to konieczne, Państwo Członkowskie produkujące skrobię ziemniaczaną, uwzględni, na podstawie obiektywnych kryteriów, inwestycje przedsiębiorstw produkujących skrobię ziemniaczaną sprzed dnia 31 stycznia 1994 r., w wyniku których nie rozpoczęto produkcji w okresie odniesienia wybranym przez to Państwo Członkowskie.

Artykuł 3

1. W dniu 31 października 1997 r. lub do tego dnia, a następnie w trzyletnich odstępach, Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie o przydziale kwot we Wspólnocie, dołączając, jeśli to konieczne, odpowiednie wnioski. Sprawozdanie to uwzględni rozwój rynku skrobi ziemniaczanej oraz rozwój rynku skrobi zbożowej.

2. W dniu 30 listopada 1997 r. lub do tego dnia, a następnie w trzyletnich odstępach, Rada, działając na podstawie art. 43 Traktatu, podzieli kwoty pomiędzy Państwa Członkowskie na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, do wykorzystania w ciągu trzech następnych lat obrotowych.

2. W dniu 30 grudnia 1997 r. lub do tego dnia, a następnie w trzyletnich odstępach, Państwa Członkowskie powiadomią zainteresowanych o szczegółach przydziału kwot na trzy następne lata obrotowe.

Artykuł 4

Przedsiębiorstwo produkujące skrobię ziemniaczaną nie zawrze umów na uprawę z producentami ziemniaków dla ilości ziemniaków, z których wyprodukowałoby skrobię, przekraczając swoją kwotę, o której mowa w art. 2 ust. 2.

Artykuł 5

Przedsiębiorstwom produkującym skrobię ziemniaczaną wypłacone zostaną dodatki w wysokości 18,43 ECU za tonę wyprodukowanej skrobi, dla ilości skrobi ziemniaczanej nieprzekraczającej kwoty, o której mowa w art. 2 ust. 2, pod warunkiem, że zapłaciły one producentom ziemniaków cenę minimalną, o której mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92⁵, za wszystkie ziemniaki niezbędne do wyprodukowania skrobi bez przekroczenia kwoty.

Artykuł 6

1. Z zastrzeżeniem art. 5, skrobia ziemniaczana wyprodukowana w ilości przekraczającej kwotę, o której mowa w art. 2 ust. 2, zostanie wywieziona ze Wspólnoty przed dniem 1 stycznia roku następującego po danym roku obrotowym.

Nie zostanie ona objęta żadną refundacją eksportową.

2. Z zastrzeżeniem ust. 1, przedsiębiorstwo produkujące skrobię ziemniaczaną może, w każdym roku obrotowym, w dodatku do swojej kwoty na dany rok, wykorzystać nie więcej niż 5% swojej kwoty z następnego roku obrotowego. W takim przypadku kwota na następny rok obrotowy zostanie odpowiednio zmniejszona.

Artykuł 7

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie obejmą produkcji skrobi ziemniaczanej przez przedsiębiorstwa, które nie skupują ziemniaków objętych pomocą wyrównawczą, o której mowa w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92, ani nie korzystają z refundacji, o których mowa w art. 7 tego rozporządzenia.

Artykuł 8

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozporządzenia należy przyjąć zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92. Będą one zawierać, w szczególności, zasady stosowane w przypadku fuzji, zmiany właściciela i rozpoczęcia lub zakończenia działalności handlowej przez przedsiębiorstwa, a także wszelkie środki szczególne niezbędne w celu usprawnienia przechodzenia od systemu obowiązującego do systemu ustanowionego przez niniejsze rozporządzenie.

Artykuł 9

Rozporządzenie (EWG) nr 1543/93 zostaje uchylone z mocą od dnia 1 lipca 1995 r. Wszelkie odniesienia do rozporządzenia (EWG) nr 1543/93 należy traktować jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

⁵ Dz.U. nr L 181 z 1.07.1992, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1866/94 (patrz Dz.U. nr L 197 z 30.07.1994, str. 1).

Artykuł 10

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 1995 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 lipca 1994 r.

W imieniu Rady

Th. WAIGEL

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 97/95

z dnia 17 stycznia 1995 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w zakresie ceny minimalnej i płatności wyrównawczej wypłacanej producentom ziemniaków oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1868/94 ustanawiającego system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r., w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1866/94², w szczególności jego art. 8,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1543/93 z dnia 14 czerwca 1993 r., ustalające wysokość premii wypłacanej producentom skrobi ziemniaczanej w latach obrotowych 1993/94, 1994/95 i 1995/96³, w szczególności jego art. 3,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1868/94 z dnia 27 lipca 1994 r., ustanawiające system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej⁴, w szczególności jego art. 8,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 1868/94 ustanawia system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej, które mogą korzystać z pomocy wspólnotowej; Państwa Członkowskie przyznają takie kwoty na podstawie produkcji w trakcie okresu referencyjnego i na podstawie inwestycji przeprowadzonych przez przedsiębiorstwa produkujące skrobię ziemniaczaną przed dniem 31 stycznia 1994 r., które nie wpłynęły na produkcję w okresie referencyjnym; obydwie kryteria mają równoważne znaczenie; konieczne jest przyjęcie przepisów przewidujących proporcjonalne dostosowanie przydziałów w celu zapewnienia, że tacy producenci nie przekroczyli kwot Państwa Członkowskiego;

należy ustalić warunki w celu zapewnienia, że tylko oryginalne inwestycje, które wpłynęły na wyższy niż minimalny wzrost produkcji przed dniem 31 stycznia 1994 r. będą uwzględnione przez Państwa Członkowskie w sprawie przydziału limitów;

należy wprowadzić warunki w celu zapewnienia, że rezerwa 110 000 ton stworzona w celu pokrycia produkcji w Niemczech w roku obrotowym 1996/97 jest używana jedynie w przypadkach, gdy efekty produkcji wynikają z nieodwracalnych inwestycji podjętych przed dniem 31 stycznia 1994 r. i jedynie po wyczerpaniu wszystkich kwot wynikających z zaprzestania działalności handlowej przez przedsiębiorstwa produkujące skrobię

¹ Dz.U. nr L 181 z 1.07.1992, str. 21.

² Dz.U. nr L 197 z 30.07.1994, str. 1.

³ Dz.U. nr L 154 z 25.06.1993, str. 4.

⁴ Dz.U. nr L 197 z 30.07.1994, str. 4.

ziemniaczaną;

konieczne jest wyszczególnienie spraw, które mają być objęte umowami kontraktacji zawartymi między przedsiębiorstwem produkującym skrobię ziemniaczaną i producentem w celu przeciwdziałania zawieraniu umów przekraczających limity przedsiębiorstwa; należy zakazać wspomnianym przedsiębiorstwom przyjmowania dostaw ziemniaków nieobjętych umowami kontraktacji, co mogłoby zagrozić skuteczności systemu kwot i wymaganiu, że cena minimalna określona w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 będzie płacona za wszystkie ziemniaki przeznaczone do produkcji skrobi; jednakże, jeśli warunki klimatyczne wpływają, w obszarach objętych umową kontraktacji, na produkcję z wyższą zawartością skrobi niż początkowo przewidziano, przedsiębiorstwa powinny mieć możliwość przyjęcia tych ziemniaków pod warunkiem, że zapłacą określoną wyżej cenę minimalną;

ziemniaki o zawartości skrobi niższej niż 13% nie mogą być uwzględniane jako nadające się do wyrobu skrobi ziemniaczanej w rozumieniu art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92; przedsiębiorstwa produkujące skrobię nie powinny przyjmować ziemniaków o zawartości skrobi niższej niż 13%; jeśli warunki klimatyczne wpływają na niższą zawartość skrobi, Komisja powinna mieć możliwość zatwierdzenia, na wniosek Państwa Członkowskiego, przyjęcia ziemniaków o zawartości skrobi nie niższej niż 12,8%;

do celów jasności, niektóre przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1543/93, które są zgodne z i konieczne do stosowania systemu kwot, zostaną włączone do niniejszego rozporządzenia;

konieczne jest zdefiniowanie przyjętych metod do określenia odwodnionej masy ziemniaków i sporządzenie tabeli wskazującej odpowiadającą zawartość skrobi i pomoc, która może być wypłacona;

należy wprowadzić środki kontroli zapewniające, że wyłącznie skrobia wyprodukowana zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia stanowi podstawę wypłaty płatności wyrównawczych lub wypłaty premii;

w celu ochrony producentów ziemniaków przeznaczonych do produkcji skrobi, niezbędne jest zapłacenie ceny minimalnej określonej w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 za wszystkie ziemniaki; konieczne jest zatem wprowadzenie sankcji w przypadkach, w których cena minimalna nie została zapłacona lub gdy przedsiębiorstwa produkujące skrobię przyjęły ziemniaki nieobjęte przez umowy kontraktacji;

niezbędne są reguły dla zapewnienia, że skrobia ziemniaczana wyprodukowana z przekroczeniem części kwot przyznanych przedsiębiorstwu produkującemu skrobię zostanie wywieziona bez refundacji wywozowych, zgodnie z przepisami art. 6 ust. 1 rozporządzenia 1868/94; sankcje należy stosować w przypadku każdego naruszenia;

należy określić, co stanie się z limitami przedsiębiorstw, które się łączą, zmieniają właściciela lub zaprzestają działalności handlowej;

w celu umożliwienia Komisji i Państwom Członkowskim kontroli funkcjonowania systemu kwot, należy określić informacje, które mają być dostarczone przez przedsiębiorstwa produkujące skrobię Państwom Członkowskim i przez Państwa Członkowskie Komisji;

ze względu na to, że rozporządzenie (EWG) nr 1543/93 traci moc dnia 1 lipca 1995 r., czyli w

dniu wejścia w życie systemu kwot, rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1711/93⁵, zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1993/94⁶ powinno utracić moc;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Tytuł I

DEFINICJE - SYSTEM KWOT

Artykuł 1

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) kwota: kwota ustanowiona dla każdego Państwa Członkowskiego w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1868/94;
- b) limit: część kwoty przydzielona producentowi skrobi przez Państwo Członkowskie;
- c) przedsiębiorstwo produkujące skrobię:
 - każda osoba fizyczna lub prawna prowadzącą działalność na terytorium danego Państwa Członkowskiego, która otrzymała premię określoną w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1543/93 w czasie lat obrotowych 1990/91, 1991/92 i 1992/93 lub w czasie roku obrotowego 1992/93,
 - w drodze odstępstwa od tiret pierwszego, w przypadku inwestycji określonych w art. 2 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1868/94 w Niemczech, każda osoba fizyczna lub prawna, która rozpoczyna produkcję w czasie roku obrotowego 1996/97 zgodnie z art. 3 ust. 2 niniejszego rozporządzenia;
- d) producent: każda osoba fizyczna i prawna lub grupa takich osób, która dostarcza do przedsiębiorstwa produkującego skrobię ziemniaki wyprodukowane przez siebie lub przez swoich członków, we własnym imieniu i na swoją korzyść w ramach umowy kontraktacji zawartej przez siebie lub w swoim imieniu;
- e) umowa kontraktacji: każda umowa zawarta między producentem lub grupą producentów a przedsiębiorstwem produkującym skrobię;
- f) ziemniaki: ziemniaki przeznaczone do wyrobu skrobi ziemniaczanej określonej w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 i o zawartości co najmniej 13% skrobi;
- g) skrobia nieprzetworzona: skrobia wyprodukowana o kodzie CN 1108 13 00, która nie została poddana żadnemu przetworzeniu;
- h) łączenie przedsiębiorstw produkujących skrobię: połączenie w jedno przedsiębiorstwo

⁵ Dz.U. nr L 159 z 1.07.1993, str. 84.

⁶ Dz.U. nr L 200 z 3.08.1994, str. 13.

dwóch lub więcej przedsiębiorstw produkujących skrobię;

- i) przeniesienie własności przedsiębiorstwa produkującego skrobię: przeniesienie lub wchłonięcie aktywów przedsiębiorstwa, posiadającego limit, na rzecz jednego lub kilku przedsiębiorstw produkujących skrobię;
- j) przeniesienie własności fabryki skrobi: przeniesienie własności jednostki technicznej, włączając wszystkie rośliny niezbędne do wyrobu skrobi, na rzecz jednej lub kilku przedsiębiorstw produkujących skrobię, skutkujące częściowym lub całkowitym wchłonięciem placówki przedsiębiorstwa, które dokonuje przeniesienia;
- k) dzierżawa fabryki: umowa dzierżawy jednostki technicznej, włączając wszystkie rośliny niezbędne do wyrobu skrobi, w celu jej eksploatacji, zawarta na okres co najmniej trzech kolejnych lat obrotowych z przedsiębiorstwem produkującym skrobię prowadzącym działalność w tym samym Państwie Członkowskim co dana fabryka, jeśli po wejściu w życie umowy dzierżawy przedsiębiorstwo, które dzierżawi fabrykę może być uznane, pod względem swej całkowitej produkcji, za jedno przedsiębiorstwo produkujące skrobię.

Artykuł 2

1. Dla lat obrotowych 1995/96, 1996/97 i 1997/98, kwota określona art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1868/94 zostanie przydzielona, przed dniem 8 marca 1995 r. przedsiębiorstwom produkującym skrobię w Państwie Członkowskim produkcji. Przydział uwzględnia:

- zarówno średnią ilość skrobi wyprodukowanej przez każde przedsiębiorstwo w latach obrotowych 1990/91, 1991/92 i 1992/93 i któremu wypłacono premię określoną w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1543/93,
- jak i ilość skrobi wyprodukowaną przez każde przedsiębiorstwo w czasie roku obrotowego 1992/93, za który wypłacono premię

i, odpowiednio, nową zdolność produkcyjną stworzoną przez inwestycje uwzględnione zgodnie z art. 3.

2. Całkowite ilości ustalone zgodnie z ust. 1, zostaną, w razie potrzeby, proporcjonalnie dostosowane zgodnie z wymaganiami wynikającymi z kwoty.

3. W przypadku stosowania art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1868/94 przyznane limity zostaną odpowiednio dostosowane na początku roku obrotowego następującego po tym, w którym kwota została przekroczona.

Artykuł 3

1. Z zastrzeżeniem warunków określonych poniżej, Państwo Członkowskie powinno uwzględnić inwestycje rzeczywiście przeprowadzone przed dniem 31 stycznia 1994 r., które nie wpłynęły na produkcję skrobi w okresie referencyjnym wybranym przez to Państwo Członkowskie:

- a) plan inwestycji, na którym rozwój nowej zdolności produkcyjnej jest oparty, zostanie przedstawiony właściwym władzom;
- b) plan ten powinien oceniać nowe zdolności produkcyjne, które mogą powstać z planowanych inwestycji;
- c) uwzględnione zostaną tylko plany, które mają na celu zwiększenie początkowej zdolności produkcyjnej o co najmniej 5%, pod względem zarówno wydajności dziennej, jaki i dodatkowych dni roboczych w zwykłym okresie produkcji przedsiębiorstwa;
- d) uwzględnione zostaną tylko inwestycje rzeczywiście realizowane przed dniem 31 stycznia 1994 r. w ramach przedstawionego planu i osiągające co najmniej 10% kosztu całkowitego przewidzianego w tym planie i tylko na rzeczywiście osiągniętym poziomie;
- e) każde przedsiębiorstwo, którego dotyczy niniejszy ustęp powinno przedstawić właściwym władzom Państwa Członkowskiego, przed dniem 8 lutego 1995 r., uzasadniony wniosek wraz ze wszystkimi dostępnymi dokumentami towarzyszącymi.

2. Dla roku obrotowego 1996/1997, Niemcy są upoważnione do wykorzystania rezerwy wynoszącej najwyżej 110 000 ton, pod warunkiem, że:

- a) ich początkowa kwota zostanie w całości rozdzielona zgodnie z art. 2 nie później niż dnia 8 marca 1995 r.;
- b) limity dostępne po dniu 8 marca 1995 r. w wyniku zaprzestania działalności handlowej, zostaną w całości wykorzystane przed dniem 31 marca 1996 r. zgodnie z art. 17 ust. 3;
- c) rezerwa zostaje wykorzystana tylko w odniesieniu do inwestycji nieodwracalnych, dokonanych przed dniem 31 stycznia 1994 r. zgodnie z warunkami określonymi w ust. 1, z wyjątkiem lit. d);
- d) Niemcy określają warunki odnoszące się do powyższego i niezwłocznie przesyłają je do Komisji przed rozdzieleniem rezerwy.

Dla roku obrotowego 1997/98, tylko rzeczywista produkcja zrealizowana w 1996/97, z zastrzeżeniem limitu maksymalnego w wysokości 110 000 ton, ustanawia prawo do dodatkowego limitu.

Tytuł II

SYSTEM CEN I PREMII

Artykuł 4

1. Umowy kontraktacji zawierane są dla każdego roku obrotowego. Każda umowa posiada numer identyfikacyjny i zawiera co najmniej następujące informacje:

- nazwa i adres producenta lub grupy producentów,

- nazwa i adres przedsiębiorstwa produkującego skrobię,
 - powierzchnia upraw w hektarach i arach,
 - ilości ziemniaków w tonach, która zostanie zebrana i dostarczona do przedsiębiorstwa,
 - średnia zawartość skrobi w ziemniakach, oparta na podstawie średniej zawartości skrobi w ziemniakach dostarczonych przez tego producenta do przedsiębiorstwa w ciągu trzech ostatnich lat obrotowych lub, jeśli taka informacja nie jest dostępna, na podstawie średniej zawartości dla obszaru dostaw,
 - zobowiązanie przedsiębiorstwa do zapłaty producentowi ceny minimalnej określonej w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92.
2. Każde przedsiębiorstwo produkujące skrobię musi przekazać odpowiednim władzom, przed dniem 31 maja poprzedzającym dany rok obrotowy, sprawozdanie z umów zawierające w odniesieniu do każdej umowy numeru identyfikacyjny, nazwę producenta i ustalony tonaż, wyrażony w wartości skrobiowej.
3. Całkowite ilości wyrażone w wartości skrobiowej wymienione w umowach kontraktacji nie przekraczają limitów ustanowionych dla tego przedsiębiorstwa.
4. Jeśli ilość rzeczywiście wyprodukowana w ramach umowy kontraktacji wyrażona w wartości skrobiowej, przekracza ilość przewidzianą w umowie, ilość ta może być dostarczona, jeśli przedsiębiorstwo się na to zdecyduje, pod warunkiem zapłaty za nią ceny minimalnej określonej w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92.
5. Przedsiębiorstwo może nie przyjąć dostawy ziemniaków nieobjętej umową kontraktacji.

Artykuł 5

Wytwórcy skrobi odbierają dostawy ziemniaków zarówno w samych przedsiębiorstwach produkujących skrobię jak i w ich punktach dostawy. Działania opisane w art. 6 i 8 są podejmowane w chwili dostawy pod nadzorem kontrolera zatwierdzonego przez Państwo Członkowskie.

Artykuł 6

1. Masa brutto ziemniaków jest określana dla każdego ładunku w chwili dostawy poprzez porównawcze ważenie środków transportu używanych, załadowanych i pustych, jeśli jest to wymagane do celów jednej z metod określonych w załączniku I.
2. Przedsiębiorstwo odmawia przyjęcia przesyłek, w których zawartość skrobi jest niższa niż 13%.

Jednakże, w wyniku otrzymania uzasadnionego wniosku od Państwa Członkowskiego, może zostać przyjęte odstępstwo od tej zasady, w szczególności ze względu warunki klimatyczne oraz może zostać zaakceptowana zawartość skrobi nie niższa niż 12,8%. W takim przypadku cena minimalna do zapłacenia będzie ceną obowiązującą dla zawartości skrobi równej 13%. Komisja przyjmuje zasady wykonania tego ustępu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23

rozporządzenia (EWG) nr 1766/92.

3. Masa netto ziemniaków jest określana według jednej z metod opisanych w załączniku I.

Artykuł 7

1. Premię przyznaje się przedsiębiorstwom produkującym skrobię, w odniesieniu do skrobi wyprodukowanej ze zdrowych i o dobrej rynkowej jakości ziemniaków, na podstawie ilości ziemniaków wykorzystanych i zawartości skrobi w tych ziemniakach, w stawkach określonych w załączniku II dla ilości skrobi, dla której posiadają limit.

W przypadku, gdy zawartość skrobi w ziemniakach obliczana jest przy użyciu skali Reimanna lub skali Parrowa i gdy odpowiada ona liczbie przedstawionej w dwóch lub trzech liniach kolumny drugiej załącznika II, stosuje się stawki odpowiadające drugiej lub trzeciej linii.

2. Jeśli dostarczone partie zawierają 25% lub więcej ziemniaków, które mogą być przepuszczone przez sito o oczkach kwadratowych o boku 28 mm (zwanymi dalej „odpadkami z sita”), masa netto używana do określania ceny minimalnej do zapłacenia przez producenta skrobi zostaje zmniejszona w następujący sposób:

<i>Procent odpadków z sita</i>	<i>Procent zmniejszenia</i>
25-30%	10%
31-40%	15%
41-50%	20%

Jeśli partie ziemniaków zawierają więcej niż 50% odpadków z sita, są one wykorzystywane za wspólnym porozumieniem i nie zostaje na niewypłaconą żadna premia.

Procent odpadków z sita określa się w tym samym czasie co masę netto.

3. Przestrzeganie granic limitów przez przedsiębiorstwa określa się na podstawie ilość i zawartość skrobi w wykorzystywanych ziemniakach zgodnie ze stawkami określonymi w załączniku II.

Artykuł 8

Zawartość skrobi w ziemniakach określa się na podstawie odwodnionej masy właściwej dla 5 050 gramów dostarczonych ziemniaków.

Woda, której się używa powinna być czysta i bez żadnych dodatków, a jej temperatura powinna być niższa od 18°C.

Artykuł 9

1. Formularz odbioru sporządza się na wspólną odpowiedzialność przedsiębiorstwa produkującego skrobię, zatwierdzonego kontrolera i dostawcy. Przedsiębiorstwo dostarczy

kopię producentowi i zachowa, jeśli to konieczne, w celu przedstawienia agencji odpowiedzialnej za kontrolę w zakresie premii.

2. Formularz odbioru zawiera co najmniej następujące informacje, o ile wynikają one z działań przeprowadzonych zgodnie z art. 5-8:

- data dostawy,
- numer dostawy,
- numer umowy kontraktacji,
- nazwa i adres producenta ziemniaków,
- waga środka transportu w chwili przybycia do fabryki skrobi lub do punktu dostawy,
- waga środka transportu po rozładowaniu i usunięciu z niego pozostałości ziemi,
- masa brutto dostawy,
- zmniejszenie w odniesieniu do substancji zewnętrznych i masy wody wchłoniętej w czasie mycia, wyrażone procentowo i stosowane do masy brutto dostawy,
- zmniejszenie, wyrażone wagowo, stosowane do masy brutto dostawy jako efekt substancji zewnętrznych,
- procent odpadków z sita,
- całkowita masa netto dostawy (masa brutto niższa niż zmniejszenie, włączając korektę w odniesieniu do odpadków z sita),
- zawartość skrobi, wyrażona procentowo lub jako masa odwodniona,
- cena jednostkowa do zapłacenia.

Artykuł 10

Przedsiębiorstwo produkujące skrobię sporządza dla każdego producenta podsumowującą notę płatności zawierającą następujące szczegóły:

- nazwa handlowa przedsiębiorstwa produkującego skrobię,
- nazwa i adres producenta,
- numer umowy kontraktacji,
- data i numer formularzy odbioru,
- masa netto każdej dostawy z uwzględnieniem zmniejszeń przewidzianych w art. 9 ust. 2,

- cena jednostkowa na dostawę,
- całkowita kwota należna hodowcy,
- sumy wypłacone producentowi ziemniaków i data płatności,
- podpis i pieczętka wytwórcy skrobi.

Tytuł III

PŁATNOŚCI - KARY

Artykuł 11

1. Następujące płatności podlegają wymaganiom określonym poniżej:
 - a) w przypadku płatności wyrównawczej przewidzianej w art. 8 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92, wymaganiu dostarczenia dowodu, że cena nie niższa niż cena określona w art. 8 ust. 1 tego rozporządzenia została zapłacona na etapie dostawy do fabryki zgodnie ze stawkami określonymi w załączniku II;
 - b) w przypadku premii określonej w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1868/94, z zastrzeżeniem warunków, że:
 - przedsiębiorstwo dostarczy dowodu na to, że wyprodukowało skrobię w czasie danego roku obrotowego i, że
 - przedsiębiorstwo udowodni, że zapłaciło cenę nie niższą niż cena określona w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92, na etapie dostawy do fabryki za całą ilość ziemniaków wyprodukowanych we Wspólnocie, wykorzystanych do wyrobu skrobi i objętych umowami kontraktacji określonymi w art. 4.
2. Dostarczanie dowodu określonego w ust. 1 polega na przedstawieniu podsumowującej noty płatności określonej w art. 10 wraz z pokwitowaniem płatności przez producenta lub zaświadczeniem wystawionym przez przedsiębiorstwo finansowe, które dokonało płatności na polecenie wytwórcy skrobi, zaświadczające, że płatność ta została dokonana.

Artykuł 12

Premia i płatność wyrównawcza są wypłacane przez Państwo Członkowskie, na terytorium którego skrobia ziemniaczana została wyprodukowana, w ciągu czterech miesięcy od dnia przedstawienia dowodu określonego w art. 11.

Nie później niż w ciągu jednego miesiąca od dokonania płatności, dane Państwo Członkowskie poinformuje Komisję o ilościach ziemniaków w odniesieniu do których wypłacono premie i płatności wyrównawcze.

Artykuł 13

1. Państwo Członkowskie wprowadzi ustalenia w zakresie kontroli dotyczące weryfikacji na miejscu działań, które nakładają uprawnienie do premii lub płatności wyrównawczej oraz zgodności z limitem określonym dla każdego przedsiębiorstwa produkującego skrobię. W celu przeprowadzenia kontroli, kontrolerzy mają dostęp ewidencji zapasów i rachunków przedsiębiorstw oraz do pomieszczeń produkcji i składowania.

Podczas każdego okresu przetwarzania, kontrole obejmują całość przetwarzania dotyczącego co najmniej 10% ziemniaków dostarczonych do przedsiębiorstwa.

2. Państwo Członkowskie informuje, w razie potrzeby, każde przedsiębiorstwo produkujące skrobię o ilościach skrobi przekraczających jego limity.

3. W przypadku, gdy właściwy organ stwierdzi, że przedsiębiorstwo nie wywiązało się z obowiązków określonych w art. 11 ust. 1 lit. b) tiret drugie, przedsiębiorstwo takie, o ile brak działania siły wyższej, traci uprawnienie, w całości lub w części, do premii na następujących zasadach:

- jeśli nie przestrzegano obowiązków w odniesieniu do ilości skrobi mniejszej niż 20% całkowitej ilości skrobi wyprodukowanej przez przedsiębiorstwo, przyzna premia zostaje zmniejszona pięciokrotnie w stosunku do danego procentu,
- jeśli procent ten jest równy lub większy niż 20%, żadna premia nie jest przyznawana.

4. W przypadku stwierdzenia naruszenia zakazu określonego w art. 4 ust. 5, premia wypłacona za limity zostaje zmniejszona w następujący sposób:

- jeśli kontrola wskazuje ilość wartości skrobiowej przyjętej przez przedsiębiorstwo w wysokości niższej niż 10% jego limitu, kwota całkowita premii, które mają być wypłacone przedsiębiorstwu za dany rok obrotowy, zostaje zmniejszona dziesięciokrotnie w stosunku do danego procentu,
- jeśli ilość nieobjęta umowami dotyczącymi produkcji jest wyższa niż kwota określona w tiret pierwszym, nie przyznaje się przedsiębiorstwu premii za dany rok obrotowy. Ponadto, przedsiębiorstwo nie otrzyma premii za następny rok obrotowy.

5. Inspekcje przeprowadzone zgodnie z niniejszym artykułem nie naruszają żadnej kolejnej weryfikacji przeprowadzanej przez właściwe władze.

Artykuł 14

1. Działanie w zakresie wywozu określone w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1868/94 jest uznane za dokonane, jeśli:

- a) właściwy organ Państwa Członkowskiego produkcji, bez względu na Państwo Członkowskie z którego została przywieziona skrobia, otrzymał dowód określony w art. 15 ust. 2;
- b) Państwo Członkowskie, z którego dokonuje się wywozu, zatwierdziło zgłoszenie wywozowe przed dniem 1 stycznia następującym po zakończeniu roku obrotowego w czasie którego wyprodukowano skrobię;

- c) skrobia opuściła obszar celny Wspólnoty nie później niż w ciągu 60 dni licząc od dnia 1 stycznia jak określono w lit. b);
- d) produkt został wywieziony bez refundacji.

Z wyjątkiem przypadków działania siły wyższej, jeśli wszystkie warunki przewidziane w akapicie pierwszym nie są stosowane jakakolwiek ilość skrobi, która przekracza limit jest uważana za sprzedaną na rynku wewnętrznym.

2. W przypadkach działania siły wyższej, właściwy organ Państwa Członkowskiego, na terytorium którego skrobia została wyprodukowana, przyjmuje odpowiednie środki w zależności od okoliczności, na które powołuje się dana osoba.

Jeśli skrobia jest wywożona z terytorium Państwa Członkowskiego innego niż państwo jej produkcji, środki te są podejmowane po uzyskaniu opinii właściwych władz tego Państwa Członkowskiego.

3. Do celów niniejszego rozporządzenia, nie można powoływać się na art. 34 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87⁷.

Artykuł 15

1. W drodze odstępstwa od art. 12 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 891/89⁸, zabezpieczenie pozwolenia wynosi 23 ECU za tonę.

2. Dowód spełnienia przez dane przedsiębiorstwo produkujące skrobię warunków określonych w art. 14 ust. 1 akapit pierwszy powinien być dostarczony właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, na terytorium którego skrobia została wyprodukowana, przed dniem 1 kwietnia roku kalendarzowego następującego po zakończeniu roku obrotowego, w czasie którego została wyprodukowana.

3. Taki dowód dostarcza się przedstawiając:

a) pozwolenie na wywóz wydane danemu przedsiębiorstwu przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na terytorium którego skrobia została wyprodukowana, określone w ust. 1, zawierające jedno z następujących zdań, w drodze odstępstwa od art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1620/93⁹:

- „Para exportación sin restitución, de conformidad con el artículo 6 del Reglamento (CE) n° 1868/94”,
- „Skal eksporteres uden restitution, jf. artikel 6 i forordning (EF) nr. 1868/94”,
- „Ausfuhr ohne Erstattung gemäß Artikel 6 der Verordnung (EG) nr 1868/94”,
- „Προς εξαγωγή χωρίς επιστροφή σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού

⁷ Dz.U. nr L 351 z 14.12.1987, str. 1.

⁸ Dz.U. nr L 94 z 7.04.1989, str. 13.

⁹ Dz.U. nr L 155 z 26.06.1993, str. 29.

(EK) αριθ. 1868/94”,

- „For export without refund under Article 6 of Regulation no (EC) 1868/94”,
 - „À exporter sans restitution conformément à l'article 6 du règlement (CE) n° 1868/94”,
 - „Da esportare senza restituzione a norma dell'articolo 6 del regolamento (CE) n. 1868/94”,
 - „Overeenkomstig artikel 6 van Verordening (EG) nr. 1868/94 zonder restitutie uit te voeren”,
 - „A exportar sem restituição em conformidade com o artigo 6º do Regulamento (CE) n.º 1868/94”,
 - „Viedään tuetta asetuksen (EY) N:o 1868/94 6 artiklan mukaisesti”,
 - „För export utan exportbidrag enligt artikel 6 i förordning (EG) nr 1868/94”;
- b) dokumenty określone w art. 30 i 31 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3719/88¹⁰ wymagane do zwrotu zabezpieczenia;
- c) deklarację przedsiębiorstwa poświadczającą, że skrobia została przez nie wyprodukowana; i
- d) w okolicznościach określonych w art. 4, jeśli cofnięcie z magazynu ma miejsce:
- przed zatwierdzeniem zgłoszenia wywozowego określonego w art. 14 ust. 1 lit. b), dowód dodatkowy przedstawiony przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym miało miejsce składowanie, lub
 - po zatwierdzeniu zgłoszenia wywozowego określonego w art. 14 ust. 1 lit. b) dowód dodatkowy w rozumieniu art. 31 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 3719/88, przedstawiony przez władze celne Państwa Członkowskiego, w którym miało miejsce składowanie.

Dowód dodatkowy, w obydwu przypadkach, musi zaświadczać wycofanie danego produktu z magazynu lub odpowiadającej mu ilości zastępczej w rozumieniu ust. 4.

4. Jeśli skrobia nieprzetworzona wyprodukowana przez przedsiębiorstwo produkujące skrobię jest magazynowana w celu wywozu w silosie, magazynie lub pojemniku mieszczącym się poza fabryką producenta w Państwie Członkowskim produkcji lub w innym Państwie Członkowskim, w którym składowane jest także inna skrobia nieprzetworzona wyprodukowana przez inne przedsiębiorstwo lub przez to samo tak, że produkty w ten sposób magazynowane nie mogą być fizycznie odróżnione, wszystkie takie produkty zostaną umieszczone pod nadzorem administracyjnym, który daje gwarancje równoważne produktom znajdującym się pod kontrolą służb celnych, aż do chwili zatwierdzenia zgłoszenia

¹⁰ Dz.U. nr L 331 z 2.12.1988, str. 1.

wywozowego określonego w art. 14 ust. 1 lit. b) i zostaną umieszczone pod nadzorem celnym, jak tylko zgłoszenie zostanie zatwierdzone.

Artykuł 16

1. Dane Państwa Członkowskie nałożą na ilości, które uważa się za sprzedane na rynku wewnętrznym, w znaczeniu określonym w art. 14 ust. 1 akapit drugi, opłatę równą:

- w przypadku skrobi nieprzetworzonej lub każdego produktu ubocznego z Załącznika do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1620/93, składnikowi taryfy stałej obliczonej na tonę skrobi lub produktu ubocznego w czasie roku obrotowego, w którym skrobia lub produkt uboczny zostały wyprodukowane,
- w przypadku skrobi modyfikowanej lub każdego innego produktu ubocznego niepodlegających załącznikowi II do Traktatu, lecz objętych zakresem rozporządzenia Komisji (WE) nr 1222/94¹¹, składnikowi taryfy stałej w wysokości 277 ECU na tonę powiększonej przez opłatę od wartości, którą stosuje się do danego produktu.

2. Dane Państwo Członkowskie powinno, przed dniem 1 maja następującym po dniu 1 stycznia jak określono w art. 14 ust. 1 lit. b), zawiadomić przedsiębiorstwa produkujące skrobię o całkowitej kwocie do zapłaty.

Przedsiębiorstwa produkujące skrobię zapłacą całkowitą kwotę nie później niż dnia 20 maja danego roku.

Artykuł 17

1. W przypadku połączenia lub przeniesienia własności przedsiębiorstw produkujących skrobię oraz w przypadku przeniesienia własności fabryk skrobi, limity określone w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1868/94 podlegają następującym dostosowaniom:

- a) w przypadku połączenia przedsiębiorstw produkujących skrobię, Państwo Członkowskie przydziela przedsiębiorstwu powstałemu z połączenia limit równy sumie limitów przydzielonych danym przedsiębiorstwom przed ich połączeniem;
- b) w przypadku przeniesienia własności przedsiębiorstwa produkującego skrobię, Państwo Członkowskie przydziela przedsiębiorstwu przejmującemu limit, który należał do przedsiębiorstwa przejętego; Jeśli przedsiębiorstw przejmujących jest więcej, limit przydziela się proporcjonalnie do produkcji skrobi, którą każde z tych przedsiębiorstw wchłonęło;
- c) w przypadku przeniesienia własności fabryki skrobi, Państwo Członkowskie zmniejsza limit przedsiębiorstwa, które dokonuje przeniesienia własności fabryki i zwiększa limit przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw, które nabywają daną fabrykę, proporcjonalnie do wchłoniętej produkcji.

2. W przypadku zamknięcia, w warunkach innych niż te określone w ust. 1:

¹¹ Dz.U. nr L 136 z 31.05.1994, str. 5.

- a) przedsiębiorstwa produkującego skrobię;
- b) jednej lub wielu fabryk przedsiębiorstwa produkującego skrobię,

Państwo Członkowskie może przydzielić limit dotknięty takim zamknięciem jednemu lub wielu przedsiębiorstwom produkującym skrobię.

3. W przypadku dzierżawy fabryki należącej do przedsiębiorstwa produkującego skrobię, Państwo Członkowskie zmniejszy limit przedsiębiorstwa, które oferuje fabrykę do wydzierżawienia i przydzieli część, o którą limit został zmniejszony przedsiębiorstwu, które obejmuje w dzierżawę fabrykę w celu produkcji skrobi.

Jeśli dzierżawa wygasa przed terminem określonym w art. 1 lit. k), dostosowanie limitów zgodnie z poprzednim punktem zostanie unieważnione z mocą wsteczną przez Państwo Członkowskie od dnia, w którym umowa dzierżawy zaczęła obowiązywać.

Artykuł 18

Środki określone w art. 17 stają się skuteczne, jeśli zamknięcie przedsiębiorstwa lub fabryki, połączenie lub przeniesienie ma miejsce:

- a) między dniem 1 lipca a dniem 31 marca następującego roku, dla roku obrotowego trwającego podczas tego okresu;
- b) między dniem 1 kwietnia a dniem 31 czerwca tego samego roku, dla roku obrotowego następującego po tym okresie.

Tytuł IV

ZGŁOSZENIA

Artykuł 19

1. Państwo Członkowskie zgłaszają przydział kwoty określonej w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1868/94 dla danego przedsiębiorstwa produkującego skrobię nie później niż dnia 31 stycznia 1995 r. i niezwłocznie przekazują tę informację Komisji.

2. Przedsiębiorstwa produkujące skrobię informują właściwe władze nie później niż dnia 31 marca każdego roku obrotowego o:

- ilościach ziemniaków przeznaczonych do produkcji skrobi, które kwalifikują się na mocy art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92,
- ilościach skrobi, w odniesieniu do których wypłacono premię określoną w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1868/94.

3. W przypadku stosowania art. 3 lub art. 17, Państwa Członkowskie dostarczają Komisji, nie później niż do dnia 30 czerwca każdego roku obrotowego, szczegółowe informacje i przedstawiają dowody na to, że warunki określone w tych artykułach zostały spełnione.

Artykuł 20

Każde Państwo Członkowskie informuje Komisję nie później niż do dnia 30 czerwca każdego roku obrotowego o:

- ilościach ziemniaków przeznaczonych do produkcji skrobi, które kwalifikują się na art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92,
- ilościach skrobi w odniesieniu do których wypłacono premię określoną w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1868/94,
- ilościach i limitach dla przedsiębiorstw produkujących skrobię objętych art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1868/94,
- ilościach określonych w art. 13 ust. 3 i 4 niniejszego rozporządzenia,
- ilościach określonych w art. 16 niniejszego rozporządzenia.

Tytuł V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 21

Kurs wymiany, który należy stosować do wyrażania ceny minimalnej, premii i płatności wyrównawczej w walutach krajowych odpowiada kursowi obowiązującemu w dniu otrzymania ziemniaków przez przedsiębiorstwo produkujące skrobię.

Artykuł 22

Rozporządzenie (EWG) nr 1711/93 traci moc z dniem 1 lipca 1995 r.

Artykuł 23

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 1995 r., z wyjątkiem art. 1, 2 i 3, które stosuje się natychmiast.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 stycznia 1995 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Metoda A

Masa netto ziemniaków jest określana poprzez pobranie próbek. Próbki pobiera się z kilku części środka transportu i na trzech różnych poziomach, odpowiednio wyższym, średnim, i niższym poziomie.

Pozostałą ziemię usuwa się z dna przed zważeniem pustego środka transportu.

Próbka pobrana dla sprawdzenia masy powinna ważyć nie mniej niż 20 kilogramów. Bulwy są myte, czyszczone z jakichkolwiek substancji zewnętrznych i ponownie ważone.

Stwierdzona masa podlega zmniejszaniu o 2% celem uwzględnienia wody wchłoniętej podczas mycia. Wynik stanowi całkowite zmniejszenie stosowane w odniesieniu do 1 000 kilogramów ziemniaków.

Metoda B

Ziemniaki z partii należącej do jednego producenta są gromadzone w silosie.

Ziemniaki są myte, substancje zewnętrzne są usuwane, a rzeczywista całkowita masa ziemniaków zgromadzonych w silosie jest określana z uwzględnieniem 2% wchłoniętej wody.

Metoda C

1. Metoda ta, mająca na celu określenie rzeczywistej masy ziemniaków, stosowana jest gdy gromadzi się w tym samym silosie kilka partii należące do różnych producentów, pod warunkiem, że producenci uprzednio wyrazili zgodę na stosowanie tej metody.

Zanim określi się rzeczywistą masę wszystkich partii, masa netto każdej partii określana jest przy pomocy metody A.

2. Ziemniaki zgromadzone w silosie są myte, substancje zewnętrzne są usuwane, a ich rzeczywista całkowita masa jest określana z uwzględnieniem 2% wchłoniętej wody.
3. Jeśli całkowita masa partii umytych ziemniaków jest różna od sumy mas uzyskanych w zastosowaniu metody A, wprowadza się następującą korektę: całkowita masa określona w pkt. 2 powyżej zostaje pomnożona przez masę netto każdej partii wynikającą z metody A.

Każdy wynik dzieli się przez całkowitą masę netto partii określoną przy pomocy metody A.

*ANEXO II — BILAG II — ANHANG II — ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ II — ANNEX II — ANNEXE II —
ALLEGATO II — BIJLAGE II — ANEXO II — LIITE II — BILAGA II*

Peso bajo agua de 5 050 g de patatas (en gramos)	Tenor en fécula de patatas (en porcentaje)	Cantidad de patatas necesarias para la fabricación de 1 000 kg de fécula (en kilogramos)	Precio mínimo a percibir por los productores para 1 000 kg de patatas (en ecus)	Prima a percibir por el fabricante de fécula para 1 000 kg de patatas (en ecus)	Pago compensatorio que debe percibir el productor por 1 000 kg de patatas (en ecus)
Vægt under vand af 5 050 g kartofler (g)	Kartoflerne s stivelsesindhold (vægtprocent)	Kartoffelmængde, der medgår til fremstilling af 1 000 kg stivelse (kg)	Producentens mindstepris pr. 1 000 kg kartofler (ECU)	Præmie af betale kartoffelstivelsesfabrikanten pr. 1 000 kg kartofler (ECU)	Udligningsbeløb, som producenten modtager for 1 000 kg kartofler (i ECU)
Unterwasser gewicht von 5 050 g Kartoffeln (in Gramm)	Stärkegehalt der Kartoffeln (in Prozent)	Zur Erzeugung von 1 000 kg Kartoffelstärke nötige Kartoffelmengen (in Kilogramm)	Dem Erzeuger für 1 000 kg Kartoffeln zu zahlender Mindestpreis (in ECU)	Dem Stärkeerzeuger für 1 000 kg Kartoffeln zu zahlende Prämie (in ECU)	Dem Erzeuger für 1 000 kg Kartoffeln zu zahlende Ausgleichszahlung (in ECU)
Βάρος υπό το ύδωρ 5 050 g πατατών (σε γραμμάρια)	Περιεκτικότητα σε άμυλο των πατατών (%)	Ποσότητα πατατών απαραίτητη για παραγωγή 1000 kg αμύλου (σε χιλιόγραμμα)	Ελάχιστη τιμή προς είσπραξη από τον παραγωγό για 1 000 kg πατατών (σε ecu)	Πριμοδότηση προς πληρωμή στον παραγωγό για 1 000 kg πατατών (σε ecu)	Εξισωτική πληρωμή που καταβάλλεται στον παραγωγό για 1 000 kg πατατών (σε ecu)
Underwater weight of 5 050 g of potatoes (grams)	Starch content of potatoes (%)	Quantity of potatoes for the manufacture of 1 000 kg of starch (kg)	Minimum price to be paid to the potato producer per 1 000 kg of potatoes (ECU)	Premium to be paid to the starch producer per 1 000 kg of potatoes (ECU)	Compensatory payment to be paid to the producer per 1 000 kg potatoes (ECU)

Poids sous l'eau de 5 050 g de pommes de terre (en grammes)	Teneur en fécula de la pomme de terre (en pourcentage)	Quantité de pommes de terre nécessaire à la fabrication de 1 000 kg de fécula (en kilogrammes)	Prix minimal à percevoir par le producteur pour 1 000 kg de pommes de terre (en écus)	Prime à percevoir par le féculier pour 1 000 kg de pommes de terre (en écus)	Paiement compensatoire à percevoir par le producteur pour 1 000 kg de pommes de terre (en écus)
Peso sotto l'acqua di 5 050 g di patate (in grammi)	Tenore in fecola delle patate (in %)	Quantità di patate necessaria alla fabbricazione di 1 000 kg di fecola (in kg)	Prezzo mínimo da percepire dal produttore e per 1 000 kg di patate (in ecu)	Premio da percepire dal fabbricante di fecola per 1 000 kg di patate (in ecu)	Pagamento compensativo al produttore per 1 000 kg di patate (in ecu)
Onderwatergewicht van 5 050 g aardappelen (in g)	Zetmeelgehalte van de aardappelen (in%)	Hoeveelheid aardappelen benodigd voor de vervaardiging van 1 000 kg zetmeel (in kg)	Minimaal door de producent te ontvangen prijs per 1 000 kg aardappelen (in ecu)	Door de zetmeelproducent te ontvangen premie per 1 000 kg aardappelen (in ecu)	Aan de teler verschuldigd compensatiebedrag voor 1 000 kg aardappelen (in ecu)
Peso de baixo de água de 5 050 gr de batata (em gramas)	Teor de fécula de batata (em percentagem)	Quantidade de batata necessária ao fabrico de 1 000 kg de fécula (em quilogramas)	Preço mínimo a cobrar pelos produtores para 1 000 kg de batata (em ecus)	Subsídio a cobrar pelo produtor de fécula por 1 000 kg de batata (em ecus)	Pagamento compensatorio a cobrar pelo produtor relativamente a 1 000 kg de batata (em ecus)
5 050 g perunoita vedenalainen paino (grammoina)	Perunoiden tärkkelyspitoisuus (prosentteina)	1 000 tärkkelyskiloin valmistukseen tarvittava perunamäärä	Tuottajalle 1 000 kg:sta perunoita maksettava vähimmäis	Tärkkelyksentuottajalle 1 000 kg:sta perunoita maksettava palkkio (ecuina)	Tuottajalle 1 000 kg:sta perunoita maksettava tasausmaksu (ecuina)

		(kilogrammoi na)	hinta (ecuina)		
Vikt under vatten av 5 050 g potatis (g)	Potatisens stärkelseinne hall (%)	Potatiskvantit et för framställning av 1 000 kg stärkelse (kg)	Minimipris att betala till potatisprod ucenten för 1 000 kg potatis (ecu)	Bidrag att betala tili stärkelseproducente n för 1 000 kg potatis (ecu)	Kompensationsb etalning tili producenten för 1 000 kg potatis (ecu)
1	2	3	4	5	6
352	13,0	6 533	26,59	2,82	11,02
353	13,1	6 509	26,69	2,83	11,06
354	13,1	6 486	26,79	2,84	11,10
355	13,2	6 463	26,88	2,85	11,14
356	13,2	6 439	26,98	2,86	11,18
357	13,3	6 416	27,08	2,87	11,22
358	13,3	6 393	27,18	2,88	11,26
359	13,4	6 369	27,28	2,89	11,30
360	13,4	6 346	27,38	2,90	11,35
361	13,5	6 322	27,48	2,92	11,39
362	13,5	6 299	27,58	2,93	11,43
363	13,6	6 276	27,68	2,94	11,47
364	13,6	6 252	27,79	2,95	11,52
365	13,7	6 229	27,89	2,96	11,56
366	13,7	6 206	27,99	2,97	11,60
367	13,8	6 182	28,10	2,98	11,65
368	13,8	6 159	28,21	2,99	11,69
369	13,9	6 136	28,31	3,00	11,73
370	13,9	6 112	28,42	3,02	11,78
371	14,0	6 089	28,53	3,03	11,82
372	14,0	6 065	28,64	3,04	11,87
373	14,1	6 047	28,73	3,05	11,91
374	14,1	6 028	28,82	3,06	11,94
375	14,2	6 005	28,93	3,07	11,99
376	14,2	5 981	29,05	3,08	12,04
377	14,3	5 963	29,13	3,09	12,07
378	14,3	5 944	29,23	3,10	12,11
379	14,4	5 921	29,34	3,11	12,16
380	14,4	5 897	29,46	3,13	12,21
381	14,5	5 879	29,55	3,13	12,25
382	14,5	5 860	29,65	3,15	12,29
383	14,6	5 841	29,74	3,16	12,33
384	14,6	5 822	29,84	3,17	12,37
385	14,7	5 799	29,96	3,18	12,42
386	14,7	5 776	30,08	3,19	12,47
387	14,8	5 757	30,18	3,20	12,51

1	2	3	4	5	6
388	14,8	5 738	30,28	3,21	12,55
389	14,9	5 720	30,37	3,22	12,59
390	14,9	5 701	30,47	3,23	12,63
391	15,0	5 682	30,58	3,24	12,67
392	15,0	5 664	30,67	3,25	12,71
393	15,1	5 626	30,88	3,28	12,80
394	15,2	5 607	30,98	3,29	12,84
395	15,2	5 589	31,08	3,30	12,88
396	15,3	5 570	31,19	3,31	12,93
397	15,3	5 551	31,30	3,32	12,97
398	15,4	5 542	31,35	3,33	12,99
399	15,4	5 533	31,40	3,33	13,01
400	15,4	5 523	31,46	3,34	13,04
401	15,5	5 486	31,67	3,36	13,12
402	15,6	5 467	31,78	3,37	13,17
403	15,6	5 449	31,88	3,38	13,21
404	15,7	5 430	31,99	3,39	13,26
405	15,7	5 411	32,11	3,41	13,31
406	15,8	5 393	32,21	3,42	13,35
407	15,8	5 374	32,33	3,43	13,40
408	15,9	5 364	32,39	3,44	13,42
409	15,9	5 355	32,44	3,44	13,45
410	15,9	5 346	32,50	3,45	13,47
411	16,0	5 327	32,61	3,46	13,52
412	16,0	5 308	32,73	3,47	13,56
413	16,1	5 280	32,90	3,49	13,64
414	16,2	5 266	32,99	3,50	13,67
415	16,2	5 252	33,08	3,51	13,71
416	16,3	5 234	33,19	3,52	13,76
417	16,3	5 215	33,31	3,53	13,81
418	16,4	5 206	33,37	3,54	13,83
419	16,4	5 196	33,44	3,55	13,86
420	16,4	5 187	33,49	3,55	13,88
421	16,5	5 150	33,73	3,58	13,98
422	16,6	5 136	33,83	3,59	14,02
423	16,6	5 121	33,93	3,60	14,06
424	16,7	5 107	34,02	3,61	14,10
425	16,7	5 093	34,11	3,62	14,14
426	16,8	5 075	34,23	3,63	14,19
427	16,8	5 056	34,36	3,65	14,24
428	16,9	5 042	34,46	3,66	14,28
429	16,9	5 028	34,55	3,67	14,32
430	17,0	5 000	34,75	3,69	14,40
431	17,1	4 986	34,84	3,70	14,44
432	17,1	4 972	34,94	3,71	14,48
433	17,2	4 963	35,01	3,71	14,51
434	17,2	4 953	35,08	3,72	14,54

1	2	3	4	5	6
435	17,2	4 944	35,14	3,73	14,56
436	17,3	4 930	35,24	3,74	14,60
437	17,3	4 916	35,34	3,75	14,65
438	17,4	4 902	35,44	3,76	14,69
439	17,4	4 888	35,54	3,77	14,73
440	17,5	4 874	35,64	3,78	14,77
441	17,5	4 860	35,75	3,79	14,81
442	17,6	4 846	35,85	3,80	14,86
443	17,6	4 832	35,95	3,81	14,90
444	17,7	4 818	36,06	3,83	14,94
445	17,7	4 804	36,16	3,84	14,99
446	17,8	4 790	36,27	3,85	15,03
447	17,8	4 776	36,38	3,86	15,08
448	17,9	4 762	36,48	3,87	15,12
449	17,9	4 748	36,59	3,88	15,16
450	18,0	4 720	36,81	3,90	15,25
451	18,1	4 706	36,92	3,92	15,30
452	18,1	4 692	37,03	3,93	15,35
453	18,2	4 685	37,08	3,93	15,37
454	18,2	4 679	37,13	3,94	15,39
455	18,2	4 673	37,18	3,94	15,41
456	18,3	4 645	37,40	3,97	15,50
457	18,4	4 631	37,51	3,98	15,55
458	18,4	4 617	37,63	3,99	15,59
459	18,5	4 607	37,71	4,00	15,63
460	18,5	4 598	37,78	4,01	15,66
461	18,6	4 584	37,90	4,02	15,71
462	18,6	4 570	38,02	4,03	15,75
463	18,7	4 561	38,09	4,04	15,79
464	18,7	4 551	38,17	4,05	15,82
465	18,7	4 542	38,25	4,06	15,85
466	18,8	4 523	38,41	4,07	15,92
467	18,9	4 509	38,53	4,09	15,97
468	18,9	4 495	38,65	4,10	16,02
469	19,0	4 481	38,77	4,11	16,07
470	19,0	4 467	38,89	4,13	16,12
471	19,1	4 458	38,97	4,13	16,15
472	19,1	4 449	39,05	4,14	16,18
473	19,2	4 437	39,15	4,15	16,23
474	19,2	4 425	39,26	4,16	16,27
475	19,3	4 414	39,36	4,18	16,31
476	19,3	4 402	39,47	4,19	16,36
477	19,4	4 390	39,57	4,20	16,40
478	19,4	4 379	39,67	4,21	16,44
479	19,5	4 367	39,78	4,22	16,49
480	19,5	4 355	39,89	4,23	16,53
481	19,6	4 343	40,00	4,24	16,58

1	2	3	4	5	6
481,6	19,6	4 337	40,06	4,25	16,60
482	19,7	4 335	40,08	4,25	16,61
483	19,7	4 332	40,10	4,25	16,62
483,2	19,7	4 332	40,10	4,25	16,62
484	19,8	4 325	40,17	4,26	16,65
484,8	19,8	4 318	40,23	4,27	16,67
485	19,9	4 317	40,24	4,27	16,68
486	19,9	4 311	40,30	4,28	16,70
486,4	19,9	4 309	40,32	4,28	16,71
487	20,0	4 305	40,36	4,28	16,72
488	20,0	4 299	40,41	4,29	16,75
489	20,1	4 294	40,46	4,29	16,77
490	20,1	4 290	40,50	4,30	16,78
491	20,2	4 287	40,52	4,30	16,79
492	20,2	4 285	40,54	4,30	16,80
493	20,3	4 283	40,56	4,30	16,81
494	20,3	4 280	40,59	4,31	16,82
495	20,4	4 278	40,61	4,31	16,83
496	20,4	4 276	40,63	4,31	16,84
497	20,5	4 273	40,66	4,31	16,85
498	20,5	4 271	40,68	4,32	16,86
499	20,6	4 266	40,72	4,32	16,88
500	20,6	4 262	40,76	4,32	16,89
501	20,7	4 259	40,79	4,33	16,91
502	20,7	4 257	40,81	4,33	16,91
503	20,8	4 255	40,83	4,33	16,92
504	20,8	4 252	40,86	4,33	16,93
505	20,9	4 248	40,90	4,34	16,95
506	20,9	4 243	40,95	4,34	16,97
507	21,0	4 238	40,99	4,35	16,99
508	21,0	4 234	41,03	4,35	17,01
509	21,1	4 229	41,08	4,36	17,03
509,9	21,1	4 224	41,13	4,36	17,05
510	21,1	4 224	41,13	4,36	17,05
511	21,2	4 219	41,18	4,37	17,07
511,8	21,2	4 215	41,22	4,37	17,08
512	21,3	4 214	41,23	4,37	17,09
513	21,3	4 209	41,28	4,38	17,11
513,7	21,3	4 206	41,31	4,38	17,12
514	21,4	4 204	41,32	4,38	17,13
515	21,4	4 199	41,37	4,39	17,15
515,6	21,4	4 196	41,40	4,39	17,16
516	21,5	4 194	41,42	4,39	17,17
517	21,5	4 189	41,47	4,40	17,19
517,5	21,5	4 187	41,49	4,40	17,20
518.	21,6	4 184	41,52	4,40	17,21
519	21,6	4 180	41,56	4,41	17,22

1	2	3	4	5	6
519,4	21,6	4 178	41,58	4,41	17,23
520	21,7	4 175	41,61	4,41	17,25
521	21,7	4 170	41,66	4,42	17,27
521,3	21,7	4 168	41,68	4,42	17,27
522	21,8	4 165	41,71	4,42	17,29
523	21,8	4 160	41,76	4,43	17,31
523,2	21,8	4 159	41,77	4,43	17,31
524	21,9	4 155	41,81	4,44	17,33
525	21,9	4 150	41,86	4,44	17,35
525,1	21,9	4 150	41,86	4,44	17,35
526	22,0	4 145	41,91	4,45	17,37
527	22,0	4 140	41,96	4,45	17,39
528	22,1	4 135	42,01	4,46	17,41
528,8	22,1	4 131	42,06	4,46	17,43
529	22,2	4 130	42,07	4,46	17,43
530	22,2	4 125	42,12	4,47	17,45
530,6	22,2	4 122	42,15	4,47	17,47
531	22,3	4 119	42,18	4,47	17,48
532	22,3	4 114	42,23	4,48	17,50
532,4	22,3	4 112	42,25	4,48	17,51
533	22,4	4 111	42,26	4,48	17,51
534	22,4	4 108	42,29	4,49	17,53
534,2	22,4	4 108	42,29	4,49	17,53
535	22,5	4 103	42,34	4,49	17,55
536	22,5	4 098	42,39	4,50	17,57
537	22,6	4 093	42,45	4,50	17,59
537,8	22,6	4 089	42,49	4,51	17,61
538	22,7	4 088	42,50	4,51	17,61
539	22,7	4 083	42,55	4,51	17,63
539,6	22,7	4 080	42,58	4,52	17,65
540	22,8	4 078	42,60	4,52	17,66
541	22,8	4 076	42,62	4,52	17,66
541,4	22,8	4 075	42,63	4,52	17,67
542	22,9	4 072	42,66	4,53	17,68
543	22,9	4 066	42,73	4,53	17,71
543,2	22,9	4 066	42,73	4,53	17,71
544	23,0	4 061	42,78	4,54	17,73
545	23,0	4 056	42,83	4,54	17,75
i plus					

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1664/95

z dnia 7 lipca 1995 r.

zmieniające rozporządzenia w sektorze zbóż, nasion oleistych i roślin o wysokiej zawartości białka, ustalające przed 1 lutego 1995 r. niektóre ceny i kwoty, których wartości w ecu zostały dostosowane z powodu zniesienia czynnika korygującego w rolniczych kursach wymiany

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3813/92 z dnia 28 grudnia 1992 r. w sprawie jednostki rozliczeniowej i kursów wymiany stosowanych do celów wspólnej polityki rolnej¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 150/95², w szczególności jego art. 13 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

z mocą od dnia 1 lutego 1995 r. art. 13 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92 zmienia wartość w ecu niektórych cen i kwot w celu zneutralizowania skutków zniesienia wskaźnika korygującego w wysokości 1,207509, który do dnia 31 stycznia 1995 r. wpływał na kursy wymiany w rolnictwie;

nowe wartości w ecu tych cen i kwot zostały ustanowione od dnia 1 lutego 1995 r. zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 13 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92 oraz art. 18 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1068/93 z dnia 30 kwietnia 1993 r. w sprawie szczegółowych zasad oznaczania i stosowania rolniczych kursów wymiany³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1053/95⁴;

zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1068/93, w celu uniknięcia niezgodności i ułatwienia stosowania wspólnej polityki rolnej, zastąpienie cen i wartości w ecu powinno być ustalone do stosowania najpóźniej od:

- dnia 1 stycznia 1996 r. dla kwot, które są niezależne od roku gospodarczego,
- od początku roku gospodarczego 1996 w przypadku cen i kwot, dla których rok gospodarczy rozpoczyna się w styczniu 1996 r., oraz
- od początku roku gospodarczego 1995/96 w pozostałych przypadkach,

które należą do instrumentów prawnych wchodzących w życie przed dniem 1 lutego 1995 r.;

¹ Dz.U. nr L 387 z 31.12.1992, str. 1.

² Dz.U. nr L 22 z 31.01.1995, str. 1.

³ Dz.U. nr L 108 z 1.05.1993, str. 106.

⁴ Dz.U. nr L 107 z 12.05.1995, str. 4.

gwarancje zgodne z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1766/92⁵, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1528/95⁶, i odnoszące się do nich rozporządzenia wykonawcze są już na właściwym poziomie dla spełnienia tego obowiązku; dlatego nie jest koniecznym stosowanie kursu wymiany w wysokości 1,207509 dla tych gwarancji;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią danych Komitetów Zarządzających,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W wyniku dostosowania niektórych cen i kwot w ecu w sektorze zbóż, nasion oleistych i roślin o wysokiej zawartości białka, wchodzących w życie od dnia 1 lutego 1995 r., na podstawie art. 13 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92 oraz art. 18 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1068/93, zmienia się instrumenty prawne określone w art. 2, w sposób w nim ustalony.

Artykuł 2

1. Kwoty szczególnych rodzajów pomocy mających stosowanych w Portugalii, przewidziane w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3653/90⁷, zastępuje się następującymi kwotami:

	(ecu/tona)							
	1995/ 1996	1996/ 1997	1997/ 1998	1998/ 1999	1999/ 2000	2000/ 2001	2001/ 2002	2002/ 2003
„Pszenica zwykła	96,54	86,12	75,40	64,38	53,00	41,13	28,67	15,27
Kukurydza	49,89	43,66	37,42	31,18	24,95	18,72	12,47	6,23
Jęczmień, pszenżyto, żyto	63,19	55,28	47,39	39,48	31,60	23,69	15,79	7,90
Ziarno sorgo:	43,37	37,95	32,53	27,11	21,69	16,25	10,84	5,42”

2. W rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1765/92⁸:

- w art. 4 ust. 2 tiret trzecie kwotę 45 ECU zastępuje się kwotą 54,34 ECU,
- w art. 4 ust. 3 tiret ostatnie kwotę 297 ECU zastępuje się kwotą 358,6 ECU,
- w art. 4 ust. 5 kwotę 115 ECU zastępuje się kwotą 138,9 ECU,

⁵ Dz.U. nr L 181 z 1.07.1992, str. 21.

⁶ Dz.U. nr L 148 z 30.06.1995, str. 3.

⁷ Dz.U. nr L 362 z 27.12.1990, str. 28.

⁸ Dz.U. nr L 181 z 1.07.1992, str. 12.

- w art. 5 ust. 1 lit. a) kwotę 163 ECU zastępuje się kwotą 196,8 ECU,
 - w art. 5 ust. 1 lit. b) kwotę 359 ECU zastępuje się kwotą 433,50 ECU,
 - w art. 6 kwotę 65 ECU zastępuje się kwotą 78,49 ECU,
 - w art. 7 ust. 5 kwotę 57 ECU zastępuje się kwotą 68,83 ECU,
 - w art. 7 ust. 6 kwotę 40 ECU zastępuje się kwotą 48,30 ECU.
3. W rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1766/92:
- w art. 3 ust. 3 kwotę 98,71 ECU zastępuje się kwotą 119,19 ECU,
 - w art. 8 ust. 1 tiret trzeci kwotę 173,73 ECU zastępuje się kwotą 209,78 ECU,
 - w art. 8 ust. 2 tiret trzeci kwotę 72 ECU zastępuje się kwotą 86,94 ECU.
4. Tabelę w Załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 762/94⁹ zastępuje się następującą tabelą:

Rok gospodarczy	(w ecu)							
	1995/ 1996	1996/ 1997	1997/ 1998	1998/ 1999	1999/ 2000	2000/ 2001	2001/ 2002	2002/ 2003
dodatkowa rekompensata	24,09	21,28	18,43	15,54	12,62	9,64	6,57	3,41

5. W art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1868/94¹⁰ kwotę 18,43 ECU zastępuje się kwotą 22,25 ECU.
6. W art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1872/94¹¹ kwotę 87 ECU zastępuje się kwotą 105,1 ECU.
7. Przelicznik wynoszący 1,207509 nie wpływa na gwarancje ustalone na mocy rozporządzenia (EWG) nr 1765/92 oraz jego rozporządzeń wykonawczych.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowy Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się w odniesieniu do każdej kwoty oraz ceny wymienionej w art. 2 ust. 1-6 od dnia, w którym zastosowano po raz pierwszy rolniczy kurs wymiany ustalony na dzień 1 lutego lub po dniu 1 lutego.

⁹ Dz.U. nr L 90 z 7.04.1994, str. 8.

¹⁰ Dz.U. nr L 197 z 30.07.1994, str. 4.

¹¹ Dz.U. nr L 197 z 30.07.1994, str. 10.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 lipca 1995 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1863/95

z dnia 17 lipca 1995 r.

**zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1766/92 w sprawie wspólnej organizacji rynku
zbóż i rozporządzenie (WE) nr 1868/94 ustanawiające system kwot na produkcję skrobi
ziemniaczanej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 8 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92³ zapewnia system dodatków wyrównawczych dla producentów ziemniaków przeznaczonych do produkcji skrobi ziemniaczanej; w celu uniknięcia nadmiernej produkcji skrobi ziemniaczanej, takie dodatki wyrównawcze należy wypłacać tylko w odniesieniu do ilości ziemniaków dostarczonej przez producenta ziemniaków do przedsiębiorstwa produkującego skrobię ziemniaczaną, która nie prowadzi do przekroczenia przez to przedsiębiorstwo jego limitu kwot;

art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1868/94⁴ określa kwoty dla Państw Członkowskich na produkcję skrobi ziemniaczanej na lata obrotowe 1995/96, 1996/97 i 1997/98; przystąpienie Austrii, Finlandii i Szwecji powoduje konieczność przydziału kwot tym Państwom Członkowskim; rozwój przemysłu skrobi ziemniaczanej w okresie odniesienia przewidzianym w rozporządzeniu (WE) nr 1868/94 w tych Państwach Członkowskich różnił się od tego w innych Państwach Członkowskich; konieczne jest zatem przydzielenie kwot na podstawie bardziej reprezentatywnego okresu; podstawa przydziału kwot stosowana dla innych Państw Członkowskich jest niewłaściwa w przypadku Austrii, Finlandii i Szwecji, ponieważ premia określona w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1543/93⁵ nie została im wypłacona; w związku z tym należy dokonać przydziału kwot na podstawie ilości skrobi ziemniaczanej produkowanej w każdym Państwie Członkowskim w roku kalendarzowym 1993, dla której została przyznana pomoc krajowa;

należy wziąć pod uwagę fakt, że w Finlandii rok 1993 był mniej reprezentatywny dla

¹ Opinia wydana dnia 27 czerwca 1995 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Opinia wydana dnia 31 maja 1995 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr L 181 z 1.07.1992, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1994 r. i rozporządzeniem (WE) nr 3290/94 (Dz.U. nr L 349 z 31.12.1994, str. 105).

⁴ Dz.U. nr L 197 z 30.07.1994, str. 4.

⁵ Dz.U. nr L 154 z 25.06.1993, str. 4.

normalnych poziomów produkcji niż w Austrii i Szwecji; w przypadku Finlandii należy przydzielić dodatkową kwotę w celu pokrycia produkcji, która nie mogła być zrealizowana w roku 1993 w wyniku nałożenia obowiązku odłogowania gruntów;

jednakże z powodu szczególnych trudności w trzech omawianych Państwach Członkowskich dotyczących dostosowań strukturalnych, niewykorzystania wydajności produkcji i inwestycji podjętych przed wprowadzeniem systemu kwot, należy dostosować kwoty określone powyżej;

w wyniku błędu, art. 6 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1868/94 wydają się być sprzeczne; w celu jasności artykuł ten należy zmienić,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 otrzymuje brzmienie:

1. Ust. 2 zastępuje się ust. 2a;
2. Dodaje się literę w brzmieniu:

„b) z zastrzeżeniem lit a), dodatek wyrównawczy wypłaca się wyłącznie w odniesieniu do ilości ziemniaków objętej umową zawartą między producentem ziemniaków a przedsiębiorstwem produkującym skrobię ziemniaczaną w ramach kwoty przydzielonej takiemu przedsiębiorstwu, jak określono w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1868/94.”

Artykuł 2

Rozporządzenie (WE) nr 1868/94 otrzymuje brzmienie:

1. w art. 2:
 - a) w ust. 1 tabela otrzymuje brzmienie:

„Dania	178 460 ton
Niemcy	591 717 ton
Hiszpania	2 000 ton
Francja	281 516 ton
Niderlandy	538 307 ton
Austria	49 100 ton
Finlandia	54 750 ton
Szwecja	63 900 ton
	<hr/>
	1 759 750 ton”

- b) w ust. 2 po tiret drugie dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże w przypadku Austrii, Finlandii i Szwecji, Państwa Członkowskie przydzielają kwotę określoną w ust. 1 przedsiębiorstwom produkującym skrobię

ziemniaczaną do wykorzystania w latach obrotowych 1995/96, 1996/97 i 1997/98, w szczególności na podstawie ilości skrobi ziemniaczanej wyprodukowanej przez nie w roku kalendarzowym 1993 i w odniesieniu do których otrzymały pomoc krajową.”;

- 2) w art. 6:
 - a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „Z zastrzeżeniem art. 5”;
 - b) w ust. 2 wyrazy „Z zastrzeżeniem” zastępuje się wyrazami: „Bez względu na”

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 1995 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 17 lipca 1995 r.

W imieniu Rady

L. ATIENZA SERNA

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 962/2002

z dnia 27 maja 2002 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1868/94 ustanawiające system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1868/94⁴ ustala kwoty dla Państw Członkowskich produkujących skrobię ziemniaczaną na lata gospodarcze 2000/2001 i 2001/2002.
- 2) Na mocy art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1868/94 kwota ma być rozdzielana między Państwa Członkowskie produkujące skrobię ziemniaczaną w trzyletnich odstępach na podstawie sprawozdania, które Komisja przedstawi Radzie. W związku z tym kwoty ustalone na rok gospodarczy 2001/2002 należy prolongować na trzy lata.
- 3) W związku z trwającą oceną sektora, Komisja zastrzega sobie prawo do przedstawienia innych odpowiednich projektów aktów prawnych w odniesieniu do systemu dotyczącego skrobi ziemniaczanej.
- 4) Państwa Członkowskie produkujące skrobię ziemniaczaną rozdziela przyznane im na okres trzech lat kwoty między wszystkich wytwórców skrobi ziemniaczanej na podstawie kwot przyjętych na rok gospodarczy 2001/02.
- 5) Ilości wykorzystane ponad wielkość limitów przydzielonych na rok gospodarczy 2001/2002 poszczególnym wytwórcom, należy odjąć od kwot przydzielonych na rok gospodarczy 2002/2003, zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1868/94.
- 6) Zmiana rozporządzenia (EWG) nr 1766/92⁵ rozporządzeniem Rady (WE) nr 1253/1999⁶ dotyczyła zmian terminologii związanej z płatnościami w art. 8; w związku z tym niniejsze rozporządzenie należy dostosować do tej terminologii,

¹ Dz.U. C 51 E z 26.02.2002, str. 368.

² Opinia wydana dnia 15 maja 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. C 80 z 3.04.2002, str. 46.

⁴ Dz.U. L 197 z 30.07.1994, str. 4. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1252/1999 (Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 15).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1868/94 wprowadza się następujące zmiany:

1. Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

1. Niniejszym przydziela się wymienionym poniżej Państwom Członkowskim następujące wielkości kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004 i 2004/2005:

	<i>(w tonach)</i>
Dania	168 215
Niemcy	656 298
Hiszpania	1 943
Francja	265 354
Niderlandy	507 403
Austria	47 691
Finlandia	53 178
Szwecja	62 066
Razem	1 762 148

2. Każde Państwo Członkowskie produkujące skrobię ziemniaczaną dzieli kwotę, o której mowa w ust. 1 między wytwórców skrobi ziemniaczanej, do wykorzystania w latach gospodarczych 2002/2003, 2003/2004 i 2004/2005, proporcjonalnie do limitów przydzielonych każdemu wytwórcy na rok gospodarczy 2001/2002, przed zastosowaniem ewentualnej korekty na mocy art. 6 ust. 2

limity przydzielone każdemu wytwórcy na rok gospodarczy 2002/2003 należy dostosować biorąc pod uwagę ilości wykorzystane ponad kwotę w roku gospodarczym 2001/2002, zgodnie z art. 6 ust. 2.”

2. Art. 3 otrzymuje brzmienie:

⁵ Dz.U. L 181 z 1.07.1992, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1666/2000 (Dz.U. L 193 z 29.07.2000, str. 1).

⁶ Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 18.

„Artykuł 3

1. Do dnia 30 września 2004 r., a następnie w trzyletnich odstępach, Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie o rozdziale kwot we Wspólnocie, załączając stosowne wnioski. W sprawozdaniu należy wziąć pod uwagę ewentualne zmiany w płatnościach na rzecz producentów ziemniaków oraz rozwój rynków skrobi ziemniaczanej i skrobi zbożowej.
 2. Do dnia 31 grudnia 2004 r., a następnie w trzyletnich odstępach, działając na podstawie art. 37 Traktatu, Rada rozdzieli kontyngent między Państwa Członkowskie na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, do wykorzystania w ciągu trzech następnych lat gospodarczych.
 3. Do dnia 31 stycznia 2005 r., a następnie w trzyletnich odstępach, Państwa Członkowskie powiadomią zainteresowanych o szczegółach rozdziału kwoty na trzy następne lata gospodarcze.”
3. Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie nie obejmuje produkcji skrobi ziemniaczanej przez przedsiębiorstwa, które nie skupują ziemniaków objętych pomocą, o której mowa w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 ani nie korzystają z refundacji, o której mowa w art. 7 tego rozporządzenia.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2002 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 maja 2002 r.

W imieniu Rady

M. ARIAS CAÑETE

Przewodniczący

6. ROLNICTWO

A. USTAWODAWSTWO ROLNE

15. 31994 R 1868: Rozporządzenie Rady (WE) nr 1868/94 z dnia 27 lipca 1994 r. ustanawiające system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej (Dz.U. L 197 z 30.7.1994, str. 4) zmienione przez:

- 31995 R 1664: Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1664/95 z dnia 7.7.1995 r. (Dz.U. L 158 z 8.7.1995, str. 13),
- 31995 R 1863: Rozporządzenie Rady (WE) nr 1863/95 z dnia 17.7.1995 r. (Dz.U. L 179 z 29.7.1995, str. 1),
- 31998 R 1284: Rozporządzenie Rady (WE) nr 1284/98 z dnia 16.6.1998 r. (Dz.U. L 178 z 23.6.1998, str. 3),
- 31999 R 1252: Rozporządzenie Rady (WE) nr 1252/1999 z dnia 17.5.1999 r. (Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 15),
- 32000 R 0962: Rozporządzenie Rady (WE) nr 962/2002 z dnia 27.5.2002 r. (Dz.U. L 149 z 7.6.2002, str. 1).

a) W artykule 2 dodaje się ustępy 3 i 4:

„3. Wymienionym poniżej Państwom Członkowskim - producentom skrobi ziemniaczanej przyznaje się następujące kwoty na rok gospodarczy 2004/2005:

	(tony)
Republika Czeska	33 660
Estonia	250
Łotwa	5778
Litwa	1211
Polska	144 985
Słowacja	729
Ogółem	186 613

4. Każde z Państw Członkowskich będących producentami przydzieli kwoty, o których mowa w ust. 3 na rzecz producentów skrobi ziemniaczanej, do wykorzystania w roku gospodarczym 2004/2005, biorąc pod uwagę w szczególności przeciętną ilość skrobi ziemniaczanej wyprodukowanej przez producentów w latach 1999 - 2001 w odniesieniu do Republiki Czeskiej, Estonii, Łotwy, Polski, Słowacji, w latach 1998- 2000 w odniesieniu do Litwy oraz uwzględniając nieodwracalne inwestycje dokonane przez tych producentów przed 1 lutego 2002 r.”.

b) Artykuł 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4:

Producent skrobi ziemniaczanej nie zawiera umów kontraktacji z producentami ziemniaków na uprawę ziemniaków w ilości pozwalającej na wyprodukowanie skrobi ziemniaczanej w ilości przewyższającej przyznaną jemu kwotę, o której mowa w art. 2 ust. 2 lub art. 2 ust. 4.”.

c) Artykuł 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5:

Producentom skrobi ziemniaczanej wypłaca się premię wynoszącą 22,25 EUR do każdej tony wytworzonej skrobi ziemniaczanej, aż do wyczerpania kwoty skrobi ziemniaczanej, o której mowa w art. 2 ust. 2 lub art. 2 ust. 4, pod warunkiem iż ci producenci zapłacili producentom ziemniaków cenę minimalną, o której mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 (*) za całą dostawę ziemniaków, niezbędną do produkcji skrobi ziemniaczanej aż do limitu kwoty.”

d) Artykuł 6 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każda ilość wyprodukowanej skrobi ziemniaczanej przewyższająca kwotę, o której mowa w art. 2 ust. 2 lub art. 2 ust. 4, jest eksportowana, jako taka, ze Wspólnoty przed dniem 1 stycznia następującym po końcu danego roku gospodarczego.

W tym przypadku nie wypłaca się żadnych refundacji wywozowych.”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1949/95

z dnia 7 sierpnia 1995 r.

zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 97/95 z dnia 17 stycznia 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w zakresie ceny minimalnej i płatności wyrównawczej wypłacanej producentom ziemniaków oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1868/94 ustanawiającego system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r., w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1863/95², w szczególności jego art. 8 ust. 5,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1868/94 z dnia 27 lipca 1994 r., ustanawiające system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1863/95, w szczególności jego art. 8,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (WE) nr 1664/95⁴ zmienia rozporządzenia w sektorze zbóż, nasion oleistych i roślin o wysokiej zawartości białka, ustalające przed dniem 1 lutego 1995 r. niektóre ceny i kwoty, których wartości w ecu zostały dostosowane z powodu zniesienia czynnika korygującego w rolniczych kursach wymiany, w szczególności cenę minimalną określoną w art. 8 ust. 1 tiret trzecie rozporządzenia (EWG) nr 1766/92, płatność wyrównawczą określony w art. 8 ust. 2 tiret trzecie tego rozporządzenia i kwotę premii określoną w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1868/94;

załącznik II rozporządzenia Komisji (WE) nr 97/95⁵ określa ceny minimalne, płatności wyrównawcze oraz premie odpowiadające odwodnionej masie 5 050 g ziemniaków na podstawie ich zawartości skrobi; załącznik należy zmienić jako wynik zmian wprowadzonych rozporządzeniem (WE) nr 1664/95;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią zainteresowanych Komitetów Zarządzających,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

¹ Dz.U. nr L 181 z 1.07.1992, str. 21.

² Dz.U. nr L 179 z 29.07.1995, str. 1.

³ Dz.U. nr L 197 z 30.07.1994, str. 4.

⁴ Dz.U. nr L 158 z 8.07.1995, str. 13.

⁵ Dz.U. nr L 16 z 24.01.1995, str. 3.

Załącznik II rozporządzenia (WE) 97/95 zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 1995 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 sierpnia 1995 r.

W imieniu Komisji

Martin BANGEMANN

Członek Komisji

ZALĄCZNIK

„ANEXO II - BILAG II - ANHANG II - ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙ - ANNEX II - ANNEXE II - ALLEGATO II - BIJLAGE II - ANEXO II - LUTE II - BILAGA II

Peso bajo agua de 5 050 g de patatas (en gramos)	Tenor en fécula de patatas (en porcentaje)	Cantidad de patatas necesarias para la fabricación de 1 000 kg de fécula (en kilogramos)	Precio mínimo a percibir por los productores para 1 000 kg de patatas (en ecus)	Prima a percibir por el fabricante de fécula para 1 000 kg de patatas (en ecus)	Pago compensatorio que debe percibir el productor por 1 000 kg de patatas (en ecus)
Vaegt under vand af 5 050 g kartofler (g)	Kartoflemes stivelsesindhold (vaegtprocent)	Kartoffelmaengde, der medgår til fremstilling af 1 000 kg stivelse (kg)	Producentens mindstetpris pr. 1 000 kg kartofler (ECU)	Praemie at belale kartoffelstivelsesfabrikanten pr. 1 000 kg kartofler (ECU)	Udligningsbeløb, som producenten modtager for 1 000 kg kartofler (ECU)
Unterwassergewicht von 5 050 g Kartoffeln (in Gramm)	Stärkegehalt der Kartoffeln (in Prozent)	Zur Erzeugung von 1 000 kg Kartoffelstärke nötige Kartoffelmenge (in Kilogramm)	Dem Erzeuger für 1 000 kg Kartoffeln zu zahlender Mindestpreis (in ECU)	Dem Stärkerzeuger für 1 000 kg Kartoffeln zu zahlende Prämie (in ECU)	Dem Erzeuger für 1 000 kg Kartoffeln zu zahlende Ausgleichszahlung (in ECU)
Βάρος υπό το ύδωρ 5 050 g πατατών (σε γραμμάρια)	Περιεκτικότητα σε άμυλο των πατατών (%)	Ποσότητα πατατών απαραίτητη για παραγωγή 1 000 kg αμύλου (σε χιλιόγραμμα)	Ελάχιστη τιμή προς είσπραξη από τον παραγωγό για 1 000 kg πατατών (σε Ecu)	Πριμοδότηση προς πληρωμή στον παραγωγό για 1 000 kg πατατών (σε Ecu)	Εξισωτική πληρωμή που καταβάλλεται στον παραγωγό για 1 000 kg πατατών (σε Ecu)
Underwater weight of 5 050 g of potatoes (grams)	Starch content of potatoes (%)	Quantity of potatoes for the manufacture of 1 000 kg of starch (kg)	Minimum price to be paid to the potato producer per 1 000 kg	Premium to be paid to the starch producer per 1 000 kg of potatoes (ECU)	Compensatory payment to be paid to the producer per 1 000 kg potatoes

			of potatoes (ECU)		(ECU)
Poids sous l'eau de 5050 g de pommes de terre (en grammes)	Teneur en fécula de la pomme de terre (en pourcentage)	Quantité de pommes de terre nécessaire à la fabrication de 1 000 kg de fécula (en kilogrammes)	Prix minimal à percevoir par le producteur pour 1 000 kg de pommes de terre (en écus)	Prime à percevoir par le léculier pour 1 000 kg de pommes de terre (en écus)	Paiement compensatoire à percevoir par le producteur pour 1 000 kg de pommes de terre (en écus)
Peso sotto l'acqua di 5 050 g di patate (in grammi)	Tenore in fecola delle patate (in %)	Quantità di patate necessaria alla fabbricazione di 1 000 kg di fecola (in kg)	Prezzo minimo da percepire dal produttore per 1 000 kg di patate (in ecu)	Premio da percepire dal fabbricante di fecola per 1 000 kg di patate (in ecu)	Pagamento compensativo al produttore per 1 000 kg di patate (in ecu)
Onderwatergewicht van 5 050 g aardappelen (in g)	Zetmeelgehalte van de aardappelen (in %)	Hoeveelheid aardappelen benodigd voor de vervaardiging van 1 000 kg zetmeel (in kg)	Minimaal door de producent te ontvangen prijs per 1 000 kg aardappelen (in ecu)	Door de zetmeelproducent te ontvangen premie per 1 000 kg aardappelen (in ecu)	Aan de teler verschuldigd compensatiebedrag voor 1 000 kg aardappelen (in ecu)
Peso de baixo de agua de 5 050 g de batata (em gramas)	Teor de fécula de batata (em percentagem)	Quantidade de batata necessaria ao fabrico de 1 000 kg de fécula (em quilogramas)	Preço mínimo a cobrar pelos produtores para 1 000 kg de batata (em ecus)	Subsidio a cobrar pelo produtor de fécula por 1 000 kg de batata (em ecus)	Pagamento compensatorio a cobrar pelo produtor relativamente a 1 000 kg de batata (em ecus)
5 050 g perunoita vedenalainen paino (grammoina)	Perunoiden tärkkelyspitoisuus (prosentteina)	1 000 tärkkelyskilon valmistukseen tarvittava perunamäärä (kilogrammoina)	Tuottajalle 1 000 kgrsta perunoita maksettava vähimmäishinta	Tärkkelyksen tuottajalle 1 000 kg:sta perunoita maksettava palkkio (ecuina)	Tuottajalle 1 000 kg:sta perunoita maksettava tasausmaksu (ecuina)

			(ecuina)		
Vikt under vatten av 5 050 g potatis (g)	Potatisens stärkelseinnehåll (%)	Potatiskvantitet för framställning av 1 000 kg stärkelse (kg)	Minimipris att belåna till potatisproducenten för 1 000 kg potatis (ecu)	Bidrag att belåna till stärkelseproducenten för 1 000 kg potatis (ecu)	Kompensationsbetalning till producenten för 1 000 kg potatis (ecu)
1	2	3	4	5	6
352	13,0	6 533	32,11	3,405	13,31
353	13,1	6 509	32,23	3,417	13,36
354	13,1	6 486	32,34	3,429	13,40
355	13,2	6 463	32,46	3,441	13,45
356	13,2	6 439	32,58	3,453	13,50
357	13,3	6 416	32,70	3,466	13,55
358	13,3	6 393	32,81	3,478	13,60
359	13,4	6 369	32,94	3,490	13,65
360	13,4	6 346	33,06	3,502	13,70
361	13,5	6 322	33,18	3,526	13,75
362	13,5	6 299	33,30	3,538	13,80
363	13,6	6 276	33,43	3,550	13,85
364	13,6	6 252	33,55	3,562	13,91
365	13,7	6 229	33,68	3,574	13,96
366	13,7	6 206	33,80	3,586	14,01
367	13,8	6 182	33,93	3,598	14,06
368	13,8	6 159	34,06	3,610	14,12
369	13,9	6 136	34,19	3,623	14,17
370	13,9	6 112	34,32	3,647	14,22
371	14,0	6 089	34,45	3,659	14,28
372	14,0	6 065	34,59	3,671	14,33
373	14,1	6 047	34,69	3,683	14,38
374	14,1	6 028	34,80	3,695	14,42
375	14,2	6 005	34,93	3,707	14,48
376	14,2	5 981	35,07	3,719	14,54
377	14,3	5 963	35,18	3,731	14,58
378	14,3	5 944	35,29	3,743	14,63
379	14,4	5 921	35,43	3,755	14,68
380	14,4	5 897	35,57	3,780	14,74
381	14,5	5 879	35,68	3,780	14,79
382	14,5	5 860	35,80	3,804	14,84
383	14,6	5 841	35,92	3,816	14,88
384	14,6	5 822	36,03	3,828	14,93
385	14,7	5 799	36,18	3,840	14,99
386	14,7	5 776	36,32	3,852	15,05
387	14,8	5 757	36,44	3,864	15,10
388	14,8	5 738	36,56	3,876	15,15

1	2	3	4	5	6
389	14,9	5 720	36,67	3,888	15,20
390	14,9	5 701	36,80	3,900	15,25
391	15,0	5 682	36,92	3,912	15,30
392	15,0	5 664	37,04	3,924	15,35
393	15,1	5 626	37,29	3,961	15,45
394	15,2	5 607	37,41	3,973	15,51
395	15,2	5 589	37,53	3,985	15,56
396	15,3	5 570	37,66	3,997	15,61
397	15,3	5 551	37,79	4,009	15,66
398	15,4	5 542	37,85	4,021	15,69
399	15,4	5 533	37,91	4,021	15,71
400	15,4	5 523	37,98	4,033	15,74
401	15,5	5 486	38,24	4,057	15,85
402	15,6	5 467	38,37	4,069	15,90
403	15,6	5 449	38,50	4,081	15,96
404	15,7	5 430	38,63	4,093	16,01
405	15,7	5 411	38,77	4,118	16,07
406	15,8	5 393	38,90	4,130	16,12
407	15,8	5 374	39,04	4,142	16,18
408	15,9	5 364	39,11	4,154	16,21
409	15,9	5 355	39,17	4,154	16,24
410	15,9	5 346	39,24	4,166	16,26
411	16,0	5 327	39,38	4,178	16,32
412	16,0	5 308	39,52	4,190	16,38
413	16,1	5 280	39,73	4,214	16,47
414	16,2	5 266	39,84	4,226	16,51
415	16,2	5 252	39,94	4,238	16,55
416	16,3	5 234	40,08	4,250	16,61
417	16,3	5 215	40,23	4,263	16,67
418	16,4	5 206	40,30	4,275	16,70
419	16,4	5 196	40,37	4,287	16,73
420	16,4	5 187	40,44	4,287	16,76
421	16,5	5 150	40,73	4,323	16,88
422	16,6	5 136	40,85	4,335	16,93
423	16,6	5 121	40,96	4,347	16,98
424	16,7	5 107	41,08	4,359	17,02
425	16,7	5 093	41,19	4,371	17,07
426	16,8	5 075	41,34	4,383	17,13
427	16,8	5 056	41,49	4,407	17,20
428	16,9	5 042	41,61	4,419	17,24
429	16,9	5 028	41,72	4,432	17,29
430	17,0	5 000	41,96	4,456	17,39
431	17,1	4 986	42,07	4,468	17,44
432	17,1	4 972	42,19	4,480	17,49
433	17,2	4 963	42,27	4,480	17,52
434	17,2	4 953	42,35	4,492	17,55

1	2	3	4	5	6
435	17,2	4 944	42,43	4,504	17,58
436	17,3	4 930	42,55	4,516	17,63
437	17,3	4 916	42,67	4,528	17,69
438	17,4	4 902	42,79	4,540	17,74
439	17,4	4 888	42,92	4,552	17,79
440	17,5	4 874	43,04	4,564	17,84
441	17,5	4 860	43,16	4,576	17,89
442	17,6	4 846	43,29	4,589	17,94
443	17,6	4 832	43,41	4,601	17,99
444	17,7	4 818	43,54	4,625	18,04
445	17,7	4 804	43,67	4,637	18,10
446	17,8	4 790	43,80	4,649	18,15
447	17,8	4 776	43,92	4,661	18,20
448	17,9	4 762	44,05	4,673	18,26
449	17,9	4 748	44,18	4,685	18,31
450	18,0	4 720	44,44	4,709	18,42
451	18,1	4 706	44,58	4,733	18,47
452	18,1	4 692	44,71	4,746	18,53
453	18,2	4 685	44,78	4,746	18,56
454	18,2	4 679	44,83	4,758	18,58
455	18,2	4 673	44,89	4,758	18,60
456	18,3	4 645	45,16	4,794	18,72
457	18,4	4 631	45,30	4,806	18,77
458	18,4	4 617	45,44	4,818	18,83
459	18,5	4 607	45,54	4,830	18,87
460	18,5	4 598	45,62	4,842	18,91
461	18,6	4 584	45,76	4,854	18,97
462	18,6	4 570	45,90	4,866	19,02
463	18,7	4 561	45,99	4,878	19,06
464	18,7	4 551	46,10	4,890	19,10
465	18,7	4 542	46,19	4,902	19,14
466	18,8	4 523	46,38	4,915	19,22
467	18,9	4 509	46,52	4,939	19,28
468	18,9	4 495	46,67	4,951	19,34
469	19,0	4 481	46,82	4,963	19,40
470	19,0	4 467	46,96	4,987	19,46
471	19,1	4 458	47,06	4,987	19,50
472	19,1	4 449	47,15	4,999	19,54
473	19,2	4 437	47,28	5,011	19,59
474	19,2	4 425	47,41	5,023	19,65
475	19,3	4 414	47,53	5,047	19,70
476	19,3	4 402	47,66	5,059	19,75
477	19,4	4 390	47,79	5,072	19,80
478	19,4	4 379	47,91	5,084	19,85
479	19,5	4 367	48,04	5,096	19,91
480	19,5	4 355	48,17	5,108	19,96

1	2	3	4	5	6
481	19,6	4 343	48,30	5,120	20,02
481,6	19,6	4 337	48,37	5,132	20,05
482	19,7	4 335	48,39	5,132	20,06
483	19,7	4 332	48,43	5,132	20,07
483,2	19,7	4 332	48,43	5,132	20,07
484	19,8	4 325	48,50	5,144	20,10
484,8	19,8	4 318	48,58	5,156	20,13
485	19,9	4 317	48,59	5,156	20,14
486	19,9	4 311	48,66	5,168	20,17
486,4	19,9	4 309	48,68	5,168	20,18
487	20,0	4 305	48,73	5,168	20,20
488	20,0	4 299	48,80	5,180	20,22
489	20,1	4 294	48,85	5,180	20,25
490	20,1	4 290	48,90	5,192	20,27
491	20,2	4 287	48,93	5,192	20,28
492	20,2	4 285	48,96	5,192	20,29
493	20,3	4 283	48,98	5,192	20,30
494	20,3	4 280	49,01	5,204	20,31
495	20,4	4 278	49,04	5,204	20,32
496	20,4	4 276	49,06	5,204	20,33
497	20,5	4 273	49,09	5,204	20,35
498	20,5	4 271	49,12	5,216	20,36
499	20,6	4 266	49,17	5,216	20,38
500	20,6	4 262	49,22	5,216	20,40
501	20,7	4 259	49,26	5,229	20,41
502	20,7	4 257	49,28	5,229	20,42
503	20,8	4 255	49,30	5,229	20,43
504	20,8	4 252	49,34	5,229	20,45
505	20,9	4 248	49,38	5,241	20,47
506	20,9	4 243	49,44	5,241	20,49
507	21,0	4 238	49,50	5,253	20,51
508	21,0	4 234	49,55	5,253	20,53
509	21,1	4 229	49,61	5,265	20,56
509,9	21,1	4 224	49,66	5,265	20,58
510	21,1	4 224	49,66	5,265	20,58
511	21,2	4 219	49,72	5,277	20,61
511,8	21,2	4 215	49,77	5,277	20,63
512	21,3	4 214	49,78	5,277	20,63
513	21,3	4 209	49,84	5,289	20,66
513,7	21,3	4 206	49,88	5,289	20,67
514	21,4	4 204	49,90	5,289	20,68
515	21,4	4 199	49,96	5,301	20,70
515,6	21,4	4 196	50,00	5,301	20,72
516	21,5	4 194	50,02	5,301	20,73
517	21,5	4 189	50,08	5,313	20,75
517,5	21,5	4 187	50,10	5,313	20,76

1	2	3	4	5	6
518	21,6	4 184	50,14	5,313	20,78
519	21,6	4 180	50,19	5,325	20,80
519,4	21,6	4 178	50,21	5,325	20,81
520	21,7	4 175	50,25	5,325	20,82
521	21,7	4 170	50,31	5,337	20,85
521,3	21,7	4 168	50,33	5,337	20,86
522	21,8	4 165	50,37	5,337	20,87
523	21,8	4 160	50,43	5,349	20,90
523,2	21,8	4 159	50,44	5,349	20,90
524	21,9	4 155	50,49	5,361	20,92
525	21,9	4 150	50,55	5,361	20,95
525,1	21,9	4 150	50,55	5,361	20,95
526	22,0	4 145	50,61	5,373	21,97
527	22,0	4 140	50,67	5,373	21,00
528	22,1	4 135	50,73	5,385	21,03
528,8	22,1	4 131	50,78	5,385	21,05
529	22,2	4 130	50,79	5,385	21,05
530	22,2	4 125	50,86	5,398	21,08
530,6	22,2	4 122	50,89	5,398	21,09
531	22,3	4 119	50,93	5,398	21,11
532	22,3	4 114	50,99	5,410	21,13
532,4	22,3	4 112	51,02	5,410	21,14
533	22,4	4 111	51,03	5,410	21,15
534	22,4	4 108	51,07	5,422	21,16
534,2	22,4	4 108	51,07	5,422	21,16
535	22,5	4 103	51,13	5,422	21,19
536	22,5	4 098	51,19	5,434	21,22
537	22,6	4 093	51,25	5,434	21,24
537,8	22,6	4 089	51,30	5,446	21,26
538	22,7	4 088	51,32	5,446	21,27
539	22,7	4 083	51,38	5,446	21,29
539,6	22,7	4 080	51,42	5,458	21,31
540	22,8	4 078	51,44	5,458	21,32
541	22,8	4 076	51,47	5,458	21,33
541,4	22,8	4 075	51,48	5,458	21,33
542	22,9	4 072	51,52	5,470	21,35
543	22,9	4 066	51,59	5,470	21,38
543,2	22,9	4 066	51,59	5,470	21,38
544	23,0	4 061	51,66	5,482	21,41
545	23,0	4 056	51,72	5,482	21,43'
i więcej					

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 206/96

z dnia 2 lutego 1996 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 97/95 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w zakresie ceny minimalnej i płatności wyrównawczej wypłacanej producentom ziemniaków oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1868/94 ustanawiającego system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1868/94 z dnia 27 lipca 1994 r. ustanawiające system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1863/95², w szczególności jego art. 8;

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2503/88 z dnia 25 lipca 1988 r. w sprawie składów celnych³, w szczególności jego art. 18,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (WE) nr 97/95⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1949/95⁵, ustanawia szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1766/92⁶, ostatnio zmienionego rozporządzeniem 1863/95⁷ w zakresie ceny minimalnej i płatności wyrównawczej wypłacanej producentom ziemniaków oraz rozporządzenia (EWG) nr 1868/94 ustanawiającego system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej;

produkty objęte uzgodnieniami w zakresie składów celnych mogą być jedynie przedmiotem niektórych standardowych działań wymienionych w art. 28 ust. 4 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87⁸, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1384/95⁹; definicja działań dozwolonych, innych niż te przewidziane w powyższym artykule jest wyraźnie ustanowiona dla każdego z danych sektorów;

w celu lepszego zarządzania istniejącymi zdolnościami składowymi, w przypadku skrobi nieprzetworzonej składowanej luzem w magazynach, składach, lub silosach portowych do celów wywozu, na podstawie uzgodnień w zakresie płatności zaliczek na poczet refundacji, należy udzielić prawa do składowania poszczególnych partii produktów, ujętych w tej samej

¹ Dz.U. nr L 197 z 30.07.1994, str. 4.

² Dz.U. nr L 179 z 29.07.1995, str. 1.

³ Dz.U. nr L 225 z 15.08.1988, str. 1

⁴ Dz.U. nr L 16 z 24.01.1995, str. 3.

⁵ Dz.U. nr L 187 z 8.08.1995, str. 6.

⁶ Dz.U. nr L 181 z 1.07.1992, str. 21.

⁷ Dz.U. nr L 179 z 29.07.1995, str. 1.

⁸ Dz.U. nr L 351 z 14.12.1987, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 134 z 20.06.1995, str. 14.

podpozycji nomenklatury, która jest stosowana do refundacji wywozowych w tym samym silosie lub magazynie; jednakże, prawo to należy ograniczyć do produktów wspólnotowych;

skala kar ustalona w art. 16 ust 1 rozporządzenia (WE) nr 97/95, powinny być skorygowana w świetle należności celnych stosowanych zgodnie z nową Wspólną Taryfą Celną;

ponadto, rozporządzenie (WE) nr 97/95 określa sposób postępowania z limitami przedsiębiorstw produkujących skrobię, które łączą się, zmieniają właściciela lub zaprzestają prowadzenia działalności handlowej; zasadnicze znaczenie ma uniknięcie wszelkich zmian limitów wynikających z połączeń, które byłoby szkodliwe dla interesów producentów ziemniaków; Państwa Członkowskie powinny uprawnione do przydzielania limitów innym przedsiębiorstwom produkującym skrobię niż te bezpośrednio zainteresowane połączeniem;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 97/95 wprowadza się następujące zmiany:

1. Po art. 15 dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Jeśli skrobia nieprzetworzona wyprodukowana przez przedsiębiorstwo produkujące skrobię jest składowana luzem zgodnie z procedurą składu celnego lub procedurą strefy wolnocłowej, w celu wypłacenia zaliczki na poczet refundacji określonej w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 565/80*, skrobia ta, w uzupełnieniu działań określonych w art. 28 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 3665/87, może ulec zmieszaniu w tym samym składzie z innymi rodzajami skrobi ujętymi w tej samej podpozycji nomenklatury, która jest stosowana do dopłat, które mają te same właściwości techniczne i spełniają warunki niezbędne do przyznania refundacji wywozowej oraz podlegają uzgodnieniom określonym w rozporządzeniu (EWG) nr 3665/87 lub rozporządzeniu (EWG) 565/80”.

* Dz.U. nr L 62 z 7.03.1980, str. 5.

2. W art. 16 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dane Państwo Członkowskie nakłada na ilości, które uznaje się za zbyte na rynku wewnętrznym, w rozumieniu art. 14 ust. 1 akapit drugi, w przypadku skrobi nieprzetworzonej lub produktów pochodnych, wymienionych w Załączniku do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1518/95* lub wchodzących w zakres rozporządzenia Komisji (WE) nr 1222/94**, zryczałtowaną opłatę obliczoną na tonę skrobi nieprzetworzonej i równą Wspólnej Taryfie Celnej stosowanej na tonę skrobi o kodzie CN 1108 13 00 w czasie roku gospodarczego, w którym skrobia lub produkty pochodne zostały wyprodukowane, powiększoną o 10%

* Dz.U. nr L 147 z 30.06 1995, str. 55.

** Dz.U. nr L 136 z 31. 05. 1994, str. 8.

3. W art. 17 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Jeśli, w następstwie stosowania ust. 1a, zaprzestaje się produkcji w fabrykach jednego lub wielu przedsiębiorstw produkujących skrobię, które się połączyły, w ten sposób poważnie zagrażając ciągłości produkcji ziemniaków do wyrobu skrobi na obszarach uprzednio zaopatrujących to przedsiębiorstwo lub te przedsiębiorstwa:

- Państwo Członkowskie może nakazać połączonemu przedsiębiorstwu na przeniesienie do Państwa Członkowskiego limitu pierwotnie przydzielonego przedsiębiorstwu, którego fabryki zaprzestały produkcji od tego czasu, i
- limity przeniesione zgodnie z tiret pierwsze mogą zostać powtórnie przydzielone przez Państwo Członkowskie każdego przedsiębiorstwa produkującego skrobię, które podejmuje się produkcji skrobi na danym obszarze”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po opublikowaniu go w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 1995 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 lutego 1996 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1125/96

z dnia 24 czerwca 1996 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 97/95 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w zakresie ceny minimalnej i płatności wyrównawczej wypłacanej producentom ziemniaków oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1868/94 ustanawiającego system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. ustanawiające wspólną organizację rynku zbóż¹ ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 923/96², w szczególności jego art. 8 ust. 5,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1868/94 z dnia 27 lipca 1994 r. ustanawiające system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej³ ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) 206/96⁴ w szczególności jego art. 8,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (WE) nr 97/95⁵ ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 206/96, ustanawia szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 w zakresie ceny minimalnej i płatności wyrównawczej wypłacanej producentom ziemniaków oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1868/94 ustanawiającego system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej;

rozporządzenie (WE) nr 97/95 ustala, między innymi, minimalną zawartość skrobi na poziomie 13% w ziemniakach dostarczanych do przedsiębiorstwa produkującego skrobię; jednakże, rozporządzenie Komisji (WE) nr 2953/95 z dnia 20 grudnia 1995 r. ustanawiające minimalną zawartość skrobi dla ziemniaków skrobiowych w niektórych Państwach Członkowskich w roku gospodarczym 1995/96⁶ odstępuje od tej zasady na podstawie art. 6 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 97/95 ustalając minimalną zawartość skrobi na poziomie 12,8% dla Austrii, Francji, Niderlandów, Niemiec i Danii;

w świetle doświadczenia, odstępstwo to powinno zostać na stałe wprowadzone do rozporządzenia (WE) nr 97/95 pozwalając producentom skrobi na przyjmowanie przesyłek ziemniaków o zawartości skrobi niższej niż 13%, pod warunkiem że ilość skrobi, którą można wytworzyć z tych ziemniaków nie przekracza 1% ich limitów; należy określić kary za przyjmowanie przesyłek o zawartości skrobi niższej niż dozwolona zawartość minimalna,

¹ Dz.U. nr L 181 z 1.07.1992, str. 21.

² Dz.U. nr L 126 z 24.05.1996, str. 37.

³ Dz.U. nr L 197 z 30.07.1994, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 27 z 3.02.1996, str. 7.

⁵ Dz.U. nr L 16 z 24.01.1995, str. 3.

⁶ Dz.U. nr L 308 z 21.12.1995, str. 44.

poprzez uzupełnienie art. 13;

należy skorygować definicję ziemniaków zawartą w art. 1 lit. f);

warunki przyznawania płatności wyrównawczej należy wyjaśnić poprzez uzupełnienie art. 7, a warunki przyznawania premii należy wyjaśnić poprzez uzupełnienie art. 11;

Komitet Zarządzający ds. zbóż nie wydał opinii w czasie ustalonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 97/95 wprowadza się następujące zmiany:

1. art. 1 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) ziemniaki: ziemniaki przeznaczone do wyrobu skrobi określonej w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 i o zawartości, co najmniej 13% skrobi, z wyjątkiem sytuacji, gdy stosuje się art. 6 ust. 2 akapit drugi.”;

2. art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zawartość skrobi w przyjętych przesyłkach nie może być niższa niż 13%.

Jednakże, przedsiębiorstwa produkujące skrobię mogą przyjmować przesyłki ziemniaków o zawartości skrobi poniżej 13%, pod warunkiem, że ilość skrobi, która może być wytworzona z tych ziemniaków nie przekracza 1% limitów. W takim przypadku cena minimalna do zapłacenia będzie ceną obowiązującą dla zawartości skrobi równej 13%.”;

3. w art. 7 ust. 1 na końcu akapitu pierwszego dodaje się następujące zdanie:

„Nie przyznaje się premii dla skrobi nie wyprodukowanej z ziemniaków zdrowych i o dobrej rynkowej jakości, ani dla skrobi wyprodukowanej z ziemniaków o zawartości skrobi poniżej 13% z wyjątkiem sytuacji, gdy stosuje się art. 6 ust. 2 akapit drugi.”;

4. dodaje się art. 7(a) w brzmieniu:

„*Artykuł 7(a)*

Płatność wyrównawczą przyznaje się producentom ziemniaków, które są zdrowe i o dobrej rynkowej jakości, na podstawie zawartości skrobi w dostarczonych ziemniakach zgodnie ze stawkami ustanowionymi w załączniku II. Nie przyznaje się płatności wyrównawczej na ziemniaki, które nie są zdrowe i nie mają dobrej rynkowej jakości, ani na ziemniaki o zawartości skrobi poniżej 13%, z wyjątkiem sytuacji, gdy stosuje się art. 6 ust. 2 akapit drugi.”;

5. art. 11 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) W przypadku premii określonej w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1868/94, z zastrzeżeniem warunków, że:

- przedsiębiorstwo przetwórcze dostarczy dowodu na to, że wyprodukowało skrobię w czasie danego roku gospodarczego,
 - przedsiębiorstwo udowodni, że zapłaciło cenę nie niższą niż cena określona w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92, na etapie dostawy do fabryki za całą ilość ziemniaków wyprodukowanych we Wspólnocie i wykorzystanych do wyrobu skrobi,
 - przedsiębiorstwo dostarczy dowodu na to, że wyprodukowało daną skrobię z ziemniaków objętych umowami kontraktacji określonymi w art. 4.”;
6. w art. 13 ust. 4 tiret pierwsze wyrazy „procent ten” zastępuje się wyrazami „zarejestrowany procent”;
7. po art. 13 ust. 4 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4 a) Jeśli, wbrew art. 6 ust. 2 skrobina, która może zostać wytworzona z przyjętych przesylek o zawartości skrobi poniżej 13%:

- przekracza limit przedsiębiorstwa produkującego skrobię o 1%, nie przyznaje się premii za przekroczenie ilości. Ponadto, premia przydzielona dla limitu zostaje zmniejszona dziesięciokrotnie w stosunku do zarejestrowanego procentu;
- przekracza o 11% limit przedsiębiorstwa przetwórczego, nie przyznaje się premii za dany rok gospodarczy. Ponadto, przedsiębiorstwo przetwórcze nie będzie się kwalifikowało do premii za następny rok gospodarczy.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 1996 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 czerwca 1996 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2305/98

z dnia 26 października 1998 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 97/95 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w zakresie ceny minimalnej i płatności wyrównawczej wypłacanej producentom ziemniaków oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1868/94 ustanawiającego system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1868/94 z dnia 27 czerwca 1994 r., ustanawiające system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1284/98², w szczególności jego art. 8,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (WE) nr 1868/94 ustanawia system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej, do której pomoc wspólnotowa jest wypłacana; art. 2 niniejszego rozporządzenia określa kwoty na skrobię ziemniaczaną dla produkujących ją Państw Członkowskich przez okres trzech lat oraz określa metodę przydzielania limitów;

niektóre części rozporządzenia Komisji (WE) nr 97/95³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1125/96⁴, ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania, stały się nieważne; dla celów przejrzystości powinny zostać skreślone;

w celu lepszego monitorowania rozwoju rynku, Państwa Członkowskie powinny powiadamiać Komisję o dostępnych kwotach przed dniem 30 czerwca każdego roku obrotowego oraz o ilościach, które mają być wywiezione bez refundacji;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 97/95 wprowadza następujące zmiany:

1. Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

¹ Dz.U. nr L 197 z 30.07.1994, str. 4.

² Dz.U. nr L 178 z 23.06.1998, str. 3.

³ Dz.U. nr L 16 z 24.01.1995, str. 3.

⁴ Dz.U. nr L 150 z 25.06.1996, str. 1.

Jeśli stosuje się art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1868/94, przydzielone limity należy odpowiednio dostosować na początku roku obrotowego następującego po roku, w którym kwota została przekroczona.”;

2. Skreśla się art. 3.

3. Art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

1. Najpóźniej do dnia 30 kwietnia każdego roku obrotowego, przedsiębiorstwa produkujące skrobię powiadamiają właściwe władze o:

- ilościach ziemniaków skrobiowych, które kwalifikują się zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92,
- ilościach skrobi ziemniaczanej, za które wypłacono premię określoną w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1868/94.

2. Jeśli stosuje się art. 17, najpóźniej do dnia 30 czerwca każdego roku obrotowego, Państwa Członkowskie dostarczają Komisji wszelkie szczegółowe informacje wraz z dokumentami towarzyszącymi wykazującymi, że wszystkie ustanowione warunki zostały spełnione.”;

4. Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

Najpóźniej do dnia 30 kwietnia każdego roku obrotowego, Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o:

- a) ilościach ziemniaków skrobiowych zakwalifikowanych zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92;
- b) ilościach skrobi ziemniaczanej, za które wypłacono premię określoną w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1868;
- c) ilościach i limitach dla przedsiębiorstw produkujących skrobię określonych w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1868/94, w czasie roku obrotowego oraz o limitach dostępnych w ciągu kolejnego roku obrotowego;
- d) ilościach, które mają być wywiezione bez refundacji zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1868/94;
- e) ilościach określonych w art. 13 ust. 3 i 4 niniejszego rozporządzenia;
- f) ilościach określonych w art. 16 niniejszego rozporządzenia.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 października 1998 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) nr 2718/1999

z dnia 20 grudnia 1999 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 97/95 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w zakresie ceny minimalnej i płatności wyrównawczej wypłacanej producentom ziemniaków oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1868/94 ustanawiającego system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1253/1999², w szczególności jego art. 8,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1868/94 z dnia 27 lipca 1994 r. ustanawiające system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1252/1999⁴, w szczególności jego art. 8,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) art. 8 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 ustala cenę minimalną, a art. 8 ust. 2 ustala płatność dla producentów na lata gospodarcze 2000/01 i 2001/02;
- 2) art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1868/94 ustala premię dla producentów skrobi ziemniaczanej;
- 3) załącznik II do rozporządzenia Komisji (WE) nr 97/95⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2305/98⁶ ustanawia cenę minimalną, premię wypłacaną producentowi skrobi i dodatek wypłacany producentowi ziemniaków w oparciu o zawartość w nich skrobi i masę odwodnioną 5 050 g ziemniaków, w rezultacie należy dostosować załącznik II;
- 4) w rozporządzeniu (WE) nr 97/95, słowa „płatność wyrównawcza” należy zastąpić słowami „płatność dla producenta” jak określono w art. 8 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1766/92;
- 5) środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. zbóż,

¹ Dz.U. L 181 z 1.07.1975, str. 11.

² Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 18.

³ Dz.U. L 197 z 30.07.1994, str. 4.

⁴ Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 15.

⁵ Dz.U. L 16 z 24.01.1995, str. 3.

⁶ Dz.U. L 288 z 27.10.1998, str. 5.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 97/95 wprowadza się następujące zmiany:

1. Wyrazy „płatność wyrównawcza wypłacana producentom ziemniaków” użyte w tytule rozporządzenia zastępuje się wyrazami „płatność wypłacana producentom ziemniaków”.
2. W art. 1 dodaje się lit. l w brzmieniu:
“l) płatność dla producentów: płatność określona w art. 8 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92.”
3. Art. 7a zastępuje się tekstem w brzmieniu:
„Płatność dla producentów przyznaje się za ziemniaki, które są zdrowe i o dobrej rynkowej jakości, na podstawie ilości i zawartości skrobi dostarczonych ziemniaków, zgodnie ze stawkami ustalonymi w załączniku II. Nie przyznaje się płatności dla producentów za ziemniaki, które nie są zdrowe i nie mają dobrej rynkowej jakości ani za ziemniaki o zawartości skrobi poniżej 13%, z wyjątkiem sytuacji, gdy stosuje się art. 6 ust. 2 akapit drugi.”
4. W art. 11 ust. 1 lit. a), art. 12, art. 13 ust. 1 i art. 21 wyrazy „płatność wyrównawcza” zastępuje się wyrazami „płatność dla producentów”.
5. Załącznik II zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia dla roku gospodarczego 2000/01 (Część A) i dla roku gospodarczego 2001/02 (Część B).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 1999 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZALĄCZNIK

„ANEXO II - BILAG II - ANHANG II - ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙ - ANNEX II - ANNEXE II - ALLEGATO II - BILAGE II - ANEXO II - LIITE II - BILAGA II

Peso bajo agua de 5 050 g de patatas (en gramos)	Tenor en fécula de patatas (en porcentaje)	Cantidad de patatas necesarias para la fabricación de 1 000 kg de fécula (en kilogramos)	Precio mínimo a percibir por los productores para 1 000 kg de patatas (en euros)	Prima a percibir por el fabricante de fécula para 1 000 kg de patatas (en euros)	Pago que debe percibir el productor por 1 000 kg de patatas (en euros)
Vægt under vand af 5 050 g kartofler (g)	Kartoflernes stivelsesindhold (vægtprocent)	Kartoffelmængde, der medgår til fremstilling af 1 000 kg stivelse (kg)	Avlerens minimumspris pr. 1 000 kg kartofler (EUR)	Præmie, som kartoffelstivelsesfabrikanten modtager for 1 000 kg kartofler (EUR)	Beløb, som avleren modtager for 1 000 kg kartofler (EUR)
Unterwasser gewicht von 5 050 g Kartoffeln (in Gramm)	Stärkegehalt der Kartoffeln (in Prozent)	Zur Erzeugung von 1 000 kg Kartoffelstärke nötige Kartoffelmeng e (in Kilogramm)	Dem Erzeuger für 1 000 kg Kartoffeln zu zahlender Mindestpreis (in EUR)	Dem Stärkeerzeuger für 1 000 kg Kartoffeln zu zahlende Prämie (in EUR)	Dem Erzeuger für 1 000 kg Kartoffeln zu zahlende Ausgleichszahlung (in EUR)
Βάρος υπό το ύδωρ 5050g πατατών (σε γραμμάρια)	Περιεκτικότητα σε άμυλο των πατατών (%)	Ποσότητα πατατών απαραίτητη για παραγωγή 1 000 kg αμύλου (σε χιλιόγραμμα)	Ελάχιστη τιμή προς είσπραξη από τον παραγωγό για 1 000 kg πατατών (σε ευρώ)	Πριμοδότηση προς πληρωμή στον παραγωγό για 1 000 kg πατατών (σε ευρώ)	Εξισωτική πληρωμή που καταβάλλεται στον παραγωγό για 1 000 kg πατατών (σε ευρώ)
Underwater weight of 5 050 g of potatoes (grams)	Starch content of potatoes (%)	Quantity of potatoes needed for the manufacture of 1 000 kg of starch (kg)	Minimum price to be paid to the potato producer per 1 000 kg of potatoes (EUR)	Premium to be paid to the starch producer per 1 000 kg of potatoes (EUR)	Payment to be paid to the producer per 1 000 kg of potatoes (EUR)
Poids sous l'eau de 5 050 g de pommes de terre (en	Teneur en fécule de la pomme de terre (en pourcentage)	Quantité de pommes de terre nécessaire à la fabrication de	Prix minimal à percevoir par le producteur pour 1 000 kg de pommes de	Prime à percevoir par le féculier pour 1 000 kg de pommes de	Paiement à percevoir par le producteur pour 1 000 kg de pommes de

grammes)		1 000 kg de fécula (en kilogrammes)	terre (en euros)	terre (en euros)	terre (en euros)
Peso sotto l'acqua di 5 050 g di patate (in grammi)	Tenore in fecola delle patate (in %)	Quantità di patate necessaria alla fabbricazione di 1 000 kg di fecola (in kg)	Prezzo minimo da percepire dal produttore per 1 000 kg di patate (in euro)	Premio da percepire dal fabbricante di fecola per 1 000 kg di patate (in euro)	Pagamento che deve percepire il produttore per 1 000 kg di patate (in euro)
Onderwatergewicht van 5 050 g aardappelen (in g)	Zetmeelgehalte van de aardappelen (in %)	Hoeveelheid aardappelen benodigd voor de vervaardiging van 1 000 kg zetmeel (in kg)	Minimaal door de producent te ontvangen prijs per 1 000 kg aardappelen (in EUR)	Door de zetmeelproducent te ontvangen premie per 1 000 kg aardappelen (in EUR)	Aan de teler te betalen bedrag voor 1 000 kg aardappelen (in EUR)
Peso deabaixo de água de 5 050 g de batata (em gramas)	Teor de fécula de batata (em percentagem)	Quantidade de batata necessária ao fabrico de 1 000 kg de fécula (em quilogramas)	Preço mínimo a cobrar pelos produtores para 1 000 kg de batata (em euros)	Subsídio a cobrar pelo produtor de fécula por 1 000 kg de batata (em euros)	Pagamento a cobrar pelo produtor relativamente a 1 000 kg de batata (em euros)
5 050 g perunoita vedenalainen paino (grammoina)	Perunoiden tärkkelyspitoisuus (prosentteina)	1 000 tärkkelyskilon valmistukseen tarvittava perunamäärä (kilogrammoina)	Tuottajalle 1 000 kg:sta perunoita maksettava vähimmäishinta (euroina)	Tärkkelyksent uottajalle 1 000 kg:sta perunoita maksettava palkkio (euroina)	Tuottajalle 1 000 kg:sta perunoita suoritettava maksu (euroina)
Vikt under vatten av 5 050 g potatis (g)	Potatisens stärkelseinnehåll (%)	Potatiskvantitet för framställning av 1 000 kg stärkelse (kg)	Minimipris att betala till potatisproducenten för 1 000 kg potatis (euro)	Bidrag att betala till stärkelseproducenten för 1 000 kg potatis (euro)	Ersättning till producenten för 1 000 kg potatis (euro)
1	2	3	4	5	6

Część A: rok gospodarczy 2000/01

352	13,0	6 533	29,70	3,406	15,11
353	13,1	6 509	29,81	3,418	15,17
354	13,1	6 486	29,92	3,430	15,22
355	13,2	6 463	30,02	3,443	15,28
356	13,2	6 439	30,14	3,456	15,33
357	13,3	6 416	30,24	3,468	15,39
358	13,3	6 393	30,35	3,480	15,45

1	2	3	4	5	6
359	13,4	6 369	30,47	3,493	15,50
360	13,4	6 346	30,58	3,506	15,56
361	13,5	6 322	30,69	3,519	15,62
362	13,5	6 299	30,81	3,532	15,68
363	13,6	6 276	30,92	3,545	15,73
364	13,6	6 252	31,04	3,559	15,79
365	13,7	6 229	31,15	3,572	15,85
366	13,7	6 206	31,27	3,585	15,91
367	13,8	6 182	31,39	3,599	15,97
368	13,8	6 159	31,51	3,613	16,03
369	13,9	6 136	31,62	3,626	16,09
370	13,9	6 112	31,75	3,640	16,16
371	14,0	6 089	31,87	3,654	16,22
372	14,0	6 065	32,00	3,669	16,28
373	14,1	6 047	32,09	3,680	16,33
374	14,1	6 028	32,19	3,691	16,38
375	14,2	6 005	32,31	3,705	16,44
376	14,2	5 981	32,44	3,720	16,51
377	14,3	5 963	32,54	3,731	16,56
378	14,3	5 944	32,65	3,743	16,61
379	14,4	5 921	32,77	3,758	16,68
380	14,4	5 897	32,91	3,773	16,74
381	14,5	5 879	33,01	3,785	16,80
382	14,5	5 860	33,11	3,797	16,85
383	14,6	5 841	33,22	3,809	16,90
384	14,6	5 822	33,33	3,822	16,96
385	14,7	5 799	33,46	3,837	17,03
386	14,7	5 776	33,60	3,852	17,09
387	14,8	5 757	33,71	3,865	17,15
388	14,8	5 738	33,82	3,878	17,21
389	14,9	5 720	33,92	3,890	17,26
390	14,9	5 701	34,04	3,903	17,32
391	15,0	5 682	34,15	3,916	17,38
392	15,0	5 664	34,26	3,928	17,43
393	15,1	5 626	34,49	3,955	17,55
394	15,2	5 607	34,61	3,968	17,61
395	15,2	5 589	34,72	3,981	17,67
396	15,3	5 570	34,84	3,995	17,73
397	15,3	5 551	34,96	4,008	17,79
398	15,4	5 542	35,01	4,015	17,82
399	15,4	5 533	35,07	4,021	17,85
400	15,4	5 523	35,13	4,029	17,88
401	15,5	5 486	35,37	4,056	18,00

1	2	3	4	5	6
402	15,6	5 467	35,49	4,070	18,06
403	15,6	5 449	35,61	4,083	18,12
404	15,7	5 430	35,74	4,098	18,18
405	15,7	5 411	35,86	4,112	18,25
406	15,8	5 393	35,98	4,126	18,31
407	15,8	5 374	36,11	4,140	18,37
408	15,9	5 364	36,18	4,148	18,41
409	15,9	5 355	36,24	4,155	18,44
410	15,9	5 346	36,30	4,162	18,47
411	16,0	5 327	36,43	4,177	18,54
412	16,0	5 308	36,56	4,192	18,60
413	16,1	5 280	36,75	4,214	18,70
414	16,2	5 266	36,85	4,225	18,75
415	16,2	5 252	36,95	4,236	18,80
416	16,3	5 234	37,07	4,251	18,87
417	16,3	5 215	37,21	4,267	18,93
418	16,4	5 206	37,27	4,274	18,97
419	16,4	5 196	37,35	4,282	19,00
420	16,4	5 187	37,41	4,290	19,04
421	16,5	5 150	37,68	4,320	19,17
422	16,6	5 136	37,78	4,332	19,23
423	16,6	5 121	37,89	4,345	19,28
424	16,7	5 107	38,00	4,357	19,33
425	16,7	5 093	38,10	4,369	19,39
426	16,8	5 075	38,24	4,384	19,46
427	16,8	5 056	38,38	4,401	19,53
428	16,9	5 042	38,49	4,413	19,58
429	16,9	5 028	38,59	4,425	19,64
430	17,0	5 000	38,81	4,450	19,75
431	17,1	4 986	38,92	4,462	19,80
432	17,1	4 972	39,03	4,475	19,86
433	17,2	4 963	39,10	4,483	19,90
434	17,2	4 953	39,18	4,492	19,94
435	17,2	4 944	39,25	4,500	19,97
436	17,3	4 930	39,36	4,513	20,03
437	17,3	4 916	39,47	4,526	20,09
438	17,4	4 902	39,59	4,539	20,14
439	17,4	4 888	39,70	4,552	20,20
440	17,5	4 874	39,81	4,565	20,26
441	17,5	4 860	39,93	4,578	20,32
442	17,6	4 846	40,04	4,591	20,38
443	17,6	4 832	40,16	4,605	20,43
444	17,7	4 818	40,28	4,618	20,49

1	2	3	4	5	6
445	17,7	4 804	40,39	4,632	20,55
446	17,8	4 790	40,51	4,645	20,61
447	17,8	4 776	40,63	4,659	20,67
448	17,9	4 762	40,75	4,672	20,73
449	17,9	4 748	40,87	4,686	20,80
450	18,0	4 720	41,11	4,714	20,92
451	18,1	4 706	41,23	4,728	20,98
452	18,1	4 692	41,36	4,742	21,04
453	18,2	4 685	41,42	4,749	21,08
454	18,2	4 679	41,47	4,755	21,10
455	18,2	4 673	41,53	4,761	21,13
456	18,3	4 645	41,78	4,790	21,26
457	18,4	4 631	41,90	4,805	21,32
458	18,4	4 617	42,03	4,819	21,39
459	18,5	4 607	42,12	4,830	21,43
460	18,5	4 598	42,20	4,839	21,47
461	18,6	4 584	42,33	4,854	21,54
462	18,6	4 570	42,46	4,869	21,61
463	18,7	4 561	42,55	4,878	21,65
464	18,7	4 551	42,64	4,889	21,70
465	18,7	4 542	42,72	4,899	21,74
466	18,8	4 523	42,90	4,919	21,83
467	18,9	4 509	43,04	4,935	21,90
468	18,9	4 495	43,17	4,950	21,97
469	19,0	4 481	43,31	4,965	22,04
470	19,0	4 467	43,44	4,981	22,10
471	19,1	4 458	43,53	4,991	22,15
472	19,1	4 449	43,62	5,001	22,19
473	19,2	4 437	43,73	5,015	22,25
474	19,2	4 425	43,85	5,028	22,31
475	19,3	4 414	43,96	5,041	22,37
476	19,3	4 402	44,08	5,055	22,43
477	19,4	4 390	44,20	5,068	22,49
478	19,4	4 379	44,31	5,081	22,55
479	19,5	4 367	44,44	5,095	22,61
480	19,5	4 355	44,56	5,109	22,67
481	19,6	4 343	44,68	5,123	22,74
481,6	19,6	4 337	44,74	5,130	22,77
482	19,7	4 335	44,76	5,133	22,78
483	19,7	4 332	44,79	5,136	22,79
483,2	19,7	4 332	44,79	5,136	22,79
484	19,8	4 325	44,87	5,145	22,83
484,8	19,8	4 318	44,94	5,153	22,87

1	2	3	4	5	6
485	19,9	4 317	44,95	5,154	22,87
486	19,9	4 311	45,01	5,161	22,90
486,4	19,9	4 309	45,03	5,164	22,91
487	20,0	4 305	45,08	5,168	22,94
488	20,0	4 299	45,14	5,176	22,97
489	20,1	4 294	45,19	5,182	22,99
490	20,1	4 290	45,23	5,186	23,02
491	20,2	4 287	45,26	5,190	23,03
492	20,2	4 285	45,29	5,193	23,04
493	20,3	4 283	45,31	5,195	23,05
494	20,3	4 280	45,34	5,199	23,07
495	20,4	4 278	45,36	5,201	23,08
496	20,4	4 276	45,38	5,203	23,09
497	20,5	4 273	45,41	5,207	23,11
498	20,5	4 271	45,43	5,210	23,12
499	20,6	4 266	45,49	5,216	23,15
500	20,6	4 262	45,53	5,221	23,17
501	20,7	4 259	45,56	5,224	23,18
502	20,7	4 257	45,58	5,227	23,19
503	20,8	4 255	45,61	5,229	23,21
504	20,8	4 252	45,64	5,233	23,22
505	20,9	4 248	45,68	5,238	23,24
506	20,9	4 243	45,73	5,244	23,27
507	21,0	4 238	45,79	5,250	23,30
508	21,0	4 234	45,83	5,255	23,32
509	21,1	4 229	45,89	5,261	23,35
509,9	21,1	4 224	45,94	5,268	23,38
510	21,1	4 224	45,94	5,268	23,38
511	21,2	4 219	45,99	5,274	23,40
511,8	21,2	4 215	46,04	5,279	23,43
512	21,3	4 214	46,05	5,280	23,43
513	21,3	4 209	46,10	5,286	23,46
513,7	21,3	4 206	46,14	5,290	23,48
514	21,4	4 204	46,16	5,293	23,49
515	21,4	4 199	46,21	5,299	23,52
515,6	21,4	4 196	46,25	5,303	23,53
516	21,5	4 194	46,27	5,305	23,54
517	21,5	4 189	46,32	5,312	23,57
517,5	21,5	4 187	46,35	5,314	23,58
518	21,6	4 184	46,38	5,318	23,60
519	21,6	4 180	46,42	5,323	23,62
519,4	21,6	4 178	46,45	5,326	23,63
520	21,7	4 175	46,48	5,329	23,65

1	2	3	4	5	6
521	21,7	4 170	46,53	5,336	23,68
521,3	21,7	4 168	46,56	5,338	23,69
522	21,8	4 165	46,59	5,342	23,71
523	21,8	4 160	46,65	5,349	23,74
523,2	21,8	4 159	46,66	5,350	23,74
524	21,9	4 155	46,70	5,355	23,76
525	21,9	4 150	46,76	5,361	23,79
525,1	21,9	4 150	46,76	5,361	23,79
526	22,0	4 145	46,82	5,368	23,82
527	22,0	4 140	46,87	5,374	23,85
528	22,1	4 135	46,93	5,381	23,88
528,8	22,1	4 131	46,97	5,386	23,90
529	22,2	4 130	46,99	5,387	23,91
530	22,2	4 125	47,04	5,394	23,94
530,6	22,2	4 122	47,08	5,398	23,95
531	22,3	4 119	47,11	5,402	23,97
532	22,3	4 114	47,17	5,408	24,00
532,4	22,3	4 112	47,19	5,411	24,01
533	22,4	4 111	47,20	5,412	24,02
534	22,4	4 108	47,24	5,416	24,04
534,2	22,4	4 108	47,24	5,416	24,04
535	22,5	4 103	47,29	5,423	24,07
536	22,5	4 098	47,35	5,429	24,09
537	22,6	4 093	47,41	5,436	24,12
537,8	22,6	4 089	47,46	5,441	24,15
538	22,7	4 088	47,47	5,443	24,15
539	22,7	4 083	47,53	5,449	24,18
539,6	22,7	4 080	47,56	5,453	24,20
540	22,8	4 078	47,58	5,456	24,21
541	22,8	4 076	47,61	5,459	24,22
541,4	22,8	4 075	47,62	5,460	24,23
542	22,9	4 072	47,65	5,464	24,25
543	22,9	4 066	47,73	5,472	24,28
543,2	22,9	4 066	47,73	5,472	24,28
544	23,0	4 061	47,78	5,479	24,31
545	23,0	4 056	47,84	5,486	24,34
i więcej					
Część B: rok gospodarczy 2001/02					
352	13,0	6 533	27,29	3,406	16,92
353	13,1	6 509	27,39	3,418	16,98
354	13,1	6 486	27,49	3,430	17,04
355	13,2	6 463	27,59	3,443	17,10
356	13,2	6 439	27,69	3,456	17,17

1	2	3	4	5	6
357	13,3	6 416	27,79	3,468	17,23
358	13,3	6 393	27,89	3,480	17,29
359	13,4	6 369	28,00	3,493	17,36
360	13,4	6 346	28,10	3,506	17,42
361	13,5	6 322	28,20	3,519	17,48
362	13,5	6 299	28,31	3,532	17,55
363	13,6	6 276	28,41	3,545	17,61
364	13,6	6 252	28,52	3,559	17,68
365	13,7	6 229	28,63	3,572	17,75
366	13,7	6 206	28,73	3,585	17,81
367	13,8	6 182	28,84	3,599	17,88
368	13,8	6 159	28,95	3,613	17,95
369	13,9	6 136	29,06	3,626	18,01
370	13,9	6 112	29,17	3,640	18,09
371	14,0	6 089	29,28	3,654	18,15
372	14,0	6 065	29,40	3,669	18,23
373	14,1	6 047	29,49	3,680	18,28
374	14,1	6 028	29,58	3,691	18,34
375	14,2	6 005	29,69	3,705	18,41
376	14,2	5 981	29,81	3,720	18,48
377	14,3	5 963	29,90	3,731	18,54
378	14,3	5 944	30,00	3,743	18,60
379	14,4	5 921	30,11	3,758	18,67
380	14,4	5 897	30,24	3,773	18,75
381	14,5	5 879	30,33	3,785	18,80
382	14,5	5 860	30,43	3,797	18,86
383	14,6	5 841	30,53	3,809	18,92
384	14,6	5 822	30,63	3,822	18,99
385	14,7	5 799	30,75	3,837	19,06
386	14,7	5 776	30,87	3,852	19,14
387	14,8	5 757	30,97	3,865	19,20
388	14,8	5 738	31,08	3,878	19,26
389	14,9	5 720	31,17	3,890	19,33
390	14,9	5 701	31,28	3,903	19,39
391	15,0	5 682	31,38	3,916	19,45
392	15,0	5 664	31,48	3,928	19,52
393	15,1	5 626	31,69	3,955	19,65
394	15,2	5 607	31,80	3,968	19,71
395	15,2	5 589	31,90	3,981	19,78
396	15,3	5 570	32,01	3,995	19,85
397	15,3	5 551	32,12	4,008	19,91
398	15,4	5 542	32,17	4,015	19,95
399	15,4	5 533	32,23	4,021	19,98

1	2	3	4	5	6
400	15,4	5 523	32,28	4,029	20,01
401	15,5	5 486	32,50	4,056	20,15
402	15,6	5 467	32,62	4,070	20,22
403	15,6	5 449	32,72	4,083	20,29
404	15,7	5 430	32,84	4,098	20,36
405	15,7	5 411	32,95	4,112	20,43
406	15,8	5 393	33,06	4,126	20,50
407	15,8	5 374	33,18	4,140	20,57
408	15,9	5 364	33,24	4,148	20,61
409	15,9	5 355	33,30	4,155	20,64
410	15,9	5 346	33,35	4,162	20,68
411	16,0	5 327	33,47	4,177	20,75
412	16,0	5 308	33,59	4,192	20,83
413	16,1	5 280	33,77	4,214	20,94
414	16,2	5 266	33,86	4,225	20,99
415	16,2	5 252	33,95	4,236	21,05
416	16,3	5 234	34,07	4,251	21,12
417	16,3	5 215	34,19	4,267	21,20
418	16,4	5 206	34,25	4,274	21,23
419	16,4	5 196	34,32	4,282	21,27
420	16,4	5 187	34,38	4,290	21,31
421	16,5	5 150	34,62	4,320	21,46
422	16,6	5 136	34,72	4,332	21,52
423	16,6	5 121	34,82	4,345	21,59
424	16,7	5 107	34,91	4,357	21,64
425	16,7	5 093	35,01	4,369	21,70
426	16,8	5 075	35,13	4,384	21,78
427	16,8	5 056	35,27	4,401	21,86
428	16,9	5 042	35,36	4,413	21,92
429	16,9	5 028	35,46	4,425	21,98
430	17,0	5 000	35,66	4,450	22,11
431	17,1	4 986	35,76	4,462	22,17
432	17,1	4 972	35,86	4,475	22,23
433	17,2	4 963	35,93	4,483	22,27
434	17,2	4 953	36,00	4,492	22,32
435	17,2	4 944	36,07	4,500	22,36
436	17,3	4 930	36,17	4,513	22,42
437	17,3	4 916	36,27	4,526	22,49
438	17,4	4 902	36,37	4,539	22,55
439	17,4	4 888	36,48	4,552	22,61
440	17,5	4 874	36,58	4,565	22,68
441	17,5	4 860	36,69	4,578	22,74
442	17,6	4 846	36,80	4,591	22,81

1	2	3	4	5	6
443	17,6	4 832	36,90	4,605	22,88
444	17,7	4 818	37,01	4,618	22,94
445	17,7	4 804	37,12	4,632	23,01
446	17,8	4 790	37,23	4,645	23,08
447	17,8	4 776	37,33	4,659	23,14
448	17,9	4 762	37,44	4,672	23,21
449	17,9	4 748	37,55	4,686	23,28
450	18,0	4 720	37,78	4,714	23,42
451	18,1	4 706	37,89	4,728	23,49
452	18,1	4 692	38,00	4,742	23,56
453	18,2	4 685	38,06	4,749	23,59
454	18,2	4 679	38,11	4,755	23,62
455	18,2	4 673	38,16	4,761	23,66
456	18,3	4 645	38,39	4,790	23,80
457	18,4	4 631	38,50	4,805	23,87
458	18,4	4 617	38,62	4,819	23,94
459	18,5	4 607	38,70	4,830	23,99
460	18,5	4 598	38,78	4,839	24,04
461	18,6	4 584	38,90	4,854	24,11
462	18,6	4 570	39,02	4,869	24,19
463	18,7	4 561	39,09	4,878	24,24
464	18,7	4 551	39,18	4,889	24,29
465	18,7	4 542	39,26	4,899	24,34
466	18,8	4 523	39,42	4,919	24,44
467	18,9	4 509	39,55	4,935	24,52
468	18,9	4 495	39,67	4,950	24,59
469	19,0	4 481	39,79	4,965	24,67
470	19,0	4 467	39,92	4,981	24,75
471	19,1	4 458	40,00	4,991	24,80
472	19,1	4 449	40,08	5,001	24,85
473	19,2	4 437	40,19	5,015	24,91
474	19,2	4 425	40,30	5,028	24,98
475	19,3	4 414	40,40	5,041	25,04
476	19,3	4 402	40,51	5,055	25,11
477	19,4	4 390	40,62	5,068	25,18
478	19,4	4 379	40,72	5,081	25,24
479	19,5	4 367	40,83	5,095	25,31
480	19,5	4 355	40,94	5,109	25,38
481	19,6	4 343	41,06	5,123	25,45
481,6	19,6	4 337	41,11	5,130	25,49
482	19,7	4 335	41,13	5,133	25,50
483	19,7	4 332	41,16	5,136	25,52
483,2	19,7	4 332	41,16	5,136	25,52

1	2	3	4	5	6
484	19,8	4 325	41,23	5,145	25,56
484,8	19,8	4 318	41,29	5,153	25,60
485	19,9	4 317	41,30	5,154	25,61
486	19,9	4 311	41,36	5,161	25,64
486,4	19,9	4 309	41,38	5,164	25,65
487	20,0	4 305	41,42	5,168	25,68
488	20,0	4 299	41,48	5,176	25,71
489	20,1	4 294	41,53	5,182	25,74
490	20,1	4 290	41,56	5,186	25,77
491	20,2	4 287	41,59	5,190	25,78
492	20,2	4 285	41,61	5,193	25,80
493	20,3	4 283	41,63	5,195	25,81
494	20,3	4 280	41,66	5,199	25,83
495	20,4	4 278	41,68	5,201	25,84
496	20,4	4 276	41,70	5,203	25,85
497	20,5	4 273	41,73	5,207	25,87
498	20,5	4 271	41,75	5,210	25,88
499	20,6	4 266	41,80	5,216	25,91
500	20,6	4 262	41,84	5,221	25,94
501	20,7	4 259	41,87	5,224	25,95
502	20,7	4 257	41,89	5,227	25,97
503	20,8	4 255	41,91	5,229	25,98
504	20,8	4 252	41,94	5,233	26,00
505	20,9	4 248	41,98	5,238	26,02
506	20,9	4 243	42,02	5,244	26,05
507	21,0	4 238	42,07	5,250	26,08
508	21,0	4 234	42,11	5,255	26,11
509	21,1	4 229	42,16	5,261	26,14
509,9	21,1	4 224	42,21	5,268	26,17
510	21,1	4 224	42,21	5,268	26,17
511	21,2	4 219	42,26	5,274	26,20
511,8	21,2	4 215	42,30	5,279	26,23
512	21,3	4 214	42,31	5,280	26,23
513	21,3	4 209	42,36	5,286	26,26
513,7	21,3	4 206	42,39	5,290	26,28
514	21,4	4 204	42,41	5,293	26,29
515	21,4	4 199	42,46	5,299	26,33
515,6	21,4	4 196	42,50	5,303	26,34
516	21,5	4 194	42,52	5,305	26,36
517	21,5	4 189	42,57	5,312	26,39
517,5	21,5	4 187	42,59	5,314	26,40
518	21,6	4 184	42,62	5,318	26,42
519	21,6	4 180	42,66	5,323	26,44

1	2	3	4	5	6
519,4	21,6	4 178	42,68	5,326	26,46
520	21,7	4 175	42,71	5,329	26,48
521	21,7	4 170	42,76	5,336	26,51
521,3	21,7	4 168	42,78	5,338	26,52
522	21,8	4 165	42,81	5,342	26,54
523	21,8	4 160	42,86	5,349	26,57
523,2	21,8	4 159	42,87	5,350	26,58
524	21,9	4 155	42,91	5,355	26,60
525	21,9	4 150	42,97	5,361	26,64
525,1	21,9	4 150	42,97	5,361	26,64
526	22,0	4 145	43,02	5,368	26,67
527	22,0	4 140	43,07	5,374	26,70
528	22,1	4 135	43,12	5,381	26,73
528,8	22,1	4 131	43,16	5,386	26,76
529	22,2	4 130	43,17	5,387	26,77
530	22,2	4 125	43,23	5,394	26,80
530,6	22,2	4 122	43,26	5,398	26,82
531	22,3	4 119	43,29	5,402	26,84
532	22,3	4 114	43,34	5,408	26,87
532,4	22,3	4 112	43,36	5,411	26,88
533	22,4	4 111	43,37	5,412	26,89
534	22,4	4 108	43,41	5,416	26,91
534,2	22,4	4 108	43,41	5,416	26,91
535	22,5	4 103	43,46	5,423	26,94
536	22,5	4 098	43,51	5,429	26,97
537	22,6	4 093	43,56	5,436	27,01
537,8	22,6	4 089	43,61	5,441	27,03
538	22,7	4 088	43,62	5,443	27,04
539	22,7	4 083	43,67	5,449	27,07
539,6	22,7	4 080	43,70	5,453	27,09
540	22,8	4 078	43,72	5,456	27,11
541	22,8	4 076	43,75	5,459	27,12
541,4	22,8	4 075	43,76	5,460	27,13
542	22,9	4 072	43,79	5,464	27,15
543	22,9	4 066	43,85	5,472	27,19
543,2	22,9	4 066	43,85	5,472	27,19
544	23,0	4 061	43,91	5,479	27,22
545	23,0	4 056	43,96	5,486	27,25
i więcej”					

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1350/2003

z dnia 30 lipca 2003 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 97/95 w odniesieniu do roku gospodarczego 2003/2004 dla produkcji skrobi ziemniaczanej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1104/2003², w szczególności jego art. 8 ust. 5,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1868/94 z dnia 27 lipca 1994 r. ustanawiające system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 962/2002⁴, w szczególności jego art. 8;

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kwoty stosowane w roku gospodarczym 2001/2002 w odniesieniu do ceny minimalnej i płatności dla producenta, ustalone na mocy rozporządzenia (EWG) nr 1766/92, oraz premia dla producentów skrobi ziemniaczanej, ustalona na mocy rozporządzenia (WE) nr 1868/94, pozostają bez zmian na lata gospodarcze 2002/2003 i 2003/2004.
- (2) Załącznik II do rozporządzenia Komisji (WE) nr 97/95 z dnia 17 stycznia 1995 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w zakresie ceny minimalnej i płatności wyrównawczej wypłacanej producentom ziemniaków oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1868/94 ustanawiającego system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1425/2002⁶, ustala cenę minimalną, premię wypłacaną producentom skrobi oraz płatność wypłacaną producentom za ziemniaki w oparciu o ich zawartość skrobi oraz odwodnionej masy 5050 g ziemniaków do roku gospodarczego 2002/2003. Dlatego ten załącznik powinien zostać zmieniony w celu stosowania go w roku gospodarczym 2003/2004 z wykorzystaniem tych samych kwot, które stosuje się w latach gospodarczych 2001/2002 i 2002/2003.
- (3) W celu zapewnienia ciągłości lat gospodarczych, środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu muszą być stosowane od dnia 1 lipca 2003 r.
- (4) Rozporządzenie (WE) nr 97/95 musi zostać odpowiednio zmienione.

¹ Dz.U. L 181 z 1.7.1992, str. 21.

² Dz.U. L 158 z 27.6.2003, str. 1.

³ Dz.U. L 197 z 30.7.1994, str. 4.

⁴ Dz.U. L 149 z 7.6.2002, str. 1.

⁵ Dz.U. L 16 z 24.1.1995, str. 3.

⁶ Dz.U. L 206 z 3.8.2002, str. 3.

(5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 97/95 podpozycja „Część B: lata gospodarcze 2001/2002 i 2002/2003” otrzymuje brzmienie „Część B: lata gospodarcze 2001/2002, 2002/2003 i 2003/2004”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2003 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 lipca 2003 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1722/93

z dnia 30 czerwca 1993 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzeń Rady (EWG) nr 1766/82 i (EWG) nr 1418/76 dotyczące refundacji produkcyjnych w sektorach zbóż i ryżu

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż¹, w szczególności jego art. 7,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1418/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku ryżu², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1544/93³, w szczególności jego art. 9,

a także mając na uwadze, co następuje:

z uwagi na szczególną sytuację rynku skrobi, w szczególności na konieczność utrzymania konkurencyjnych cen w odniesieniu do produktów skrobiowych wytwarzanych w państwach trzecich i przywożonych w postaci towarów, w stosunku do których ustalenia dotyczące przywozu nie zapewniają dostatecznej ochrony dla producentów wspólnotowych, rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 i (EWG) nr 1418/76 przewidują przyznawanie refundacji produkcyjnych, dla umożliwienia zainteresowanym branżom wykorzystującym ten produkt dostępu do skrobi i niektórych produktów pochodnych po cenie niższej, niż cena, która wynikałaby ze stosowania zasad wspólnej organizacji rynków wymienionych produktów;

zgodnie z art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 oraz art. 9 rozporządzenia (EWG) nr 1418/76 konieczne jest przyjęcie szczegółowych zasad przyznawania refundacji produkcyjnych, w tym warunków kontroli i płatności, tak, by we wszystkich Państwach Członkowskich były stosowane te same zasady;

wyżej wymienione rozporządzenia przewidują sporządzanie wykazu towarów, w odniesieniu do których stosowanie skrobi do ich wytworzenia upoważnia do refundacji; powinna istnieć możliwość wprowadzania zmian w tym wykazie na podstawie ustalonych kryteriów;

dla zapewnienia skuteczności środków kontroli należy stworzyć przepisy przewidujące wcześniejsze zatwierdzanie beneficjentów refundacji przez Państwo Członkowskie, na którego terytorium są wytwarzane określone wyżej produkty;

należy określić w jaki sposób obliczana jest wysokość refundacji produkcyjnych i jak często są one ustalane; obecnie najbardziej zadowalającą jest metoda przyjmująca za podstawę różnicę między ceną interwencyjną zbóż i ceną stosowaną do obliczania przywozowej opłaty

¹ Dz.U. nr L 181 z 1.07.1992, str. 21.

² Dz.U. nr L 166 z 25.06.1976, str. 1.

³ Dz.U. nr L 154 z 25.06.1993, str. 5.

wyrównawczej; z uwagi na potrzebę stabilności, refundacja produkcyjna powinna być co do zasady ustalana w każdym miesiącu; w celu sprawdzenia czy wartość refundacji produkcyjnej jest odpowiednia, należy śledzić ceny kukurydzy i zboża na rynkach światowym i wspólnotowym;

refundacje produkcyjne powinny być wypłacane z tytułu stosowania skrobi i niektórych jej produktów pochodnych do produkcji niektórych towarów; dla ułatwienia prowadzenia właściwej kontroli i wypłacania wnioskodawcom refundacji produkcyjnych niezbędne są szczegółowe informacje; właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego powinny zostać upoważnione do zwracania się do wnioskodawców o wszelkie informacje i o umożliwienie dokonywania wszelkich weryfikacji lub inspekcji niezbędnych dla skutecznego prowadzenia takiej kontroli;

producent towaru nie musi koniecznie używać skrobi podstawowej; dlatego też należy sporządzić wykaz produktów pochodnych skrobi, których stosowanie będzie uprawniało producenta do otrzymania refundacji;

musi zostać określone pochodzenie surowców skrobiowych wykorzystywanych do wytwarzania produktów kwalifikujących się do refundacji produkcyjnej;

szczególne właściwości skrobi estryfikowanej lub eteryfikowanej może prowadzić do spekulacyjnego wykorzystywania niektórych procesów uszlachetniania w celu wielokrotnego uzyskiwania refundacji produkcyjnej, zatem w celu zapobieżenia takim spekulacjom zachodzi konieczność stosowania środków zapewniających, by skrobia estryfikowana lub eteryfikowana nie była ponownie przetwarzana na surowiec, którego stosowanie daje podstawy do występowania z wnioskiem o refundację;

refundacja produkcyjna nie powinna być wypłacana przed zakończeniem procesu przetwarzania; po zakończeniu przetwarzania płatność powinna być dokonywana w ciągu pięciu miesięcy po sprawdzeniu przez właściwą władzę, czy skrobia została przetworzona; producent powinien mieć możliwość uzyskania zaliczki przed zakończeniem kontroli;

należy określić rolniczy kurs przeliczeniowy dla refundacji wypłacanych w walucie krajowej, w sposób nie umniejszający możliwości ich wcześniejszego ustalania zgodnie z art. 13 i 17 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1068/93⁴;

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2220/85 z dnia 22 lipca 1985 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu zabezpieczeń w odniesieniu do produktów rolnych⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3745/89⁶ stosuje się do rozwiązań przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu; w związku z tym należy określić wstępne wymogi w zakresie przyjmowania przez producentów zobowiązań i gwarantowania ich wykonania poprzez złożenie zabezpieczenia;

do niniejszego rozporządzenia włącza się, po ich dostosowaniu, przepisy rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2169/91⁷, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 1398/91; dlatego też rozporządzenie to powinno zostać uchylone;

⁴ Dz.U. nr L 108 z 1.05.1993, str. 106.

⁵ Dz.U. nr L 205 z 3.08.1985, str. 5.

⁶ Dz.U. nr L 364 z 14.12.1989, str. 54.

⁷ Dz.U. nr L 189 z 11.07.1986, str. 12.

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne opinią Komitetu Zarządzającego ds. zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Refundacja produkcyjna (zwana dalej „refundacją”) może zostać przyznana każdej osobie fizycznej lub prawnej stosującej skrobię uzyskaną ze zboża, kukurydzy, ryżu lub ryżu łamanego, skrobię ziemniaczaną, lub niektóre produkty uzyskane ze skrobi, do wytwarzania towarów wymienionych w wykazie wymienionym w załączniku I.

2. Wykaz, określony w ust. 1, może podlegać zmianom uwzględniającym poziom konkurencji z państwami trzecimi i stopień ochrony przed taką konkurencją osiągany w wyniku działania mechanizmów wspólnej polityki rolnej, Wspólnej Taryfy Celnej lub w inny sposób.

3. Przy podejmowaniu decyzji o przyznaniu refundacji brane są pod uwagę również inne czynniki, w szczególności:

- postęp technologiczny w produkcji i wykorzystaniu skrobi,
- stopień, w jakim skrobia wchodzi w skład produktu końcowego i/lub względna wartość skrobi w produkcie końcowym i/lub znaczenie produktu jako sposobu wykorzystania skrobi w obliczu konkurencji z innymi produktami.

4. Przyznanie refundacji produkcyjnej nie może powodować zakłóceń w warunkach konkurencji z innymi produktami, w odniesieniu do których takie refundacje nie przysługują.

5. W przypadku stwierdzenia wystąpienia zakłóceń w następstwie przyznawania refundacji, refundacje takie:

- zostają zniesione, lub
- dostosowane na tyle, na ile jest to konieczne w celu wyeliminowania zakłóceń w warunkach konkurencji.

6. Skrobia przywożona do Wspólnoty w ramach programu przywozowego upoważniającego do obniżki opłaty wyrównawczej nie może korzystać z refundacji produkcyjnej.

7. Decyzje przewidziane w niniejszym art. Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 i w art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 1418/76.

Artykuł 2

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- „skrobia” oznacza skrobię podstawową lub uzyskany ze skrobi produkt wymieniony w załączniku I do niniejszego rozporządzenia;
- „produkty zatwierdzone” oznacza każdy produkt wymieniony w załączniku I,
- „producent” oznacza użytkownika skrobi wykorzystującego ją do produkcji zatwierdzonych produktów

Artykuł 3

1. W przypadku przyznania dopłaty, jej wysokość ustalana jest raz w miesiącu.
2. Dopłatę, w przeliczeniu na tonę skrobi, oblicza się między innymi w oparciu o różnicę między:
 - (i) ceną interwencyjną zbóż obowiązującą w danym miesiącu z uwzględnieniem różnic w cenach rynkowych kukurydzy; oraz
 - (ii) średnią wyciągniętą z cen CIF stosowanych do obliczania przywozowych opłat wyrównawczych dla kukurydzy w ciągu pierwszych dwudziestu pięciu dni miesiąca poprzedzającego miesiąc ich obowiązywania, pomnożoną przez współczynnik o wartości 1,60.
3. W przypadku wystąpienia, w okresie wyznaczonym w ust. 1, znacznych wahań cen kukurydzy i/lub pszenicy na rynku wspólnotowym lub światowym, refundacja obliczona zgodnie z ust. 2 może być zmieniona w celu uwzględnienia tych wahań.
4. Refundacja kwalifikująca się do wypłaty odpowiada refundacji obliczonej zgodnie z ust. 2, a w przypadku gdy stosuje się ust. 3, pomnożonej przez współczynnik określony w załączniku II i odpowiadający kodowi CN skrobi rzeczywiście wykorzystywanej do wytwarzania zatwierdzonych produktów.
5. Refundacja ustalona zgodnie z ust. 1-4 jest w miarę potrzeby korygowana kwotami kompensacyjnymi przystąpienia stosowanymi wobec określonego rodzaju skrobi.
6. Decyzje przewidziane w niniejszym art. Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą określoną odpowiednio w art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 i art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 1418/76.

Artykuł 4

1. Producenci zamierzający składać wnioski o refundację, powinni je składać u właściwych władz Państwa Członkowskiego, w którym skrobia jest wykorzystywana, podając następujące informacje:
 - a) nazwę i adres producenta;
 - b) asortyment produktów, do wytwarzania których wykorzystywana jest skrobia, zarówno takich, które figurują w wykazie wymienionym w załączniku I, jak i tych, które nie zostały w nim wymienione, wraz z ich pełnym opisem i kodami CN;

- c) adres/y zakładu/ów, w którym skrobia będzie przetwarzana na zatwierdzone produkty, w przypadku gdy adres ten jest inny, niż określony w lit. a).

Państwa Członkowskie mogą zwracać się do producentów o dodatkowe informacje.

2. Producenci składają u właściwej władzy pisemne zobowiązanie upoważniające właściwe władze do dokonywania wszelkich weryfikacji i inspekcji wymaganych w związku z kontrolą wykorzystania skrobi oraz, że udzielą im wszelkich wymaganych informacji

3. Właściwa władza podejmuje kroki w celu upewnienia się czy przedsiębiorstwo producenta istnieje, i czy jest oficjalnie uznane w Państwie Członkowskim.

4. Na podstawie informacji wymienionych w ust. 1 i 2, właściwa władza sporządza wykaz zatwierdzonych producentów, który jest na bieżąco aktualizowany. Do występowania o refundację zgodnie z art. 5 uprawnieni są tylko zatwierdzeni producenci.

Artykuł 5

1. Jeżeli producent zamierza złożyć wniosek o refundację, musi się zwrócić pisemnie do swojej właściwej władzy w celu uzyskania świadectwa refundacji.

2. Wniosek musi określać szczegółowo:

- a) nazwę i adres producenta;
- b) ilość skrobi przeznaczoną do wykorzystania;
- c) w przypadku wytwarzania produktu oznaczonego kodem NS 3505 10 50, ilość skrobi, która zostanie wykorzystana;
- d) miejsce lub miejsca, w których skrobia zostanie wykorzystana;
- e) przewidywane terminy realizacji procesów przetworzenia.

3. Do wniosku dołączane są:

- złożenie zabezpieczenia zgodnie z art. 8,
- oświadczenie dostawcy skrobi, że produkt przeznaczony do wykorzystania został wytworzony zgodnie z treścią przypisu 4 zamieszczonego na końcu załącznika II.

4. Państwa Członkowskie mogą wymagać dodatkowych informacji.

Artykuł 6

Niezwłocznie po przyjęciu wniosków złożonych zgodnie z art. 5, właściwa władza dokonuje ich sprawdzenia i wystawia świadectwo refundacji.

2. Państwa Członkowskie stosują krajowe formularze do wystawiania świadectw

refundacji, które, nie naruszając innych przepisów ustawodawstwa wspólnotowego, zawierają co najmniej informacje wymienione w ust. 3.

3. Świadczenie refundacji zawiera informacje określone art. 5 ust. 2, jak również stawkę przyznanej refundacji i termin upływu ważności świadectwa, którym jest ostatni dzień piątego miesiąca następującego po dniu wystawienia świadectwa.

Jednakże w ciągu lipca i sierpnia w latach gospodarczych 1993/94, 1994/1995 i 1995/1996 świadectwa są ważne tylko do ostatniego dnia miesiąca, w którym je wystawiono.

4. Stawka refundacji określona na świadectwie odpowiada stawce stosowanej w dniu wpływu wniosku.

Jednakże, jeżeli jakakolwiek ilość skrobi określonej na świadectwie zostaje przetworzona podczas zbożowego roku gospodarczego następującego po roku, w którym otrzymano wniosek, refundacja wypłacana za tę skrobię, którą przetworzono w nowym roku gospodarczym jest dostosowywana odpowiednio do różnicy między ceną interwencyjną zastosowaną do obliczenia przysługującej dopłaty, określoną w art. 3 ust. 2 i ceną stosowaną w miesiącu przetworzenia, pomnożoną przez współczynnik 1,60.

Kurs przeliczeniowy stosowany w celu określenia kwoty refundacji w walucie krajowej, jest równy kursowi obowiązującemu w dniu przetworzenia skrobi.

Artykuł 7

1. Producenci posiadający świadectwo refundacji wydane zgodnie z art. 6, są uprawnieni do wystąpienia, pod warunkiem spełnienia wszystkich wymogów niniejszego rozporządzenia, z wnioskiem o wypłacenie refundacji określonej w świadectwie, po wykorzystaniu skrobi do wytworzenia odnośnych zatwierdzonych produktów.

2. Prawa wynikające ze świadectwa nie mogą być przenoszone na inne osoby.

Artykuł 8

1. Wydanie świadectwa uwarunkowane jest złożeniem przez producenta na rzecz właściwych władz zabezpieczenia w wysokości odpowiadającej 15 ECU na tonę skrobi podstawowej, pomnożonego tam, gdzie sytuacja tego wymaga, przez współczynnik odpowiadający rodzajowi stosowanej skrobi, określony w załączniku II.

2. Zabezpieczenie jest zwalniane zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2220/85. Wymogiem pierwotnym, w rozumieniu art. 20 tego rozporządzenia, jest przetworzenie skrobi, w ilości określonej we wniosku, na zatwierdzone produkty (zgodnie z ich określeniem) w okresie ważności świadectwa. Jeżeli jednak producent przetworzył, co najmniej 90% ilości skrobi określonej we wniosku, uważa się, że spełnił on wyżej wymieniony wymóg pierwotny.

Artykuł 9

1. Ostateczna wypłata refundacji może nastąpić tylko po przekazaniu przez producenta właściwej władzy informacji zawierającej następujące dane:

- a) datę lub daty nabycia i dostawy skrobi;
- b) nazwę i adres dostawców skrobi;
- c) nazwę i adres producentów skrobi;
- d) datę lub daty przetworzenia skrobi;
- e) ilość i rodzaj wykorzystanej skrobi wraz z podaniem kodu CN;
- f) ilość określonego w świadectwie zatwierdzonego produktu wyprodukowanego ze skrobi.

2. W przypadku, gdy produkt wymieniony w świadectwie jest objęty kodem CN 3505 10 50, powiadomieniu, o którym mowa w ust. 1, towarzyszy złożenie zabezpieczenia, równego wartości refundacji wypłacanej po wytworzeniu przedmiotowego produktu.

3. Przed dokonaniem wypłaty właściwa władza upewnia się czy skrobia została wykorzystana do wyrobu zatwierdzonych produktów zgodnie z informacją podaną w świadectwie. Następuje to zazwyczaj poprzez kontrole administracyjne, ale muszą być one wsparte, w miarę potrzeby, kontrolami bezpośrednimi.

4. Wszystkie kontrole przewidziane niniejszym rozporządzeniem są dokonywane w terminie pięciu miesięcy od daty przyjęcia przez właściwą władzę informacji wymaganej w ust. 1.

5. Jeżeli ilość przetworzonej skrobi jest większa niż ilość podana w świadectwie refundacji, to dodatkowa ilość jest traktowana do wysokości 5% jako przetworzona zgodnie ze świadectwem i uprawnia do refundacji wymienionej w świadectwie.

Artykuł 10

1. Zabezpieczenie przewidziane w art. 9 ust. 2 jest zwalniane tylko po otrzymaniu przez właściwe władze dowodu potwierdzającego, że produkt objęty kodem CN 3505 10 50 został:

- a) wykorzystany do produkcji w strefie celnej Wspólnoty innych produktów niż wymienione w załączniku II;

lub

- b) wywieziony do państw trzecich. W przypadku bezpośredniego wywozu do państw trzecich zabezpieczenie jest zwalniane dopiero wówczas, gdy właściwa władza otrzyma dowód, że przedmiotowy produkt opuścił obszar celny Wspólnoty.

2. Dowodem, o którym mowa w ust. 1 lit. a) jest przedłożone właściwej władzy przez producenta oświadczenie, zawierające informacje:

- czy przedmiotowy produkt jest przeznaczony do przetworzenia,
- że produkt ten zostanie wykorzystany wyłącznie do produkcji innych wyrobów niż

wymienione w załączniku II,

- że przedmiotowy produkt zostanie sprzedany wyłącznie stronie, która podejmie zobowiązanie, określone w tiret drugim, na podstawie umieszczonej w umowie stosownej klauzuli lub specjalnego warunku widniejącego na fakturze sprzedaży; producent zatrzyma kopię w ten sposób zrehabilitowanej umowy sprzedaży lub kopię faktury sprzedaży do dyspozycji właściwych władz,
- że producent zapoznał się z przepisami ust. 7,
- o nazwie i adresie odbiorcy, w przypadku gdy produkt jest przedmiotem transakcji, a także o odebranej ilości,
- o numerze egzemplarza kontrolnego T5, gdy nabywca produktu znajduje się w innym Państwie Członkowskim.

3. Pod koniec każdego kwartału, producent przekazuje swoim właściwym władzom, w terminie dwudziestu dni roboczych kopie oświadczenia, określonego w ust. 2. Po ich otrzymaniu właściwa władza producenta przekazuje te dokumenty w terminie dwudziestu dni roboczych właściwej władzy nabywcy.

4. Zarówno producenci, jak i nabywcy produktu oznaczonego kodem CN 3505 10 50, powinni posiadać system ewidencji towarowej zatwierdzony przez Państwa Członkowskie, umożliwiający sprawdzenie, czy zobowiązania i informacje zawarte w oświadczeniu producenta, określone w ust. 2 zostały dotrzymane.

5. a) Weryfikacje przewidziane w ust. 4 dokonywane są przez właściwe władze producenta i nabywcy na koniec każdego kwartału. Obejmują one ogólne dane dotyczące tego okresu w odniesieniu do danych producentów i nabywców i co najmniej 10% wszystkich transakcji i wykorzystywania mających miejsce w Państwach Członkowskich. Kontrole związane z tymi weryfikacjami są wyznaczane przez właściwe władze w oparciu o analizę ryzyka.

Każda weryfikacja musi być zakończona najpóźniej w terminie pięciu miesięcy licząc od końca każdego kwartału kalendarzowego.

Właściwa władza producenta musi dysponować wynikami każdej weryfikacji w terminie dwudziestu dni roboczych od daty zamknięcia każdego działania związanego z kontrolą.

W przypadku, gdy takie weryfikacje są dokonywane w dwóch lub kilku Państwach Członkowskich, właściwe władze przekazują sobie nawzajem wyniki weryfikacji przeprowadzonych w ramach procedur, przyjętych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1468/81 z dnia 19 maja 1981 r., dotyczącego pomocy wzajemnej⁸.

b) W przypadku wykrycia nieprawidłowości podczas co najmniej 3% kontroli, określonych w lit. a), właściwe władze zintensyfikują kontrole.

⁸ Dz.U. nr L 144 z 2.06.1981, str. 1.

- c) W przypadku, gdy wyniki weryfikacji dają taką podstawę, władza, która zwolniła zabezpieczenie stosuje wobec producenta karę przewidzianą w ust. 7.

6. Gdy przedmiotowy produkt stanowi jest przedmiotem handlu wewnątrzspółnotowego, lub jest wywożony do państw trzecich przez terytorium innego Państwa Członkowskiego, wydawany jest formularz kontrolny T5, na podstawie przepisów rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3566/92⁹.

W polu nr 104 wspomnianego formularza w rubryce „inne” znajduje się jedna z wymienionych informacji:

Se utilizará para la transformation o la entrega, de conformidad con el artículo 10 del Reglamento (CEE) n° 1722/93 o para la exportation a partir del territorio aduanero de la Comunidad.

Til forarbejdning eller levering i overensstemmelse med artikel 10 i forordning (EØF) nr. 1722/93 eller til udførsel fra Fællesskabets toldområde.

Zur Verarbeitung oder Lieferung gemäß Artikel 10 der Verordnung (EWG) Nr. 1722/93 oder zur Ausfuhr aus dem Zollgebiet der Gemeinschaft bestimmt.

Προς χρήση για μεταποίηση ή παράδοση σύμφωνα με το άρθρο 10 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1722/93 ή για εξαγωγή από το τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας.

To be used for processing or delivery in accordance with Article 10 of Commission Regulation (EEC) No 1722/93 or for export from the customs territory of the Community.

À utiliser pour la transformation ou la livraison, conformément à l'article 10 du règlement (CEE) n° 1722/93 ou pour l'exportation à partir du territoire douanier de la Communauté.

Da utilizzare per la trasformazione o la consegna, conformemente all'articolo 10 del regolamento (CEE) n. 1722/93 o per l'esportazione dal territorio doganale della Comunità.

Bestemd voor verwerking of levering overeenkomstig artikel 10 van Verordening (EEG) nr. 1722/93 of voor uitvoer uit het douanegebied van de Gemeenschap.

A utilizar para transformação ou entrega, em conformidade com o disposto no artigo 10º do Regulamento (CEE) n.º 1722/93, ou para exportação a partir do território aduaneiro da Comunidade.

⁹ Dz.U. nr L 362 z 11.12.1992, str. 11.

7. Jeżeli warunki ustalone w ust. 1-6 nie będą przestrzegane, właściwa władza danego Państwa Członkowskiego będzie się domagać, poza sankcjami na szczeblu krajowym, płatności kwoty stanowiącej 150% najwyższej kwoty refundacji dopuszczalnej wobec przedmiotowego produktu w okresie poprzedzających dwunastu miesięcy.

Artykuł 11

1. Refundacja określona na świadectwie jest wypłacana tylko w odniesieniu do ilości skrobi faktycznie wykorzystanej w procesie produkcyjnym. Jednocześnie zabezpieczenie, określone w art. 8 ust. 1. zwalniane jest zgodnie z przepisami tytułu V rozporządzenia (EWG) nr 2220/85.

2. Wypłata refundacji następuje nie później niż w terminie pięciu miesięcy od dnia zakończenia kontroli przewidzianej w art. 9 ust. 3. Jednakże, na wniosek producenta, właściwa władza może przyznać zaliczkę w kwocie równej wysokości refundacji w terminie trzydziestu dni od daty otrzymania tych informacji. Z wyjątkiem przypadków, w których produkt objęty jest kodem CN 3505 10 50, zaliczka ta jest uzależniona od złożenia przez producenta zabezpieczenia wynoszącego 115% kwoty zaliczki. Zabezpieczenie jest zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85.

Artykuł 12

W terminie trzech miesięcy od zakończenia każdego okresu określonego w art. 3 ust. 1, Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o rodzaju, ilościach i pochodzeniu skrobi (kukurydza, pszenica, ziemniaki lub ryż), wobec których wypłacone zostały refundacje, oraz o rodzaju i ilościach produktów, do wyrobu których zastosowano skrobię.

Artykuł 13

Rozporządzenie (EWG) nr 2169/86 traci moc.

Artykuł 14

Niniejszej rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1993 r.

Do celów zwolnienia zabezpieczenia na podstawie art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 2169/86, art. 10 stosuje się również do spraw, którym nadano bieg w chwili wejścia niniejszego rozporządzenia w życie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 czerwca 1993 r.

W imieniu Komisji

Rene STEICHEN

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Produkty, do wytwarzania których stosuje się skrobię i/lub jej pochodne widniejące pod następującymi numerami i działami nomenklatury scalonej

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 1302	Soki i ekstrakty roślinne; substancje pektynowe; agar-agar i inne kleje roślinne i inne środki zagęszczające pochodzenia roślinnego, również zmodyfikowane: - kleje roślinne i środki zagęszczające pochodzenia roślinnego, również zmodyfikowane
ex 1302 32 90	- Kleje roślinne i nasiona guaree
ex 1302 39 00	- - inne - Carrageenan
ex 1404	Nie wymienione i nie wprowadzone nigdzie indziej produkty pochodzenia roślinnego
1404 20 00	- Linter bawełny
ex 1520	Gliceryna, również czysta: wody i ługi zawierające glicerynę
1520 90 00	- inne, w tym gliceryna syntetyczna
1702 90	- Czysta chemicznie fruktoza
ex 1702 90	- inne, w tym cukier inwertowany
1702 90 10	- Czysta chemicznie maltoza
ex dział 29	Ekologiczne produkty chemiczne - z wyłączeniem podpozycji 2905 43 00 i 2905 44
dział 30	Produkty farmaceutyczne
3402	Środki powierzchniowo czynne pochodzenia organicznego (z wyłączenie mydeł), preparaty powierzchniowo czynne, preparaty do środków piorących (w tym pomocnicze preparaty piorące) i środki czyszczące, również te, które zawierają mydła o nr 3401
ex dział 35	Substancje białkopodobne; produkty na bazie skrobi modyfikowanej; kleje; enzymy z wyłączeniem nr 3501 i nr 3505 10 10, 35 05 10 90 i 3505 20
ex dział 38	Różne produkty przemysłu chemicznego - z wyłączeniem nr 3809 i 3823 60
dział 39	Tworzywa sztuczne i wyroby z tych tworzyw
ex dział 48	Papiery i kartony, wyroby z masy celulozowej, papieru lub kartonu
4801 00	Papier gazetowy w zwojach lub w arkuszach
4802	Papiery i kartony, niepowlekanie oraz nienasycane, przeznaczone do pisania, druku lub innego wykorzystania graficznego oraz papiery i kartony przeznaczone do wyrobu kart lub taśm perforowanych w zwojach lub w arkuszach, nie zaliczane do papierów o nr 4801 lub 4803; papier

Kod CN	Wyszczególnienie
	lub karton czerpany
4803 00	Papier używany do produkcji papieru toaletowego, chustki do zmywania makijażu, ręczniki papierowe, ręczniki lub podobne wyroby do użytku w gospodarstwach domowych, utrzymania higieny lub czystości, wata celulozowa i obrusy z włókna celulozowego w zwojach o szerokości przekraczającej 36 cm lub w arkuszach o kształcie kwadratowym lub prostokątnym, których co najmniej jeden bok przed złożeniem przekracza długość 36 cm
4804	Papiery i kartony pakowe siarczanowe, nie powlekane ani nie impregnowane w zwojach lub arkuszach, nie zaliczane do nr 4802 lub 4803
4803	Inne papiery i kartony nie powlekane ani nie impregnowane w zwojach lub arkuszach
4806	Pergaminy kwasowe i kartony siarczanowe, papiery odporne na tłuszcz, kalki kreślarskie, folie i inne papiery satynowane przezroczyste lub przejrzyste w zwojach lub w arkuszach
4807	Papiery i kartony łączone płasko przez klejenie, nie powlekane ani nie nasycane i nie impregnowane powierzchniowo w zwojach lub w arkuszach
4808	Papiery i kartony faliste (nawet z powłokami naklejanymi), krepowane, faliste, wytłaczane lub perforowane w zwojach lub w arkuszach, nie zaliczane do wymienionych pod nr 4803 lub 4818
4809	Kalki maszynowe, papier do kopiowania bez kalki i inne papiery do powielania lub przedrukowe (w tym papiery powlekane, nasycane lub impregnowane do wosków lub offsetu), także impregnowane, w zwojach o szerokości przekraczającej 36 cm lub w arkuszach o kształcie kwadratowym lub prostokątnym, których co najmniej jeden bok przed złożeniem przekracza długość 36 cm
4810	Papiery i kartony, których jedna powierzchnia, lub obie powierzchnie powlekane są kaolinem lub innymi substancjami nieorganicznymi, z dodatkiem lub bez spoiw, z wyłączeniem jakiegokolwiek innego powlekania lub nasycania, także barwione powierzchniowo, ozdobne lub z nadrukiem, w zwojach lub w arkuszach
4811	Papiery, kartony, wata celulozowa i obrusy z włókna celulozowego, powlekane, impregnowane, z nakładanymi powłokami, barwione powierzchniowo, dekorowane powierzchniowo lub z nadrukiem, w zwojach lub w arkuszach, nie zaliczane do produktów spod nr 4803, 4809, 4810 lub 4818
4812 00 00	Bloki filtrów paliwa i płyty filtrujące z masy papierowej
ex 4803	Papier do papierosów, także przycięty do formatu, w zeszytach lub w rurkach
ex 4813 90	- inne
ex 4814	Tapety i podobne powłoki ścienne; vitrauphanies;
4814 10 00	- papiery włókniste
4814 20 00	- Tapety i im podobne powłoki ścienne, z papieru nasycanego lub

Kod CN	Wyszczególnienie
	powlekanego na miejscu warstwą tworzywa sztucznego chropowatego, tłoczonego, barwnego, z nadrukowanymi motywami ozdobnymi lub innymi
4814 90	- inne
ex 4816	Kalki maszynowe, papier do kopiowania bez kalki i inne papiery do powielania lub przedrukowe (nie zaliczane do produktów ujętych pod nr 4809), pełne woskówki i płyty offsetowe z papieru, także pakowane w pudełka,
4816 10 00	- Kalki maszynowe i im podobne papiery
4816 90 00	- inne
dział 52	Bawełna
ex 5801	Welury i plusze tkane i materiały taśmowe, nie zaliczane do artykułów ujętych pod nr 5806 - bawełniane
5801 2100	- Welury i plusze tkane na tramie, nie cięte
ex 5802	Tkaniny typu „frotte”, nie zaliczane do artykułów spod nr 5806, powierzchnie tekstylne włochate, nie zaliczane do produktów spod nr 5703 - Tkaniny gąbczaste z bawełny
5802 11 00	- - surówki
5802 19 00	- - inne
ex 5803	Tkaniny o strukturze gazy, niezaliczane do artykułów wymienionych pod nr 5806 - bawełniane
5803 10 00	- bawełniane

ZAŁĄCZNIK II

Kod CN	Wyszczególnienie	Ilość skrobi potrzebna do wyprodukowania 1 tony (współczynnik)
„A. SKROBIA PODSTAWOWA ^{1,4}		
ex1108	Skrobia; inulina;	
	- Skrobia	
1108 11 00	- - Skrobia pszeniczna	1,0
1108 12 00	- - Skrobia kukurydziana	1,0
1108 13 00	- - Skrobia ziemniaczana	1,0
ex 1108 19	- - inne rodzaje skrobi	1,0
1108 19 10	- - - Skrobia ryżowa	1,0
B. PRODUKTY POCHODNE W ZALEŻNOŚCI OD TEGO CZY SĄ UZYSKANE Z PRODUKTÓW WYMIENIONYCH POWYŻEJ		
1702	Inne cukry, w tym laktoza, maltoza i fruktoza czyste chemicznie, w stanie stałym; syropy cukrowe bez dodatku substancji zapachowych lub barwników; surogaty miodu, również wymieszane z miodem naturalnym, cukry i melasy karmelizowane;	
ex 1702 30	- Glukoza i syrop glukozowy, nie zawierający fruktozy lub zawierający wagowo w stanie suchym poniżej 20% fruktozy;	
	- - inne	
	- - - zawierający wagowo w stanie suchym 99% lub więcej glukozy	
1702 30 51	- - - - w postaci krystalicznego proszku, także prasowanego	1,304
1702 30 39	- - - - inne ²	1,00
	- - - inne	
1702 30 91	- - - - w postaci krystalicznego proszku, także prasowanego	1,304
1702 30 99	- - - - inne ²	1,00
ex 1702 40	- Glukoza i syrop glukozowy, zawierający w swej masie w stanie suchym od 20% fruktozy włącznie do 50% fruktozy wyłącznie	
1702 40 90	- - inne ²	1,00

Kod CN	Wyszczególnienie	Ilość skrobi potrzebna do wyprodukowania 1 tony (współczynnik)
ex 1702 90	- inne, w tym cukier inwertowany:	
1702 90 50	- - Maltodekstryna i syrop z maltodekstryny:	
	- - - w postaci krystalicznego białego proszku, także prasowanego	1,304
	- - - inne ²	1,00
	- - Cukry i melasy karmelizowane:	
	- - - inne:	
1702 90 75	- - - - w postaci proszku, także prasowanego	1,366
1702 90 79	- - - - inne ²	0,95
ex 2903	Alkohole alifatyczne i ich pochodne chlorowane, sulfonowane, nitrowane i nitrozowane:	
	- inne alkohole wielowodorotlenowe:	
2905 43 00	- - Mannit	1,52
2905 44	- - D-glucitol (sorbitol):	
	- - - w postaci roztworu wodnego	
2905 44 11	- - - - zawierający D-mannit w ilości mniejszej lub równej 1% masy obliczony na podstawie zawartości D-glucitolu ³	1,068
2905 44 19	- - - - inne ³	0,944
	- - - inne:	
2905 44 91	- - - - zawierający D-mannit w ilości mniejszej niż 2% masy obliczony na podstawie zawartości D-glucitolu ³ ;	1,52
2905 44 99	---- inne	1,52
3505	Dekstryna i inne skrobie modyfikowane (na przykład skrobie wstępnie żelatynizowane lub estrowane): klej na bazie skrobi, dekstryny lub innych skrobi modyfikowanych:	
ex 3505 10	- Dekstryna i inne skrobie modyfikowane:	
3505 10 10	- - Dekstryna ⁵	1,14
	- - inne skrobie modyfikowane:	
3505 10 90	- - - inne ⁵	1,14
3505 20	- Kleje ⁵	1,14

Kod CN	Wyszczególnienie	Ilość skrobi potrzebna do wyprodukowania 1 tony (współczynnik)
ex 3809 3809 10	Środki apreterskie lub wykańczające, przyspieszacze barwników lub do utrwalania substancji barwiących i inne produkty i preparaty (na przykład gotowe klejonki i preparaty do zaprawiania) takie, jakie są stosowane w przemyśle tekstylnym, papierniczym, skórzanym lub im podobnych, nie wymienione i nie włączone gdzie indziej; - na bazie substancji skrobiowych ⁵	1,14
ex 3823 3823 60 3823 60 11 3823 60 19 3823 60 91 3823 60 99	Spoiwa przygotowane na formach lub rdzeniach w odlewnictwie; chemikalia i preparaty wytwarzane przez gałęzie przemysłu chemicznego lub pokrewne (także składające się z mieszanek produktów naturalnych), nie wymienione ani nie włączone gdzie indziej); odpady przemysłu chemicznego i przemysłu pokrewnego, nie wymienione ani nie włączone gdzie indziej; - Sorbitol, inny niż wymieniony pod nr 2905 44; - - w postaci roztworu wodnego; - - - zawierający D-mannit w ilości mniejszej lub równej 2% masy obliczony w oparciu o zawartość D-glucitolu ³ - - - inny ³ -- inny; - - - zawierający D-mannit w ilości mniejszej lub równej 2% masy obliczony w oparciu o zawartość D-glucitolu - - - inny	1,068 0,944 1,52 1,52

¹ Podany współczynnik dotyczy skrobi o zawartości substancji suchej równej 87% w odniesieniu do skrobi kukurydzianej, ryżu i pszenicy, o zawartości suchego ekstraktu równej 80% w stosunku do skrobi ziemniaczanej.

Refundacja produkcyjna kwalifikująca się do wypłaty w odniesieniu do skrobi podstawowej o zawartości suchego ekstraktu niższej niż podana podlega dostosowaniu na podstawie poniższego wzoru:

1. skrobia kukurydziana, pszeniczna i ryżowa:

$$\frac{\text{faktyczna zawartość procentowa suchego ekstraktu}}{87} \times \text{refundacja produkcyjna}$$

2. skrobia ziemniaczana

$$\frac{\text{faktyczna zawartość procentowa suchego ekstraktu}}{80} \times \text{refundacja produkcyjna}$$

Zawartość substancji suchej jest określana metodą przyjętą w Załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1908/84 (Dz.U. nr L 178 z 5.07.1984, str.22.). Gdy refundacja produkcyjna wypłacana jest w przypadku skrobi objętej kodem CN 1108, stopień czystości skrobi w o suchej substancji musi sięgać co najmniej 97%.

Podczas określania stopnia czystości skrobi, należy stosować metodę przyjętą w załączniku III niniejszego rozporządzenia”

- ² Refundacja produkcyjna wypłacana jest w przypadku produktów ujętych w tych pozycjach o zawartości suchej substancji wynoszącej, co najmniej 78%. Refundacja produkcyjna kwalifikująca się do wypłaty w przypadku produktów ujętych w tych pozycjach o zawartości suchego ekstraktu wynoszącej, co najmniej 78% jest dostosowywana na podstawie poniższego wzoru:

$$\frac{\text{faktyczna zawartość procentowa suchego ekstraktu}}{78} \times \text{refundacja produkcyjna}$$

- ³ Refundacja produkcyjna wypłacana jest w przypadku D-glucitolu (sorbitolu) w postaci roztworu wodnego o zawartości suchej substancji wynoszącej, co najmniej 70%. W przypadku, gdy zawartość suchego ekstraktu jest mniejsza niż 70% refundacja produkcyjna jest dostosowywana na podstawie poniższego wzoru:

$$\frac{\text{faktyczna zawartość procentowa suchego ekstraktu}}{70} \times \text{refundacja produkcyjna}$$

- ⁴ Bezpośrednio wyprodukowana z kukurydzy, pszenicy, ryżu lub ziemniaków, z wyłączeniem jakiegokolwiek stosowania produktów ubocznych przy wytwarzaniu innych produktów rolnych lub towarów.

- ⁵ Refundacja produkcyjna jest wypłacana stosownie do rzeczywistej zawartości procentowej suchej substancji skrobi lub dekstryny.
-

ZAŁĄCZNIK III

Stopień czystości skrobi w suchej substancji jest określany metodą polarymetryczną, opublikowaną w załączniku I do trzeciej dyrektywy Komisji 72/199/EWG¹⁰ z dnia 27 kwietnia 1972 r., ustalającej wspólnotowe metody analiz do celów urzędowej kontroli pasz.

¹⁰ Dz.U. nr L 123 z 29.05.1972, str. 6.